

Σβουρδάκου Δέσποινα

ΝΟ: 15540

ΚΩΦ: 15409

**ΠΑΝΤΕΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΚΑΙ
ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ**

ΔΙΔΑΚΤΟΡΙΚΗ ΔΙΑΤΡΙΒΗ

**Υποβληθείσα στο τμήμα κοινωνιολογίας του Παντείου
Πανεπιστημίου κοινωνικών και πολιτικών επιστημών**

ΑΘΗΝΑ 2002

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ

Εισαγωγή: Λόγοι της έρευνας.....	6
Μεθοδολογία - πεδίο έρευνας.....	10

Κεφ. 1 Ιστορική προσέγγιση των πολεμικών τεχνών.....20

1.1 Πολεμικές τέχνες στην αρχαιότητα.....	20
1.1.1 Παγκράτιο	21
1.1.2 Πυγμή.....	23
1.1.3 Πάλη.....	25
1.2 Πολεμικές τέχνες στην ανατολή.....	26
1.2.1 Γενική αναφορά στις π.τ.....	27
1.2.2 Κοινωνικό σύστημα, θρησκεία και π.τ.....	28
1.2.3 Η τέχνη, η φιλοσοφία και η σωματική βία των π.τ.....	29
1.3 Πολεμικές τέχνες στη σύγχρονη Αμερική.....	33
• Μεταφορά αυτών από τους δασκάλους της Ανατολής	
• Κοινωνικό σύστημα, θρησκεία και π.τ.	
• Η τέχνη ως επάγγελμα, οι αγώνες επί χρήμασι και η απόκλιση	

Κεφ. 2 Η διάδοση των πολεμικών τεχνών-τρόποι.....37

2.1 Οι ταινίες Καράτε, ο Μπρους Λη και η διάδοση των π.τ. στην Ελλάδα.....	37
2.2 Οι δάσκαλοι και οι σχολές.....	41

Κεφ. 3 Βία στον αθλητισμό.....45

3.1 Οριοθέτηση της βίας.....	46
3.1.1 Σωματική.....	46
3.1.2 Ψυχολογική.....	46
3.1.3 Λεκτική.....	47

3.2 Κατανομή αθλημάτων βάσει της βιαιότητας τους.....	47
3.2.1 Αθλήματα που αποκλείουν τη βία (όχι σωματική επαφή)...	48
3.2.2 Αθλήματα που ανέχονται τη βία.....	48
3.2.2.1 Ιαπωνικές και κινέζικες πολεμικές τέχνες: (Τζούντο, Τάε-κβον-ντο- Καράτε, Αϊκίντο, Ζίου- ζίτσου κτλ)	48
3.2.2.2 Ομοσπονδίες – σύλλογοι, νομοθετικό πλαίσιο, κανονισμοί και αγώνες.....	50
3.2.2.3 Αθλήματα που έχουν ως στόχο-σκοπό τη βία: (Δυτικές πολεμικές τέχνες: (Μπόξινγκ, Κικ-μπόξινγκ, Φούλ-κόντακτ, Κάτς).....	53

Κεφ.4 Πολεμικές τέχνες και βία.....56

Η φιλοσοφία των πολεμικών τεχνών και η πρακτική εφαρμογή τους.....56

A. Πώς εκλαμβάνουν τη χρήση βίας στην ανατολή και πώς στη δύση..57	
B. Η νομιμότητα των πολεμικών τεχνών.....	61
• Νομοθετικό πλαίσιο και κανονισμοί.	
• Ομοσπονδίες.	
Γ. Ο ρόλος του δασκάλου.....	63
4.1 Αιτιολόγηση-λόγοι προσφυγής στη χρήση πολεμικών τεχνών.....	68
4.1.1 Προσωπική προβολή.....	68
4.1.2 Αίσθημα μειονεξίας.....	70
4.1.3 Επίτευξη στόχων οικονομικής φύσεως (Σωματεμπορία, εμπόριο ναρκωτικών, προστασία.).....	72
4.2 Παράγοντες για το πέρασμα από τις πολεμικές τέχνες στη βία.....	73
4.2.1 Οικογένεια- προσπάθεια αλλαγής κοινωνικού «στάτους»..	74
4.2.2 Σχολείο - κοινωνική μόρφωση.....	77
4.2.3 Παρέες – μίμηση.....	79
4.2.4 Ο αρχηγός, η διοίκηση, η συνοχή της ομάδας.....	82
4.2.5 Η χρήση αλκοόλ και ναρκωτικών.....	86
4.2.6 Η επιθετικότητα, οι βίαιες και παράνομες ενέργειες.....	87
4.3 Μορφές βίας και πολεμικές τέχνες.....	92
4.3.1 Εκβιαστές που ασκούν βία βάσει πολεμικών τεχνών.....	93
4.3.2 Πολεμικές τέχνες και βίαια εγκλήματα.....	95
4.3.3 Διάφορες μορφές εκβίασης και προστασίας.....	97
4.3.3.1 Προστασία καταστημάτων.....	97

4.3.3.3 Βίαια εγκλήματα (απόπειρα ανθρωποκτονίας, ανθρωποκτονία, ανθρωποκτονία υπό την επήρεια ναρκωτικών).....	101
4.3.4 Συνέπειες του φαινομένου.....	105
4.3.5 Προτάσεις για τον έλεγχο της βίας των πολεμικών τεχνών και από τους εγκλείστους.....	107

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΕΜΠΕΙΡΙΚΗ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ

Κεφ.1 Η έρευνα στις φυλακές του Κορυδαλλού.....	109
Κεφ.2 Βιοαφηγήσεις 26 κατηγορουμένων.....	110
2.1 Συνοπτική ανάλυση των βιοαφηγήσεων.....	255
Κεφ.3 Γενικά συμπεράσματα.....	259
Παράνομες δραστηριότητες.....	261
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Α.....	263
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Β.....	268
Βιβλιογραφία.....	273

ΓΛΩΣΣΑΡΙ

Ai = Αρμονία.

Aikido = Παραδοσιακή αμυντική πολεμική τέχνη.

Budo = Παραδοσιακές πολεμικές τέχνες με σκοπό την τελειοποίηση του ανθρώπου.

Bujutsu = Παραδοσιακές πολεμικές τέχνες με σκοπό την αυτοάμυνα.

Dan = Βαθμός που δίνεται μετά από εξετάσεις. Στη μαύρη ζώνη δίνεται και το 1^ο νταν.

Dojo = Ο χώρος στον οποίο πραγματοποιείται το μάθημα των πολεμικών τεχνών.

Do = Ο δρόμος- τρόπος

Geri = Λάκτισμα

Harakiri = Αυτοκτονία με μεγάλο σπαθί στην κοιλιακή χώρα.

Judo = Ιαπωνική πάλη.

Jujutsu = Είδος πολεμικής τέχνης με λαβές, όπλα και τεχνικές οι οποίες χρησιμοποιούνται στον πόλεμο για εξόντωση του εχθρού..

Kata = Σύνολο προκαθορισμένων κινήσεων άμυνας και επίθεσης με φανταστικό αντίπαλο.

Katana = Μεγάλο σπαθί.

Karate-do = Ο "δρόμος" του άδειου χεριού.

Karate-ki = Στολή που φοράνε κατά τη διάρκεια της προπόνησης.

Kendo = Ο "δρόμος" του ξίφους.

Kenpo = Μέθοδος διδασκαλίας ξιφασκίας.

Kenjutsu = Τέχνη του ξίφους.

Ki = Εσωτερική ενέργεια.

Ki ai = Δυνατή φωνή -κραυγή- με εσωτερική ενέργεια.

Kung-fu = Κινέζικη πολεμική τέχνη.

Mai = Ευθύ.

Mavasi = Ημικύκλιο.

Ninja = Πληρωμένοι πολεμιστές. Εκτελούσαν συμβόλαια θανάτου, κατόπιν εντολής.

Os = Ναι. Υποδηλώνει σεβασμό και κατάφαση σε ανώτερο.

Ryu = Πρακτικά συστήματα μάχης που τα διατήρησαν .

Samurai = Ιάπωνες πολεμιστές. Ανήκαν στην άρχουσα κοινωνική τάξη της χώρας.

Saolin = Μοναχοί της Κίνας. Δίδασκαν τις παραδοσιακές πολεμικές τέχνες.

Sen sei = Ο δάσκαλος στην Ιαπωνία.

Si-fu = Ο δάσκαλος στην Κίνα.

Sumo = Παραδοσιακός τρόπος πάλης με λαβές. Απευθύνεται σε εύσωμους ανθρώπους . Τους θεωρούν ημίθεους .

Tatami = Ειδικό στρώμα πάνω στο οποίο γίνεται η προπόνηση και η μάχη.

Tae-kwon-do = Ο ``δρόμος`` του χεριού και του ποδιού.

Tolio tsaki = Ημικύκλιο λάκτισμα, στην ορολογία του Tae-kwon-do

Zen = Φιλοσοφία, διδάσκει την αυτοσυγκέντρωση, το διαλογισμό με σκοπό την τελειοποίηση του πνεύματος και του σώματος του ανθρώπου.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Για την πραγματοποίηση αυτής της μελέτης ευχαριστώ θερμά τον καθηγητή Νεοκλή Σαρρή, που ήταν επιβλέπων της μελέτης. Ήταν δική του η επαναστατική ιδέα να αναλυθούν κοινωνιολογικά οι πολεμικές τέχνες. Επίσης να ευχαριστήσω τους καθηγητές και μέλη της τριμελούς επιτροπής, Αντώνη Μαγγανά και Θεόδωρο Σακελλαρόπουλο για το ενδιαφέρον, την υποστήριξη και τις συμβουλές τους πάνω στο αντικείμενο της έρευνας.

Ευχαριστώ θερμά τον καθηγητή Κωνσταντίνο Αθανασόπουλο για τη συνεχή υποστήριξη και συμπαράσταση του. Επίσης τον Γεώργιο Τζανακάκη ο οποίος με τη διατριβή του και τις οδηγίες επί του θέματος βοήθησε στη διεξαγωγή της έρευνας.

Ευχαριστώ θερμά τους κοινωνιολόγους στη δικαστική φυλακή του Κορυδαλλού για τη σημαντική βοήθεια και συνεργασία που μου πρόσφεραν στο χρονικό διάστημα που βρίσκoμουν στον Κορυδαλλό.

Ευχαριστώ τους σωφρονιστικούς υπαλλήλους της δικαστικής φυλακής του Κορυδαλλού και ειδικά τον Αντώνη Αραβαντινό ο οποίος συνέβαλλε άμεσα στην πραγματοποίηση της εμπειρικής έρευνας.

Τέλος να ευχαριστήσω θερμά όλους τους κρατούμενους που θέλησαν να μιλήσουν για τις πολεμικές τέχνες και συνέβαλλαν σημαντικά στην πραγματοποίηση της έρευνας. .

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΤΟ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟ ΤΗΣ ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ Η ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ ΤΟΥ.

-Το αντικείμενο της έρευνας.

Οι πολεμικές τέχνες είναι το αντικείμενο της έρευνας. Αποτελούν αναπόσπαστο μέρος της καθημερινότητας των νέων. Ιδιάζουσα μορφή γνώσης, η οποία μπορεί να δημιουργήσει τις καταλληλότερες προϋποθέσεις για την άρτια κοινωνικοποίηση των εκπαιδευομένων. Συμβάλλουν στην πνευματική κατάρτιση και σωματική διάπλαση αυτών. Είναι τέχνη η οποία δίνει πρακτικές γνώσεις και συγχρόνως αποτελεί "τροφή" για το πνεύμα και την ψυχή των ατόμων. Το ήθος, η ευγένεια, η πειθαρχία, η υπομονή και επιμονή αλλά και η αυτοπειθαρχία είναι αγαθά που προσφέρονται απλόχερα από τους δασκάλους των πολεμικών τεχνών. Ο σεβασμός και η αγάπη στο θεό και στον άνθρωπο αποτελούν τη βάση πάνω στην οποία γίνεται η εκπαίδευση των μαθητών. Σκοπός της τέχνης είναι να σμιλέψει πολίτες με αξιοπρέπεια, χωρίς δόλο προσπαθώντας να "πολεμήσουν" τα ελαττώματα του εαυτού τους και όχι τους άλλους. Οι πολεμικές τέχνες συντελούν στην τελειοποίηση των ανθρώπων. Η αρμονία και η ισορροπία του μυαλού με το σώμα είναι τα είναι το αποτέλεσμα της εκπαίδευσης στη τέχνη.

Αυτή είναι εν συντομία η σφαιρική όψη των πολεμικών τεχνών.

Στην ανατολή ανήκει στην "ελίτ" των τεχνών και διδάσκεται από σοφούς δασκάλους με υψηλή μόρφωση και έντιμο βίο. Χρησιμοποιούνται σύμφωνα με τα κοινωνικά πρότυπα της Ανατολής.

Στη Δύση, όσο και στην Ελλάδα, η χρησιμότητα διαφέρει γιατί διαφέρουν το κοινωνικό σύστημα και η κουλτούρα των καπιταλιστικών αυτών χωρών. Η διδασκαλία πολεμικών τεχνών και η σχέση μεταξύ δασκάλων και μαθητών κάποιες φορές αποβαίνει μοιραία. Εξετάζεται

αυτή η «περίεργη» συνεργασία μεταξύ πομπού και δέκτη εντός και εκτός γυμναστηρίου, στα πλαίσια της σύγχρονης ελληνικής κοινωνίας . Η παρέκκλιση των “πολεμιστών” αποτελεί παγκόσμιο φαινόμενο με ορισμένες ιδιαιτερότητες για την Ελλάδα, όπως είναι η όχι καλή οργάνωση των δραστών και η διχόνοια μεταξύ των ομάδων. Οι παράνομες “ομάδες” που δημιουργούνται ανήκουν στο οργανωμένο έγκλημα και η δράση τους, όπως θα δούμε στη συνέχεια, είναι μεγάλου βεληνεκούς.

Ερευνούμε τον τρόπο με τον οποίο οι περιθωριοποιημένοι δάσκαλοι και μαθητές – “πολεμιστές” έχουν βιώσει εμπειρίες από τον κόσμο των πολεμικών τεχνών και πώς κατανοούν τα διάφορα γεγονότα και περιστατικά της αθέατης πλευράς του κόσμου της τέχνης που τους οδήγησαν στη φυλακή.

-Οι λόγοι της έρευνας

Ποια προσωπικά κίνητρα ώθησαν στην έρευνα του αντικειμένου και ποια η σχέση της ερευνήτριας με το αυτό;

Έχοντας ασχοληθεί με τις πολεμικές τέχνες αρκετά χρόνια και ζώντας κοντά σε δασκάλους και μαθητές αρκετές ώρες την ημέρα τα τελευταία 15 χρόνια, θέλησα να προσεγγίσω κοινωνιολογικά και εγκληματολογικά τις πολεμικές τέχνες και αυτό διότι στην Ελλάδα ένα μέρος της τέχνης δεν αποτελεί μόρφωση και τρόπο ζωής αλλά παρέκκλιση με παράνομες και εγκληματικές δραστηριότητες.

Οι ιδρυτές των πολεμικών τεχνών δεν θα μπορούσαν να φανταστούν πως η υψηλή τέχνη θα έχανε την αίγλη της και θα καταντούσε μέσο για την επιβολή της βίας.

Ο βασικός λόγος της έρευνας είναι να μάθει το κοινωνικό σύνολο το σκοτεινό μέρος της διδασκαλίας των πολεμικών τεχνών στην Ελλάδα.

Οι γονείς να είναι ενήμεροι και να προσέχουν ποιόν επιλέγουν για δάσκαλο των παιδιών τους και τα παιδιά να είναι σε θέση να κρίνουν, να δεχθούν ή να απορρίψουν αντίστοιχα αυτούς που πρεσβεύουν ως δάσκαλοι των πολεμικών τεχνών και είναι υπεύθυνοι για στην ανέλιξη και την άρτια πορεία των μαθητών τους τόσο στο τομέα της εκπαίδευσης όσο και της ζωής τους, έξω από το γυμναστήριο.

-Σκοπός της έρευνας.

Σκοπός της έρευνας είναι να αποδείξει ότι οι πολεμικές τέχνες από τρόπος ζωής και φιλοσοφία μπορούν να μετατραπούν σε βία .

Να τεκμηριωθεί ότι υπάρχουν δάσκαλοι και είδη πολεμικών τεχνών που διδάσκουν τη βία και δημιουργούν προϋποθέσεις για παρανομία και εγκληματικές ενέργειες που ωθούν στο περιθώριο και τον εγκλεισμό.

Βρίσκονται στο μεταίχμιο και από μελίχια τέχνη μπορούν να μετατραπούν σε καταστροφικό παράγοντα παρέκκλισης και παρανομίας.

Αντί για να μορφώνει και να καλλιεργεί σώμα και πνεύμα οδηγεί στην περιθωριοποίηση.

Στόχος της έρευνας είναι επίσης να περιγράψει, και να αναλύσει τους παράγοντες που ωθούν στην παρέκκλιση και μετατρέπουν τις πολεμικές τέχνες σε κοινωνικό φαινόμενο το οποίο δρα καταλυτικά αλλάζοντας την πορεία των νέων. Η επρροή είναι καταστροφική και έχει ως αποτέλεσμα την κοινωνική απόρριψη, τον εγκλεισμό μέχρι και την απώλεια της ανθρωπίνης ζωής.

-Ιστορική – κοινωνιολογική προσέγγιση του αντικειμένου της έρευνας.

Απαραίτητο κρίνεται να προηγηθεί μια ιστορική ανάλυση, όπου έγινε προσέγγιση του αντικειμένου από την αρχαιότητα ως τη σύγχρονη Αμερική και την Ελλάδα. Διαγράφεται η πορεία των πολεμικών τεχνών, η αξία που είχαν στην κάθε κοινωνία και ο τρόπος με τον οποίο τις χρησιμοποιούσαν ως αυτοάμυνα, ως τέχνη και φιλοσοφία..

Στην κοινωνιολογική ανάλυση, έγινε προσέγγιση στις πολεμικές τέχνες ως αυτοάμυνα, ως άθλημα και ως θέαμα. Επίσης απεδείχθη κατά πόσο ενυπάρχει η βία στο άθλημα των πολεμικών τεχνών και αν υπάρχουν συστήματα που έχουν τη βία ως αυτοσκοπό.

Σχετική βιβλιογραφία είναι ανεπαρκής ως και ανύπαρκτη. Δεν υπάρχουν επιστημονικά βιβλία πολεμικών τεχνών. Μόνο βιβλία με τεχνικές αυτοάμυνας και χτυπημάτων από διάφορα συστήματα πολεμικών τεχνών.

Αυτός ήταν ο κύριος λόγος που με ώθησε να επιλέξω την έρευνα πεδίου σε εγκλειστούς των φυλακών Κορυδαλλού γνώστες των πολεμικών τεχνών οι οποίοι συχνά χρησιμοποιούν τις τέχνες αυτές για να ασκήσουν βία.

Μετά από σχετική έγκριση που πήρα από το Υπουργείο Δικαιοσύνης στις 29.06.2001 και με Αρ. πρωτ. 102118, εισχώρησα στη φυλακή με στόχο να χρησιμοποιήσω ερωτηματολόγια σε εγκλειστούς που έχουν ασχοληθεί με πολεμικές τέχνες και πάντα με τη βοήθεια του επιστημονικού προσωπικού της φυλακής και των σωφρονιστικών

υπαλλήλων. Να ευχαριστήσω όλους όσους συνέβαλλαν στην πραγματοποίηση αυτής της έρευνας και ειδικά τον κ. Αντώνη Αραβαντινό ο οποίος τρέφοντας μεγάλη αγάπη στα γράμματα και τις επιστήμες, βοήθησε με την παρουσία του στην ομαλή και επιτυχή διεξαγωγή της έρευνας και σίγουρα αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι αυτής της επιστημονικής επιτυχίας!

Στις φυλακές του Κορυδαλλού εδρεύουν οι περιθωριοποιημένοι δάσκαλοι και μαθητευόμενοι των πολεμικών τεχνών οι οποίοι έχουν μετατρέψει τη τέχνη από τρόπο ζωής σε τρόπο και μέσο επιβολής για την επίτευξη παράνομων και εγκληματικών ενεργειών. Τα λεγόμενα τους επισφράγισαν τη θεωρία της έρευνας. Πρόκειται για πρωτογενές υλικό. Οι κρατούμενοι απαντώντας στις ερωτήσεις, επεκτάθηκαν σε γεγονότα που τους σημάδεψαν. Δεν περίμεναν πως οι πολεμικές τέχνες θα αποτελούσαν τροχοπέδη στην πορεία της ζωής τους. Αν δεν είχαν ασχοληθεί με αυτές ίσως να μην είχαν καταλήξει στον Κορυδαλλό. Ίσως να είχαν διαγράψει μια άλλη τροχιά στη ζωή τους εντελώς διαφορετική. Με τις βιοαφηγήσεις επισφραγίζεται η θεωρία της διατριβής και την ύπαρξη αυτού του κοινωνικού φαινομένου.

Το περιβάλλον ήταν φιλικό και οι πρώτες επισκέψεις μου είχαν θετικό αποτέλεσμα. Μπόρεσα και προσαρμόστηκα αμέσως, χωρίς δυσκολία και προβλήματα. Οι κρατούμενοι καλοντυμένοι και με πολλά χρυσαφικά για να αποδεικνύουν τη δύναμη και αρχηγία τους μέσα στη φυλακή¹, μα πάνω από όλα άνθρωποι με χαμόγελο και θερμή χειραγία! Άλλοι από αυτούς ήταν κατάδικοι και άλλοι υπόδικοι. Όμως όλοι ήθελαν να μιλήσουν και να συναναστραφούν μαζί μου. Ευχαριστώ όλα τα παιδιά που μου πρόσφεραν το χρόνο τους και με βοήθησαν να εκπληρώσω το σκοπό μου. Χωρίς αυτούς η έρευνα δεν θα είχε πραγματοποιηθεί και δεν θα υπήρχε αυτό το σπουδαίο πρωτογενές υλικό, χρήσιμο για πολλές διαφορετικές επιστήμες.

Για μένα τα παιδιά είναι η απόδειξη της θεωρίας. Μια θεωρία που δεν βασίζεται πουθενά και από κανένα επιστημονικό βιβλίο, ειδικά των πολεμικών τεχνών.

Βέβαια σημαντικός παράγοντας ήταν η προηγούμενη γνωριμία μας. Με ξέρανε ως εκπαιδευτρια και ως αθλήτρια σε διάφορα "στυλ" πολεμικών τεχνών. Γνώριζαν αρκετούς από τους δασκάλους μου οι οποίοι ήταν κοινόι μας δάσκαλοι και προπονητές. Αυτό τους έκανε να με δεχτούν θετικά και με καλή προδιάθεση. Δεν περίμενα ότι θα γίνω ευπρόσδεκτη στον κόσμο τους και ότι θα καταφέρω να αποκτήσω την εκτίμηση τους και την εμπιστοσύνη τους. Τους ευχαριστώ για αυτό. Γιατί

¹ Βλ. βιοαφ. Α.σελ.114 Τα χρυσαφικά "μαρτυρούν" τη δύναμη των "πολεμιστών." Δεν μπορούν να τους κλέψουν ούτε να τους βιάσουν επειδή είναι πιο δυνατοί από τους άλλους. Μπορούν και επιβάλλονται και μέσα στη φυλακή επειδή είναι γνώστες πολεμικών τεχνών. "Βάζουν γάντια", κάνουν προπόνηση ανελλιπώς και χρησιμοποιούν την τέχνη αν χρειαστεί για να επιβιώσουν.

αν δεν καθόντουσαν να ασχοληθούν μαζί μου και με το αντικείμενο της έρευνας, τώρα δεν θα υπήρχαν αυτά τα τεκμήρια για τις πολεμικές τέχνες και τον αθέατο κόσμο τους. Είναι οι μόνοι που μπορούν με εγκυρότητα να επιβεβαιώσουν την ύπαρξη της εγκληματικότητας και την παρέκκλιση στις πολεμικές τέχνες. Κανείς από το χώρο δεν το παραδέχεται για διαφορετικούς ο καθένας λόγους. Όμως η περίτρανη παραδοχή των "πολεμιστών" πως η τέχνη μπορεί να γίνει "τέχνη" της παρανομίας και του υπόκοσμου, έρχεται να επισφραγίσει την θεωρία της διατριβής.

ΜΕΘΟΔΟΛΟΓΙΑ

Μετά από την σχετική άδεια που πήρα, άρχισα να διεισδύω στον Κορυδαλλό, το καλοκαίρι του 2001. Στην αρχή, πολύ δειλά προσπάθησα να κάνω την πρώτη γνωριμία με τους υπόδικους και κατάδικους "πολεμιστές" πάντα με τη βοήθεια των κοινωνιολόγων, των σωφρονιστικών υπαλλήλων και του αρχιφύλακα. Τα ερωτηματολόγια ήταν η πρώτη προσπάθεια επικοινωνίας με αυτούς.

Τα ερωτηματολόγια περιείχαν ερωτήσεις κοινωνιολογικού χαρακτήρα:

που έχουν γεννηθεί, που κατοικούν, για τη μόρφωση τους, τις σχέσεις τους με τους γονείς, τους φίλους, τις αθλητικές τους δραστηριότητες και τις σχέσεις τους με τις πολεμικές τέχνες και τις ταινίες καράτε.

Καθώς και εγκληματολογικού χαρακτήρα: Πως διείσδυσαν στην παρανομία, ποιά ρόλο είχαν οι πολεμικές τέχνες και οι δάσκαλοι στη διείσδυση τους, χρησιμοποίησαν τις πολεμικές τέχνες για την επιβολή βίας; ποιός ο ρόλος της "ομάδας" και των πολεμικών τεχνών και ποιές οι απαραίτητες προϋποθέσεις για να ενταχθεί κάποιος στην "ομάδα".²

Όμως τα παιδιά ήθελαν τόσο πολύ να μιλήσουν για τις πολεμικές τέχνες και τη ζωή τους, που τη θέση των ερωτηματολογίων πήρε η αφήγηση ζωής.

Μεταξύ τους μιλούσαν για μένα και ο ένας έστελνε τον άλλον για να μιλήσει με την "Καρατέκα".³ Όλοι ήθελαν να δουν από κοντά και να

² Βλ. παράρτημα 2.

³ Νότα Κυριαζή *Η κοινωνιολογική έρευνα*. Αθήνα, Ελληνικές Επιστημονικές Εκδόσεις, 1998, σελ.119.

μιλήσουν με την κοπέλα από το Πάντειο, την καρατέκα ,που ασχολείται μαζί τους:

« Αν και μου φαίνεται περίεργο το ότι κάποιο πανεπιστήμιο ενδιαφέρεται για τη ζωή των φυλακισμένων... .όταν κλείσει η πόρτα πίσω σου κανείς δεν ενδιαφέρεται για σένα...ξεχασμένος από τους πάντες! Ο κόσμος πιστεύω ότι μας μισεί και δεν τον νοιάζει το πώς περνάμε εμείς εδώ, καλά, άσχημα, αν υποφέρουμε...καλό είναι να ψάχνεις τη ψυχή σκληρών ανδρών...Ο.Κ. αν είναι να δει ο κόσμος προς τα μέσα...»⁴

Δεν μπορώ να περιγράψω τα συναισθήματα που με διακατείχαν, ειδικά τις πρώτες φορές που συνάντησα τους κρατούμενους. Τις πρώτες μέρες της εισόδου μου,οι κρατούμενοι εξερευνούσαν την ερευνήτρια και εγώ αμήχανα τους μιλούσα για πολεμικές τέχνες και για την έρευνα, δείχνοντας σε πολλούς από αυτούς το φοιτητικό μου τρίπτυχο .

Τιμωρημένοι⁵ ως υπότροποι από τη δικαιοσύνη-κοινωνική άμυνα⁶- με μεγάλες ποινές, παραδέχονται ότι η πορεία της ζωής τους δεν είναι αυτό που επιδίωκαν. Να αλλάξουν τη ζωή τους δεν μπορούν⁷. Γνωρίζουν πολύ καλά πως αυτός ο φαύλος κύκλος της δευτερογενούς απόκλισης⁸ θα τελειώσει μόνον όταν μια σφαίρα τους αφαιρέσει τη ζωή. Κάποιοι από αυτούς θα πρέπει να επισημάνω ότι απεβίωσαν περιέργως μέσα στη φυλακή και άλλοι όντας εξοδούχοι διέπραξαν και άλλες παρανομίες . Άλλος, μετά από αλληπάλληλα δικαστήρια αθωώθηκαν και αποφυλακίστηκαν ενώ ένας επαγγελματίας δολοφόνος, ο ποίος είχε σκοτώσει και κρατούμενο, απέδρασε ρισκάροντας τα πάντα. Κάθε ένας από αυτούς είναι μια ξεχωριστή και ανεπανάληπτη περίπτωση με **κοινή βάση και στόχους : τις πολεμικές τέχνες και τον πλούτο με παράνομα μέσα .**

Η θεωρία πρέπει να δημιουργείται όχι για να μένει στις βιβλιοθήκες των πανεπιστημίων. Πρέπει να υπηρετεί την πράξη και να συμβάλει στη βελτίωση των συνθηκών διαβίωσης και στη μείωση εγκληματικών φαινομένων. Αυτή η εμπειρική έρευνα επισφραγίζει τη θεωρία και απομυθοποιώντας τους έγκλειστους “πολεμιστές”, φέρνει στο προσκήνιο την παρασκηνιακή και σκληρή ζωή των «περιθωριοποιημένων πολεμιστών».

Η μέθοδος που χρησιμοποίησα μετά τα ερωτηματολόγια ,για να ερευνήσω τις πολεμικές τέχνες ως κοινωνικό φαινόμενο μέσα στη φυλακή, είναι η ποιοτική, η βιογραφική προσέγγιση. Τη θέση των

⁴ Βλ. βιοφ.Β.Γ.152.

⁵ Στο Βιβλ. Μ.Θανοπουλου, Μαριν. Πετρονάτη «Βιογραφική προσέγγιση: Μια άλλη πρόταση για την κοινωνιολογική θεώρηση της ανθρώπινης ζωής» Αθήνα , ΕΚΚΕ, 1987, τευχ. 64 σελ31

⁶ Ιακ. Φαρσεδάκης Στοιχεία εγκληματολογίας Αθήνα, Νομική.Βιβλιοθήκη, 1996, σελ61.

⁷ Μ. Αρχιμανδρίτου Η διαχρονική εξέλιξη της προσέγγισης της ετικέτας σχετικά με τις “εκλήματακές σταδιοδρομίες” Θεν-νίκη, Σάκουλας,1996, σελ.46

⁸ Οπ.παραπ.3, σελ53.

ερωτηματολογίων πήραν οι αφηγήσεις οι οποίες είχαν μορφή εξομολόγησης. Ερευνητές προτείνουν στην αρχή να χρησιμοποιείται ερωτηματολόγιο σχετικό με την έρευνα. Αυτή η μέθοδος είναι απαραίτητη και χρησιμοποιείται ειδικά όταν πρόκειται αν ερευνηθεί νέο κοινωνικό πεδίο. Η έρευνα όμως συμπληρώνεται με τη βιογραφική προσέγγιση, η οποία είναι απαραίτητη για την ανάλυση της υπόθεσης.⁹

Ο Π.Α. Σινόπουλος στο άρθρο του: «Το ιερό και το βέβηλο στη ζωή των φυλακισμένων» αναφέρεται στον Bertaut ο οποίος κάνει πρόταση στους ερευνητές:

«Πιστεύουμε πως μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε ιστορίες ζωής ή καλύτερα αφηγήσεις ζωής.»¹⁰ Όχι μόνο γιατί προσφέρει ιστορικό βάθος αλλά γιατί είναι μια πολυδιάστατη μέθοδος. Μία από τις πολλές διαστάσεις της είναι και η χρήση του αφηγηματικού λόγου. Η μέθοδος αυτή έχει ποιοτική ομοιογένεια.¹¹ Η συγκεκριμένη μέθοδος ενδείκνυται για τη μελέτη μικρών ομάδων ή μεμονωμένων περιπτώσεων.¹²

Ας μη ξεχνάμε ότι η σχολή του Σικάγου είχε δώσει το πρόσταγμα: «Σηκωθείτε από τις πολυθρόνες σας και κάνετε έρευνα».¹³ Ειδικά στον τομέα της εγκληματολογίας ο Shaw έχει αναφερθεί στην μελέτη περιπτώσεων και συνέλεξε αρκετές ιστορίες ζωής με επίκεντρο την θεωρία της παρέκκλισης και της εγκληματικότητας, δημιουργώντας το βιβλίο «The Jack Roller»¹⁴.

Θεώρησα κατάλληλο να χρησιμοποιήσω την αφήγηση ζωής-life story¹⁵ σε έγκλειστους που έχουν ασχοληθεί με διάφορα συστήματα πολεμικών τεχνών, για να αποδείξω ότι οι πολεμικές τέχνες στη σύγχρονη κοινωνία μπορούν να μετατραπούν σε βία. Οι περισσότεροι με τους οποίους μίλησα είναι δάσκαλοι, πρωταθλητές και εκπαιδευόμενοι στις πολεμικές τέχνες.

Η προσέγγιση ενός τόσο δύσκολου κοινωνικά χώρου αποτελεί πολύπλοκη ιστορική διαδικασία. Βασική προϋπόθεση για την πραγματοποίηση της έρευνας είναι η ολική αποδοχή από τα άτομα που συνθέτουν το χώρο του Κορυδαλλού. Η προσέγγιση του αντικειμένου δεν είναι κάτι απλό και εύκολο. Είναι μια προσέγγιση ενός "ναρκαλιευτή" σε ένα "ναρκοπέδιο". Πρώτον, η ερευνητρια γνωρίζει ότι το "ναρκοπέδιο" είναι οργανωμένο με δικούς του νόμους και κανόνες και δεύτερον σκοπός της είναι να εγκατασταθεί μέσα στο

⁹ Π.Α. Σινόπουλος «Το ιερό και το βέβηλο στη ζωή των φυλακισμένων» 1988, Επαθεώρηση κοινωνικών ερευνών, τευχ. 68 Α, σελ.211.

¹⁰ Οπ. παραπ.9, σελ.212.

¹¹ Οπ. παραπ.9, σελ.213.

¹² Σταμ. Παπιστάμου *Εισαγωγή στην κοινωνική ψυχολογία τομ. Α.*, Αθήνα, Ελληνικά γράμματα, 2001, σελ.553

¹³ Ken Plummer (μετφ.) Χ. Λιαναντωνάκη *Τεκμήρια ζωής* Αθήνα, Gutenberg, 2000, σελ.85.

¹⁴ J. Roller, J. Snodgrass, G. Geis, J. Short *The Jack- Roller at Seventy* Canada, Lexington, 1982, σελ.153.

¹⁵ R. Miller *Researching life histories and family histories* London, Sage, 2000, σελ.19

ναρκοπέδιο με σκοπό να εξουδετερώσει όλες τις νάρκες και να το μελετήσει, να το αναλύσει και να φέρει στην επιφάνεια το περιεχόμενο του πεδίου.¹⁶

Με την αφήγηση το άτομο δίνει την προσωπική του εικόνα για αυτά που έχει ζήσει, τη γνώμη του για τον κόσμο και τις πολεμικές τέχνες καθώς και για τις εμπειρίες του οι οποίες έχουν διαμορφωθεί και λόγω της τέχνης. Ανάλογα με το πώς σκέφτεται και πράττει, δηλώνει, χωρίς να το καταλάβει, το πώς και κατά πόσο έχει κοινωνικοποιηθεί και αν παρεκκλίνει από τα κοινωνικά πρότυπα .

Επιτρέπει στην ερευνήτρια να διερευνήσει τη δράση των «περιθωριοποιημένων πολεμιστών» μέσα σε συγκεκριμένες δομές, να καταλάβει τη διαπλοκή του ατομικού με το κοινωνικό, την ταυτότητα αυτών των ατόμων, τη στάση και τον τρόπο ζωής –επηρεασμένη από τις πολεμικές τέχνες- και αναζητείται μέσα από την αφήγηση το ποιόν των “πολεμιστών” που βρίσκονται στη φυλακή.¹⁷

Αναδύεται επίσης και η ζωηρότητα που διακρίνει τη συλλογική ζωή των παράνομων “πολεμιστών” οι οποίοι δρουν και λειτουργούν βάσει ζωηρών σκέψεων .Ο Στάμος Παπαστάμος στο βιβλίο του «Ψυχολογιοποίηση», αναφέρεται στον Moscovici ο οποίος παρατηρεί ότι:

«η ζωηρότητα είναι μια διαισθητική ιδιότητα που μας επιτρέπει να επιλέξουμε , ανάμεσα από όλες τις ιδέες που έχουμε στη διάθεση μας, αυτή που είναι κρίσιμη» με την έννοια ότι «αυτό που διαχωρίζει μια ζωηρή ιδέα από μια άλλη λιγότερο ζωηρή, δεν είναι η ικανότητα της να αποδεικνύει αλλά η ικανότητα της να δείχνει. Μια τέτοια ιδέα δεν διαφωτίζει, παθιάζει.»¹⁸

Ποιες είναι αυτές οι ιδέες των “ομάδων” που εσωτερικεύουν οι “πολεμιστές” και τους κάνει να λειτουργούν με βάση το πάθος και όχι τη λογική, παρασύροντας τους στην παρανομία και το περιθώριο.

Επιστημαίνεται η αξία μελέτης του «ανθρώπινου συντελεστή»¹⁹, σύμφωνα με τον οποίο διερευνώνται οι τρόποι με τους οποίους οι συμμετέχοντες στην κοινωνική ζωή κατανοούν, σκέπτονται και αντιδρούν στον ιδιαίτερο κόσμο στον οποίο ζουν. Δίνει τους δικούς του ορισμούς σε καταστάσεις και δημιουργεί τα δικά του «πρωτογενή παράγωγα». Δίνεται υποκειμενική ερμηνεία στα γεγονότα και το πώς τα άτομα αντιδρούν σε αυτά . Εξηγεί τα αίτια που στιγμάτισαν τη ζωή και το μέλλον του.

¹⁶ Γρηγ. Λάζος *Το πρόβλημα της ποιοτικής έρευνας στις κοινωνικές επιστήμες* Αθήνα, Παπαζήσης, 1998, σελ.253.

¹⁷ Αν. Λιδάκη *Ποιοτικές μέθοδοι της κοινωνικής έρευνας* Αθήνα, Κασσανιώτης, 2001, σελ.128.

¹⁸ Στάμος Παπαστάμος *Ψυχολογιοποίηση* Αθήνα, Οδυσσέας, 1989, σελ.162.

¹⁹ Όπ. παραπ.9. σελ.121.

Ο Shaw, σε απόσπασμα του αναφέρει:

« Στην ιστορία ζωής αποκαλύπτεται με μοναδικό τρόπο η εσωτερική ζωή ενός ανθρώπου, οι ηθικοί του προβληματισμοί, οι επιτυχίες και αποτυχίες του στην εξασφάλιση της μοίρας του μέσα σ'έναν²⁰ κόσμο που απέχει συνήθως από τις ελπίδες και τα ιδανικά του.»

Το άτομο είναι μια πολύπλοκη διεργασία ανάμεσα στο "εγώ" και το "εμένα". Το "εγώ" αποτελείται από τα "θέλω" του ατόμου και τον αυθορμητισμό ενώ το "εμένα" από τα κοινωνικά "πρέπει" που επιβάλλει το συγκεκριμένο κοινωνικό σύστημα. Μέσα από αυτή την αλληλεπίδραση δημιουργείται η κοινωνική του ταυτότητα και η υποκειμενική άποψη για το πώς εκλαμβάνει τον κόσμο, την κοινωνία²¹ και τις πολεμικές τέχνες οι οποίες εντάσσονται μέσα σε αυτή. Δίνεται σημασία στο γιατί και το πώς έφτασε το κάθε άτομο σε ιδιόζουσα θέση, ποιες διαδικασίες και γεγονότα αποτέλεσαν ορόσημο της πορείας του μέσα στο χρόνο και στο συγκεκριμένο περιβάλλον. Οι πράξεις του ατόμου στο παρελθόν επηρεάζουν τις πράξεις του παρόντος και του μέλλοντος. Η Digneffe στο βιβλίο της «Ηθική και εγκληματικότητα» συμπεραίνει :

«...επιχειρήσαμε να αντιληφθούμε με ποιόν τρόπο ο βιογραφικός λόγος, στο μέτρο που ερμηνεύεται με αφετηρία μια γνώση του κοινωνικού, οικονομικού και πολιτισμικού περιβάλλοντος, μέσα στο οποίο εκφράζεται,, προβάλλει την διάρθρωση, ή επακριβέστερα, προβάλλει την κάτω από ορισμένη έποψη ταυτότητα του κοινωνικού και του ατομικού στον άνθρωπο.. Ή ακόμα πιο σύμφωνα , με ποιο τρόπο κάθε άνθρωπος , κάθε άτομο είναι ο τάδε ή ο δείνα γιατί "ζει το οικουμενικό ως ατομικό.»²²

Συμπληρώνει η ίδια:

«Σκοπός της αφηγήσης ζωής δεν είναι να γνωρίσουμε αυτό το περιβάλλον αλλά να κατανοήσουμε με ποιόν τρόπο οι επιλογές των ατόμων παράγονται μέσα σε αυτόν το περιβάλλον και ενδεχομένως, με ποιες συνέπειες πάνω στο ίδιο το κοινωνικό.»²³

Το "πορτρέτο" του κάθε κρατούμενου δημιουργήθηκε από αυτά που αφηγήθηκε στο αρχιφυλακείο του Κορυδαλλού και μετά από πολλές ώρες.

Αφηγούνται και ας μην μας συνδέουν φιλικόι δεσμοί. Με λίγες ερωτήσεις, ως έναυσμα, αρχίζουν να ξετυλίγουν τα βιωμένα γεγονότα χωρίς χρονολογική σειρά, τις περισσότερες φορές . Αφηγούνται τη ζωή τους και γεγονότα που έχουν σχέση με τις πολεμικές τέχνες τα οποία τους σημάδεψαν. Η παρανομία και η ολίσθηση αυτών στο περιθώριο. Η μνήμη αποδεικνύεται ισχυρή και ειδικά για βιωμένες καταστάσεις.²⁴

²⁰ Οπ. παραπ. 9. Σελ 122

²¹ Οπ. παραπ. 13, σελ. 103

²² Fran. Digneffe *Ηθική και εγκληματικότητα* Αθήνα, Νομική Βιβλιοθήκη, 2000, σελ. 343.

²³ Οπ. παραπ. 4, σελ. 294.

²⁴ Οπ. παραπ. 17, σελ. 209.

Κάθε ένας από αυτούς είχε μια σημαντική ιστορία για την επιστήμη και το κοινωνικό σύνολο.

Η διάλεκτος που προσπάθησα να χρησιμοποιήσω ήταν ίδια με τη δική τους, η αργκό, με στόχο:

πρώτον να γίνει ανάδευση του εμπειρικού τους κόσμου μέσα από τον τρόπο που εκφράζονται. Σύμφωνα με τη γλωσσολογική κριτική κάθε ανθρώπινη εμπειρία κατανοείται και αποκωδικοποιείται μέσω της γλώσσας²⁵. Ο πραγματικός κόσμος είναι κατά ένα μέρος κτισμένος ασυνείδητα πάνω στις γλωσσικές συνήθειες της ομάδας.²⁶

Δεύτερον για να νιώθουν άνετα και να μην αισθάνονται ότι ήρθε κάποια να τους ανακρίνει, να δείξει ότι είναι μορφωμένη και να τους κατακρίνει για τις πράξεις τους.

Οι εποχές διαδέχονταν η μία την άλλη και οι αφηγήσεις γινόντουσαν όλο και πιο πολλές και με περισσότερο ενδιαφέρον.

Τους έγκλειστους “πολεμιστές” τους συνάντησα δύο –τρεις φορές επί τούτου. Η αφήγηση ήταν αποτέλεσμα της αλληλεπίδρασης ανάμεσα στην ερευνήτρια και στον πληροφοριοδότη.²⁷

Ο χαρακτήρας της βιογραφικής προσέγγισης είναι σύνθετος διότι επιτρέπει την ύπαρξη πολλαπλών επιπέδων: του ατομικού και του κοινωνικού, του παρελθόντος και του παρόντος και ποικίλων διαστάσεων που συνιστούν την υποκειμενική πραγματικότητα. Σύμφωνα με τον Ferrarotti, « η βιογραφική προσέγγιση επιτρέπει να διαβάσει κανείς την κοινωνία μέσα από μια βιογραφία. »²⁸

Οι κινήσεις, οι χειρονομίες, ο τρόπος που καπνίζουν, ο τόνος της φωνής και η συναισθηματική φόρτιση που συνοδεύουν τις αφηγήσεις των κρατούμενων βοηθούν να κατανοήσει και να αξιολογήσει κανείς τη σημασία και την εγκυρότητα των όσων έχουν ειπωθεί. Η αφήγηση των υποκειμενικών εμπειριών συνοδεύεται με λεκτικά και μη νοήματα τα οποία σμιλεύουν την προσωπικότητα του συνεντευξιαζόμενου και τον κάνουν να ξεχωρίζει για αυτά.²⁹

Οι αφηγήσεις έχουν καταγραφεί όπως ακριβώς αφηγούνταν οι κρατούμενοι “πολεμιστές” και ο κάθε ένας από αυτούς έχει μια εντελώς διαφορετική ιστορία. Ιστορίες που φέρνουν στο προσκήνιο σκηνές βίας, δολοφονίες, εμπόριο κάθε “είδους” και καταδιώξεις. Όλοι είναι δικτυωμένοι και ανήκουν στις μεγαλύτερες “ομάδες” της νύχτας. Η θετική διάθεση των περιθωριοποιημένων “πολεμιστών” και η ειλικρίνεια τους είχε σαν αποτέλεσμα να δημιουργηθούν πάρα πολλές αφηγήσεις “βγαλμένες” από τα μύχια της ψυχής του κάθε ενός ξεχωριστά. Κάποιοι από αυτούς “κρύβονται” και προτιμούν να μιλούν μαζί με άλλον

²⁵ Γιαν. Σταμίρης *Κοινωνιολογικά θέματα*. Αθήνα, Ζήτα, σελ. 290.

²⁶ Οπ. παραπ. 17, σελ. 88.

²⁷ Ο. παραπ. 22, σελ. 337.

²⁸ Οπ. παραπ. 5 σελ. 30.

²⁹ Οπ. παραπ. 5, σελ. 29.

από αυτούς “κρύβονται” και προτιμούν να μιλούν μαζί με άλλον κρατούμενο. Νιώθουν μεγαλύτερη ασφάλεια και οικειότητα προς εμένα γιατί έτσι μοιράζεται το βάρος των αποτρόπαιων πράξεων τους και μιλούν πιο άνετα και περισσότερο.

Η έρευνα αυτή θα χρησιμεύσει σε επιστήμες που έχουν άμεση σχέση με την κοινωνιολογία, την εγκληματολογία και τους ανθρώπους που ασχολούνται με άτομα που παρεκκλίνουν και περνούν στο περιθώριο. Έρχεται στην επιφάνεια η ανθρώπινη υπόσταση ατόμων που είναι απορριπτέοι από το κοινωνικό σύνολο για τα αδικήματα που έχουν διαπράξει και έχουν χαρακτηριστεί από την κοινωνία ως μιάσμα το οποίο έχει τιμωρηθεί και αποβληθεί από αυτήν.

Όπως αναφέρει ο Γεωρ. Τζανακάκης στη διατριβή του :

« Η επιστήμη και η επιστημονική κοινότητα που ασχολούνται με το έγκλημα θα πρέπει να αντιμετωπίσουν και να εξετάσουν το συγκεκριμένο έγκλημα και τις εγκληματικές ομάδες που το υπηρετούν , υπο το πρίσμα του ανεξάρτητου Ελληνικού φαινομένου , για να καταστεί δυνατό έτσι να εξετάσουν και οι επιμέρους συνέπειες του, τόσο στην κοινωνική ομάδα που υπόκειται το φαινόμενο ειδικότερα , όσο και στην κοινωνία και το κράτος γενικότερα. Συνεπώς η επιδερμική αναφορά του εγκλήματος , δέον να αντικατασταθεί από την έρευνα σε βάθος.»³⁰

Η έρευνα σε βάθος έγινε. Η διείσδυση στις φυλακές του Κορυδαλλού με στόχο την εντόπιση και ανάλυση των παραγόντων που μετατρέπουν τις πολεμικές τέχνες σε κοινωνικό φαινόμενο με παραβατικές συνέπειες, έγινε.

Οι πολεμικές τέχνες μπορούν να μετατραπούν σε βία και σε παρέκκλιση. Αντί να είναι το “ντο” της ζωής γίνονται δρόμος που οδεύει στην καταστροφή και τον Κορυδαλλό. Παραδέχονται πως οι περισσότεροι δάσκαλοι είναι “χωμένοι” στα πλοκάμια της νύχτας, πουλούν προστασία και κάνουν όλες τις παράνομες δραστηριότητες.

Η αφηγήσεις ζωής και τα γεγονότα έχουν καταγραφεί όπως ακριβώς μιλούσαν οι κρατούμενοι και χωρίς πολλές ερωτήσεις και διακοπές. Μόνον κάποιες φορές σταματούσαν την αφήγηση γιατί με έβλεπαν να κάνω διάφορες χειρονομίες που εξέφραζαν απογοήτευση, στεναχώρια ή και δυστυχία! Ήταν εκφράσεις αυθόρμητες τις οποίες δεν μπόρεσα να κρύψω! Μέσα από τις αφηγήσεις έρχεται στην επιφάνεια πολύ γρήγορα και εύκολα η ανθρώπινη υπόσταση του καθενός ξεχωριστά και οι ευαισθησίες τους!

Πρέπει να γνωρίσει ο κόσμος και την ανθρωπιά αυτών των “εξόριστων” και τιμωρημένων από την κοινωνία και τους νόμους της ατόμων οι οποίοι θα έκαναν τα πάντα για να αλλάξουν αυτό που είναι, όμως ξέρουν καλά πως θαύματα δεν γίνονται και όνειρα μέσα στη φυλακή

³⁰ Γεωρ. Τζανακάκης Προστασία και εκβιάσεις που αφορούν τη λειτουργία καταστημάτων και κέντρων διασκεδάσεως. Η αντιμετώπιση τους από την Αστυνομία. Αθήνα, 2000, σελ 96.

δεν μπορούν να κάνουν, δεν τους επιτρέπει το περιβάλλον και οι ατελείωτες- αρνητικές πάντα- σκέψεις.

Όλα αυτά ειπώθηκαν αφού πρώτα έγινε ένα άτυπο *''ερευνητικό συμβόλαιο''*³¹. Η υπόσχεση της ανωνυμίας³² των κρατουμένων είχε ως αποτέλεσμα να χρησιμοποιούνται στις αφηγήσεις ζωής ψευδώνυμα και άλλοι τόποι γέννησης και κατοικίας από τους πραγματικούς, για ευνόητους λόγους.

Κρυμμένοι πίσω από την ανωνυμία νιώθουν άνετα εξωτερικεύοντας τον εσωτερικό τους κόσμο μέσα απο τα μύχια της ψυχής τους. Κάτι σαν εξομολόγηση , κάτι σαν μετάνοια απέναντι σε αυτούς που έχουν βλάψει άμεσα και στην κοινωνία έμμεσα. Χείμαρρος αυτά που έλεγαν: αξιόποινες πράξεις, εγκληματικές και απαγορευμένες από την κοινωνία και τους νόμους της και πάντα γύρω από τις πολεμικές τέχνες . Θεωρούν ότι είναι η αιτία της καταστροφής τους, η αρχή του τέλους τους και η κατάληξη τους στο *''Πανεπιστήμιο''*, τη φυλακή.

Τα πλεονεκτήματα της μεθόδου.

1.Η μέθοδος αυτή μπορεί και διεισδύει σε τομείς που η ποσοτική έρευνα δεν μπορεί να προσεγγίσει. Συμπληρώνει τις ποσοτικές έρευνες.

2.Όπου δεν υπάρχουν γραπτές πηγές έρχεται να συμπληρώσει κενά και είναι πολύτιμη για την κοινωνική ιστορία και τις επιστήμες της.

3.Βοηθάει στην κατανόηση της κουλτούρας των φτωχών και γεφυρώνει το χάσμα ανάμεσα στις κατώτερες και ανώτερες κοινωνικές τάξεις, από την άποψη των οικογενειακών όσο και οικονομικών προτύπων.³³

4.Οι πληροφορίες που συλλέγονται μπορούν να χρησιμοποιηθούν για πολλούς διαφορετικούς λόγους και να δώσουν καινούργιες διαστάσεις σε τομείς της επιστήμης αφού οι γνώσεις που παράγονται καθρεφτίζουν την κοινωνία και τους θεσμούς της.

5. Βοηθάει στην κατανόηση και την αντιμετώπιση του φαινομένου της παρέκκλισης από τις επιστήμες της κοινωνιολογίας και της εγκληματολογία, αφού δίνει πληροφορίες για το έγκλημα και τον εγκληματία οι οποίες μπορούν να συμβάλουν στην πρόληψη και καταστολή αυτού.

³¹ Όπ. παραπ 3 σελ.81

³² Όπ. παραπ.1 σελ 162.

³³ Ο. Παραπ.1.σελ.176

6. Συνδέει τη θεωρία την εμπειρική έρευνα και βοηθάει στην κατανόηση του πλέγματος που συνδέει το άτομο με το κοινωνικό σύνολο, τις δραστηριότητες αυτού μέσα το χώρο, σε συγκεκριμένο χρόνο και οι συνέπειες αυτών.³⁴

7. Δίνει τη δυνατότητα να κατανοήσεις λεπτομέρειες οι οποίες συνέβαλλαν στην αλλαγή πορείας του ατόμου, εξοστρακίζοντας αυτό στη φυλακή.

8. Τέλος έρχονται στην επιφάνεια στοιχεία τα οποία αποδεικνύουν τους παράγοντες και τα αίτια που ώθησαν τα άτομα σε συγκεκριμένες αποκλίνουσες συμπεριφορές.

Μειονεκτήματα της μεθόδου.

Η αξιοπιστία των αφηγήσεων. Ο ερευνητής θα πρέπει να ελέγξει την αξιοπιστία των αφηγήσεων, διασταυρώνοντας τις αφηγήσεις και με άλλα στοιχεία. Πρέπει να γίνει «τριγωνοποίηση»³⁵ για να επισφραγισθούν οι αφηγήσεις. Γίνεται σύγκριση πολλών πηγών ποιοτικών δεδομένων.

1. Σύγκριση δεδομένων από την παρατήρηση και τις αφηγήσεις,

2. Από αυτά που αφηγούνται οι άλλοι κρατούμενοι

3. Σύγκριση αυτών που λένε οι υπόλοιποι έγκλειστοι για ίδια γεγονότα και ανθρώπους.³⁶ Η τριγωνοποίηση των πηγών πληροφόρησης στην ποιοτική μέθοδο οδηγεί σε σφαιρική εικόνα των πολεμικών τεχνών ως κοινωνικό φαινόμενο το οποίο ερευνάται για πρώτη φορά κοινωνιολογικά και εγκληματολογικά..

Ερευνήθηκαν άρθρα από περιοδικά και εφημερίδες που αναφέρονται στις συγκεκριμένες περιπτώσεις. Τέλος εξετάστηκαν και δικογραφίες οι οποίες αναφερόντουσαν στις παράνομες δραστηριότητες των κρατουμένων-υπόδοκοι ή κατάδοκοι- και στις ποινές που τους επιβλήθηκαν..

Μπορεί ο συνετευξιαζόμενος να ψεύδεται ίσως γιατί θέλει να προκαλέσει δέος με τα λεγόμενα του και να παραποιεί την πραγματικότητα. Γι αυτό το λόγο θα πρέπει να γίνει διασταύρωση των όσων έχουν ειπωθεί για να επισφραγισθούν ή να απορριφθούν αντίστοιχα.

Δημιουργείται η ανάγκη για διασταύρωση πληροφοριών - « τριγωνοποίηση»- triangulation. Δηλαδή συνδυασμός μεθόδων στην έρευνα για να διασταυρωθούν τα στοιχεία της έρευνας και να επισφραγισθεί η αλήθεια αυτών που έχουν ειπωθεί από τους έγκλειστους

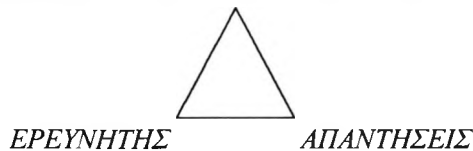
³⁴ Όπ. παραπ.1 σελ.91

³⁵ Όπ. παραπ.1. σελ.168.

³⁶ Όπ. παραπ. 12, σελ.560.

. Έτσι επισφραγίζεται η θεωρία της διατριβής και κατ'επέκταση η αξιοπιστία και εγκυρότητα των αφηγήσεων³⁷:

ΑΠΟΚΡΙΝΟΜΕΝΟΣ-ΥΠΟΔΙΚΟΣ-ΑΦΗΓΗΣΗ

- Στην αρχή της εισόδου μου στον Κορυδαλλό χρησιμοποίησα τα ερωτηματολόγια. Αφού απέκτησα την εμπιστοσύνη των εγκλείστων χρησιμοποίησα τη βιογραφική μέθοδο. Μελέτησα δικογραφίες καθώς και άρθρα από εφημερίδες τα οποία αναφέρονται στα συγκεκριμένα άτομα και περιστατικά. Επίσης μπόρεσα και διασταύρωσα τα γεγονότα και τις εγκληματικές δραστηριότητες των "πολεμιστών" από άλλους κρατούμενους οι οποίοι περιγράφουν τα περιστατικά.

Με αυτά τα στοιχεία, επισφραγίζεται η εγκυρότητα των βιοαφηγήσεων.

Άλλο μειονέκτημα της μεθόδου είναι ότι ο ερευνητής μπορεί να παρασυρθεί, να λειτουργήσει συναισθηματικά και να αλλοιωθούν τα αποτελέσματα της έρευνας. Κάτι τέτοιο όμως δεν συνέβη στη συγκεκριμένη περίπτωση γιατί ότι έλεγαν οι κρατούμενοι τα έγγραφα αμέσως.

Επίσης μπορεί να υπάρξει πρόβλημα μνήμης. Γι αυτό το λόγο, οι αφηγήσεις έχουν καταγραφεί σε τετράδια και αυτό γιατί απαγορευόταν το μαγνητόφωνο.

Κάθε βιοαφήγηση ήθελε ώρες για να καταγραφεί σε τετράδιο και κάποιες φορές ήταν δυσανάγνωστες επειδή έγραφα γρήγορα, χωρίς παρεμβάσεις και χωρίς να διακόπτω τον ειρμό των σκέψεων των παιδιών.

Η αφήγηση ζωής των περιθωριοποιημένων "πολεμιστών" προέρχεται από αρχηγούς «ομάδων» και από πρωτοπαλικάρα τα οποία είχαν αρκετές πρωτοβουλίες και έντονη δράση "στα πλοκάμια της νύχτας" και του υπόκοσμου. Δεν είναι αφηγήσεις ατόμων που απλά εγκληματούν. Είναι βιοαφηγήσεις ατόμων που είναι επαγγελματίες και

³⁷ Όπ. παραλ.15 σελ.130

ζουν για να εγκληματούν. Είναι οι πιο σκληροί και αδιάστακτοι . Έτσι τους έχει χαρακτηρίσει τα μέσα μαζικής ενημέρωσης και το κοινωνικό σύνολο .

Όμως, σκοπός της αφήγησης ζωής δεν είναι να δει επιφανειακά τη δράση των παρεκκλινόντων και το περιβάλλον τους, αλλά να κατανοήσουμε με ποιόν τρόπο οι επιλογές αυτών των ατόμων παράγονται μέσα σε αυτό το περιβάλλον και ποιες οι συνέπειες πάνω στο ίδιο το περιβάλλον. Να κατανοήσουμε τον κόσμο των συμβόλων μέσα στον οποίο ζουν οι “πολεμιστές” και πως αξιολογείται η συμπεριφορά τους βάσει αυτών των συμβόλων.³⁸ Να κατανοήσουμε το δικό τους κοινωνικό και ηθικό δημιούργημα και να προσδιορίσουμε τις σχέσεις μεταξύ των “περιθωριοποιημένων πολεμιστών” οι οποίες προσδιορίζονται και αυτές από το νόημα που δίνουν οι άνθρωποι στους τύπους “οφείλεις” και “οφείλω.”³⁹ Με την αφήγηση ζωής έρχεται στην επιφάνεια αυτή η σχέση και δίνονται απαντήσεις σε απορίες και ερωτήματα που έχουν να κάνουν με το περιθώριο τις πολεμικές τέχνες και τη φυλακή.

ΚΕΦ.1 ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

1.1 Πολεμικές τέχνες στην αρχαιότητα:

Οι Αρχαίοι Έλληνες είχαν τις πολεμικές τέχνες, αναπόσπαστο κομμάτι τόσο των πολεμικών όσο και των αθλητικών τους δραστηριοτήτων. Αποτελούσαν σημαντικό στοιχείο της ανδρείας τους. Η πολιτεία, προσπαθούσε μέσα από την αγωγή να δημιουργήσει ικανούς πολίτες οι οποίοι θα προστάτευαν την χώρα κρατώντας τα όπλα και χρησιμοποιώντας τις πολεμικές τέχνες για αν κατατροπώσουν τον εχθρό. Γι αυτό έδιναν μεγάλη σημασία στην φυσική και στρατιωτική αγωγή των νέων. Πίστευαν πως μόνο με την άθληση θα μπορούσαν να αποκτήσουν νεολαία με δυνατό σώμα και ισχυρό πνεύμα. Οι αθλητικές δραστηριότητες και οι αγώνες των αρχαίων Ελλήνων, είχαν διάφορους σκοπούς. Μερικά από τα αθλήματα στα οποία έδιναν βαρύτητα και είχαν ως σκοπό την σκληραγωγία των νέων ήταν η πάλη, η πυγμαχία ,το παγκράτιο και η πυγμή. Τα ονόμαζαν στρατιωτικά γιατί τα χρησιμοποιούσαν στους πολέμους ως μέσο επίθεσης μαζί με τα όπλα τους.

³⁸ Νεοκλής Σαρρής *Εισαγωγή στην κοινωνιομετρία στην ομαδική ψυχοθεραπεία και το ψυχόδρομο*. Αθήνα, Δανά, 1995, σελ.143

³⁹ Serge Moscovici *La machine 'a faire des dieux* France, Fayard, 1988, σελ.42

πόνο μέσα στις παλαίστρες. Εκεί μάθαιναν το τρόπο με τον οποίο θα υπερασπίζονταν την πατρίδα τους.

Θα δούμε σε συντομία τα αθλήματα των αρχαίων Ελλήνων που διαδόθηκαν μέχρι την Κίνα και την Ιαπωνία⁴⁰ επειδή τα χρησιμοποιούσαν ως πολεμικές τέχνες στις κατακτητικές τους εκστρατείες.

1.1.1. ΠΑΓΚΡΑΤΙΟ

Το Παγκράτιο-πάν και κράτος⁴¹- αποτελεί την εξέλιξη του πρωτόγονου τρόπου μάχης για επιβίωση που χρησιμοποίησε ο άνθρωπος σε πολέμους και συμπλοκές με εχθρούς. Παγκράτιο σημαίνει μάχη με όλη τη δύναμη και παγκρατιαστής αυτός που κατακτά τους πάντες με τη δύναμη του. Κατά τον Πολυδεύκη⁴² ονομασίες συναφείς παγκράτιο είναι:

«παγκρατιαστής, παγκρατιαστικός, σκιαμαχεί, ακροχειρίζεσθαι, ακροχειρισμός, άγχειν, αποπνίγειν, λάξ ενάλλεσθαι, λακτίζειν... ως εισί πάμμαχοι.»

Είναι σύνθετο αγώνισμα πυγμής και πάλης και είναι παρόμοιο με το σημερινό “κάτς”⁴³.

Ο Ι. Μουρατίδης στο βιβλίο του «Ιστορία Φυσικής αγωγής», αναφέρει για το παγκράτιο:

«Ήταν κάτι σαν τα σημερινά ιαπωνικά στρατιωτικά αθλήματα στα οποία χρησιμοποιούνται ο συνδυασμός πάλης και χτυπημάτων»⁴⁴

Το αγώνισμα του παγκρατίου, ήταν συνδυασμός της πάλης και της πυγμής και ανήκε στα «βαρέα» αθλήματα. Σε αυτό επιτρέπονταν όλα τα χτυπήματα και όλες οι λαβές, εκτός από το «δάκνειν» και το «ορύττειν»⁴⁵, δηλαδή το δάγκωμα και η βίαιη τοποθέτηση των δακτύλων στα μάτια.

Το παγκράτιο διακρινόταν, όπως και η πάλη, σε άνω ή ορθοστάνην, όπου οι αθλητές αγωνίζονται όρθιοι και σε κάτω παγκράτιο, όπου αγωνίζονται στο έδαφος και προσπαθεί ο ένας να εξοντώσει τον άλλον με λαβές, αναγκάζοντας έτσι τον αντίπαλο να “απαγορεύσει”⁴⁶. Από τις πιο χαρακτηριστικές σκηνές παγκρατίου, είναι η λαβή του αντιπάλου με το ένα χέρι γύρω στο λαιμό και το γρονθοκόπημα με το άλλο.

Στο αγώνισμα επιτρέπονταν το στρίψιμο των οστών, η εξάρθρωση, το σπάσιμο των οστών οι αγκωνίες και οι γονατιές. Επίσης, βασικές τεχνικές αποτελούσαν τα λακτίσματα-λακτίζειν. Στην περίπτωση αυτή, αντίδραση του αντιπάλου ήταν να προσπαθήσει να πιάσει το πόδι του αντιπάλου από τα σφυρά

⁴⁰ Θ. Γιαννάκης *Ιστορία φυσικής αγωγής* Αθήνα, Χριστοδουλίδη-ΤΕΦΑΑ, 1990, 13

⁴¹ Βλ. λεξικό *Τεγόπυλος-Φιτράκης*

⁴² Στο βιβλ. Θ. Γιαννάκη *Ιστορία Φυσικής Αγωγής* Θεσσαλονίκη, Κ. Χριστοδουλίδη- ΤΕΦΑΑ, 1990 σελ. 358. για περισσότερες πληροφορίες βλ. Πολυδεύκης, «Ονομαστικός», 1846

⁴³ Όπ. παραπ. 41 Σελ. 359

⁴⁴ Ι. Μουρατίδης *Ιστορία φυσικής αγωγής με στοιχεία φιλοσοφίας* Θεσσαλονίκη, Κ. Χριστοδουλίδη, 1990, σελ. 199.

⁴⁵ Όπ. παραπ. 41. σελ. 361.

⁴⁶ Όπ. παραπ. 41. σελ. 337.

και να τον ανατρέψει. Όποιος έπεφτε βρισκόταν σε δύσκολη, μειονεκτική θέση, αφού ο αντίπαλος μπορούσε να τον εξοντώσει με γροθιές και λαβές.

Αυτοί οι κανονισμοί του αθλήματος, το έκαναν πιο σκληρό και επικίνδυνο, σε σύγκριση με τα υπόλοιπα αγωνίσματα και συχνά έθεταν σε κίνδυνο τη σωματική ακεραιότητα, ακόμη και τη ζωή των αθλητών. Όμως, οι περιπτώσεις τραυματισμών και θανάτων ήταν ελάχιστες.

Ήταν αγαπητό, διότι πρόσφερε θέαμα και λόγω της σκληρής μάχης και της ανδρείας που διέκρινε στους αθλητές-παγκρατιαστές.

Δεν φορούσαν στα χέρια τους ιμάντες, όπως έκαναν οι πυγμάχοι, αλλά χτυπούσαν τον αντίπαλο με γυμνές γροθιές. Σε ορισμένες περιοχές της Ελλάδος, επιτρέποντουσαν σκληρότερες λαβές. Κάθε κύτπημα ή λαβή που μπορούσε να εξασφαλίσει τη νίκη, επιτρεπόταν. Μόνο η σύλληψη των γεννητικών οργάνων, η χρήση των ονύχων, η βίαιη εναπόθεση των δακτύλων στα μάτια και το δάγκωμα απαγορευόταν.

Στη Σπάρτη όμως, τα τρία παραπάνω στοιχεία, ήταν επιτρεπτά, διότι το είχαν ως βασική προπόνηση για την πολεμική τους προετοιμασία.

Στο παγκράτιο θαύμαζαν οι Έλληνες το θάρρος και την καρτερία των αθλητών. Τα κτυπήματα ήταν επώδυνα και ο αθλητής μπορούσε με το ένα χέρι να κρατά τον αντίπαλο και με το άλλο να τον χτυπά.

Κατά τον αγώνα επιτρέπονταν οι προσποιήσεις, και οι συμπλοκές. Πέφτανε στο έδαφος και συμπαρασύροντας τον αντίπαλο στο έδαφος με λαβές ή κλωτσιές και γονατιές, προσπαθούσαν να τον εξοντώσουν. Από περιγραφές αγώνων, καταλαβαίνουμε πως οι αθλητές είχαν μεγάλο πείσμα και αρκετές φορές προτιμούσαν τον θάνατο από το να εγκαταλείψουν τον αγώνα.

Έριχναν τον αντίπαλο στο έδαφος και παίρνοντας φόρα, πηδούσαν δυνατά με τα πόδια πάνω στο σώμα του. Αν και βάρβαρο άθλημα, οι Έλληνες το θαύμαζαν γιατί οι παγκρατιαστές διακρινόντουσαν για το θάρρος, την υπομονή, την επιμονή και σθένος. Οι νέοι που αγωνίζονταν σε αυτό, επιθυμούσαν τόσο έντονα να κερδίσουν το στεφάνι της νίκης, ώστε πολλοί προτιμούσαν το θάνατο, παρά να εγκαταλείψουν τον αγώνα και να «απαγορευθούν»⁴⁷.

Έδιναν σημασία στο θάρρος, στη σκληρότητα, τη δύναμη, την ταχύτητα, την τεχνική, την μαχητικότητα, αλλά και στην εξυπνάδα των αγωνιζομένων αθλητών. Είχαν ως αναπόσπαστο στοιχείο της φιλοσοφίας και του πολιτισμού τους, την αυτοθυσία, την ανδρεία, την μαχητικότητα, τη δύναμη του σώματος και του μυαλού, στοιχεία που τα δίδασκαν διότι θεωρούσαν ότι έπρεπε να έχουν οι πολεμιστές στις μάχες. Θεωρούσαν πως οι αθλητές «μάχονταν» με το μυαλό, γι αυτό τους ενδιέφερε περισσότερο σαν θέαμα και στρατηγική, παρά σαν άσκηση σώματος.

⁴⁷ Όπ.παρ.41 σελ.190, 202.

Οι Σπαρτιάτες, στους κανονισμούς, επιτρέπουν όλες τις λαβές και όλα τα χτυπήματα και αυτό γίνεται για πολεμική προετοιμασία⁴⁸. Για την καθημερινή σωματική και ψυχική σκληρότητα των Σπαρτιατών ο Πλούταρχος μας λέει ότι τα δεινά του πολέμου συγκρινόμενα προς τη σωματική αγωγή ήταν “ανάπαυσις”⁴⁹:

«Μόνοις ‘ανθρώπων ‘εκείνοις τās εις τον πόλεμον ‘ασκήσεις ‘ανάπαυσιν είναι.»

Οι παγκρατιαστές και οι πύκτες κατά τη διάρκεια της προπόνησης χρησιμοποιούσαν τον Κώρυκο-σάκο- για να γίνουν ακόμα πιο δυνατά τα χτυπήματα τους. Επιτρέπονταν στον αγώνα τα σπασίματα των οστών, των αρθρώσεων, των δακτύλων, τα λακτίσματα, οι γονατιές οι γροθιές, οι αγκωνιές, καθώς και οι ανατροπές.

Ο γιατρός Ορειβάσιος από την Πέργαμο ή τις Σάρδεις περιγράφει τον Κώρυκο σαν όργανο προπόνησης:

«Κώρυκος ‘επί μὲν των ‘ασθενέσθερων ‘εμπίμπλται κεγγραμίδων ‘επί μὲν των ‘ισχυροτέρων ψάμμου. Το μέγεθος ‘αυτου προς τε δύναμιν και ηλικίαν συναρμοζέσθω. Κρεμάγγνυται δε ‘εν τοις γυμνασίοις ‘ανωθεν ‘εξ ‘οροφής ‘απέχων της γης τοσούτον ώστε τον πυθμένα κατά τον ‘αμφαλόν ε’ναι του γυμναζομένου.⁵⁰»

Όμως δεν πρέπει να ξεχνάμε πως το παγκράτιο, όπως η πυγμή και η πάλη επινοήθηκε για πολεμική χρησιμότητα και αυτό επισφραγίζεται από το συγγραφέα Φιλόστρατο ο οποίος αναφερόμενος στον Μαραθώνα και τις Θερμοπύλες γράφει: «κλασθέντων αυτοίς ξιφών και δοράτων, πολλά ταίς χερσί γυμναίς ‘απραξαν...πάλη και παγκράτιον ‘ως ‘ες το πρόσφορον τώ πολέμω ‘ευρηται⁵¹.»

1.1.2 ΠΥΓΜΗ

Πυγμαχέω σημαίνει μάχομαι με την πυγμή. Το ίδιο σημαίνει και το αρχαίο ρήμα πυκτέω. Πυγμή ή πύξ σημαίνει γρόνθος⁵². Όπως και το παγκράτιο, έτσι και η πυγμαχία χρησιμοποιείται από τους αρχαίους στις μάχες και θεωρείται πολεμική τέχνη. Είχε ως βάση τη γροθιά, με την οποία έκανε επίθεση ο άνθρωπος για να επιβιώσει τόσο στην καθημερινότητα, όσο και στους πολέμους.

Αιτία της δημιουργίας αυτού του αθλήματος είναι οι Σπαρτιάτες, οι οποίοι πολεμούσαν χωρίς περικεφαλαία, έχοντας στο χέρι την ασπίδα. Την πυγμαχία την χρησιμοποιούσαν για να αντέχουν τα χτυπήματα στο κεφάλι όταν πολεμούσαν.

⁴⁸ Ζ.Καρικωτάκης *Ιστορία βαρέων αγωνισμάτων και αθλήσεως των Αρχαίων Ελλήνων* Αθήνα, σελ.117.

⁴⁹ Όπ. παραπ.41.σελ.364.

⁵⁰ Όπ. παραπ.41 σελ.368

⁵¹ Όπ. παραπ.41. σελ.359.

⁵² Όπ. παραπ. 42

Αργότερα μετατράπηκε και πήρε την μορφή αθλήματος μέσα στην παλαιστρα. Έπρεπε ο αντίπαλος να «απαγορευσει», χωρίς όμως λαβές, όπως γινόταν στην πάλη και χωρίς λακτίσματα- κλωτσιές, όπως γινόταν στο παγκράτιο.

Δεν υπήρχαν κατηγορίες κιλών όπως σήμερα, ούτε γύροι, ούτε νίκη στα σημεία όπως γίνεται στη σημερινή πυγμαχία. Αν ο αγώνας είχε μεγάλη διάρκεια τότε, μετά από συμφωνία των δύο αντιπάλων, χτύπαγε ο ένας το πρόσωπο του άλλου, χωρίς να κινούνται. Νικητής ήταν αυτός που άντεχε τα ευθεία χτυπήματα. Βασικό στοιχείο για τη διεξαγωγή του αγώνα ήταν οι ιμάντες. Ήταν τα γάντια που χρησιμοποιούσαν οι αρχαίοι όταν πυγμαχούσαν.⁵³

Το αγώνισμα ονομάστηκε έτσι γιατί μάχονταν με τα χέρια. Ήταν επικίνδυνο αγώνισμα και άφηνε σημάδια στο πρόσωπο, ουλές και πλατιές μύτες από τα κατάγματα στο ρινικό οστό. Για να διακριθεί ο αθλητής έπρεπε να έχει τέχνη, εξυπνάδα, ευκινησία, δύναμη, αντοχή, καρτερικότητα και ψυχή για να αντέχει τα χτυπήματα. Η προπόνηση γίνεται στον Κώρυκο-σάκο, ή με τεχνικές-κινήσεις της γροθιάς στο κενό του αέρα και αυτό ονομαζόταν σκιαγραφία. Ένα είδος σκιαμαχίας, ήταν η «πυρρίχη»⁵⁴, ο πυρρίχιος ήταν πολεμικός χορός και τον χρησιμοποιούσαν σαν προγύμνασμα-προθέρμανση στους αγώνες.

Την πυγμαχία την συναντάμε και στους Ανατολικούς λαούς. Έφτασε ως εκεί με τις κατακτητικές εκστρατείες των αρχαίων Ελλήνων και κυρίως τον Μέγα Αλέξανδρο.

Κατά τον Ράνοβις «ο πόλεμος άρχιζε με το σύνθημα της ελληνικής ενότητας και της απελευθέρωσης των Ελληνικών πόλεων, κατά των Περσών...ελευθέρωσε τις Ελληνικές πόλεις, σπέρνοντας στην Ασία το σπόρο των Ελληνικών θεσμών.»⁵⁵

Κατά τους ιστορικούς Botsford και Robinson ακόμη και «σήμερα ο Αλέξανδρος σε ολόκληρη την Κεντρική Ασία λατρεύεται με το όνομα Ισκαντερ».⁵⁶

Πρέπει να τονίσουμε ότι οι Έλληνες είχαν διαδώσει το πνεύμα του αθλητισμού, τα αθλήματα και ειδικά τις πολεμικές τέχνες, τις οποίες τελούσαν με μεγάλο ενδιαφέρον, σοβαρότητα και ανδρική υπερηφάνεια. Όπου βρισκόντουσαν, έξω από την Ελλάδα, επιδείκνυαν τα αγωνίσματα θέλοντας έτσι να επισφραγίσουν τη δύναμη, τον πολιτισμό και την πνευματική ανωτερότητα τους.

Οι Έλληνες είχαν πλεύσει ως και την Ινδία, την Κίνα, μέχρι και την Ιαπωνία⁵⁷. Οι πρώτες πληροφορίες προέρχονται από δυο Ιαπωνικά βιβλία

⁵³ Οπ. παραπ.41 σελ.9-10

⁵⁴ Οπ. παραπ.41. σελ.348

⁵⁵ ΑΒ. Ράνοβις *Ο ελληνικός και ιστορικός ρόλος* ιστορική μελέτη της Ακαδημίας Επιστημών ΕΣΣΔ, Ινστιτούτο ιστορίας, Αθήνα, Σύγχρονος, 1954 σελ. 45..

⁵⁶ Θ.Γιαννάκης *Ιστορία φυσικής αγωγής, Αρχαίοι μεσογειακοί αγώνες* Αθήνα ΤΕΦΑΑ, 1990, σελ.86

⁵⁷ Στο βιβ. του Ευθ. Χριστοπούλου *Ελληνικό παγκράτιο και ιαπωνικό καράτε για* Ι. Πασσά και Ορφικά Λαμιά, σελ.16-19.

Κο-Τζι-Κι και Ον-Τζι που αρχίζουν από την δημιουργία του κόσμου, ως το 628μ.Χ το πρώτο και το 699μ.Χ το δεύτερο.

Σύμφωνα με αυτά, αλλά και άλλα ιστορικά έργα Κινέζων συγγραφέων, το έτος 660π.Χ είναι το έτος ιδρύσεως του Ιαπωνικού κράτους. Αρκετοί από τους Αυτοκράτορες, διακρίνονταν για τις πολεμικές τους τέχνες τις οποίες χρησιμοποιούσαν τόσο στις εκστρατείες τους, όσο και στην καθημερινή τους ζωή.

Όπως μας πληροφορεί και ο Θουκυδίδης⁵⁸, τελούσαν αγώνες πυγμής, πάλης, με σκοπό την προσαρμογή αυτών στα πολεμικά δρώμενα. Μέχρι και σήμερα, προκηρύσσουν αγώνες, φορώντας ένα ζώμα στη μέση. Εκτός από τους Ιάπωνες και οι Κινέζοι χρησιμοποιούσαν τις πολεμικές τέχνες. Ήταν λαός πειθαρχημένος, με θεσμούς πατριαρχικούς, σέβονταν τον αρχηγό της οικογένειας, τους νόμους του κράτους και πίστευαν υπερβολικά στον Θεό.

Για να προστατεύονται από τις επιθέσεις των βορείων, μάθαιναν πολεμικές τέχνες οι οποίες όμως συγχρόνως σμίλευαν την προσωπικότητα και συνέβαλλαν στην εσωτερική, όσο και στην εξωτερική τελειοποίηση των ανθρώπων. Πίστευαν πως ο άνθρωπος έπρεπε να «δαμάσει» το πνεύμα και το σώμα του από τα πάθη. Αυτό γινόταν εφικτό με την συχνή εξάσκηση στις πολεμικών τεχνών καθώς και με την πίστη στο Θεό.

Η θρησκεία επηρέασε άμεσα τη δομή του κοινωνικού συστήματος- και την υφή των πολεμικών τεχνών- Μεγάλη σημασία γι αυτούς τους λαούς είχε ο πολλαπλασιασμός της οικογένειας και προτεραιότητα έδιναν στα αρσενικά παιδιά. Η λατρεία στο θεό και στην οικογένεια διατηρήθηκε ως ύψιστος θεσμός στο φεουδαρχικό κοινωνικό σύστημα αυτών των λαών και πάνω σε αυτές τις δομές προσαρμόστηκαν και ανελήχθηκαν οι πολεμικές τέχνες ως τέχνη και ως αυτοάμυνα..

Για να προστατεύονται από τις επιθέσεις των βορείων, μάθαιναν πολεμικές τέχνες οι οποίες όμως, σμίλευαν και την προσωπικότητα και συνέβαλλαν στην εσωτερική, όσο και στην εξωτερική τελειοποίηση. Πίστευαν πως ο άνθρωπος έπρεπε να δαμάσει και να υποτάσσει το πνεύμα και το σώμα του. Αυτό γινόταν εφικτό με την συχνή εξάσκηση των πολεμικών τεχνών.

1.1.3. ΠΑΛΗ.

Η λέξη πάλη προέρχεται από το αρχαίο ρήμα πάλλω-κραδαίνω⁵⁹ και παλαιώ-παλεύω. Από αυτό το ρήμα προέρχονται και οι λέξεις πάλη, παλαίστρα και παλαιστής. Όπως και η πυγμή, ήταν από τα πιο παλιά και διαδεδομένα αθλήματα και αποτελεί την πρώτη μορφή αγώνα χωρίς τη χρήση όπλων. Στην αρχαία Ελλάδα τη συναντάμε από τα προϊστορικά χρόνια, ενώ διασώζονται περιγραφές από τα ομηρικά έπη.

⁵⁸ Όπ' παραπ.41 σελ.13

⁵⁹ Όπ. παραπ.42

Αργότερα αποτέλεσε ένα από τα πιο σημαντικά αγωνίσματα για την εκπαίδευση των νέων, η οποία γινόταν στις παλαιστρες-οικοδομήματα που πήραν το όνομα τους από αυτό το αγώνισμα. Λέγεται ότι είναι δημιούργημα του θεού Ερμή⁶⁰ και με αυτόν τον τρόπο προσπαθούσαν να καλλιεργήσουν την αγωνιστική και θρησκευτική συνείδηση των ατόμων και ειδικά των νέων .

Στους μεγάλους πανελλήνιους αγώνες ήταν το αγώνισμα ανεξάρτητο, αλλά αποτελούσε και μέρος του πεντάθλου. Οι αρχαίοι διέκριναν δυο είδη πάλης, αναλόγως με τη θέση των αντιπάλων:

Την όρθια πάλη οι αθλητές αγωνίζονται όρθιοι και νικητής αναδεικνυόταν εκείνος που έριχνε τον αντίπαλό του τρεις φορές. Πτώσεις είχαμε όταν άγγιζε η πλάτη του αντιπάλου στο έδαφος, με το ξάπλωμα του αντιπάλου στο έδαφος σε πρηνή θέση και τέλος με λαβή η οποία εξόντωνε τον αντίπαλο.

Την κάτω πάλη , όπου ο αγώνας δεν σταματούσε στην πτώση αλλά συνεχιζόταν στο χώμα μέχρι να αναγκαστεί ένας από τους δυο αντιπάλους να παραδεχτεί την ήττα του. Στην περίπτωση αυτή, όταν δεν μπορούσε να συνεχίσει, έκανε την κίνηση του «απαγορεύειν», δηλαδή ύψωνε το ένα ή τα δυο δάχτυλα ενός χεριού⁶¹.

Οι κανόνες διεξαγωγής του αγωνίσματος στην αρχαιότητα, δεν διέφεραν από τους σημερινούς. Πάντως, δεν υπήρχαν κατηγορίες κλών στους αθλητές, όπως γίνεται σήμερα. Πριν την έναρξη του αγωνίσματος οι αθλητές άλειφαν το σώμα τους με λάδι για να αποφεύγουν τις λαβές των αντιπάλων, των οποίων τα χέρια γλιστρούσαν. Μετά την κλήρωση των ζευγαριών άρχιζε το αγώνισμα από την όρθια στάση με τους δυο αντιπάλους απέναντι ο ένας από τον άλλον, να εφαρμόζουν αρχικά λαβές χεριών - ακροχειρισμός και έπειτα λαβές κορμού – κεφαλοκλείδωμα και μεσολαβή⁶².

Στην πάλη επιτρέπονται όλες οι λαβές εκτός των γεννητικών οργάνων, αλλά απαγορεύονται τα χτυπήματα, το δάγκωμα και φυσικά ο αγώνας έξω από το σκάμμα, γιατί έθετε σε κίνδυνο τη σωματική ακεραιότητα των αντιπάλων.

Η πάλη ήταν ένα από τα βαρέα αγωνίσματα και οι παλαιστές έπρεπε να έχουν εκτός από σωματική διάπλαση και ακατάβλητο ψυχικό σθένος, θάρρος, εξυπνάδα και υπομονή για να αντέχουν τον πόνο. Η προπόνηση ήταν πολύ σκληρή, γυμνάζονταν συνεχώς, υποβάλλονταν σκληρή δίαιτα και ο βίος τους ήταν λιτός, έντιμος και σεμνός. Τα αθλήματα αυτά τα οποία τα χαρακτήριζαν ως στρατιωτικά, χρησιμοποιούσαν ως τεχνικές μόνον σε εμπόλεμες καταστάσεις και είχαν σαν σκοπό την εξόντωση και τον θάνατο του εχθρού.

1.2. Πολεμικές τέχνες στην Ανατολή

1.2.1 Γενική αναφορά στις π.τ.

⁶⁰ Οπ. παραπ.41 σελ. 331

⁶¹ Οπ. παραπ.41 σελ.336-337

⁶² Οπ. παραπ. 41 σελ.337-338

1.2.1 Γενική αναφορά στις π.τ.

Τις πολεμικές τέχνες οι ανατολικοί λαοί τις προσάρμοσαν σύμφωνα με τις ανάγκες της καθημερινής τους ζωής και την ανάγκη για επιβίωση Όλα αυτά σύμφωνα με την κουλτούρα⁶³ τον πολιτισμό και τις συνήθειες τους.

Οι μεγάλοι δάσκαλοι των τεχνών δεν έπαψαν να επαναλαμβάνουν ότι η κυριαρχία στην τέχνη, είναι η νίκη δίχως μάχη. Θεωρούσαν ότι η τέχνη δεν έπρεπε να υπηρετεί το φόνο, το κακό και τη βία⁶⁴, αλλά να προστατεύει τη ζωή. Γι αυτό και την χρησιμοποιούσαν μόνο σε εμπόλεμες καταστάσεις⁶⁵. Γι αυτούς δεν υπήρχε ευκολότερο από το να χρησιμοποιήσουν την αδιαμφισβήτητη ανωτερότητα τους ενάντια σε έναν αντίπαλο. Η πραγματική αποτελεσματικότητα βρίσκεται στην αποθάρρυνση ή στη συμφιλίωση με τον αντίπαλο. Η ανωτερότητα έχει να κάνει με την πνευματική καλλιέργεια και τη μόρφωση, γι αυτό και οι πολεμικές τέχνες διδάσκονται στα υψηλά κοινωνικά στρώματα μαζί με την ξιφασκία και την ποίηση⁶⁶. Η νίκη δίχως μάχη είναι ο υπέρτατος σκοπός.

Ένας απαίδευτος άνθρωπος θα τραβήξει το σπαθί του αν αισθανθεί ότι έχει προσβληθεί και θα διακινδυνεύσει τη ζωή του και των άλλων. Ένας σοφός, μορφωμένος άνθρωπος δεν θα χάσει τη ψυχραιμία του και δεν θα χρησιμοποιήσει το σπαθί ή το χέρι του. Όποιος δεν κυριαρχεί τον εαυτό του και δεν τον ελέγχει, περνά εύκολα στη βία και αυτό δεν είναι σοφό. Η διατήρηση της ηρεμίας είναι εσωτερική δύναμη και πειθαρχία. Η ουσία των πολεμικών τεχνών ονομάζεται «Η τέχνη να σταματάς τη λόγχη⁶⁷» και στηρίζεται στη μη βία, στην ειρήνη και στην ευημερία. Η τέχνη έχει ο σκοπό να τελειοποιήσει τον άνθρωπο σαν προσωπικότητα, να τον φέρει πιο κοντά στο Θεό και να υπάρχει ισορροπία και αρμονία ανάμεσα στον εσωτερικό και στον εξωτερικό κόσμο του⁶⁸.

Οι παραδοσιακές τέχνες οδηγούν σε έναν δρόμο που επιτρέπει στον άνθρωπο μετά από κόπο και σκληρή μαθητεία να εμβαθύνει και να ανακαλύψει τον πραγματικό του εαυτό. Μαθαίνει να σέβεται τον εαυτό του, τον εχθρό του και πάνω από όλα στο Θεό. Η Ανατολή δίνει μεγάλη σημασία στη θρησκεία και ολόκληρος ο πολιτισμός ανθίζει γύρω από αυτόν τον άξονα.

⁶³ G. Sanson *The Western World and Japan* Japan, Charles E. Tuttle Company, 1977, σελ. 24.

⁶⁴ Bin Sun *The Lost Art of War* N.Y., Harper-New York-Collins Publishers, 1996.

⁶⁵ Patrick McCarthy *The Bible of karate: Busishi* Tokyo, Tuttle, 1989, σελ. 23.

⁶⁶ Michael Maliszewski: "Meditative-Religious Traditions of Fighting Arts and Martial Ways"- 1992, *Journal of Asian Martial Arts*, σελ.14.

⁶⁷ John Stevens *The three Budo Masters* Japan, Kodansha, 1995, σελ.54.

⁶⁸ Herman Kauz *The Martial Spirit: An Introduction to the Origin, Philosophy, and Psychology of the Martial arts* New York, Overlook Press, 1977, σελ. 141.

1.2.2. Κοινωνικό σύστημα , θρησκεία και π.τ.

Η Φεουδαρχία είναι το κοινωνικό σύστημα που επικρατεί⁶⁹ και όλοι υποτάσσονται στους Φεουδάρχες .Στην υπηρεσία τους είναι και οι Σαμουράι⁷⁰ οι οποίοι εκτελούν διαταγές των Φεουδάρχων και είναι άξιοι πολεμιστές, υψηλά ιστάμενοι, μορφωμένοι και έτοιμοι να θυσιάσουν τη ζωή τους ανά πάσα στιγμή για τον αφέντη τους και την αξιοπρέπεια τους. «Αυτό το στοιχείο της βίας, προσανατολισμένο σε μια επαναστατική αντικαπιταλιστική τροχιά αλλά την ίδια στιγμή και γυμνό από τις κοινωνικές του σημασίες, ως αποκάλυψη ενός καθαρού υπαρξιακού πυρήνα, είναι εκείνο που φέρνει στο φως αυτό το λιτό, ασκητικό σχεδόν –υφολογικά μιλώντας- κείμενο του Γιουκίο Μισίμα»⁷¹. Η αυτοκτονία με τεράστιο σπαθί-χαρακίρι ονομαζόταν η τελετή- ήταν υπέρτατη τιμή για αυτούς⁷².

Οι Κινέζοι, από την άλλη μεριά, διδάσκονταν κινέζικο μποξ και ήταν συνυφασμένο με τη θρησκεία. Το μοναστήρι των Σαολίν⁷³ ήταν το πιο σπουδαίο κέντρο μάθησης πολεμικών τεχνών και οι μοναχοί είχαν ως στόχο να έρθουν όσο πιο πολύ κοντά στο θεό και να απαρνηθούν τις επίγειες απολαύσεις. Οι Κινέζοι περιγράφουν την τέχνη της μάχης με γυμνό χέρι και το χαρακτηρίζουν «η τέχνη της Πυγμής». Αυτή η τέχνη, το κουνγκ-φου εκφράζει τη συνειδητή προσπάθεια και την επίμονη εξάσκηση, με στόχο την πραγμάτωση ενός έργου τέχνης ή καλύτερα την επίτευξη της αυτοκυριαρχίας. Οι τέχνες δεν πρέπει να χρησιμοποιούνται για βία και για κακό, αλλά ο όρος κούνγκ-φου - η τέχνη της πυγμής - θα πρέπει να εκφράζει τι υψηλό επίπεδο του ανθρώπου σε όλους τους τομείς και ειδικά σε καταστάσεις εμπόλεμες ή σε παρεξηγήσεις και διαπληκτισμούς.

Κάνουν αυτοσυγκέντρωση⁷⁴, σκέφτονται το αγαθό, το θεό και προσπαθούσαν να διατηρήσουν την ηθική των προτόνων τους. Προσπαθούν να λειτουργούν και να ζούν σύμφωνα με τις βουλές που πρεσβεύει το «πρέπον» της κοινωνίας τους, βάσει των ηθών ,των εθίμων και των αξιών. Οποιαδήποτε απόκλιση αποτελεί μίasma και ντροπή για την οικογένεια και το υπόλοιπο κοινωνικό σύνολο.

⁶⁹ John Whitney Hall: *Japan, From Prehistory to modern times*, Tokyo, Charles Tuttle Company, 1971, σελ.56-57

⁷⁰ Catharina Blomberg *The Heart of the Warrior: Origins and Religious Background of the Samurai System in Feudal Japan* Japan Library, Knoll House, 1994, σελ. 226.

⁷¹ Γιούκιο Μισίμα *Η ηθική των Σαμουράι στη σύγχρονη Ιαπωνία* (μτφ) Γιώργος Βλάχος, Αθήνα, Ερατώ,1993, σελ.15.

⁷² Οπ. παραπ. 71,σελ. 87-88.

⁷³ -Simmonne Kuo: *Shao-Lin Chuan The Rhythm and Power of Tan-Tui* Berceley, North Atlantic Books, 1996, σελ.150

-Ιορδάνης Σταυρίδης *Αλήθεια* Αθήνα, Ελληνική Ακαδημία Κινεζικών Πολεμικών Τεχνών, 1988, σελ.100-106

⁷⁴ Patrick Chew: "Equally Complete in Both Literary and Martial", 1997, *W.T.F. Tae-kwon-do Times*.

1.2.3. Η τέχνη και η φιλοσοφία των π.τ.

Στην Ιαπωνία υπάρχει ο δρόμος της Καλλιγραφίας, της τελετής του τσαγιού και εκείνος της ανθοδετικής. Είναι άγραφοι κανόνες οι οποίοι όλοι μαζί σμιλεύουν την άψογη ποιότητα της προσωπικότητας και την υψηλή κοινωνική τάξη. Η τέχνη της μάχης δεν είναι εκτός, αλλά αποτελεί αναπόσπαστο στοιχείο των παραπάνω κανόνων. Αυτός ο δρόμος ονομάζεται «Μπούντο»⁷⁵ και είναι σκληρός, απότομος και γεμάτος στερήσεις και θυσίες. Η παρουσία του αντιπάλου και η αντιμετώπιση αυτού είναι θέμα ζωής και θανάτου και απαιτεί τέλεια αυτοσυγκέντρωση. Η έλλειψη αυτής, η παραμικρή λανθασμένη σκέψη και κίνηση, η παραμικρή διαφοροποίηση του μυαλού από το σώμα, μπορεί να στοιχίσει τη νίκη και τη ζωή. Ανακαλύπτεται πως ο μεγαλύτερος εχθρός βρίσκεται μέσα μας και είναι ο εαυτός μας. Σκοπός της τέχνης και της μάχης είναι η υποταγή του εαυτού μας στο σωστό που το καθορίζει το άρχων αξιακό σύστημα⁷⁶, η αποφυγή της λάθος επιλογής και η πάταξη των παθών.

«Ντότζο» σημαίνει ο χώρος στον οποίο πραγματοποιείται το «Μπούντο». Για τους λαούς της Ανατολής είναι χώρος ιερός, όπως ο ναός και εκεί καλλιεργείται το πνεύμα, μαθαίνεται η τέχνη η οποία μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως όπλο και αυτοάμυνα σε κρίσιμη κατάσταση όπου απειλείται η ζωή και η σωματική ακεραιότητα. Το «Μπούντο» όπως αναφέρουν οι δάσκαλοι των πολεμικών τεχνών δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί πουθενά αλλού εκτός από το «ντότζο». Είναι μια τέχνη που διδάσκει τη ζωή και τον τρόπο επιβίωσης, όπως δεν είναι ηθικό και πρέπει να γίνεται κατάχρηση και εκμετάλλευση των γνώσεων και τεχνικών για επιβολή και βία⁷⁷.

Το πραγματικό «ντότζο» το έχει ο μαθητής μέσα στο μυαλό και στην καρδιά όπως και το Θεό. Έτσι διδάσκεται η τέχνη της μάχης του άδειου χεριού, η οποία στη συνέχεια ονομάστηκε KAPATE-NTO, ο δρόμος με τα άδεια χέρια. Δημιουργήθηκαν σχολές στις οποίες διδάσκονταν πολεμικές τέχνες και φιλοσοφία, συνυφασμένη πάντα με τη θρησκεία. Πρέπει εδώ να τονισθεί ότι τα χρήματα δεν έχουν πρωτεύουσα σημασία για αυτούς τους λαούς.

Δίνουν έμφαση στην τιμή, την αξιοπρέπεια, το ήθος⁷⁸, τη φήμη και το «πρεστιζ» που διακατέχει τον κάθε πολίτη. Αρκετοί δάσκαλοι-μοναχοί

⁷⁵ -Οπ.παραπ. 71, σελ. 32.

-Donn Draeger *Classical Budo: The Martial Arts and Ways of Japan* New York, Weatherhill, 1973, σελ.127.

⁷⁶ -Gichin Funakoshi *Karate-Do, My Way of Life* Japan, 1926, σελ.2.

- Οπ.παραπ. 71, σελ.40.

⁷⁷ John Stevens *Three Budo Masters, Japan* Kodansha, 1995, σελ.35.

⁷⁸ Junzo Sasamori and Warner Gordon *This is Kendo: The Art of Japanese Fencing* Rutland, Tuttle Co, 1964.

διέσχίζαν την Κίνα για να διδάξουν και να διαδώσουν τις πολεμικές τέχνες, τη φιλοσοφία και τη θρησκεία. Αυτός ο συνδυασμός διδασκαλίας ονομάστηκε Ζέν⁷⁹. Ο πατριάρχης του Ζέν εγκαταστάθηκε στο μοναστήρι των Σαολίν, δίδαξε και σε αυτούς την αυτοσυγκέντρωση, την ανωτερότητα που πρέπει να έχει ο άνθρωπος και τις πολεμικές τέχνες ως τρόπο ζωής, έκφρασης και αγάπης προς ο Θεό⁸⁰, τη φύση και τον άνθρωπο. Έτσι το μοναστήρι έγινε η μεγαλύτερη σχολή πολεμικών τεχνών και αρκετοί δάσκαλοι της τέχνης, έχουν ως υπέρτατο σκοπό και στόχο την διδασκαλία τους σε αυτό το μοναστήρι, ως και σήμερα. Αποτελεί την κορυφή της μάθησης για τους δασκάλους και μάλιστα σε διαφημίσεις που κάνουν δεν αναφέρουν απλά την εκπαίδευση τους στο μοναστήρι αλλά την τονίζουν. Θεωρείται το πανεπιστήμιο των τεχνών. Όμως συν τω χρόνω, εκφυλίστηκαν οι τεχνικές αυτές και έμειναν οι απλές κινήσεις οι οποίες έχουν βάση τη σωματική δύναμη και όχι το μυαλό, το πνεύμα και τις εσωτερικές αξίες του ανθρώπου.

Από αυτό το σημείο αρχίζει η διάσπαση της διδασκαλίας της τέχνης από πολλούς διαφορετικούς σοφούς δασκάλους που είχαν χρέος να καλλιεργήσουν και να διαπλάσουν υγιείς προσωπικότητες. Προσπαθούν να δημιουργήσουν δυνατά πνεύματα, άτρωτα, αλύγιστα από τον πόνο και τα χτυπήματα, τόσο τα σωματικά όσο και της ζωής. Υπάρχουν τεχνικές που ονομάζονται «ο αγώνας ενάντια στη σκιά σου», και όλα αυτά συνδυασμένα με την ταχύτητα τη δύναμη, την ευκαμψία, την ευλυγισία και την εξυπνάδα του μυαλού.

Σκοπός είναι η αναζήτηση και η επίτευξη της αρμονίας ανάμεσα στο πνεύμα και στο σώμα. Η διαφορά είναι στη χώρα και στο «στυλ» που διδάσκεται ανάλογα με τις ανάγκες και τις απαιτήσεις⁸¹ της εκάστοτε χώρας.

Έτσι, οι Κινέζοι χρησιμοποιούν σπαθιά, ξίφος, ραβδί, ακόντιο, λόγχη, τη γροθιά και τα λακτίσματα, ενώ οι Ιάπωνες προτιμούν τη διδασκαλία του ξίφους, οι λεγόμενοι Σαμουράι⁸². Βέβαια, υπάρχει επιρροή και αλληλεπίδραση ανάμεσα στους δυο λαούς και στις πολεμικές τέχνες, όμως η Ιαπωνία αν και είναι επηρεασμένη από την κουλτούρα της Μέσης Αυτοκρατορίας και αποτελεί την χώρα του Ανατέλλοντος Ηλίου πάρα ταύτα είναι έτοιμη να δεχθεί τα «βέλη» της Δύσης⁸³ και να σχηματίσει μια κοινωνία εντελώς διαφορετική από αυτής της Κίνας.

Οι Ιάπωνες πάντα δεχόντουσαν επιρροές από τη Δύση και η διάδοση των πολεμικών τεχνών σε αυτή έγινε πολύ εύκολα και με επιτυχία. Όμως θα πρέπει να τονίσουμε τα διαφορετική κοινωνική –οικονομική-πολιτιστική

⁷⁹ -Winston King *Zen and the Way of the Sword: Arming the Samurai Psyche* New York, Oxford University Press, 1993

-Joe Hyams *Zen in Martial Arts* New York, Bantam, 1979, σελ.135.

⁸⁰ Ιορδάνης Σταυρίδης *Αλήθεια* Αθήνα, Ελληνική Ακαδημία Κινεζικών Πολεμικών Τεχνών, 1988, σελ.18-20.

⁸¹ Ιορδάνης Σταυρίδης *Αλήθεια* Αθήνα, Ελληνική Ακαδημία Κινεζικών Πολεμικών Τεχνών, 1988, σελ.212, 219-220.

⁸² Karl Friday *LEGACIES OF THE SWORD, Samurai Martial Culture* HONOLULU, UNIVERSITY OF HAWAII PRESS, 1988, σελ.13-16.

⁸³ Όπ. παρ. 71, σελ. 120

διάρθρωση των δύο χωρών. Οι δάσκαλοι πάντα φοβόντουσαν την επιρροή της Δύσης και την πιθανή αλλοίωση της φιλοσοφίας της τέχνης. Γι αυτό πάντα τόνιζαν την σημασία του «ντο» –του δρόμου που δείχνουν οι πολεμικές τέχνες και το «Ζεν», τη φιλοσοφία, κάτι που έβλεπαν ότι θα χανόταν λόγω της διαφορετικής ιστορίας της Δύσης.

Υπάρχει ποιότητα και αρμονία κινήσεων σε όλες τις τεχνικές. Αυτό μπορεί να το δει μόνον όποιος είναι πνευματικά καλλιεργημένος και λάτρης της ειρήνης.

Οι δάσκαλοι επαναλαμβάνουν πως η τέχνη έχει να κάνει με το «πρεσιτζ», το υψηλό κοινωνικό «στάτους» και όχι με τη βία και την σωματική κακοποίηση όπως γίνεται σε έναν αγώνα μποξ. Είναι σύνολο κινήσεων, όπου η μια συμπληρώνει την άλλη. Κινήσεις άμυνας και επίθεσης, οι οποίες διαδέχονται η μία την άλλη με τέλεια αρμονία. Σκοπός είναι η αυτοσυγκέντρωση, η εκτόνωση, η μείωση του αισθήματος του θυμού και της οργής. Αυτά διδασκαν οι δάσκαλοι, πάντα με ποιότητα και χρησιμοποιώντας πνευματικά σύμβολα και παρεμβολές για να επισημάνουν την σημασία της μη βίας, της ανωτερότητας και της εγκράτειας.

Ο κάθε λαός βέβαια προσάρμοσε τις πολεμικές τέχνες ανάλογα με τις απαιτήσεις της κοινωνίας και τις ταξικές διαφορές. Έτσι, στην Ιαπωνία, όταν απαγορεύτηκαν τα όπλα για τον λαό, τότε όλοι μάθαιναν πολεμικές τέχνες, για να μπορούν να αμύνονται με τα χέρια και τα πόδια. 16^{ος} αιώνας, απαγόρευση των όπλων⁸⁴

Οι τέχνες διαδόθηκαν από όλες τις κοινωνικές τάξεις και ειδικά από τους περιπλανώμενους καλλιτέχνες, οι οποίοι γνώριζαν πολεμικές τέχνες για να μπορούν να επιβιώσουν. Όλα αυτά διαδόθηκαν παράλληλα με την τέχνη της μάχης του γυμνού χεριού-KAPATE-DO⁸⁵ και των τεχνικών με γροθιές και λακτίσματα:-TAE-KWON-DO⁸⁶. «Ντο» είναι ο δρόμος πάνω στον οποίο βαδίζει ο πολεμιστής και τον δρόμο τον χαράζει ο δάσκαλος με τις γνώσεις και την διδασκαλία των πολεμικών τεχνικών και της σοφίας αυτών.

Όταν ένας άνθρωπος δεν έχει τίποτα άλλο εκτός από τα άκρα του για να υπερασπισθεί τον εαυτό του, τότε αμύνεται με Καράτε. Υπάρχουν τεχνικές που εκμεταλλεύονται την φόρα και τη ταχύτητα του αντιπάλου, καθώς και τον θυμό του. Επιδέξιες αποφυγές με το κορμί, σαρώματα, ανατροπές, εκσφενδονίσεις, χτυπήματα, πιασίματα... ό,τι τεχνικές υπήρχαν στις αρχαίες πολεμικές τέχνες, τις βρίσκουμε στην Ανατολή, προσαρμοσμένες, ανάλογα με την σωματική διάπλαση των ανθρώπων και τις ανάγκες τους, καθώς και τις απαιτήσεις για επιβίωση.

Συν τω χρόνω, αυτές οι τεχνικές, οι οποίες είχαν επινοηθεί για επιβίωση, έγιναν τρόπος ζωής, μετατράπηκαν σε δρόμο των πολεμικών τεχνών, αφιερωμένο στην τελειοποίηση της ανθρώπινης φύσης, την ολοκλήρωση και

⁸⁴ Όπ. παραπ.76 σελ.13.

⁸⁵ Βλ. κεφ. 3.2.2.1.σελ.48

⁸⁶ Όπ. παραπ.85, σελ.49

καλλιέργεια του νου, του πνεύματος, του σώματος και όχι στην εξόντωση και το θάνατο. Οι αρχές που διαδίδονται είναι της αριστοκρατικής τάξης, του δέκατου έβδομου αιώνα, με βάση την αγάπη στο Θεό και τον άνθρωπο.

Αυτός ο «δρόμος», των πολεμικών τεχνών, βρίσκεται σε συμφωνία με τις τελετουργίες του τσαγιού, το δρόμο της ποίησης, της καλλιγραφίας και γενικότερα της τελειοποίησης του πνεύματος⁸⁷, του σώματος-νους υγιής, εν σώματι υγιές- και του τρόπου ζωής του λαού.

Η εξάσκηση και η πειθαρχία, τόσο στο πολεμικό όσο και στο πολιτισμικό δρόμο, γίνεται σε τρία επίπεδα: το φυσικό, το ψυχολογικό και το πνευματικό. Στο φυσικό επίπεδο, το σημαντικό στοιχείο της εξάσκησης είναι η τελειοποίηση των τεχνικών άμυνας και επίθεσης. Η προπόνηση είναι σκληρή, χωρίς κουβέντες και με μεγάλη ανοχή στον πόνο και την κούραση. Πρέπει ο μαθητής να ξεπεράσει τις αδυναμίες, τα πάθη και το «εγώ» του με το οποίο έρχεται αντιμέτωπος.

Αυτές είναι αρχές, οι οποίες μεταφέρθηκαν στην Δύση και η διδασκαλία των πολεμικών τεχνών, ήταν κάτι το πρωτόγνωρο για τους πολίτες της Δύσης και αναμενόμενο ήταν να τις μετατρέψουν, να τις τροποποιήσουν, άλλα πολιτισμικά και φιλοσοφικά στοιχεία να δεχτούν και άλλα να απορρίψουν λόγω διαφορετικής κουλτούρας και τρόπου ζωής.

Βασικό παραμένει η υπερνίκηση του «εγώ» μέσω της αυτοπειθαρχίας με την τέχνη. Σκοπός είναι η καταπολέμηση της επιθυμίας για κατάκτηση(κάτι που δεν κράτησαν οι δυτικοί), η καθυσύχαση στην τεχνική επιδεξιότητα, η μείωση για επίδειξη δυνάμεων, η επιθυμία για συντριβή του αντιπάλου, ψυχολογική και σωματική...κάτι που και αυτό αμφισβητείται για τη συμπεριφορά και την νοοτροπία των δυτικών.

Ο δάσκαλος να διαδώσει την φυσική, πνευματική και ψυχολογική τελειοποίηση του ανθρώπου, κάτι όμως που δεν βρίσκει απόλυτα σύμφωνο τον δυτικό, του οποίου η «φιλοσοφία» βρίσκεται στο δολάριο και στον καπιταλισμό. Ο εγωισμός, ο ανταγωνισμός και τα αθέμιτα μέσα πρωταγωνιστούν και εκεί πια επέρχεται η αλλοίωση των πολεμικών τεχνών, κάτι που φοβόντουσαν οι ανατολικοί δάσκαλοι, καιρό πριν. Αυτοί πρέσβευαν ότι οι πολεμικές τέχνες δεν είναι μέσο για να καταβάλλουμε τον αντίπαλο με δύναμη ή θανατηφόρα όπλα -ότι έκαναν οι δυτικοί.

Ο αληθινός δρόμος των τεχνών επιδιώκει να φέρει σε τάξη, ισορροπία, τον εσωτερικό με τον εξωτερικό κόσμο του ανθρώπου, να συμβάλλει στην ειρήνη και να διατηρήσει τις ισορροπίες της φύσης. Η προπόνηση, συνεπάγεται ενδυνάμωση στην ψυχή και το σώμα, την μία αγάπη για την ανώτερη δύναμη και ό,τι έχει γεννήσει η φύση.

Οι δυτικοί κράτησαν μόνον την ενδυνάμωση και την σωματική καλλιέργεια, οι περισσότεροι από αυτούς, μετατρέποντας έτσι τις τέχνες σε είδος εμπορεύσιμο, με σκοπό το κέρδος, τα χρήματα την επιβολή εξουσίας και

⁸⁷ Όπ. παρ. 71, σελ. 33.

πειθαρχία του πνεύματος και του μυαλού, οι δυτική δάσκαλοι τα ανατρέπουν και διδάσκουν βάσει μιας καινούργιας εριστικής, ανταγωνιστικής και βίαιης «φιλοσοφίας», όπου σκοπός, στόχος είναι η νίκη και ο αφανισμός του αντιπάλου, με κάθε μέσο και τρόπο, με οποιοδήποτε αντίτιμο.

Δεν ενδιαφέρεται για την ανθρώπινη τελειοποίηση, αλλά για την σωματική, παραμερίζοντας έτσι το νου και το πνεύμα και δημιουργώντας τους αγώνες, τα έπαθλα, τους νικητές, τα ρινγκ, τα χρηματικά έπαθλα, τις εριστικές δηλώσεις των αντιπάλων πριν τον αγώνα, τους μάνατζερ, τα μεγάλα στάδια διεξαγωγής των πρωταθλημάτων, τις όμορφες ημίγυμνες κοπέλες οι οποίες διαφημίζουν τους αγώνες και τους αθλητές, καθώς και τη δημιουργία αθλητών-πρωταθλητών, μηχανές πολέμου και εξόντωσης. Πάντα σύμφωνα με τα δυτικά κινηματογραφικά πρότυπα όπως είναι ο ανίκητος πυγμάχος Ρόκυ, ο δημιουργός του στρητ-φάιτνγκ και θρύλος των πολεμικών τεχνών Μπρούς Λη και ο μυώδης πολεμιστής καρατέκα και στρητ-φάιτερ Βαντάμ.⁸⁸

Κεφάλαιο 1.3

Οι πολεμικές τέχνες στην σύγχρονη Αμερική.

Όπως είδαμε στο προηγούμενο υποκεφάλαιο, οι πολεμικές τέχνες στην Ανατολή, εκφράζουν την κουλτούρα⁸⁹, τον πολιτισμό, τα ήθη, τα έθιμα και τη νοοτροπία της εκεί κοινωνίας. Μιας κοινωνίας, που στηρίζεται στη φεουδαρχία⁹⁰ και λειτουργεί σύμφωνα με τις αρχές και τους άγραφους και έγγραφους νόμους που ορίζει ο Θεός, ο φεουδάρχης και η φιλοσοφία του «ζέν».

Η πολιτική και κοινωνική διάρθρωση της Ανατολής, βασίζεται στην κυριαρχία της Ιαπωνίας, ενώ οι άλλες χώρες υποτάσσονται. Έχοντας πλήρη πολιτική υποταγή σ' αυτήν οφείλουν να συνεργαστούν για την κοινή ευημερία⁹¹.

Οι δάσκαλοι των πολεμικών τεχνών προσπαθούν να διαδώσουν τις γνώσεις τους στην τέχνη και σ' άλλες χώρες. Γι' αυτό το σκοπό αρχίζουν να ταξιδεύουν στην Ευρώπη, μα πολύ περισσότερο στην Αμερική, η οποία και επηρεάζει την Ιαπωνία οικονομικά και πολιτισμικά⁹².

Έτσι λοιπόν, συνάπτουν συμφωνίες με πολιτικά και στρατιωτικά πρόσωπα⁹³, έχοντας ως σκοπό πάντα να διδάξουν και να εξαπλώσουν τις πολεμικές τέχνες και την φιλοσοφία τους. Μεταδίδουν ύψιστες αρχές, όπως ο

⁸⁸ Βλ. κεφ.2.2.σελ.41.

⁸⁹ Για την κουλτούρα βλέπε: Shao-Lin Chuan *The Rhythm and power of Tan-Tui* Berkeley, North Atlantic Books, 1996.

⁹⁰ Βλ. εγκυκλοπαίδεια *Πάπυρος-Λαρούς-Μπριτάνικα* τόμος 53, σελ. 115, λήμμα σαμουράι.

⁹¹ Crouzet Maurice *Παγκόσμιος ιστορία του πολιτισμού* τόμ. 12 (μετφ) Συρόπουλοι, Κάβουρας, 1971 σελ.1021.

⁹² G. Sansom *Western world and Japan* Tokyo, Tuttle, 1977, σελ. 289.

⁹³ Γ. Φουνάκοσι μετφ. Αν. Λυμπερόπουλος *Καράτε ντο, ο δρόμος της ζωής μου* Αθήνα, Κέρδος, 1997, σελ.200.

πολεμικές τέχνες και την φιλοσοφία τους. Μεταδίδουν ύψιστες αρχές, όπως ο σεβασμός στο Θεό και στον άνθρωπο και η πειθαρχία ανάμεσα στους μαθητές και το δάσκαλο.

Οι μαθητές, αν και Αμερικανοί, φοράνε τις άσπρες στολές, το χρώμα της ειρήνης και της γαλήνης, κάνουν υπόκλιση «ός»- πριν αρχίσουν το μάθημα και αυτοσυγκεντρώνονται σε στάση «σείζα» – «μοξούν»- για να...»αδειάσουν την κούπα τους (το μυαλό) και να τη γεμίσουν με καινούριο περιεχόμενο»⁹⁴, όπως αφηγείται ο Μπρους Λη στο βιβλίο του «τζητ-κουν-ντο».

Κάθε πολιτισμικό στοιχείο μεταφέρεται στη Δύση, μαζί με τη γλώσσα, μέσω της διδασκαλίας του ΚΑΡΑΤΕ. Η Αμερική, έχοντας τη δική της κουλτούρα και πολιτισμό που βασίζεται στον καπιταλισμό, τον ανταγωνισμό και στο δολάριο, ενστερνίστηκε κάποιες αρχές από την ανατολική φιλοσοφία της τέχνης, άλλες τις τροποποίησε και κάποιες άλλες τις απέρριψε.

Στη Δύση, δημιουργούνται πολλοί και άξιοι προπονητές πολεμικών τεχνών, οι οποίοι δημιουργούν πρωταθλητές, όμως λίγοι είναι οι δάσκαλοι⁹⁵, οι οποίοι μεταφέρουν την παράδοση από την Ανατολή στη Δύση, όπως ακριβώς την είχαν διδαχθεί οι ίδιοι.

Το «ντότζο» γίνεται πλέον χώρος υπερπολυτελείας με ειδικό «τατάμι» έτσι ώστε να μην τραυματίζονται οι μαθητές σε περίπτωση πτώσης. Χρησιμοποιούν ειδικά αθλητικά παπούτσια του ΚΑΡΑΤΕ, τα οποία προφυλάσσουν το πέλμα από την τριβή με το έδαφος και απο την κακοποίηση. Φορούν στολές – καράτε – γκι από γνωστές εταιρείες οι οποίες παράγουν αθλητικά είδη. Δίπλα στην σημαία της Ασιατικής χώρας, Ιαπωνίας, Κίνας ή Κορέας, εναποθέτουν και την Αμερικανική και έτσι στο «ντότζο» δεσπόζουν δυο σημαίες και δάσκαλοι. Ο Ασιάτης και ο Αμερικάνος⁹⁶.

Σε κάποια συστήματα πολεμικών τεχνών, δεν υποκλίνονται και δεν υπάρχει πλέον η ιεροτελεστία του «σείζα» και του «μοξούν». Επίσης, σέβονται τον πολιτισμό της Ανατολής, όμως διαφοροποιούνται στα θρησκευτικά τους πιστεύω. Αυτοί είναι χριστιανοί-καθολικοί⁹⁷, ενώ οι Ασιάτες βουδιστές, Ταοιστές. Η πίστη σε διαφορετικές μορφές Θεού είναι βασική αιτία για ν' απορρίψουν οι Δυτικοί αρκετά από τα στοιχεία που εμπεριέχονται στη διδασκαλία της πολεμικής τέχνης. Οι Ασιάτες έχουν «καλουνάωσει» την τέχνη σύμφωνα με το Βούδα. Αντιθέτως, οι Δυτικοί μάχονται χωρίς να αναμειγνύουν τη θρησκεία και το Θεό. Μάχονται για τη νίκη, τη δόξα, την επαγγελματική ανέλιξη, την προβολή και πάνω απ' όλα για τα χρήματα. Οι καρατέκα-αθλητές έχουν μάνατζερ που «κλείνουν» αγώνες σε στάδια, τα οποία μπορούν να φιλοξενήσουν χιλιάδες θεατές – φιλάθλους του αθλήματος και της τέχνης.

⁹⁴ Bruce Lee μτφ Θ.Παπαδόπουλος *Lee* Αθήνα, Ακτή-οξύ, 1999.,359.

⁹⁵ B. Orlando *Martial arts in America* California. Frog, 1997, σελ.45

⁹⁶ Οπ.παραπ 69 σελ. 57

⁹⁷ Οπ. παραπ. 69 σελ. 58

Αναπόφευκτα, μέσω της διαφορετικότητας στον τρόπο σκέψης και δράσης δημιουργούνται είδη πολεμικών τεχνών τα οποία δεν είναι παραδοσιακά, αλλά αντιθέτως είναι επίτευγμα της αμερικανικής κουλτούρας.

Οι Αμερικανοί δάσκαλοι υποστηρίζουν, πως το παραδοσιακό ΚΑΡΑΤΕ και ό,τι πρεσβεύουν οι ανατολικοί δάσκαλοι, δεν ανταποκρίνεται στις ανάγκες και τις απαιτήσεις της κοινωνίας τους. Εκεί, δεσπόζουν οι καυγάδες, οι τσακωμοί, η βία στο δρόμο, οι κλοπές⁹⁸, οι βιασμοί γυναικών⁹⁹, καθώς και οι συμμορίες οι οποίες επιβάλλονται με τη χρήση πολεμικών τεχνών. Το παραδοσιακό ΚΑΡΑΤΕ δεν μπορεί να ανταπεξέλθει σ' αυτές τις βίαιες ενέργειες...Μπροστά σε τέτοιες γρήγορες και αιφνίδιες επιθέσεις ένα παραδοσιακό μπλόκ ή γροθιά δεν έχει καμία πιθανότητα να τις αναχαιτίσει.

Έτσι λοιπόν, δημιουργούνται στυλ «φουλ-κόντακτ» κρατώντας τα πιο «δυνατά» χτυπήματα ΚΑΡΑΤΕ, και συνδυάζωντάς τα με πυγμαχία, κικ-μπόξινγκ, στρήτ-φάιτινγκ (δημιουργία του Μπρους Λη), πάλη και άλλα «βρώμικα» χτυπήματα προσπαθώντας να αμυνθούν σε ό,τι και όποιον απειλεί την σωματική ακεραιότητα ή την ατομική ιδιοκτησία τους.

Εύλογα «παντρεύουν» ανατολική και δυτική φιλοσοφία, θέλοντας να προσαρμόσουν τις γνώσεις των πολεμιστών της Ανατολής στην Αμερικανική κοινωνία.

Είναι γεγονός ότι δεν έχουν την πολυτέλεια του χρόνου να αυτοσυγκεντρωθούν, να κουβεντιάσουν και να κάνουν διάλογο με τον αντίπαλο γιατί κινδυνεύει η ζωή τους. Τι διάλογο αλήθεια μπορεί να κάνει αυτός που εκβιάζεται από συμμορία¹⁰⁰, του αφαιρούν χρήματα¹⁰¹ ή απειλείται μ' ένα μαχαίρι στο λαιμό;

Αποκόπτουν λοιπόν τη φιλοσοφία, το «ζεν» της τέχνης και την θεραπευτική αξία των κινήσεων του «τάι-τσι-τσουάν» -καθίσταται πλέον άχρηστο μπροστά στα θαύματα της επιστήμης – και προσαρμόζουν τις τεχνικές, τα χτυπήματα και τη χρήση όπλων, μαχαιριών, σπαθιών και ραβδιών, ανάλογα με τις απειλές και την άσκηση της βίας.

Σε αυτή τη μεταλλαγή περιλαμβάνονται οι αγώνες, το «σπάρινγκ» ή «κούμιτε». Δυτική επινόηση οι αγώνες, μετέτρεψαν το ΚΑΡΑΤΕ σε ανταγωνιστικό άθλημα με σκοπό τη νίκη, τη βράβευση και το κέρδος. Υποθάλλεται ο εγωισμός, η ιδιοτέλεια και η αδιαφορία για την σωματική ακεραιότητα του συμπαίχτη, καθώς σκοπός και των δύο είναι η επιβολή σωματικής βίας και όχι η διαφύλαξη της ακεραιότητας. Ο κάθε ένας θέλει να είναι «πρώτος», νικητής, να κατατροπώσει τον αντίπαλο, να τον «σκίσει». Ανώτατος σκοπός της τέχνης είναι η απαλλαγή από τα πάθη του εαυτού μας και τον εγωισμό, τέτοια συμπεριφορά κάθε άλλο παρά ανιδιοτελής είναι. Δεν εκφράζεται κάποια τέχνη, ούτε και πολιτισμός, αντιθέτως φαίνεται η επιβολή

⁹⁸ Mac Young "animal" and Chris Pfouts : *Safe in the city*, USA, Animal, 1994, σελ..265

⁹⁹ Όπ. παραπ. 35 σελ..269

¹⁰⁰ Ko Lin Chin, *Chinatown Gangs*, USA, O xford Univ, 1996, σελ.130.

¹⁰¹ Όπ παραπ 71.σελ 147.

του καπιταλισμού και των αρχών του: Στον ανταγωνισμό, στην παραγωγή και κατανάλωση... με απώτερο σκοπό το κέρδος, τα χρήματα¹⁰². Ο αθλητής έχει προπονητή-κόουτς και μάνατζερ, ο οποίος κλείνει αγώνες με άλλους «πολεμιστές» επί χρήμασι. Μεσολαβεί και φυσικά πληρώνεται γι' αυτό. Μετατρέπεται ο «πολεμιστής» και ο αγώνας σε επιχείρηση, η οποία έχει κέρδη διότι παράγει. Ο αθλητής παράγει και ο φιλαθλος θεατής καταναλώνει¹⁰³. Ο αθλητής-μαχητής παράγει έργο- σκορ, γρονθοκοπώντας και λακτίζοντας και ο θεατής-φιλαθλος ικανοποιεί ζωώδη ένστικτα και εκφράζεται βιαίως. Όσο περισσότερο καταπιέζεται από τους ρυθμούς της βιομηχανικής-καπιταλιστικής κοινωνίας, τόσο πιο έντονα και βίαια εκτονώνεται στα στάδια-αρένες, ζητωκραυγάζοντας, «διψώντας» για αίμα και για εκδίκηση. Όταν τελειώσει ο αγώνας-μάχη, θα καταναλώσει κι άλλο, αγοράζοντας μπλουζάκια, στα οποία αναγράφεται το σύστημα του μαχητή, «φάτινγκ-μασίν», φωτογραφίες, περιοδικά και κάνοντας ατέλειωτα όνειρα για να μοιάζει στον «κύλινδρο».

Το παραδοσιακό «ντότζο» μετατρέπεται σε επιχείρηση και ο ταπεινός «σενσέι» σε επιχειρηματία. Σκοπός δεν είναι ο άνθρωπος και η τελειοποίηση του νου, αλλά ο «ατέρμων πολλαπλασιασμός του χρήματος και των υλικών πραγμάτων ή αλλιώς του υλικού πλούτου, του κεφαλαίου», όπως αναφέρει και η Μ. Αναγνωστοπούλου στο βιβλίο της «Κοινωνική πράξη και υλισμός»¹⁰⁴. Η φιλοσοφική συνείδηση και οι πολιτισμικές αξίες αναπτύσσονται με βάση την ύλη και το κεφάλαιο. Ο άνθρωπος σκέφτεται και πράττει σύμφωνα με το «αγαθό» που ονομάζεται κέρδος και «η σχέση με τους άλλους ανθρώπους είναι η σχέση του με το κεφάλαιο, δηλαδή με την κατ' εξοχήν πραγματοποιημένη και αφηρημένη συμπύκνωση των κοινωνικών σχέσεων»¹⁰⁵.

Οι πολεμικές τέχνες έγιναν με τη σειρά τους θύμα του κεφαλαίου. Οι «μαχητές» μεταμορφώνονται συν τω χρόνω σε εραστές της βίας και του πολέμου. Ανεβαίνουν στο «ρινγκ» με λαμπερά σορτσάκια, τεράστια γάντια και χρυσές ζώνες, οι οποίες επισφραγίζουν με τη λάμψη τους την πρωτιά και τη δόξα του πολεμιστή, ο οποίος κάνει δημόσιες δηλώσεις στα μέσα μαζικής ενημέρωσης, προκαλώντας και απειλώντας τον αντίπαλό του ότι θα τον κατατροπώσει. Απειλές, φράσεις και δηλώσεις ερειστικές, εγωιστικές και κάθε άλλο παρά ποιητικές.

Δεν υπάρχει πλέον η σιωπή των πολεμιστών, οι οποίοι προτιμούν να αποχωρήσουν παρά να εμπλακούν σε κάθε είδος βίας σωματικής και λεκτικής. «Ντεντ-μιτ» - νεκρό κρέας - «λούζερ» - ηττημένος - και υποσχέσεις στο φανατισμένο πλήθος για βία και αίμα. Χειροκροτήματα, επευφημίες, αποδοκιμασίες και στοιχήματα, όλα με σκοπό το κέρδος, τα δολάρια!

¹⁰² Μ.Ν. Αντωνοπούλου *Κοινωνική πράξη και υλισμός* Αθήνα, Αλεξάνδρεια, 2000, σελ. 269.

¹⁰³ Γ. Σταμίρης *Κοινωνιολογία του αθλητισμού* Αθήνα, Ζήτα, σελ. 67.

¹⁰⁴ Οπ. παραπ. 77, σελ. 253

¹⁰⁵ Οπ. Παραπ. 77, σελ. 255.

Χιλιάδες δολάρια κέρδος σε κάθε αγώνα μπόξινγκ, κικ-μπόξινγκ, κάτς, φουλ-κόντακτ ή καράτε από τα στοιχήματα που βάζουν οι θεατές. Πανέμορφες κοπέλες προκλητικά ντυμένες ενημερώνουν για τους γύρους των αγωνιζομένων και φυσικά η αναμετάδοση από κανάλια της τηλεόρασης η οποία προσπαθεί να «ανεβάσει» την ακροαματικότητα με την όσο πιο έντονη και γλαφυρή αναμετάδοση του αγώνα. Η αμερικανική τηλεόραση είναι από τα πιο διαδεδομένα μέσα ψυχαγωγίας. Έχει δεχθεί αρνητική κριτική διότι δεν υπάρχει ποικιλία κοινωνικών θεμάτων και ποιοτικές εκπομπές, αλλά δίνει έμφαση στην ψυχαγωγία, στον αθλητισμό και στους αγώνες. Αποτέλεσμα από τη μία πλευρά να περνά μηνύματα (πομπός) και πολιτισμικά στερεότυπα¹⁰⁶ της συγκεκριμένης κοινωνίας και από την άλλη να βασίζεται στη φιλοσοφία της εμπορικής ραδιοτηλεόρασης, η οποία στηρίζεται στην ολοκλήρωση όσο το δυνατόν περισσότερων δημοσιογραφικών στόχων, μέσω του οικονομικού ανταγωνισμού, θεμιτού και αθέμιτου.

ΚΕΦ.2 Η ΤΡΟΠΟΙ ΔΙΑΔΟΣΗΣ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

Η πολεμική τέχνη διαδόθηκε στη Δύση με ποικίλους τρόπους. Δύο είναι οι πιο σημαντικοί. Οι ταινίες καράτε, ειδικά του Μπρους Λη και οι δάσκαλοι μαζί με τις μοντέρνες πλέον σχολές, στις οποίες διδάσκουν όχι Ασιάτες αλλά Δυτικοί με διαφορετικές συνήθειες, βιώματα και κουλτούρα, πάντα στα πλαίσια της καπιταλιστικής κοινωνίας και του ανταγωνισμού, πάνω στον οποίο βασίζονται όλες οι λειτουργίες και δραστηριότητες τους.

Κεφάλαιο 2.1

Οι ταινίες καράτε, ο Bruce Lee

Ένα ακόμα δημιούργημα της αμερικανικής, καπιταλιστικής κοινωνίας, είναι οι ταινίες ΚΑΡΑΤΕ, άλλες ποιοτικές κι άλλες κακογυρισμένες.

Δεν εκτυλίσσεται κάποια σπουδαία υπόθεση. Από την αρχή ως το τέλος των ταινιών κυριαρχεί το ξύλο και οι περίεργες κραυγές. Ένας «καλός» τα «βάζει» με πολλούς «κακούς», τους οποίους δέρνει αλύπητα μέχρι να εξολοθρευτούν. Οι βίαιες σκηνές «περνούν» μηνύματα και ασκούν επιρροή σε άτομα με στοιχειώδη μόρφωση, καθώς και σε ανηλίκους οι οποίοι είναι δέκτες των μηνυμάτων που στέλνει ο πομπός-τηλεόραση μέσω λέξεων, χειρονομιών, βίαιων πράξεων και εικόνων.

Το πόσο θα επηρεαστεί ο τηλεθεατής από τα μηνύματα εξαρτάται από τις γνώσεις, το ήθος, το χρόνο στον οποίο είναι εκτεθειμένος στον πομπό, την ένταση του μηνύματος και την ψυχική κατάσταση του δέκτη κατά την ώρα της επικοινωνίας¹⁰⁷. Οι ταινίες καράτε, ως μέσο μαζικής επικοινωνίας, έχουν μία

¹⁰⁶ Π.Ζέρη *Ιδιωτική ραδιοτηλεόραση, το παράδειγμα των ΗΠΑ* Αθήνα, Παπαζήση, 1990, σελ.38..

¹⁰⁷ Κ.Γε. Αθανασόπουλος *η Δημοσιότητα* Αθήνα, Η έκδ., Κ.Γε.Αθανασόπουλος, 2000, σελ.21-22

ιδιάζουσα και ενδιαφέρουσα διττή υπόσταση: Είναι ταυτοχρόνως εμπορικά και κοινωνικά προϊόντα. Αποτελούν πηγή πληροφόρησης, πηγή κοινωνικού γοήτρου, μέσο απόδρασης από την καθημερινότητα και πηγή συναισθημάτων»¹⁰⁸ και αυτό γιατί εντάσσονται στο υλικό της τηλεόρασης και του κινηματογράφου.

«...Κατάλαβα ότι δεν είχα περιθώρια...ή εγώ ή αυτός...τον κοίταξα στα μάτια, “άι οφ δε τάιγκερ”, το μάτι της τίγρης, όπως στην ταινία “Ρόκυ”, έπρεπε να κερδίσω για την Ελλάδα, δεν μπορούσα να συμβιβαστώ με την ιδέα της ήττας.»¹⁰⁹

Στους τηλεοπτικούς αστέρες της Αμερικής εντάσσεται και ο Μπρους Λη, ο οποίος είναι το πρότυπο, ο θρύλος, ο ημίθεος, ο ήρωας των πολεμικών τεχνών.

Με τις ταινίες του Μπρους Λη, διαδόθηκε το ΚΑΡΑΤΕ τόσο στην Αμερική¹¹⁰, όσο και στην Ελλάδα.

Ο Μπρους Λη έχοντας μεγαλώσει και γαλουχηθεί με την Ανατολική Φιλοσοφία, πέρασε στην Αμερική, δίδαξε το «τζητ-κουν-ντο», σύστημα ή καλύτερα τρόπος μάχης στον οποίο επιτρέπονται χτυπήματα κάθε είδους και όπου συνυπάρχουν τα καλύτερα στοιχεία από πολλά και διαφορετικά συστήματα πολεμικών τεχνών. Υπάρχει «Ζεν»¹¹¹ στα λόγια του κατά τη διάρκεια της διδασκαλίας του. Ο ίδιος δεν πιστεύει πως οι πολεμικές τέχνες είναι «συστήματα» ή «μέθοδοι», παρά «συναίσθημα», το οποίο και εκφράζει με «κούμιτε»¹¹² χωρίς περιορισμούς, κανονισμούς και δεσμεύσεις. Μόνον έτσι εκφράζεται ελεύθερα. Τα παραδοσιακά συστήματα καράτε τα θεωρεί κατακερματισμένο τρόπο έκφρασης και κίνησης¹¹³.

Όποιος θέλει να αποκτήσει γνώσεις πολεμικών τεχνών δεν προσκολλάται σε στυλ και συστήματα. Απλά ακολουθεί το «γίγνεσθαι», σκέφτεται και εκφράζει τον εαυτό του ελεύθερα, πάντα με σεβασμό. Με αυτές τις αρχές και πιστεύοντας πως ο ευφυής νους είναι αυτός που ερευνά, διδάσκει με επιτυχία στην Αμερική.

Παράλληλα συναναστρέφεται και διδάσκει σε άτομα του καλλιτεχνικού χώρου και τον κόσμο των ηθοποιών. Έδωσε σάρκα και οστά στο «τζητ-κουν-ντο» γυρνώντας ταινίες καράτε στις οποίες πρωταγωνιστεί. Προσαρμόζεται στα καπιταλιστικά πρότυπα, χρησιμοποιεί τις π.τ για να αποκτήσει χρήμα και δόξα, προβάλλοντας συγχρόνως ως τρόπο αντίδρασης τη σωματική βία. Ο Jacques Leaute στο βιβλίο του « Η ανθρώπινη βία», αναφέρεται στην ψυχαγωγική βία που δημιουργείται από τις ταινίες στους κινηματογράφους, όπου οι πρωταγωνιστές ουρλιάζουν και χειρονομούν, ενώ στους δρόμους οι

¹⁰⁸ Όπ.παραπ. 107, σελ.19.

¹⁰⁹ Βλ. βιοαφ. Κ.Α., σελ.225.

¹¹⁰ W. Banks "Choosing a martial art" Money, 1986, σελ..195.

¹¹¹ Φιλοσοφία, βλ. γλωσ.σελ.4

¹¹² Αγώνας, βλ. γλωσ. Σελ.4

¹¹³ Bruce Lee *Jeet-kune-do* μετάφραση: Θ. Παπαδόπουλος, Αθήνα, Ακτή-οξύ, 1999, σελ.335.

αφίσες αναγγέλλουν την βία με εικόνες όπλων, μαχαιριών και επιθέσεις με γροθιές.¹¹⁴

Ο Lee, εκμεταλλεύτηκε από την μία πλευρά το «πρόσφορο» και υποσχόμενο πολλά- ειδικά σε κέρδη- καπιταλιστικό σύστημα ποικιλοτρόπως: Δίδασκε, σπούδαζε φιλοσοφία σε πανεπιστήμιο της Αμερικής, ήταν αήττητος μαχητής και συγχρόνως γυρνούσε ταινίες καράτε. Ήταν από τους πρώτους κινέζους που έκαναν καριέρα στην Αμερική.

Όποιος προσπάθησε να τον μιμηθεί στις ταινίες καράτε απέτυχε. Είχε επιστημονικές γνώσεις στις πολεμικές τέχνες, ήταν επαγγελματίας και σοβαρός δάσκαλος, μα πάνω απ' όλα είχε ανεξάρτητο, φιλελεύθερο πνεύμα και τρόπο διδασκαλίας. Πνεύμα και τρόπο σκέψης που δεν δεσμεύεται από την ύλη, αλλά είναι ρευστό σαν το νερό. Δεν δεσμεύεται, δεν περιορίζεται αλλά προσαρμόζεται ανάλογα με τις περιστάσεις¹¹⁵.

Ο Μπρους Λη, εισχωρούσε στο μυαλό των μαθητών του και με σταθερό βλέμμα και αυτοπεποίθηση δίδασκε τον τέλειο τρόπο ζωής: τις πολεμικές τέχνες.

Ήταν ο μοναδικός Κινέζος που έκανε δημοφιλή την πολεμική τέχνη. Από τούδε και στο εξής, κάθε παιδί, έφηβος, ακόμα και ενήλικας προσπαθούσαν να μιμηθούν το «θρύλο». Μετά το Μπρους Λη και άλλοι ηθοποιοί, γνώστες πολεμικών τεχνών, γύρισαν ταινίες καράτε. Μετά το θάνατο του Μπρους, οι παραγωγοί ταινιών έψαχναν απεγνωσμένα για καινούρια αστέρια...ένα από αυτά είναι και ο Τσάκι Τσαν¹¹⁶. Βέβαια δεν είχε ύφος και το μαχητικό πνεύμα του Λη, όμως ήταν γρήγορος και τεχνικός πολεμιστής. Ο ίδιος προσπαθεί να έχει δικό του, προσωπικό στυλ, να διαφέρει από το Λη.

Άλλος πολεμιστής που διέδωσε τις πολεμικές τέχνες με ταινίες και σίριαλ είναι ο Τζακ Νόρις. Από φτωχή οικογένεια με αλκοολικό πατέρα, δούλευε σκληρά από μικρός για να μπορέσει να επιβιώσει¹¹⁷. Στο σχολείο δεν είχε καλή απόδοση λόγω του ότι βοηθούσε την οικογένειά του και δούλευε πάντα.

Στην περίπτωση του όλοι οι παράγοντες¹¹⁸ και τα αίτια για απόκλιση υπήρχαν: Χαμηλή κοινωνικό - οικονομική τάξη, αλκοολικός γονέας, έλλειψη μόρφωσης. Σύμφωνα με τον Ferri¹¹⁹, αυξάνονται οι πιθανότητες για παρανομία ,προσπαθώντας να πραγματοποιήσει το άπιαστο όνειρο.

Πάρα ταύτα βρήκε την οικονομική δυνατότητα να δημιουργήσει ένα «ντότζο» μετά από χρόνια. Καλός δάσκαλος και μαχητής διέδωσε το Τανγ-σου-ντο στο οποίο είχε μαύρη ζώνη. Ασχολήθηκε και με το αγωνιστικό και επαγγελματικό καράτε. Πάντα είχε επαφή με τον Μπρους Λη, έκαναν

¹¹⁴ Jacques Leaute,(μετφ.)Η. Σαγκουνιδου-Δασκαλάκη *Η ανθρώπινη βία*. Αθήνα, Νομική Βιβλιοθήκη,σελ.23.

¹¹⁵ Bruce Lee,μετφ. Θ.Παπαδόπουλος *Lee* Αθήνα, Ακτή-οξύ,1999,σελ.345-348.

¹¹⁶ Ngovich-hoi *Masters* L.A., RGA Publishing Group, 1996, σελ.11.

¹¹⁷ Όπ. παραπλ. 116, σελ 54.

¹¹⁸ Ιακ. Φαρσεδάκης *Η εγκληματική σκέψη* τεύχ. Α., Αθήνα, Νομική Βιβλιοθήκη,1990, σελ.208.

¹¹⁹ Πολυπαραγοντική προσέγγιση της εγκληματικής συμπεριφοράς, στο βιβλίο του Ιακ. Φαρσεδάκη *Η Εγκληματολογική σκέψη* τεύχ.Α, Αθήνα, Νομική Βιβλιοθήκη,1990,σελ.208.

προπόνηση μαζί, αντάλλασσαν τις γνώσεις τους πάνω στην τέχνη¹²⁰. Σύντομα, το 1968, έλαβε μέρος σε ταινία καράτε. Αργότερα, στην ταινία «Return of the Dragon», το 1973, μάχεται με το Μπρους Λη στο Κολοσσαίο της Ρώμης¹²¹.

Τελευταία του παρουσίαση στην τηλεόραση, στο CBS TV είναι με το σίριαλ Texas Ranger¹²². Ο Ν. Σαρρής στο βιβλίο του «Ελληνική Κοινότητα και Τηλεόραση» αναφέρει ότι δίκτυα όπως το CBS κατέχουν βασική θέση για την πληροφόρηση του κοινού, συντελούν στην τυποποίηση αξιών και συμβάλλουν άμεσα στην κοινωνικοποίηση¹²³.

Οι παραπάνω δάσκαλοι – ηθοποιοί έχουν διαδώσει το καράτε, το έχουν κάνει δημοφιλές και αποτελούν το έναυσμα, το αίτιο, την επιρροή¹²⁴ ή πιο σωστά το κίνητρο για να αρχίσουν καράτε πολλά παιδιά και έφηβοι.

Όμως και άλλοι ηθοποιοί-πολεμιστές προβάλλουν τις πολεμικές τέχνες και επηρέασαν την κοινή γνώμη. Ο Στίβεν Σιγκάλ είναι ενεργό αστέρι του κινηματογράφου¹²⁵. Έχει διδαχθεί aikido και στις ταινίες καράτε που πρωταγωνιστεί μάχεται και με «στρητ-φαιτινγκ». Ο Ζαν-Κλόντ-Βαντάμ θεωρείται από τους πιο δυναμικούς ηθοποιούς των πολεμικών τεχνών¹²⁶. Εμφανίστηκε, με καλογυμνασμένο σώμα, χρησιμοποιεί και αυτός στρητ-φαιτινγκ για να εξοντώσει τους εχθρούς του. Ο Βαντάμ, όπως και ο Σιγκάλ και ο Νόρις, είναι αμερικάνικα «πολεμικά» πρότυπα και πάντα μαζί με τις γροθιές και τα λακτίσματα χρησιμοποιούν τα πιο σύγχρονα όπλα, κάτι που δεν υπάρχει στις παραδοσιακές ταινίες καράτε.

Οι πολεμικές τέχνες έγιναν γνωστές στην Ελλάδα με τους πιο πάνω ηθοποιούς-πρότυπα και ειδικά με το Μπρους Λη. Οι ταινίες του Μπρους Λη ήταν η αιτία, το κίνητρο για να εκπαιδευτούν παιδιά και έφηβοι στο καράτε. Επισφραγίζεται δε αυτό, και από τις βιοαφηγήσεις των εγκλείστων:

«Ήθελα σαν τρελός να πάω καράτε. Έβλεπα τις ταινίες του Μπρους Λη και πάθαινα πλάκα. Ήθελα κι εγώ να γίνω έτσι. Πήγαινα μόνος μου κι έκανα τις κινήσεις που έβλεπα από τις ταινίες του. Ψύχωση με τον Μπρους Λη...Για' μένα είναι πρότυπο και θεωρώ ότι είναι ο βασιλιάς των πολεμικών τεχνών. Όλα τα αγοράκια ήθελαν να μάθουν καράτε εξαιτίας του Μπρους Λη. Μετά βέβαια γύρισαν και άλλοι ταινίες πολεμικών τεχνών, όπως ο Στίβεν Σίγκαλ, ο Λάμας Τζακ Νόρις, αλλά το «μπαμ» το είχε κάνει ο Λη». Ο Β.Β. παραδέχεται επομένως, ότι το έναυσμα για να διδαχθεί την τέχνη, ήταν οι ταινίες πολεμικών τεχνών¹²⁷.

Ένας άλλος κρατούμενος, ο Σ.Ρ. , ισχυρίζεται ότι:

¹²⁰ Όπ. παραπ. 116, σελ.58.

¹²¹ Ό. Παραπ. 116, σελ.58

¹²² Όπ. παραπ. 116, σελ. 58

¹²³ Ν.Σαρρής *Ελληνική κοινωνία και τηλεόραση* Αθήνα, Γόρδιος, 1992, σελ.161.

¹²⁴ B. Orlando *Martial Arts America* Berkeley, USA, Frog, 1998, σελ..2

¹²⁵ Όπ. παραπ. 116, σελ. 74.

¹²⁶ Όπ. παραπ. 116, σελ. 75.

¹²⁷ Βλέπε βιοαφ.Β.Β,σελ.125

«...Είναι τρόπος ζωής, έτσι έχω ακούσει από το δάσκαλο μου, όμως κανείς δεν το κάνει...αυτά μόνο στις ταινίες τα βλέπεις να τα κάνει ο Μπρους Λη, υποκλίσεις, δεν μίλαγε και καλά όταν τον βρίζανε , χτυπούσε για να υπερασπιστεί τους αδύνατους ...τι είναι αυτά; όποιος είναι αδύναμος τρωει σφαίρες και χόμα...ναι Δε λεω, στην Ελλάδα το Καράτε έγινε γνωστό από αυτόν, όμως εγώ πιστεύω πως άνετα τον έσπαγα στο ξύλο...αυτός είναι μόνο στην τηλεόραση, ενώ η δική μου ζωή κάνει για ταινία, γιατί αυτά που σου λεω μόνο σε ταινίες θα τα δεις...»¹²⁸.

Ο Νεοκλής Σαρρής στο βιβλίο του «Ελληνική Κοινωνία και Τηλεόραση» αναφέρεται σ'έναν κινηματογραφικό ήρωα- πρότυπο που κλωτσά και χτυπά. Αυτή η σκηνή γίνεται για τα περισσότερα παιδιά που το παρακολουθούν πόθος, θέλητρο. Στόχος είναι η τέλεια αναπαράσταση και η επανάληψη των λακτισμάτων και των χτυπημάτων. Έπισης αναφέρεται στο Κουνγκ-Φου και στα αμερικανικά έργα τα οποία ωθούν τους θεατές σε μίμηση και επιθετική συμπεριφορά¹²⁹. Αν το παιδί μιμηθεί τον ήρωα του Κουνγκ-Φου εξαρτάται από τις γνώσεις του, την ικανότητα του τηλεοπτικού ήρωα να μεταδώσει τη συμπεριφορά, τις συνέπειες των πράξεων (θετικές ή αρνητικές) του ήρωα και τις συνέπειες των πράξεων του παιδιού που θα μιμηθεί τον ήρωα καρατέκα¹³⁰.

Μέσα από τον ψευδό-κοσμο που προβάλλει η τηλεόραση, το παιδί, ο έφηβος διαμορφώνει πρότυπα, συσσωρεύει επιθυμίες, πλάθει όνειρα και φαντάζεται, προσπαθώντας έτσι να ξεφύγει από την πραγματικότητα και να περάσει στον τέλειο κόσμο της τηλεόρασης και του κινηματογράφου.

Παραδέχεται ο Σ.Ρ στην αφήγηση του:

«...αυτοί κάθονται και βλέπουν ταινίες και μετά το παίζουν καρατέκα...και χτυπούν γιατί νομίζουν ότι είναι ο Μπρους Λη...ή ο Βαντάμ σε στρατιωτική επιχείρηση...ναι , έτσι είναι...νομίζουν ότι η ζωή είναι ταινία. Εμάς ο προπονητής δεν μας άφηνε να βλέπουμε τέτοιες ταινίες για να μη γίνουμε επιθετικοί...και να μην παίζουμε ξύλο στο δρόμο με διάφορους...»¹³¹

Σε αυτόν τον «κόσμο» της αίγλης και της φαντασίας «πέρασε» και ο Γ.Β., ο οποίος έκανε καριέρα στις πολεμικές τέχνες, πρωταθλητής κόσμου στο kick-boxing και έχει ντυμπλάρει τον Τζακ Νόρις σε ταινίες καράτε...

«Καταλαβαίνεις τώρα αν είμαι επαγγελματίας και αν έχω ταλέντο. Άντε ρε, έχεις παίξει σε ταινίες ΚΑΡΑΤΕ; Πω...πω...με το Τζακ Νόρις...η ζωή σου για την τηλεόραση είναι...»¹³². Παρεμβαίνει ο συγκρατούμενος Α.Α εκφράζοντας τον θαυμασμό του.

Ο Α. για να δώσει «σάρκα και οστά» στο όνειρο πήγε στην Αμερική, έπαιξε επαγγελματικούς αγώνες κικ-μπόξινγκ και κατς.

¹²⁸ Βλ.βιοαφ. Σ.Ρ.σελ.149.

¹²⁹ Ν. Σαρρής *Ελληνική κοινωνία και τηλεόραση* Αθήνα, Γόρδιος, 1992,σελ. 161.

¹³⁰ Οπ. παραλ. 129, σελ.86-87.

¹³¹ Βλ.βιοαφ. Σ.Ρ.σελ.150.

¹³² Βλέπε βιοαφ. Ν.Χ.σελ. 162

«γυρίζαμε τα κλαμπς και έπαιζα ξύλο...ήθελα ν' αποκτήσω λάμψη, δύναμη, λεφτά...όπως στις ταινίες. Όμως απογοητεύτηκα γιατί διαφέρει η πραγματικότητα από τις ταινίες. Όλο ναρκωτικά, αλκοόλ, πορνεία, όχι θρησκεία, όχι Θεός...»¹³³.

Τα παιδιά αυτά ανήκουν στη «γενιά της τηλεόρασης», από το 1955 και ύστερα.¹³⁴

Κεφάλαιο 2.2

Οι δάσκαλοι και οι σχολές.

Επηρεασμένοι από τις ταινίες καράτε οι δάσκαλοι των πολεμικών τεχνών προσπαθούν να εξαπλώσουν την τέχνη – θεσμό, όπως ακριβώς έκαναν και στην Αμερική. Η διαφορά είναι ότι οι δάσκαλοι που «μετέφεραν» την τέχνη στην Δύση ήταν Ασιάτες οι οποίοι έκαναν δεύτερη πατρίδα τους την Αμερική αφ' ενός, αφετέρου δίδασκαν μαζί με την τέχνη και τη φιλοσοφία του «Ζεν», την ανατολική δηλαδή κουλτούρα, νοοτροπία και τρόπο ζωής: Ο Μπρους Λη, στο βιβλίο του «τζιτ-κουν-ντο», γράφει συγκεκριμένα για το τι ανακαλύπτει ο μαθητής μέσα από τη διδασκαλία της τέχνης:

«Πρώτον: Η ύψιστη αλήθεια δεν μπορεί να εκφραστεί.

Δεύτερον: Η πραγματική πνευματική καλλιέργεια δεν καλλιεργείται.

Τρίτον: Δεν υπάρχει τίποτα ιδιαίτερο στις διδασκαλίες. Τέταρτον: Στην εκτέλεση χτυπημάτων και κίνησης-εκεί βρίσκεται το υπέρτατο Τάο: Δεν επιθυμώ να ελέγχω, ούτε να ελέγχομαι. Δεν λαχταρώ πια τον παράδεισο και πολύ περισσότερο, δεν φοβάμαι πια την κόλαση...»¹³⁵.

Αυτός είναι ο τρόπος ζωής που προσφέρουν οι πολεμικές τέχνες. Μετά, η δεύτερη γενιά δασκάλων, όντας αμερικανοί πολίτες, δίδασκαν με το μοντέρνο, καπιταλιστικό, τρόπο την τέχνη.

Ο Γιώργος στη βιοαφήγηση του επισημαίνει τον εκφυλισμό των πολεμικών τεχνών και δίνει σημασία στο Τάο¹³⁶.

«Οι πολεμικές τέχνες δεν έχουν ποιότητα. Θα πρέπει να διδάσκονται βάσει Ταό. Φιλοσοφία: Ο πραγματικά γρήγορος δείχνει ακίνητος, ο πραγματικά ευαίσθητος δείχνει αναισθητός. Ο καρατέκα είναι σαν το βράχο. Άρχισε να τον βρίζεις. Δεν θα απαντήσει, δεν θα αντιδράσει. Πάρε φόρα και κάνε του επίθεση. Για να τον χτυπήσεις. Ποιος θα χτυπήσει αυτός ή εσύ; Έτσι πρέπει να διδάσκονται οι πολεμικές τέχνες. Με βασική αρχή την ειρήνη και όχι τη βία.»

Με τη φιλοσοφία αυτή ήρθε και στους έλληνες δασκάλους. Με το δευτερογενή τρόπο, μέσα από τις ταινίες, τα περιοδικά καράτε και τη διαφήμιση. Είναι γεγονός ότι κάποιοι δάσκαλοι ασιάτες έκαναν επισκέψεις στην Ελλάδα για να διδάξουν σε σύντομα σεμινάρια, αλλά οι μαθητές

¹³³ Βλέπε βιοαφ. ALEX. σελ.109.

¹³⁴ Οπ. παραπ. 129, σελ.92

¹³⁵ Οπ. παραπ. 113, σελ.353-354.

¹³⁶ Βλέπε βιοαφ. Κ.Λ σελ.133.

πλήρωναν πολύ ακριβά αυτές τις «πολύτιμες» και σπάνιες επισκέψεις των ημίθεων απογόνων του Μπρους Λη. Οι δάσκαλοι, ασιάτες και έλληνες, είχαν μεγάλο χρηματικό κέρδος, εκτός από αίγλη, απο τα σεμινάρια, τις στολές, τα σήματα στα οποία αναγράφονταν τα διάφορα «συστήματα» πολεμικών τεχνών και τέλος, απο τις ζώνες που έπαιρναν οι μαθητές μετά τις πρακτικές εξετάσεις που γινόντουσαν παρουσία των ξένων και ελλήνων δασκάλων.

«Τη δεκαετία του '80, έλληνας δάσκαλος έφευγε «με μαύρες σακούλες σκουπιδιών, απ' τις περιοχές που πήγαινε να εξετάσει μαθητές. Τις σακούλες τις έσερνε, γιατί δεν μπορούσε αλλιώς να τις μεταφέρει, λόγω των χρημάτων που εμπεριείχαν»¹³⁷.

Στην Αμερική μετέτρεψαν το καράτε από ασιατικό σε αμερικάνικο, μεταφράζοντας και τα ασιατικά παραγγέλματα σε αγγλικά, διδάσκοντας πολεμικές τέχνες στο Χόλλυγουντ σε ηθοποιούς και γυρνώντας ταινίες¹³⁸.

Στην Ελλάδα, διατηρούν την ασιατική γλώσσα την ώρα της διδασκαλίας και στα παραγγέλματα, αλλά διδάσκουν κατά το δυτικό τρόπο, χωρίς όμως να αποκλείουν τον ασιατικό. Διατηρούν και τους δυο τρόπους διδασκαλίας, δημιουργώντας ένα μείγμα πολεμικών τεχνών και τρόπου ζωής που δεν υπάρχει στην φιλοσοφία, το «Ζεν». Αποτέλεσμα είναι ο εκφυλισμός και η αλλοίωση της πολεμικής τέχνης.

Με την εμφάνιση της τηλεόρασης και του κινηματογράφου, οι έλληνες επηρεάστηκαν από τα αμερικανικά κοινωνικά πρότυπα και κουλτούρα . Οι ξένες ταινίες μεταφέρουν αξίες, ήθη και εικόνες τέτοιες που να συμβάλουν άμεσα στη διάπλαση των ελληνικών προτύπων, μέσα απ' την τηλεόραση. Ύστερα από σμιλεύσεις και επιδράσεις οικονομικών, κοινωνικών και πολιτισμικών παραγόντων, η Ελλάδα έγινε μικρογραφία της Αμερικής. Αντανακλάται και στις πολεμικές τέχνες η επιρροή αυτή και φυσικά στους δασκάλους.

Γι' αυτό και οι πολεμικές τέχνες στην Ελλάδα είναι μια ιδιάζουσα, μεμονωμένη περίπτωση ή πιο σωστά φαινόμενο. Οι δάσκαλοι, οι οποίοι διαδίδουν την τέχνη, καλώς ή κακώς μπορούν να αναλυθούν επιστημονικά, με βάση την κοινωνιολογία και την εγκληματολογία.

Υπάρχουν δάσκαλοι που πρεσβεύουν την πειθαρχία και τον σεβασμό το πρωί και το βράδυ βγάζουν το προσωπίο όπου «φαίνεται» η αντικοινωνική τους συμπεριφορά, η ανομία και η απόκλιση όχι μόνον από τους κοινωνικούς κανόνες, αλλά και από τις αρχές που οι ίδιοι έχουν ασπαστεί και έχουν ορκιστεί ότι θα μεταδώσουν με αγάπη, πίστη και εντιμότητα. Φάσκουν και αντιφάσκουν. Διχάζονται ή καλύτερα διχοτομούνται...και αυτό είναι το φαινόμενο που πρέπει να διερευνήσουμε.

Αυτό προτείνει κρατούμενος στην αφήγηση του:

«Πρώτον, να μην πιστεύει ο κόσμος στις ταινίες καράτε γιατί είναι όλα ψέματα και παραμυθάκια. Ο καλός που χτυπάει τον κακό, για να σώσει τη

¹³⁷ Βλέπε βιοαφ. Α.Β.133

¹³⁸ Οπ. παραπ.124, σελ.73.

γκομενίτσα, που τα «βάζει» με δέκα και τους πλακώνει όλους στο ξύλο...όχι τέτοια πρότυπα. Όχι στην τηλεόραση γιατί καταστρέφει την προσωπικότητα και δίνει λάθος μηνύματα. Δεύτερον, ο δάσκαλος να είναι δάσκαλος και όχι νυκτόβιος», τονίζει ο φυλακισμένος Γ.Π.¹³⁹

Η πολεμική τέχνη «ήρθε στα χέρια» ανθρώπων με χαμηλή μόρφωση και κοινωνική τάξη. Είχαν βέβαια πάθος για τις πολεμικές τέχνες, όχι γιατί ήθελαν να είναι συνεχιστές του «Ζεν», αλλά γιατί πίστευαν ακράδαντα πως είναι ο Μπρους Λη και ο Τζακ Νόρις της Ελλάδας.

Σε κακόφημες περιοχές και σε υπόγεια άρχισαν να διδάσκουν όπως-όπως και με επιφανειακές γνώσεις κηλιδώνοντας την τέχνη και κάθε της στοιχείο. Η λανθασμένη εισαγωγή στη χώρα μας επισφραγίζεται και απ' το ότι άργησε να υλοποιηθεί η δημιουργία αντίστοιχων ομοσπονδιών. Μόνον μετά το 1985¹⁴⁰, δημιουργήθηκαν επίσημες ομοσπονδίες και σύλλογοι πολεμικών τεχνών.

Μέχρι πρότινος κάθε υπόγειο μπορούσε να είναι «ντότζο» και καθένας που φορούσε μια μαύρη ζώνη μπορούσε να είναι «σενσέι» ή «σιφού». Συστήματα από την Ιαπωνία, την Κίνα, την Κορέα και την Ταϊλάνδη εμφανίστηκαν όπου όμως οι δάσκαλοι κατέστρεφαν είτε μυϊκά και ερειστικά τους μαθητές διότι δεν είχαν επιστημονικές γνώσεις προπονητικής, είτε κοινωνικά, αφού όπως αποδείχτηκε και από τους εγκλείστους του Κορυδαλλού, η παράνομη καριέρα τους άρχισε αφού έγιναν μέλη συλλόγου πολεμικών τεχνών και εξαιτίας του «Σενσέι» τους παρανόμησαν.

Αφηγείται κρατούμενος:

«...πρέπει οι δάσκαλοι να βγάζουν πρωταθλητές και όχι νονούς, να μην εξυπηρετούν συμφέροντα και ανθρώπους περίεργους...» και συμπληρώνει:

«...να πάνουν επιτέλους οι δάσκαλοι να κοκορεύονται και να λένε: "να εγώ τον έβγαλα αυτόν στη νύχτα, εγώ τον έκανα μάγκα". Να πάψει να είναι συνδεδεμένος κρίκος ανάμεσα στα γυμναστήρια και τη νύχτα. Δεν είναι αυτός ο ρόλος του. Ο σωστός ρόλος είναι η διδασκαλία των πολεμικών τεχνών».

Ο Γ.Π επιβεβαιώνει με τον τρόπο αυτό την απόκλιση των δασκάλων.

«...Όπως και οι περισσότεροι δάσκαλοι που κάνουν πολεμικές τέχνες λένε πολλά και άλλα τόσα, όταν βγαίνουν τσάρκα το βράδυ...»¹⁴¹.

Ο Ι.Π, ο οποίος είναι από τους πιο «σκληρούς μαχητές» αναφέρεται χαρακτηριστικά στους δασκάλους:

«...Είναι πρότυπο. Αν είναι σωστός και ηθικός βγάζει καλά παιδιά, κοινωνικοποιεί, φτιάχνει χρήσιμο υλικό για την κοινωνία και τον κόσμο. Αν είναι σκάρτος και χωμένος στην παρανομία, τότε φτιάχνει ρομποτάκια για εκτέλεση διαταγών! Ελάχιστοι είναι οι δάσκαλοι που είναι ποιοτικοί και

¹³⁹ Βλ. βιοαφ. Γ.Π σελ.189

¹⁴⁰ Βλ. κεφ.3.2.2.α

¹⁴¹ Βλ. βιοαφ. Γ.Π σελ.189.

καλλιεργούν πνευματικά τους μαθητές τους, παράλληλα με τη σωματική εξάσκηση. Οι πιο πολλοί χώνουν τα μαθητούδια τους στη νύχτα»¹⁴².

Το γεγονός ότι έχουν αποκόψει την τέχνη από τη φιλοσοφία και την ποιότητα, την οποία και απορρίπτουν διότι δεν ταιριάζει στο δικό τους τρόπο ζωής γίνεται έκδηλο και απ' τα λόγια του Α¹⁴³ ο οποίος έχοντας πάει σε μοναστήρι των Σαολίν, αλλά και στην Αμερική για επαγγελματικούς αγώνες καράτε ομολογεί:

«...Άλλη ζωή, άλλος κόσμος. Ηρεμία, πειθαρχία, προσευχή στο Θεό, νηστεία, ατελείωτη σωματική άσκηση και πολεμικές τέχνες. Χρησιμοποιούσαν σπαθιά, έσπαγαν πλακέτες. Έκαναν αρκετές ώρες αυτοσυγκέντρωση και διάβαζαν πάρα πολλά για το Βούδα».

–«Θα μπορούσες να ζήσεις εκεί για πάντα;»

–«Αποκλείεται! Ο δυτικός τρόπος ζωής με εκφράζει. Οι γυναίκες, οι αγώνες με θεατές, το ρινγκ, τα λεφτά...τα λεφτά!!! Να κάνεις κουμάντο για να βγάξεις λεφτά από μπίζνες...τι Σαολίν μου λες;...».

ΚΕΦ.3 ΒΙΑ ΣΤΟΝ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟ

Η βία ως κοινωνικό φαινόμενο, εκδηλώνεται και κατά τη διάρκεια αθλητικών συναντήσεων και αγώνων. Υπάρχουν περιπτώσεις, όπου οι οι καταστροφές, οι τραυματισμοί και η απώλεια ανθρώπινων ζωών, επισκιάζουν τους αγώνες και αμαυρώνουν τον αθλητισμό¹⁴⁴.

Κοινωνιολογικά, η βία ξεκινά από τους αθλητές από τη μια πλευρά και από τους φιλάθλους από την άλλη. Διττή η μορφή της βίας στον αθλητισμό. Η ανθρώπινη συμπεριφορά εκδηλώνεται με πράξεις βίας εξωτερικεύοντας την κακή ψυχική κατάσταση και εσωτερικό κόσμο των ατόμων.

Το φαινόμενο της βίας είναι περίπλοκο, όσο και η βιομηχανική-καπιταλιστική κοινωνία μέσα στην οποία λαμβάνει διάσταση. Στις σύγχρονες κοινωνίες είναι συνυφασμένη με την επιθετικότητα και τη σύγκρουση, τόσο από την πλευρά των αθλητών, οι οποίοι κατέχοντας συγκεκριμένο ρόλο και συμπεριφορά προβάλλουν την επιθετικότητα τους την ώρα που αγωνίζονται, Όσο και από την μεριά των φιλάθλων, οι οποίοι φανατίζονται από το βίαιο θέαμα, μιμούνται την επιθετική συμπεριφορά και καταναλώνουν το προϊόν που παράγουν οι αθλητές¹⁴⁵ (βλ. κεφ.1.3).

Η βία οφείλεται στον ανταγωνισμό που επικρατεί στη σύγχρονη βιομηχανική κοινωνία, στα θεμιτά και αθέμιτα μέσα επίτευξης στόχων, που προβάλλει η κοινωνία και το χρήμα.

¹⁴² Βλ. βιοαφ. Ι.Π.σελ.251

¹⁴³ Βλ Βιοαφ. Αλεξ.111

¹⁴⁴ Αντ. Μαγγανάς, *Θέματα εγκληματολογικά και ποινικού δικαίου* Αθήνα, Νομική Βιβλιοθήκη, 1999, σελ.8.

¹⁴⁵ Γ. Σταμίρης *Κοινωνιολογία του αθλητισμού* Αθήνα, Ζήτα, σελ.130.

Στις πολεμικές τέχνες οι αθλητές που αγωνίζονται είναι πάνω απ' όλα αντιπάλοι και πάντα κατά την διάρκεια του αγώνα επικρατεί η σκληρότητα, η έχθρα, η επιθετικότητα και σκοπός είναι η νίκη, η κατατρόπωση του αντιπάλου, έστω και αν υπάρξουν τραυματισμοί και σωματικές βλάβες. Η βία¹⁴⁶ επιβάλλεται τόσο από την σκληρότητα του αθλήματος όσο και από τις “εντολές” των φιλάθλων.

Αφηγείται με αίσθημα ευχαρίστησης και ικανοποίησης ο Παναγιώτης, αθλητής του καράτε και του κικ-μποξινγκ, έγλειστος στις φυλακές Κορυδαλλού¹⁴⁷.

«...Το ξόλο, το μπουκέτο, ο ιδρώτας, τα σάλια και το αίμα σου...τέλειο...είναι...ένιωσα μια σιγουριά»

Μα και ο Αλεξάντερ τονίζει:

«Έγινε χαμός σου λέω! Μεγάλη καριέρα! Ένταση, αίμα, φωνές, κραυγές, χειροκροτήματα....Ένα ατελείωτο καράτε με πολύ αίμα, ένταση, δόξα και πάνω απ' όλα λεφτά...αυτή είναι η αλήθεια! Να χτυπάς, να σε δοξάζουν και να πληρώνεσαι γι' αυτό!»¹⁴⁸

Και σε άλλες βιοαφηγήσεις, πρωταθλητές αναφέρονται στη δόξα που είχαν ζήσει σε αγώνες που κέρδιζαν ειδικά εκτός Ελλάδος.

Στις πολεμικές τέχνες ο αθλητής μαθαίνει από το δάσκαλο και το τρόπο προπόνησης (βλ. κεφ.2.2) να είναι σκληρός, επιθετικός,¹⁴⁹ βίαιος δηλαδή μαχητής-πολεμιστής.

Ο Αλεξάντερ ονομάζει τους αγώνες “πιτ-μπουλ γκέιμ”¹⁵⁰, όπου εκφράζεται και αντανακλάται το αξιακό σύστημα της κοινωνίας τόσο από τη συμπεριφορά, τον τρόπο σκέψης και αντίδρασης από την πλευρά των μαχητών όσο και από την συμπεριφορά-αντίδραση των θεατών.Είναι αμφίδρομη η σχέση.

Στη συνέχεια θα παρουσιαστούν είδη πολεμικών τεχνών που ανέχονται τη βία και άλλα που την έχουν ως στόχο.

Θα διαπιστωθεί ότι στα ανατολικά είδη ανέχονται τη βία, τιμωρούν τους μαχητές για αντιαθλητική συμπεριφορά με φάουλς και ποινές, αντίθετα με τα δυτικά τροποποιημένα και εξαμερικανισμένα είδη πολεμικών τεχνών,όπου σκοπός είναι η βία και η εξόντωση του αντιπάλου-εχθρού, χάνοντας έτσι κάθε σεβασμό για τον συναθλητή και την τέχνη, η οποία έχοντας αλλοιωθεί και κακοποιηθεί, χάνει την πραγματική της υπόσταση και καταλήγει σε έκτροπο, απόκλιση και ωμή βία, μετατρέποντας τον άνθρωπο σε homo erectus.¹⁵¹

¹⁴⁶ Όπως 144, σελ 133-134

¹⁴⁷ Βλ. βιοαφ. Π.Σ.Π Σελ239.

¹⁴⁸ Βλ. βιοαφ. Αλεχ. Σελ.110

¹⁴⁹ Οπ.παραπ. 144, σελ 136-137.

¹⁵⁰ Οπ. παραπ. 148, σελ.110

¹⁵¹ Jacques Leaute (μετφ.) Ηρώ Σαγκουνίδου-Δασκαλάκη *Η ανθρώπινη βία*. Αθήνα, Νομική Βιβλιοθήκη, σελ.27.

3.1 Οριοθέτηση της βίας:

Για να υπάρξει έγκλημα ή άλλη αξιόποινη πράξη, κατά τη διάρκεια μιας αθλητικής συνάντησης, θα πρέπει να έχει χρησιμοποιηθεί βία χωρίς τη συναίνεση του αντιπάλου.

Η έννοια του όρου «βία» περιλαμβάνει την σε απόλυτη ή σωματική, τη λεκτική και τη ψυχολογική.¹⁵²

3.1.1. Σωματική

Με τον όρο σωματική βία εννοείται κάθε βία, από την απλή βιοπραγία ως και την απόλυτη σωματική βία και εξαναγκασμού κατά άτομου. Στην σωματική ή αλλιώς απόλυτη βία (*vis absoluta*)¹⁵³, υπάρχει καταδυνάστευση των σωματικών δυνάμεων του ατόμου και αποκλείει εντελώς τη θέληση του.

3.1.2. Ψυχολογική.

Ψυχολογική βία ασκείται όταν ο δράστης απειλεί. Κάθε είδους ενέργεια που δημιουργεί το φόβο και έτσι εμποδίζεται η οποιαδήποτε δραστηριότητα του ατόμου ή εκθέτει σε κίνδυνο τη ζωή του, την ελευθερία, την τιμή ή την περιουσία του, εμπίπτει στην ψυχολογική βία.¹⁵⁴

3.1.3 Λεκτική

Απειλή βίας μπορεί να υπάρξει και με λόγια, ή με παραστατικές κινήσεις που έχουν ως σκοπό τη χρήση βίας. Επίσης, η ταπείνωση, ο εξευτελισμός και ο υποβιβασμός, μπορούν να προκαλέσουν τραύματα και ψυχολογικά προβλήματα. Αν υπάρξει θυματοποίηση, τα προβλήματα που δημιουργούνται πολλές φορές είναι περισσότερα από την άσκηση σωματικής βίας.¹⁵⁵

3.2. Κατηγοριοποίηση των αθλημάτων βάσει της βιαιότητας τους:

Τα διάφορα αθλήματα με βάση τη βιαιότητα τους ταξινομούνται σε τρία είδη. Σε αυτά που δεν υπάρχει βία, σε αυτά που την ανέχονται και σε αυτά που έχουν ως αυτοσκοπό τη βία και στις τρεις μορφές της. (σωματική, ψυχολογική και λεκτική.)

¹⁵² Π. Κακκαλής, Ν. Κουράκης, Α. Μαγγανάς, Ι. Φαρσεδάκης *Ποινικό Δίκαιο* Αθήνα, Νομική Βιβλιοθήκη, 2000, Άρθρο 167, σελ. 880-881.

¹⁵³ Β. Αλεξανδρή *Το έγκλημα της εκβίασης* Αθήνα- Κομοτηνή, Σάκκουλα, 1995, σελ. 86.

¹⁵⁴ Όπ. παραπ. 152, σελ. 882.

¹⁵⁵ Β. Αρτινοπούλου- Α. Μαγγανάς *Θυματολογία και όψεις θυματοποίησης* Αθήνα, Νομική Βιβλιοθήκη, 1996, σελ. 167-168.

3.2.1. Αθλήματα που αποκλείουν τη βία:

Υπάρχουν αθλήματα στα οποία δεν υπάρχει καμία επαφή, οι αντίπαλοι δεν έρχονται σε άμεση σύγκρουση και έτσι δεν υφίσταται η σωματική βία κατά τη διεξαγωγή του παιχνιδιού από τους παίκτες και απο τη συμπεριφορά αυτών.

Σε αυτή την κατηγορία ανήκουν τα αθλήματα όπου δεν υπάρχει σωματική επαφή με τον αντίπαλο και κατ'επέκταση δεν υφίσταται η σωματική βία. Εδώ ανήκουν τα αθλήματα στίβου, η γυμναστική, το Βόλλει, η κολύμβηση, η κωπηλασία, η άρση βαρών, η ποδηλασία και το τένις. Περιοριζόμαστε στα πιο βασικά αθλήματα, οι κανονισμοί των οποίων αποδυνκνείουν την απουσία της βίας.¹⁵⁶

3.2.2. Αθλήματα που ανέχονται τη βία:

Εν προκειμένω γίνεται αναφορά στα αθλήματα όπου μέσα από την δομή των κανονισμών και τις ποινές ενυπάρχει κάποιος βαθμός βίας και υφίσταται η ανοχή αυτής. Τέτοια αθλήματα είναι το μπάσκετ, το ποδόσφαιρο, το μπίτζμπολ, το ράγκμπι, το χόκευ επι πάγου, το χάντμπολ¹⁵⁷ καθώς επίσης τα ιαπωνικά και κινέζικα αγωνιστικά είδη πολεμικών τεχνών.

Το ενδιαφέρον θα επικεντρωθεί στις Ιαπωνικές και Κινέζικες π.τ, στις οποίες υπάρχει ανοχή της βίας. Το γεγονός αυτό επισφραγίζεται από τους κανονισμούς.

3.2.2.1. Κινεζικά και ιαπωνικά είδη πολεμικών τεχνών:

Οι πολεμικές τέχνες, αν και δημιουργήθηκαν για αυτοάμυνα και σαν όπλο στις πολεμικές εκστρατείες, πάρα ταύτα διδάσκονταν στα υψηλά κοινωνικά στρώματα μαζί με την ξιφασκία. Με το πέρασμα του χρόνου και επειδή οι διάφοροι δάσκαλοι είχαν οικονομικές διαφωνίες και διαφορές¹⁵⁸, δίδασκαν ο καθένας με διαφορετικό τρόπο και ύφος την τέχνη. Έτσι δημιουργήθηκαν «στυλ» και είδη πολεμικών τεχνών που δίνουν έμφαση και επικεντρώνονται στον αγώνα, το «κούμιτε» όπως λένε οι ανατολικοί ή «σπάρινγκ», όπως το ονομάζουν οι δυτικοί δάσκαλοι.

Οι πλέον βασικές και δημοφιλείς ανατολικές πολεμικές τέχνες είναι :

-Κουνγκ-φου-γουνγκ-τσουν¹⁵⁹: Περιλαμβάνει τεχνικές και χτυπήματα με άνω και κάτω άκρα και με όπλα τα οποία χρησιμοποιούσαν στους πολέμους, κυριότερο εκ των οποίων είναι το σπαθί.

¹⁵⁶ Γ.Κουσυνέλου, *The rule book* Αθήνα, Αλκυών, 1985.

¹⁵⁷ Όπ.παραπ. 156, σελ: 174, 238, 180, 299, 409.

¹⁵⁸ Bruce Lee, (μτφ) Θ. Παπαδόπουλος *Jeet Kune Do* Αθήνα, Ακτι-Οξύ, 1999, σελ. 23

¹⁵⁹ Dan Inosanto. *Jeet Kune Do: The Art and Philosophy of Bruce Lee* Low Angeles, K.N.PublishingCo, 1980, σελ. 175.

-Κινέζικη πυγμαχία¹⁶⁰ : Χρησιμοποιούνται και τα κάτω άκρα εκτός από τα άνω, σε αντίθεση με τη δυτική όπου χρησιμοποιούνται μόνο τα άνω άκρα. Ο αγώνας είναι αρκετά σκληρός , οι περιορισμοί ελάχιστοι . Χαρακτηρίζεται περισσότερο ως μάχη παρά ως άθλημα και η σωματική βία και ο πόνος είναι συνυφασμένα με το «στυλ».

-Τζιτ-Κουν-Ντο¹⁶¹: «ταχύτητα, τέχνη, δρόμος.» Δημιουργία του Μπρους Λη , χρησιμοποιεί τις καλύτερες τεχνικές από όλα τα «στυλ», πρεσβεύει πως δεν υπάρχουν σύστημα και πως οι πολεμικές τέχνες είναι ενιαίες. Αναφέρεται σε γρήγορες και βίαιες τεχνικές και χτυπήματα, χωρίς κανονισμούς και περιορισμούς. Μοιάζει με το Παγκράτιο¹⁶² των αρχαίων Ελλήνων. Στόχος είναι η εξόντωση και ο αφοπλισμός του αντιπάλου με κάθε τρόπο. Κάθε αντικείμενο μπορεί και είναι φονικό όπλο, αρκεί να ξέρει κανείς το πώς. Ο Μπρους Λη θα το ονομάσει «στριτ- φάιτινγκ», θα το χρησιμοποιήσει για τους δυτικούς και θα το διδάξει στην Αμερική¹⁶³.

-Ζίου-Ζίτσου - νιν-ζούτσου¹⁶⁴: Δεν έχει περιορισμούς, δεν ασχολείται με τους αθλητικούς αγώνες και σκοπός του είναι η εξόντωση του αντιπάλου. Διδάσκεται στις ειδικές δυνάμεις του στρατού και σε σωματοφύλακες. («Νίντζα¹⁶⁵», για τους ανατολικούς, «κομάντο» για τους δυτικούς) . Η εκπαίδευση είναι σκληρή και στόχος είναι η βία, η εξόντωση και ο θάνατος. Φιλοσοφία δεν υπάρχει, μόνον στρατιωτική πειθαρχία και πάθος για τον πόλεμο¹⁶⁶.

-Καράτε: KARATE-NTO σημαίνει : «ο δρόμος του άδειου χεριού»¹⁶⁷.

Υπάρχουν διάφορα είδη, ανάλογα με τους δασκάλους. Οι ιαπωνέζικες παραλλαγές ξεχωρίζουν για την ποιότητα στα «ΚΑΤΑ» (σύνολο προκαθορισμένων κινήσεων -χωρίς αντίπαλο- άμυνας και επίθεσης .) Σκοπός είναι η τελειοποίηση των κινήσεων, η ταχύτητα , η αυτοσυγκέντρωση και όχι η βία. Άλλο σημαντικό μέρος της διδασκαλίας είναι το «κούμιτε»-αγώνας με κανονισμούς- και οι τεχνικές με όπλα. Στο μέλλον τω θα γίνει Ολυμπιακό άθλημα.

-Τάε-κβον-ντο¹⁶⁸: Κορεάτικη πολεμική τέχνη, «ο δρόμος με το χέρι και το πόδι». Όπως το καράτε, έτσι και το τάε-κβον-ντο ασχολείται με αεροτεχνικές¹⁶⁹, «ΠΟΥΜΣΕ» και αγώνες με κανονισμούς. Και εδώ παρατηρούμε ανοχή της βίας . Σκοπός είναι η αυτοάμυνα, η ψυχική,

¹⁶⁰ Όπ.παραπ. 158, σελ.39 και επίσης: Panya and Pitusuk Kraitus Muay Tai: *The Most Distinguished Art of Fighting*, Bangkok, MrPanya Kraitus, 1988, σελ.220

¹⁶¹ Bruce Lee *Bruce Lee's Fighting Method* vol.2, Burbank, CA, Ohara Publications, 1977, σελ.125

¹⁶² Θ. Γιαννάκης *Ιστορία φυσικής αγωγής* Αθήνα, Παν. Αθηνών-ΤΕΦΑΑ, 1990, σελ.360

¹⁶³ Όπ.παραπ. 158, σελ.49

¹⁶⁴ Peter Lewis *Martial Art of Orient. Jiu-jitsu, Kendo, Ninjitsu* London, Multimedia, 1993

¹⁶⁵ Andrew Adams *Ninja. The invisible Assassins* Burbank, CA, Ohara Publications, 1970, σελ.190

¹⁶⁶ John Stevens *The tree Budo Masters* U.S.A. ,Kodansha, 1995, σελ.54.

¹⁶⁷ Christopher Wood *The way of the foot and fist* MacLeans, 1992, σελ. 34.

¹⁶⁸ Sinak Henry Cho *Tae-kwon-do. Secrets of a Korean Karate* Rutland, Tuttle, 1993.

¹⁶⁹ Τεχνικές μάχης με φανταστικό αντίπαλο.

πνευματική και σωματική τελειοποίηση του ανθρώπου και όχι η εξόντωση. Καθιερώθηκε ως Ολυμπιακό άθλημα το 2000¹⁷⁰

-Τζούντο: Χρησιμοποιούνται τεχνικές για πάλη στο έδαφος «κλειδώματα»-αφοπλισμός του αντιπάλου-, πνιγμοί. Εμπεριέχεται η βία, επρόκειται για ένα από τα πιο βίαια στυλ πολεμικών τεχνών, όμως με το πέρασμα του χρόνου μετατράπηκε σε αθλητικό. Έγινε Ολυμπιακό άθλημα το 1968¹⁷¹

Υπάρχουν και άλλα είδη πολεμικών τεχνών που είναι παραδοσιακά και χρησιμοποιούνται μόνο ως αυτοάμυνα και ψυχική καλλιέργεια όπως είναι το: χαπ-κιντο-, Κέντο, Ται-τσι-τσουαν, Αϊκίντο¹⁷².

Στη συνέχεια θα περιοριστούμε στις πολεμικές τέχνες που έγιναν αθλήματα. Συγκεκριμένα θα αναφερθούμε στις διάφορες ομοσπονδίες και στους κανονισμούς, μέσα από τους οποίους φαίνεται η ανοχή της βίας.

3.2.2.2. Ομοσπονδίες-σύλλογοι, νομοθετικό πλαίσιο, κανονισμοί και αγώνες:

Αρκετές πολεμικές ταέχνες όπως το Αϊκίντο, το Κέμπο, το Γουίνκ-Τσουν, το Κούνγκ-Φου, Ζίου- Ζίτσου, έχουν δημιουργήσει ομοσπονδίες και έχουν εξαπλωθεί αποκτώντας αρκετούς συλλόγους και μαθητές. Όμως, δεν έχουν “υιοθετήσει” το σύστημα των αθλητικών αγώνων γιατί πιστεύουν ,οι ιδρυτές τους-δασκαλοι, πως έτσι αλλοιώνεται η φιλοσοφία-Μπούντο- και επισκιάζεται ή καλύτερα θυσιάζεται στο βωμό του ανταγωνισμού ο πραγματικός λόγος δημιουργίας της τέχνης που είναι η καλλιέργεια του πνεύματος και το “Ζεν.”

Προτίμησαν να περιορίσουν την εμφάνιση τους στα στάδια, κάνοντας μόνο επιδείξεις πολεμικών τεχνών, με δύο και περισσότερους αντιπάλους, όσο και με όπλα που χρησιμοποιούσαν οι Ασιάτες όπως είναι το “Κατάνα”,το “Εσκρίμα”, μαχαίρια και άλλα αντικείμενα τα οποία χρησιμοποιούσαν στους πολέμους και για αυτοάμυνα απέναντι στους ληστές .

Τα υπόλοιπα είδη, εκτός από τις επιδείξεις, δημιούργησαν αγώνες με κανονισμούς,που λειτουργούν ως νομοθετικό πλαίσιο. Με βάση τις αποφάσεις της αντίστοιχης ομοσπονδίας(βλ.παράρτημα 1), διοργανώνουν αγώνες σε πανελλήνιο όσο και σε διεθνές επίπεδο.Θα δούμε συγκεκριμένα κάποιες περιπτώσεις που υποδηλώνουν την ύπαρξη και την ανοχή της βίας:

Α: Τζούντο¹⁷³:

Ο αγώνας αρχίζει με τους δύο αθλητές σε όρθια στάση και αφού κάνουν υπόκλιση στους διαιτητές και μεταξύ τους, προς ένδειξη σεβασμού τόσο στο

¹⁷⁰ Όπ.παραπ. 168. «Since then, Tae-kwon- do has earned it much deserved respect and has become an official Olympic sport in the year 2000.”

¹⁷¹ Όπ.παραπ. 156, σσ. 385-386

¹⁷² John Stevens *Aikido. The way of harmony* Boston, Shambala,1985

¹⁷³ Όπ.παραπ. 156, σελ.385-386.

διαιτητή όσο και στον συναθλητή, στόχος του αθλητή είναι να ρίξει τον αντίπαλο στο έδαφος με τεχνική ρίψης ή να τον κρατήσει στο έδαφος και να τον αναγκάσει να εγκαταλείψει είτε με λαβή αγκώνα είτε με λαβή πνιγμού.

Ποινές δίνονται¹⁷⁴:

1. Για μη αγωνιστικότητα
2. Για κλωτσίες στο κεφάλι, στο λαιμό και στον κορμό του αντιπάλου.
3. Όταν το γόνατο- γονατιά- χτυπάει το χέρι ή το μπράτσο του αντιπάλου για να μην πραγματοποιήσει τη λαβή.
4. Όταν σπρώχνει σκόπιμα τον αντίπαλο για να τον βγάλει από την αγωνιστική περιοχή.
5. Όταν βάζει σε κίνδυνο το λαιμό, τη σπονδυλική στήλη και προσπαθεί με κάθε τρόπο να τραυματίσει τον αντίπαλο.

Β: Τάεκβον-ντο:

Οι συμμετέχοντες αγωνίζονται με χέρια και με πόδια, υπάρχει το ιντερνάσιοναλ στυλ (χρησιμοποιούν ευθεία χτυπήματα με τα χέρια ,όσο και λακτίσματα) και το γουορντ,(χρησιμοποιούν χτυπήματα με τα πόδια- λακτίσματα και έχουν περιορίσει τα χτυπήματα με τα χέρια) Το γουόρντ έχει γίνει ολυμπιακό άθλημα.

Ποινές¹⁷⁵ για αντιαθλητική και βίαιη συμπεριφορά δίνονται όταν επισυμβαίνει:

1. Κράτημα αντιπάλου.
2. Σπρώξιμο του αντιπάλου με τον ώμο, το σώμα, τα χέρια, ή τους βραχίονες.
3. Καταφορά κτυπήματος με το γόνατο.
4. Εκούσια επίθεση κατά της βουβωνικής χώρας.
5. Εκούσιο λάκτισμα σε οποιοδήποτε μέρος του κάτω άκρου του αντιπάλου.
6. Χτύπημα με το χέρι ή τη γροθιά κατά του προσώπου του αντιπάλου.
7. Εκτόμισμα ανεπίτρεπτων σχολίων ή εφαρμογή λεκτικής βίας ή χειρονομίες από τον αγωνιζόμενο ή τον προπονητή του.
8. Επίθεση κατά πεσμένου αντιπάλου.
9. Εκούσια επίθεση κατά της πλάτης ή του οπισθίου τμήματος της κεφαλής του αντιπάλου.
10. Βίαιη επίθεση κατά του προσώπου του αντιπάλου με τα άνω άκρα ή τις γροθιές.
11. Επίθεση κατά του αντιπάλου με το κεφάλι.
12. Ρίψη και πτώση.
13. Βίαιη συμπεριφορά, λεκτική, σωματική, ψυχολογική από τον αγωνιζόμενο ή τον προπονητή του.

Γ: Καράτε¹⁷⁶:

¹⁷⁴ Όπ.παραπ. 156, σελ.387.

¹⁷⁵ Μ.Φυσεντζίδης, *Κανονισμοί αγωνιστικού Tae-kwon-do*, Αθήνα, 1991,σελ.41-55.

Δίνονται ποινές για αντιαθλητική και βίαια συμπεριφορά όταν επισυμβαίνει:

- 1.Τεχνικές με επαφή στο λαιμό
- 2.Τεχνικές με υπερβολική επαφή και δύναμη. (δηλαδή χρησιμοποιούνται τεχνικές φουλ κόντακτ όπως γίνεται στο κικ μπόξινγκ, την πυγμαχία, το κατς και το μούι τάι).

Όλες οι τεχνικές πρέπει να ελέγχονται. Κάθε τεχνική που πλήττει το κεφάλι, το πρόσωπο, το λαιμό και προκαλεί ορατό τραυματισμό τιμωρείται.

- 3.Επιθέσεις στους βουβώνες, συνδέσμους και τους ταρσούς.
- 4.Επιθέσεις στο πρόσωπο με τεχνικές ανοικτού χεριού.
- 5.Επικίνδυνες ρίψεις οι οποίες εκ φύσεως απειλούν την σωματική ακεραιότητα του αντιπάλου- επιβολή σωματικής βίας.
- 6.Οποιαδήποτε κίνηση, τεχνική που απειλή την ασφάλεια του αντιπάλου- εφαρμογή σωματικής βίας.
- 7.Πάλεμα, σπρώξιμο, αρπαγή χωρίς να ακολουθεί τεχνική.
- 8.Κάθε απρεπής συμπεριφορά ενός μέλους μιας επίσημης αντιπροσωπείας.

Δ: Παγράτιο¹⁷⁷:

- Ελληνική αρχαία δημιουργία η οποία έχει διασωθεί ως τέχνη και είναι επίσημο άθλημα με ελληνική ομοσπονδία αναγνωρισμένη από το κράτος και τη Γενική Γραμματεία Αθλητισμού. Είναι σύνθετο και ο αγώνας γίνεται σε όρθια θέση (ορθοστάτην παγκράτιο) αλλά και στο έδαφος (κάτω παγκράτιο).

- Περιλαμβάνει χτυπήματα με τα άνω άκρα(πυγμές, αγκώνες) με το κεφάλι, με λακτίσματα, γονατιές, λαβές κυρίως στις αρθρώσεις αλλά και στην περιοχή του λαιμού, καθώς επίσης επιτρέπονται ακινητοποιήσεις και απονευρώσεις. Υπάρχει μεγάλη ανοχή της βίας και είναι από τα σκληρά είδη αθλητικών πολεμικών τεχνών, πάρα ταύτα υπάρχει “η απαγόρευση” η οποία εξασφαλίζει την σωματική ακεραιότητα του αθλητή, όχι όμως και τη νίκη. “Απαγόρευση” σημαίνει ότι ο αθλητής δεν μπορεί να συνεχίσει τον αγώνα και εγκαταλείπει. (βλ. ΠΑΓΚΡΑΤΙΟ κεφ.1.1)

- Όπως έχει αναφερθεί στο κεφάλαιο 1.1 οι Ασιάτες κράτησαν πολλά στοιχεία από το παγκράτιο και τα προσαρμοσαν στις δικές τους πολεμικές απαιτήσεις, τις ανάγκες για επιβίωση και πάντα σύμφωνα με τις αξίες ,τους νόμους τα ήθη και έθιμα, τη θρησκεία και ο,τι πλαισιώνει τον πολιτισμό τους.(βλ.κεφ.1.2 και κεφ.2). Άλλα είδη ανατολικών πολεμικών τεχνών εμπεριέχουν τη βία στις τεχνικές και τις κινήσεις και ανάλογα με την περίπτωση μπορούν να προκαλέσουν σωματικές βλάβες ως και θάνατο, όπως γίνεται και με κάθε κίνηση, χτύπημα ή λάκτισμα αν εφαρμοστεί με δύναμη και ταχύτητα.

¹⁷⁶ Η.Κ.Φ, Ελληνική Ομοσπ. Καράτε, Γενική Γραμματεία Αθλητισμού. Άρθρο 8: Απαγορευμένη συμπεριφορά, www.sport.gov.gr.

¹⁷⁷ Ομοσπονδία Παγκρατίου θλήματος, Γενική Γραμματεία Αθλητισμού, www.Sport.gov.gr.

3.2.2.3 Αθλήματα που έχουν ως στόχο- σκοπό τη βία: Δυτικές πολεμικές τέχνες.

Οι δυτικές χώρες και κυρίως οι Η.Π.Α μετατρέπουν τα παραδοσιακά είδη πολεμικών τεχνών σε φουλ- κόντακτ συστήματα με σκληρό αγώνα μέχρι τελικής πτώσης και χωρίς οίκτο. Παραδείγματα πολλά έχουμε από τις ταινίες καράτε και τις ταινίες του “Ρόκυ” όπου σε αυτές δεν φαίνεται απλά η βία, αλλά κυριαρχεί και οι αγώνες γίνονται με υπέρτατο σκοπό την εξόντωση και τις σωματικές βλάβες.

Όπως στις ταινίες, έτσι και στην αμερικανική (και κατ’επέκταση ελληνική) πραγματικότητα η τεχνική επισκιάζεται από τον ξυλοδαρμό, τη σωματική και λεκτική βία.

Υπάρχουν αναγνωρισμένες ομοσπονδίες (βλ.παράρτημα 1) με εκατοντάδες συλλόγους, με χιλιάδες μέλη-αθλητές, έτοιμους να “ριχτούν” στην αρένα και να πολεμήσουν μέχρι το τέλος- “νοκ-άουτ”. Θα περιοριστούμε να αναφέρουμε τα σημαντικότερα και βιαιότερα αθλήματα, που έχουν στόχο τη βία, σωματική, ψυχολογική όσο και λεκτική.

Α: Πυγμαχία¹⁷⁸:

Σκοπός του κάθε αθλητή είναι είτε να νικήσει στα σημεία, δηλ. με πόντους, είτε με «νόκ- άουτ».

1. Σε θέση «νόκ- άουτ» θεωρείται ο πυγμάχος όταν έχει πέσει στο έδαφος από χτύπημα, όταν ακουμπάει το γάντι του στο έδαφος, όταν είναι κρεμασμένος στα σκοινιά χωρίς δυνάμεις. Εάν από το ισχυρό χτύπημα στο κεφάλι κοπεί φλέβα εντός του κρανίου, τότε θα υπάρξει αιμορραγία η οποία μπορεί να σταματήσει, αν όμως ο πυγμάχος δεχθεί και άλλα ισχυρά κτυπήματα στο κεφάλι, τότε το τραύμα θα γίνει μεγαλύτερο και η αιμορραγία δύσκολα θα σταματήσει.

2. Στην περίπτωση του πυγμάχου που θα ηττηθεί με “νοκ-άουτ” από χτύπημα στο κεφάλι, ο διαιτητής σταματάει τον αγώνα. Ο πυγμάχος έχει το δικαίωμα να συνεχίσει τον αγώνα ή να εμφανιστεί σε άλλον.

Παραδέχεται ο Ι.Π. έγκλειστος στις φυλακές Κορυδαλλού.¹⁷⁹:

«πριν τα 14 άρχιζα αν βάζω γάντια...έγκλημα. Και από άποψη σωματικής ακεραιότητας και από θέμα συμπεριφοράς. Έτρωγα ξύλο..μπάπα- μπουπά, κουδούνι είχα γίνει...όλα τα χτυπήματα στο κεφάλι; αλλά παρώνεσαι...γουςτάρεις να τρως ξύλο..θίγεται ο εγωισμός σου και μουλαρώνεις, αρχίζεις να χτυπάς και συ και προσπαθείς να τον διαλύσεις τον άλλον...»

¹⁷⁸ Ε. Ο.Π. Ελληνική ομοσπον. Πυγμαχίας, Αθήνα, 1959.

¹⁷⁹ Βλ. βιοαφ. Ι.Π. σελ.249

3. Ένα κτύπημα το οποίο δίνεται με όλο το σώμα την κατάλληλη στιγμή και κλονίζει τον αντίπαλο έχει μεγαλύτερη αξία από το χτύπημα που τον αγγίζει μόνο.

4. Το κτύπημα που ανατρέπει τον αντίπαλο (και με νοκ-άουτ) έχει μεγαλύτερη αξία, όχι απλώς επειδή είναι πιο ισχυρό, αλλά φανερώνει το ταλέντο και τη μαχητικότητα του αθλητή.

Αφηγείται κρατούμενος ο οποίος υπήρξε πρωταθλητής:

«Έβαλα όλες μου τις δυνάμεις και έκανα συνδυασμό τριών χτυπημάτων πιστεύοντας πως ένα από αυτά θα φέρει το αποτάλασμα, ήμουν τυχερός: αριστερή γκάρντ είχα, τον πάω στη γωνία και του δίνω δεξί ίσιο και αριστερό στριφτό και δεξί άπερκατ, το οποίο δεν τον βρήκε γιατί με το στριφτό-κροσέ-βιδώθηκε, σωριάστηκε και δεν ξανασηκώθηκε: νοκ-άουτ...τον κέρδισα!!!»¹⁸⁰

Στη μάχη σώμα με σώμα, -στην πυγμαχία- επειδή ο κριτής δεν μπορεί να μετρήσει τα σημεία, γι' αυτό το λόγο, μετά το τέλος της συμπλοκής υπολογίζονται ένα ή δυο βοηθητικά σημεία υπερ του πυγμάχου που υπερίχχε και ήταν πιο μαχητικός.

5. Ο διαιτητής δεν επιτρέπεται να σταματήσει τον αγώνα για κάποιο χρονικό διάστημα για μια αιμορραγία. Ο αγώνας συνεχίζεται κανονικά και μόνο κατά τη διάρκεια της αναπαύσεως-διαλλείματος οι βοηθοί προσπαθούν να τη σταματήσουν. Αν αυτό δεν γίνει, τότε μπορεί ο διαιτητής να διακόψει τον αγώνα και να ανακηρύξει νικητή τον αθλητή που προκάλεσε τον ταυματισμό. (Σε αντίθεση με τα πολεμικά αθλήματα του κεφ.3.2.2.2, όπου ο αθλητής χάνει τον αγώνα και παίρνει ποινή και απόρριψη λόγω αντιαθλητικής και επικίνδυνης συμπεριφοράς).

6. Επίσης, μόνο κατά τη διάρκεια του διαλλείματος μπορούν οι βοηθοί να περιποιηθούν τους μώλωπες, τα αιματώματα του βλεφάρου, του περυγίου του αυτιού και το σχήσιμο του φρυδιού. Το ίδιο γίνεται και όταν υπάρχει πληγή στα χείλη ενώ στο αιμάτωμα της μύτης θα πρέπει να δοθεί περίθαλψη, όπως και στις θλάσεις των πλευρών.

7. Ένας πυγμάχος όταν βρίσκεται επι του εδάφους μετά από χτύπημα, ονομάζεται «νόκ- ντάουν» και αυτό σημαίνει πως πρέπει να επιστρέψει στον αγώνα πριν τελειώσει το μέτρημα του διαιτητή (ο διαιτητής μετράει μεγαλοφώνως ως το δέκα). Αν δεν σηκωθεί ο πυγμάχος τότε έχουμε «νοκ-άουτ», όπου και έχει λήξει ο αγώνας. (το νοκ-ντάουν και το νοκ-άουτ ισχύει και στο κικ-μπόξινγκ)

8. Στους επαγγελματικούς πυγμαχικούς αγώνες, ο επίσημος περιποιητής του πυγμάχου μπορεί να δηλώσει ότι ο αθλητής του εγκαταλείπει τον αγώνα. Η εγκατάλειψη αυτή γίνεται με την ρίψη της πετσέτας επι του αγωνιστικού χώρου.

Αφηγείται κρατούμενος¹⁸¹:

¹⁸⁰ Βλ. βιοαφ.Κ.Α.σελ.225

¹⁸¹ Βλ. βιοαφ. Φ.Γ.116.

«Πρώτος αγώνας μ'έναν Γερμανό, πρωταθλητή Ευρώπης και έπαιξε επαγγελματικά. Όλοι φοβόντουσαν τον πιτσιρίκο ότι δεν θα τα καταφέρει...Ετοιμάζαν νας πετάξουν πετσέτα...Όμως η ψυχή μετράει και όχι η εμφάνιση και οι τίτλοι...». Από τα λεγόμενα του Φ.Γ καταλαβαίνει κάποιος πόσο σημαντικό είναι για έναν μαχητή να αποφύγει «την πετσέτα». Είναι άκρως προσβλητικό και ανάνδρο για τους μαχητές. Προτιμούν το «νοκ-άουτ» παρά το «ρίξιμο της πετσέτας.»

Οι κανονισμοί της πυγμαχίας, προέρχονται από την Ελληνική Ομοσπονδία Πυγμαχίας(Ε.Ο.Π)¹⁸²

Β: Κικ-μπόξινγκ:

Ισχύουν οι κανονισμοί της πυγμαχίας, και επιπλέον οι κανονισμοί για τα λακτίσματα, τα οποία πρέπει να είναι τεχνικά και αν είναι αγώνας με «γλόου-κικς»- χαμηλά λακτίσματα, τότε είναι πιο σκληρές οι συνθήκες του αγώνα. Υπάρχουν πολλά είδη κικ-μπόξινγκ και οι κανονισμοί, διαφέρουν ανάλογα με το αν είναι «φουλ-κόντακτ»¹⁸³, αν είναι με «γλόου-κικς»¹⁸⁴. Αν είναι απλό είδος κικ-μπόξινγκ, τότε απαγορεύονται τα χτυπήματα κάτω από τη ζώνη, επίσης απαγορεύονται οι αγκωνιές και οι γονατιές και τα χτυπήματα στις αρθρώσεις του ποδιού και τη βουβωνική χώρα. Οι αθλητές μάχονται, όπως και οι πυγμάχοι, φορούν παντελονάκι κοντό, κάτι που δεν ισχύει στις παραδοσιακές -ανατολικές πολεμικές τέχνες, όπου οι αθλητές φορούν στολές(Καράτε-γκι).

Τα στοιχεία είναι από δύο παγκόσμιες αθλητικές ομοσπονδίες κικ-μπόξινγκ, την S.K.F¹⁸⁵ και την I.K.F¹⁸⁶

Γ: Μούι-τάι:

Επιτρέπονται χτυπήματα σε όλο το σώμα,, με γροθιές, λακτίσματα χαμηλά και ψηλά, χτυπήματα με τους αγκώνες και τα γόνατα(γονατιές) σε όλο το σώμα, με όλη τη δύναμη και τη ταχύτητα.

Σκοπός είναι η εξόντωση του αντιπάλου και το «νοκ- άουτ.» (I.K.F)

-Σε ορισμένα είδη , όπως το «φουλ-κόντακτ» (I.S.C.F) επιτρέπονται όλα τα είδη χτυπημάτων από όλα τα είδη πολεμικών τεχνών, όπως ζίου-ζίτσου, κικ-μπόξινγκ, καράτε, λαβές από τζούντο, χτυπήματα με τα άνω και κάτω άκρα σε όλο το σώμα, λακτίσματα, πέταγμα και αφοσιλισμός του αντιπάλου στο έδαφος, καθώς και βίαια αρπάγματα με τελικό στόχο την εξόντωση και το «νοκ-άουτ».

Δ: Κάτς:

Είναι σαν το αρχαίο παγκράτιο, στο οποίο δεν υπάρχουν κανονισμοί και απαγορεύσεις.: «Το παγκράτιο είναι σύνθετο αγώνισμα πυγμής και πάλης, σαν

¹⁸² Οπ.παρ. 178.

¹⁸³ Αγώνας με πλήρη επαφή.

¹⁸⁴ Χαμηλά χτυπήματα στα πόδια

¹⁸⁵ Sport kick boxing federation, www.kickboxing.net.

¹⁸⁶ International kick boxing federation, www.wipss.com.

το σημερινό κάτω», αναφέρει ο Θωμάς Γιαννάκης στο βιβλίο του «Ιστορία φυσικής αγωγής», (βλ. κεφ.1.1)¹⁸⁷. Πρέπει να επισημανθεί ότι υπάρχουν διάφορες παγκόσμιες ομοσπονδίες τόσο στο Κικ-μπόξινγκ, όσο στο Φούλ-κόντακ και Μούι-τάι.

Κάθε μία από αυτές έχει τους δικούς της κανονισμούς και ιδιομορφίες. Στόχος τους είναι το κέρδος και τα μέλη αυτών έχουν οικονομικές υποχρεώσεις, παράλληλα με τις υπόλοιπες.

Στο ίντερνετ, κάθε μία έχει το δικό της “site”, με εικόνες και φωτογραφίες φαντασμαγορικές, διοργανώσεις αγώνων, πολλοί από τους οποίους διεξάγονται στην Ελλάδα, φωτογραφίες δασκάλων οι οποίοι φαντάζουν ως ημίθεοι, κάνουν τα πάντα και κατατροπώνουν τους πάντες, με πολύχρωμες στολές και σήματα πάνω σε αυτές, κάτι που είναι αντίθετο με την φιλοσοφία της τέχνης, σύμφωνα όμως με τα δυτικά πρότυπα.

Στην Ελλάδα υπάρχουν ενώσεις πολεμικών τεχνών, που όμως δεν έχουν καταφέρει να γίνουν ομοσπονδίες και να νομιμοποιηθούν από το κράτος. Έτσι οργανώνουν πρωταθλήματα και εντός Ελλάδας και αγώνες εκτός, όμως δεν καλύπτονται από το ελληνικό κράτος.

Τα έξοδα καλύπτονται από τα μέλη της ένωσης και τους αθλητές(!) κάτι που δεν υφίσταται στα αναγνωρισμένα πολεμικά αθλήματα, όπου τα έξοδα αναλαμβάνουν οι ομοσπονδίες και το ελληνικό κράτος.

ΚΕΦ.4 ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ ΚΑΙ ΒΙΑ

Σκοπός της μάθησης των πολεμικών τεχνών για τους λαούς της Ανατολής είναι η πνευματική και ψυχική ισορροπία καθώς και η υπερνίκηση των αδυναμιών και ελαττωμάτων του ανθρώπου. Η προπόνηση γίνεται με στόχο την εσωτερική και εξωτερική τελειοποίηση. Στα πλαίσια της εκπαίδευσης εμπεριέχονται ασκήσεις αυτοσυγκέντρωσης και διαλογισμού, χωρίς βέβαια να περιορίζονται οι γυμναστικές δραστηριότητες.

Αφηγείται ο Α. για τη φιλοσοφία των πολεμικών τεχνών και τον τρόπο διδασκαλίας από τους μοναχούς “Σαολίν”:

«Άλλη ζωή, άλλος κόσμος-για το μοναστήρι των Σαολίν. Ηρεμία, πειθαρχία, προσευχή στο Θεό, νηστεία, ατελείωτη σωματική άσκηση και πολεμικές τέχνες. Χρησιμοποιούσαν σπαθιά έσπαγαν πλακέτες. Έκαναν αρκετές ώρες αυτοσυγκέντρωση και διάβαζαν πάρα πολύ για το Βούδα. Σκοπός τους; να προστατεύσουν το μοναστήρι με κάθε τρόπο. Έκαναν αγώνες με όπλα, με κατάνα (μεγάλο σπαθί), σώμα με σώμα, χτυπήματα Κούνγκ-φου, σε όλα τα ζωτικά σημεία. Εκεί να δεις πειθαρχία και αποχή από τα υλικά αγαθά και τη ζωή.» Αφηγείται ο ΑΛΕΞ.¹⁸⁸

¹⁸⁷ Θ.Γιαννάκης *Ιστορία φυσικής αγωγής* τόμοι Α-Β, Αθήνα, Χριστοδουλίδη, 1990, σελ.359.

¹⁸⁸ Βλ. Βιοσφ. Αλεξ., σελ.111

Η προπόνηση είναι ώρα ιερή, χαρακτηρίζεται από πειθαρχία, σεβασμό στο δάσκαλο και στο χώρο καθώς και πλήρη αφοσίωση στο «Σενσέν» και στη τέχνη. Μαθαίνει ο μαθητής πως έχει υποχρέωση να δαμάζει και να υποτάσσει το μυαλό και το σώμα του.

Ο κρατούμενος Κ.Λ αναφέρεται στη φιλοσοφία της τέχνης:

«Ταό¹⁸⁹. Φιλοσοφία: Ο πραγματικά γρήγορος δείχνει ακίνητος, ο πραγματικά ευαίσθητος δείχνει αναισθητος...οι πολεμικές τέχνες πρέπει να διδάσκονται με βασική αρχή την ειρήνη και όχι τη βία. Φυσικά όλα αυτά πρέπει να διδάσκονται χωρίς λεφτά.»¹⁹⁰

Μέσα από τον αγώνα(Κούμιτε) και τις ασκήσεις επιτυγχάνεται πρώτον η εξυγίανση της ψυχής και του τρόπου σκέψης και δεύτερον, η έρευνα-αναζήτηση- της αρμονίας μεταξύ των δύο(τουλάχιστον) αγωνιζομένων και όχι η εγωιστική αντιπαράθεση με στόχο την εξόντωση του άλλου. Υπάρχει σεβασμός και σκοπός είναι η δημιουργία νέων τεχνικών, η στρατηγική, ο γρήγορος και έξυπνος τρόπος αντίδρασης καθώς και η τελειοποίηση των πρακτικών γνώσεων.

Αυτός ο τρόπος εκπαίδευσης(ο δρόμος-ντο) εκπαίδευσης επικρατεί. Όμως, δεν ξεχνιέται και ο αρχικός σκοπός των πολεμικών τεχνών που είναι η αυτοάμυνα και η μάχη σώμα με σώμα στον πόλεμο.

Α. Πώς εκλαμβάνουν τη χρήση βίας στην ανατολή και πως στη δύση.

Στην Ιαπωνία υπήρχαν άνθρωποι που είχαν εκπαιδευτεί για τον πόλεμο, τη βία και το θάνατο. «Δυνάμεις Αυτοάμυνας¹⁹¹» ονόμαζαν τους «Σαμουράι» που εκπαιδευόνταν και ήταν έτοιμοι να πεθάνουν για την πατρίδα και το Θεό. Ήταν χρέος για τους «Σαμουράι» και τους Ιάπωνες να χάνουν τη ζωή τους πάνω στη μάχη και όχι μόνο. Για λόγους τιμής, αυτοκτονούσαν. Αφαιρούσαν τη ζωή τους κάνοντας «Χαρακίρι». Με ένα τεράστιο σπαθί -Κατάνα-το οποίο χρησιμοποιούσαν στις μάχες, έβαζαν τέλος στη ζωή τους, καρφώνοντας το ξίφος στην κοιλιακή χώρα.

Στους πολέμους, ανάλογα με τις φυλές και τη σωματική διάπλαση, χρησιμοποιούσαν ψηλά ή χαμηλά λακτίσματα καθώς και τεχνικές με τα άνω άκρα-λαβές πνιγμού και αφοπλισμού με ή χωρίς όπλα και αιχμηρά αντικείμενα. Οι πολεμιστές προσπαθούσαν να εξοντώσουν τον εχθρό σώμα με σώμα.

Εφ' όσον με τα άνω και τα κάτω άκρα κατόρθωναν να σπάσουν ξύλα και ό,τι άλλο σκληρό, αυτό σήμαινε ότι μπορούσαν με γυμνά χέρια(Κάρα-Τε)

¹⁸⁹ Ταό: ηθική έννοια που δηλώνει σωστό τρόπο ζωής, Τεργόπουλος-Φυτράκης, Αθήνα, Αρμονία, 1999 (2^η).

¹⁹⁰ Βλ. βιοαφ.Κ.Λ. σελ.133

¹⁹¹ Γ. Μισμα, (μετρ. Γ.Βλάχος) *Η ηθική των Σαμουράι στη σύγχρονη Ιαπωνία* Αθήνα, Ερατώ,1993, σελ.68

να επιφέρουν τον θάνατο στον εχθρό. Για την επίτευξη αυτών των τόσο σκληρών και υπεράνθρωπων τεχνικών, εκτός από τη σωματική καταπόνηση γινόταν και ειδική εκπαίδευση με ασκήσεις για ψυχολογική τόνωση, αυτοσυγκέντρωση και πίστη στα μύχια της ψυχής.

Σε άλλες περιπτώσεις, η φιλοσοφία και το «Ζεν» των πολεμικών τεχνών δύσκολα επιτρέπουν την οποιαδήποτε βίαια αντίδραση. Στο δρόμο, αν κάποιος φερθεί με αγένεια, εφαρμόσει λεκτική βία, το «Ζεν» δεν επιτρέπει αντίδραση. Δεν πρέπει στους γνώστες πολεμικών τεχνών να μειώσουν το πνευματικό τους επίπεδο και την αξιοπρέπεια τους για έναν τυχαίο και υποδεέστερο. Η βίαιη αντίδραση είναι γι αυτούς που δεν μπορούν να διατηρήσουν την ψυχραιμία τους. Δύναμη έχει όποιος αποφεύγει τα χείριστα και όχι όποιος τα προκαλεί.

Ιδρυτής και δάσκαλος πολεμικής τέχνης, επισημαίνει το φαινόμενο της βίας στις πολεμικές τέχνες:

«...θα ήθελα να σου ζητήσω να προειδοποιήσεις τους νέους που εκπαιδεύονται στο ντότζο σου, ώστε να μην κάνουν χρήση της ικανότητας τους για παράνομους σκοπούς. Υπάρχουν τόσες πολλές συμμορίες κακοποιών στη χώρα σήμερα! Κατάλαβα ότι εξαιτίας μου, αυτές οι συμμορίες μάθαιναν Καράτε και το χρησιμοποιούσαν για να σακατεύουν ή ακόμα και να δολοφονούν ανθρώπους, το όνομα μου θα κηλιδωνόταν για πάντα!»¹⁹².

Κάθε κίνηση, κάθε τεχνική μετατρέπεται σε βίαια αντίδραση μόνον όταν χρειαστεί, και αφού όμως έχουν εξαντληθεί όλα τα περιθώρια υπομονής. Τότε, αφού δεν θα υπάρχει άλλος δρόμος-«ντο» χρησιμοποιείται το Καράτε.

Τεχνικές οι οποίες εκμεταλλεύονται τη φόρα και την ταχύτητα του αντιπάλου, έχουν σκοπό την αποφυγή και όχι την εξόντωση του. Υπάρχει ηθική, ποιότητα και σεβασμός ακόμα και στον εχθρό. Εδώ φαίνεται η ύψιστη αξία της τέχνης, η ποιότητα και η ανωτερότητα των πολεμιστών, οι οποίοι έχουν την δύναμη να καταστρέψουν και να επιβάλουν τη βία, όμως είναι λάτρεις της ειρήνης, της δημιουργίας και της ποίησης. Δεν υπάρχει ύβρις, εκφυλισμός και επικινδυνότητα γιατί υπάρχει το «Ντο», ο δρόμος, ο τρόπος προς την τελειοποίηση, κάτι που λείπει στα είδη των Δυτικών πολεμικών τεχνών, όπως είναι το Μποξ, το Κικ Μπόξινγκ, το Μούι- τάι και το Κάτς.

Στο μποξ για παράδειγμα τα συνεχόμενα κτυπήματα στο κεφάλι του αντιπάλου ή τα πλευρά είναι η μόνη τεχνική που επικρατεί πάντα με πρόθεση την εξόντωση. Η βασική στρατηγική είναι να χτυπήσει ο ένας τον άλλον όσο πιο δυνατά και γρήγορα. Μοναδικός σκοπός είναι να ρίξει ο ένας τον άλλον κάτω με «νοκ-ντάουν»¹⁹³ ή «νοκ-αουτ», να τον εξοντώσει για να έρθει πρώτος, να πάρει το μέγιστο χρηματικό έπαθλο και φυσικά να «κλείσει» ο μάνατζερ του επαγγελματικούς αγώνες με πολλά λεφτά, προβολή στη τηλεόραση και δόξα.

¹⁹² Γκιον Φουνακόσι, (μετφ.Αν. Λιμπερόπουλος) *Καράτε-ντο ο δρόμος της ζωής μου* Αθήνα,Κέρδος, 1997, σελ.156

¹⁹³ βλ. κανονισμούς Ελληνικής Ομοσπονδίας Πηνυμαχίας, κεφ.3.2.2.3, σελ.52.

Ο Ν.Χ στην βιοαφήγηση του επισφραγίζει τον καπιταλιστικό τρόπο διεξαγωγής των αγώνων στην Αμερική:

“...ποιος θα φανταζόταν ότι θα κέρδαγα τον παγκόσμιο πρωταθλητή; ούτε εγώ δεν το φανταζόμουν...ήταν θαύμα, τρελάθηκα...καταλαβαίνεις μετά τι έγινε...ο μάντζερ μου έκλεινε συνέχεια αγώνες με πάρα πολλά λεφτά...βέβαια, εγώ έπαιζα το κεφάλι μου αυτός έβγαζε τα λεφτά...εκμετάλλευση. Τέλος πάντων, έχω παίξει στα μεγαλύτερα στάδια του κόσμου και έχω βγει 47 φορές πρώτος...χρυσές ζώνες, λεφτά, γυναίκες, δόξα...ο Ρόκυ δεν έχει κάτι να μου πει.»¹⁹⁴

Ο αθλητής αδιαφορεί για την σωματική ακεραιότητα του άλλου και μάλιστα επιδιώκει να του την προσβάλει.

Για την απόκτηση μεγάλων χρηματικών ποσών θυσιάζουν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια και τις αρχές που έχουν οι πραγματικοί πολεμιστές. Οι μάχες γίνονται σε κλουβιά με χιλιάδες φανατικούς θεατές που φωνάζουν και ωρύνονται, απαιτώντας από τον αθλητή- δολοφόνο να δώσει τέλος στη ζωή του αντιπάλου, μετατρέποντας το «ρινγκ» σε αρένα. Το Κάτς και οι αγώνες στρίτ-φάιτινγκ , με πλήρη σωματική επαφή, φουλ-κόντακτ, έχουν ως ύψιστο σκοπό την εξόντωση και το θάνατο. Καμία ποιότητα, ανύπαρκτο το φίλαθλο πνεύμα¹⁹⁵ και στο «ρινγκ» επικρατεί μόνον βία και ζώωδη ένστικτα, καθώς και η ατελείωτη ανταλλαγή χτυπημάτων, ανούσιων , τα οποία γίνονται ανεκτικά μόνον με τη χρήση αναβολικών. Εκφυλισμός λοιπόν των πολεμικών τεχνών, «θυσιασμένων» και αυτών στο βωμό του χρήματος και της τηλεθέασης.¹⁹⁶

Οι δυτικοί ,έχοντας διαφορετική κουλτούρα, άλλες αξίες, ήθη, έθιμα και τρόπο ζωής, αντιδρούν συχνά βίαια σε πολλές διαφορετικές περιπτώσεις της καθημερινότητας.

Στη νυχτερινή διασκέδαση ,ο ξυλοδαρμός και η εξέλιξη σκηνών βίας , δεν είναι απλά σύνηθες φαινόμενο αλλά αναμενόμενη κατάληξη της βραδιάς. Επικρατεί λανθασμένη άποψη από την πλευρά των «σύγχρονων πολεμιστών». Επειδή γνωρίζουν πολεμικές τέχνες αυτό δεν συνεπάγεται ότι σε έναν καυγά θα νικήσουν, διότι δεν είναι αγώνας-κούμιτε- είναι η σκληρή και βίαιη σύγχρονη πραγματικότητα¹⁹⁷ η οποία είναι διαφορετική από τη φιλοσοφία της τέχνης.

Ενίοτε τα χτυπήματα Καράτε χρησιμοποιούνται σε συνδυασμό με αιχμηρά αντικείμενα και όπλα.

Αυτό αφηγείται ο Ρώσος εκπαιδευτής των ειδικών δυνάμεων του στρατού:

«...Πνυμαχία, ζίου-ζίτσου, στρίτ-φάιτινγκ, πάλη και φυσικά πολεμικές τέχνες με στρατιωτικές δραστηριότητες...έχω διδαχθεί και έχω διδάξει τα

¹⁹⁴ Βλ. βιοαφ. Ν.Χ. σελ.161.

¹⁹⁵ Θ. Γιαννάκης *Ιστορία φυσικής αγωγής* Αθήνα,Χριστοδουλίδης,1990, σελ.11

¹⁹⁶ Γ. Μαράντος *Εκπαίδευση και μέσα μαζικής επικοινωνίας. Η χρήση των Μ. Μ. Ε στην εκπαίδευση* διδασκ. διατριβή, Αθήνα,1999,σελ.221

¹⁹⁷ Marc “Animal” Mac Young and Chris Pfouts *Safe in the city* U.S.A.,Marc “Animal” Mac Young and Chris Pfouts, 1999, σελ.131

πάντα! Η ζωή μου ολόκληρη είναι στρατιωτική... άκρως στρατιωτική και βίαη...»¹⁹⁸.

Στην ανατολή οι τεχνικές έχουν δημιουργηθεί και χρησιμοποιούνται για πόλεμο «σώμα με σώμα».

Αντίθετα στη δύση οι ίδιες τεχνικές, διαφοροποιούνται και χρησιμοποιούνται για το στρατό, προσθέτοντας όπλα και σύγχρονο στρατιωτικό εξοπλισμό¹⁹⁹, για αυτοάμυνα σε ατομικό επίπεδο, καθώς επίσης για αγώνες «φουλ- κόντακτ», σπορ Καράτε και επιδείξεις πολεμικών τεχνών.

Δεν μπορεί να υπάρξει τελειοποίηση των πολεμικών τεχνών, χωρίς να κατανοηθεί η πνευματική και φιλοσοφική τους βάση. Μόνον τότε γίνονται τρόπος ζωής και συμπεριφοράς. Η επίτευξη βρίσκεται στη διαρκή άσκηση του νου, απελευθέρωση από φοβίες, ανασφάλειες καθώς και τη χαλάρωση του σώματος. Μετά από κάποιο χρονικό διάστημα παρατηρεί ο μαθητής τις αλλαγές στην καθημερινή ζωή και τις συνήθειες του, να βαίνουν προς το καλύτερο, να έχει μειωθεί (και όχι αυξηθεί, όπως επιδιώκουν οι δυτικοί) η επιθετικότητα και οι ακραίες- βίαιες αντιδράσεις που πηγάζουν από ανασφάλεια²⁰⁰. Αν δεν τηρούνται αυτές οι αρχές, τότε επέρχεται ο εκφυλισμός και η αλλοίωση της τέχνης:

Στην καπιταλιστική δύση η τέχνη έχει στόχο την παραγωγή, τον ανταγωνισμό, το κέρδος και την οικονομική ανέλιξη, ενώ στην ανατολή, είναι συνυφασμένη με το πνεύμα, την καλλιέργεια της ψυχής, τις αξίες και την κουλτούρα της συγκεκριμένης κοινωνίας, μη ανταγωνιστικής.

Ο Σ.Π στην αφήγηση του αναφέρεται στη διαφορά διδασκαλίας των π.τ.:

«...οι πολεμικές τέχνες έχουν θυσιαστεί στο βωμό του καπιταλισμού. Ο πιο δυνατός τρώει τον αδύνατο. Ο εργάτης δουλεύει για τον καπιτάλα, για το αφεντικό...είναι το σύστημα τέτοιο! Στην Ανατολή διδάσκονται οι πολεμικές τέχνες όπως τα αγγλικά ή οποιοδήποτε άλλο μάθημα. Είναι βασικό μάθημα γι' αυτούς, γιατί ανήκει στην κουλτούρα, το κοινωνικό τους σύστημα και είναι σύμφωνο με τα έθιμα τους. Αντιθέτως, στη Δύση, ο ένας κοιτάει να πατήσει τον άλλο, να νικήσει τον διπλανό με οποιοδήποτε μέσο και τρόπο. Όλα αυτά γίνονται βάσει χρημάτων. Επίκεντρο είναι η οικονομία, το δολάριο, ο καπιταλισμός. Ενώ στην Ανατολή, πρώτο ρόλο παίζει ο Θεός, η τιμή και η οικογένεια. Στη Δύση το δολάριο ενώνει λαούς και δίνει κίνητρα για μεγάλες μπιζνες.»²⁰¹

¹⁹⁸ Βλ. βιοαφ. Β.Γ. σελ.154.

¹⁹⁹ B. Orlando *Martial Arts America* California, 1997, σελ.34

²⁰⁰ Τζο Χαΐγας (μετφ.) Σ.Παπαδάκου *Το Ζεν στις Πολεμικές Τέχνες* Αθήνα, Μωρεσόπουλος, 1989, σελ.127-128

²⁰¹ Βλ. βιοαφ. Σ.Π σελ.240.

Β. Η νομιμότητα των πολεμικών τεχνών:

Τα περισσότερα είδη αθλητικών πολεμικών τεχνών, έχουν αναγνωριστεί από το Ελληνικό κράτος και τη Γενική Γραμματεία Αθλητισμού.²⁰² Κάθε ένα από αυτά έχει δημιουργήσει τη δική του ομοσπονδία με τους δικούς της κανονισμούς και άρθρα τα οποία νομιμοποιούν τους συλλόγους, αναγνωρίζουν τους αθλητές, οι οποίοι εντάσσονται στους συλλόγους και κάνουν νόμιμη τη συμμετοχή τους με τη δημιουργία αθλητικών δελτίων και την αναγνώριση της σωματικής τους υγείας με ιατρική εξέταση, ανά τακτά χρονικά διαστήματα.

Η κάθε αθλητική ομοσπονδία συγκεκριμενοποιεί:

1. τις σχέσεις των μελών της
2. τις αρχές που πρέπει να διέπουν το άθλημα,
3. την πειθαρχική εξουσία που ασκεί στα μέλη και τους αθλούμενους,
4. το όργανο που επιβάλλει τις ποινές,
5. την επίβλεψη κάθε φύσης αγώνων,
6. η επίβλεψη των εκδηλώσεων καθώς και κάθε αθλητικό ζήτημα

ρυθμίζεται από τις γενικές συνελεύσεις²⁰³.

Στους κανονισμούς, οι οποίοι καθορίζουν το νομοθετικό πλαίσιο του κάθε είδους «πολεμικού» αθλήματος διακρίνεται η ανοχή της βίας τόσο από τη μεριά του κράτους, όσο και από τη μεριά των αθλητών.

Οι αθλητές «δέχονται» τη βία, συναινούν, αφού για να ενταχθούν στην ομοσπονδία πρέπει να φτιάξουν ατομικό δελτίο, να το υπογράψουν και να έχουν έγκριση από γιατρό ότι είναι υγιείς.²⁰⁴

Υπογράφοντας το αθλητικό δελτίο, δέχονται αυτομάτως τους κανονισμούς της ομοσπονδίας και τις δεσμεύσεις απέναντι σε αυτήν, ενώ συγχρόνως γίνονται υποχείρια της σωματικής βίας που ασκείται κατά τη διάρκεια της προπόνησης και του αγώνα.

Άλλη μια ένδειξη "υποταγής" και συναίνεσης είναι ότι κατά τη διάρκεια του αγώνα οι αθλητές είναι υποχρεωμένοι να φοράνε μασέλα, γάντια, κάσκα στο κεφάλι και θώρακα στον κορμό. Όλα αυτά επιβάλλονται από τους κανονισμούς και έχουν ως σκοπό να αντέχουν οι μαχητές τη δύναμη των χτυπημάτων, να γίνονται πιο σκληροί και να ξεπερνούν το στάδιο του πόνου και του φόβου.

Τέλος, άλλος ένας παράγων που αποδεικνύει την ανοχή της βίας και τη συναίνεση από την πλευρά των αθλητών, είναι η ύπαρξη του γιατρού ο οποίος είναι παρών σε όλους τους αγώνες και αναλαμβάνει την ευθύνη για τη συνέχιση ή τη διακοπή του αγώνα ανάλογα με τη σοβαρότητα του τραυματισμού του αθλητή.

²⁰² Όσα δεν έχουν ομοσπονδίες, έχουν δημιουργήσει ενώσεις. Βλ. κεφ.3.2.2.3

²⁰³ Μιχ. Φουσεντζίδης *Κανονισμοί αγωνιστικού Τάε-κβον-ντο* Αθήνα, 1991, σελ.15-50

²⁰⁴ Οπ. παρ. 203, σελ.77

Στους αγώνες πυγμαχίας, κικ-μπόξινγκ, Μούι-τάι , φούλ- κόντακτ, ο διαιτητής έχει τον κύριο λόγο και σε δεύτερη μοίρα έρχεται ο γιατρός, εκτός αν το χτύπημα είναι ακαριαίο και θανατηφόρο, οπότε είναι άμεση η παρέμβαση του γιατρού.²⁰⁵

Στους ερασιτεχνικούς και επαγγελματικούς αγώνες κικ-μπόξινγκ, φουλ-κόντακτ, Μούι- ται, Κάτς και κάθε άλλο είδος σκληρής πολεμικής τέχνης πρέπει να σημειωθεί ότι δεν έχουν δημιουργηθεί ελληνικές ομοσπονδίες, μόνο παγκόσμιες υπάρχουν, όπως η World Sport Kick boxing Federation, International Kick boxing Federation, International .Sport .Combat .Federation, international kick boxing, full- contact federation , international Muay-Thai federation.

Σε αυτά τα είδη αγώνων, υπάρχουν μάνατζερς οι οποίοι ρυθμίζουν τους αγώνες, την διεξαγωγή αυτών με όσο το δυνατόν μεγαλύτερη δημοσιότητα και τηλεθέαση, ρυθμίζουν τα τηλεοπτικά δικαιώματα και αναλαμβάνουν τα οικονομικά συμφέροντα και δικαιώματα των αθλητών- πολεμιστών, οι οποίοι υπογράφουν συμβόλαια.

Σε μεγάλους επαγγελματικούς αγώνες υπογράφονται συμβόλαια θανάτου.²⁰⁶ Υπογράφονται τόσο για τις οικονομικές αποδοχές, όσο και για να είναι καλυμμένοι οι υπεύθυνοι, σε περίπτωση τραυματισμού ή θανάτου να μην έχουν κυρώσεις από το νόμο και προβλήματα με τους συγγενείς του αθλητή.

Σε αυτό το κεφάλαιο πρέπει να προσεγγιστεί η νομιμότητα των πολεμικών τεχνών. Αποτελεί γεγονός ότι η αυτοάμυνα αποτελεί έναν από τους βασικούς λόγους εκμάθησης αυτών των τεχνών.

Βάσει νόμου, πρέπει να υπάρξει μια άδικη πράξη για να υπάρξει αντίδραση, δηλαδή άμυνα σε άδικη επίθεση.

Το άρθρο 22 του Ποινικού Κώδικα , δίνει τον ορισμό της άμυνας: “ είναι η υπεράσπιση του ατόμου απο άδίκη επίθεση η οποία απευθύνεται σε αυτόν ή σε άλλον και η αναγκαία προσβολή του επιτιθέμενου.” Δεν είναι άδικη η πράξη που γίνεται σε περίπτωση άμυνας²⁰⁷.

Θα πρέπει το άτομο να βρίσκεται σε κατάσταση άμυνας. Η παράγραφος 2 του άρθρου αναφέρεται στην:

Την άδικη επίθεση , η οποία στρέφεται κατά των εννόμων αγαθών του ατόμου.

Για να έχουμε κατάσταση άμυνας θα πρέπει:

α) Να υπάρχει επίθεση. Επίθεση χαρακτηρίζεται κάθε ανθρώπινη πράξη που εκθέτει σε κίνδυνο έννομα αγαθά.

β) Η επίθεση πρέπει να στρέφεται σε έννομα αγαθά που αφορούν άτομο. Μπορούν να προστατευθούν με άμυνα , τόσο η ζωή, όσο και η σωματική του ακεραιότητα , η ελευθερία, η τιμή και η περιουσία του .

²⁰⁵ Ελληνική Ομοσπονδία Πυγμαχίας Αθήνα, 1959, σελ90-94.

²⁰⁶ Βλ. International Kick boxing Federation *Title defenses and challenges* w.w.w. wipss.gr.

²⁰⁷ Αντων. Μαργανάς-Γρηγ. Λάζος *Ο ποινικός κώδικας για τον πολίτη* Αθήνα, Παπαζήση, 1988, σελ 50

γ) Η επίθεση πρέπει να είναι άδικη . Αυτό υφίσταται όταν η ανθρώπινη συμπεριφορά είναι αντίθετη με το Δίκαιο.

δ) Η επίθεση να είναι παρούσα, της στιγμής.

Η άμυνα χρησιμοποιείται ως μέσο καταπολέμησης άδικης επίθεσης, και ως μέτρο πρόληψης βλάβης που απειλείται να πραγματοποιηθεί με την επίθεση.²⁰⁸

Όλα τα παραπάνω στοιχεία θεμελιώνουν την αμυντική πράξη, η οποία σύμφωνα με το άρθρο 22, είναι η αναγκαία προσβολή του επιτιθέμενου, που γίνεται για να αντιμετωπιστεί και να αποκρουστεί η επίθεση.²⁰⁹

Αυτά τα στοιχεία θα πρέπει να γνωρίζουν οι μαθητές πολεμικών τεχνών και να ενημερώνονται από τους δασκάλους και τους συλλόγους τους για το τι μπορούν και τι δεν μπορούν να πράξουν βάσει του νόμου.

Από τα πρώτα πράγματα που πρέπει να μαθαίνουν και να ενημερώνονται είναι οι κυρώσεις του νόμου σε περίπτωση επίθεσης και πρόκλησης σωματικής βλάβης.²¹⁰

Εκτός από τις ομοσπονδίες και τα αθλητικά σωματεία, αυτοί που δίνουν νόημα και υπόσταση στο άθλημα-τέχνη και σμιλεύουν το πρότυπο του πολεμιστή, είναι ο δάσκαλος. Είναι τόσο «λεπτή» η θέση του, που όλοι(οι) έγκλειστοι «πολεμιστές») αναγνωρίζουν ότι είναι ο άνθρωπος «κλειδί» για το ομαλό πέραςμα στην κοινωνία και τον αποδεκτό τρόπο ζωής ή για την παρέκκλιση από τα κοινωνικά πρότυπα, την εγκληματική δραστηριότητα και περιθωριοποίηση.²¹¹

Γ. Ο ρόλος του δασκάλου.

Ο δάσκαλος είναι κοινωνικό πρότυπο. Ασκει επιρροή, διαπλάθει προσωπικότητες, αποτελεί κοινωνός ιδεών, αντιλήψεων και πεποιθήσεων. Αν «συμπλέει» με την κουλτούρα²¹² της κοινωνίας τότε κοινωνικοποιεί. Αν αντιτάσσεται τότε διαβάλλει, παρασύρει και παρεκκλίνει, περνώντας στην υποκουλτούρα²¹³ της η οποία είναι εγκληματική όπως θα επιβεβαιωθεί από τους «πολεμιστές» του Κορυδαλλού.

Αν είναι κοινωνικά καταξιομένος και μορφωμένος ,με υψηλό μορφωτικό επίπεδο και κοινωνικό «στάτους»²¹⁴, τότε διαπλάθει και κοινωνικοποιεί, μεταβιβάζει τους αποδεκτούς γραφτούς και άγραφους νόμους

²⁰⁸ Π.Κακαλής, Νεστ. Κουράκης, Α. Μαργανάς, Ιακ.Φαρσεδάκης *Ποινικός Κώδικας* τομ.Πρώτος, άρθρ. 22, σελ.279.

²⁰⁹ Γ.Α.Μαγκάκης *Ποινικό Δίκαιο* Γ έκδοση, Αθήνα, Παπαζήσης, 1984,σελ.189-199.

²¹⁰ Όπ. παραπ.209,σελ.200

²¹¹ Howard S.Becker, (μεταφ).Αθ. Κουτζόγλου *Οι περιθωριοποιημένοι* Αθήνα, Νομική Βιβλιοθήκη,2000,σελ.51

²¹² Δ.Γεώργα *Κοινωνική Ψυχολογία* τόμος Β, εκδ.δ ,Αθήνα, Ελληνικά Γράμματα,σελ.166.

²¹³ Όπ.παραπ.211,σελ.182

²¹⁴ Γ Σταμίρη *Γενική Κοινωνιολογία* Αθήνα, Ζήτα, σελ.45

στους «πολεμιστές»- αθλητές . Μεταφέρει και διαιωνίζει την κουλτούρα²¹⁵ της κοινωνίας.

Αυτό επισημαίνει και ο κρατούμενος Β.Γ:

«...ο δάσκαλος είναι πρότυπο. Το Α και το Ω για τους μαθητές. Τον κοιτούν στα μάτια και ό,τι κάνει τον μιμούνται, προσπαθούν να γίνουν ίδιοι. Στον τρόπο που μιλάει, που περπατάει, που συμπεριφέρεται. Αν καπνίζει ο δάσκαλος, θα καπνίσουν και οι μαθητές. Να, από μικρό αρχίζει να παρασύρει ο δάσκαλος. Αρκετοί δεν είναι ότι διδάσκουν και ότι δείχνουν. Όντως, παρασύρουν στη νύχτα και μετατρέπουν τα παιδιά σε ομάδες του υποκόσμου.»²¹⁶

Αν όμως ανήκει στα κατώτερα κοινωνικά στρώματα και διαθέτει μειωμένη μόρφωση , τότε διαβάλλει , διαστρεβλώνει και παρερμηνεύει τα κοινωνικά-πολιτικά δρώμενα, ωθώντας σε απόκλιση και εντάσσοντας τους μαθητές στην υποκουλτούρα της βίας²¹⁷-ενάντια στους νόμους, την πολιτεία και τα έννομα αγαθά, με κοινό στόχο την παρανομία- όπως θα αποδειχθεί από τις βιοαφηγήσεις των εγκλειστων πολεμιστών.

Ο Σ.Π. παραδέχεται ότι:

«...όλα γίνονται για τα λεφτά. Γι'αυτό και δεν διδάσκονται σωστά...ο δάσκαλος σε κοιτάει σαν πεντοχίλιο, ή θέλει να σε χώσει στη νύχτα για να έχει καλύτερες άκρες και γνωριμίες, τι περιμένεις; Να πάει μπροστά; Έχει καταντήσει επιχείρηση και εργοστάσιο. Επιχείρηση γιατί τα παίρνουν χοντρά από τους μαθητές, εργοστάσιο γιατί παράγουν, φτιάχνουν μπράβους και νομούς! Δεν υπάρχει άμιλλα και σεβασμός. Ο δάσκαλος δεν ενδιαφέρεται να φτιάξει τον μαθητή του πρώτα σαν άνθρωπο και μετά σαν Καρατέκα, σαν μαχητή. Ο νόμος είναι ο εξής: Ο δάσκαλος ή θα έχει παρτίδες με τη νύχτα, ή δεν θα έχει σχολή και δεν θα επιβιώσει σαν δάσκαλος!»²¹⁸

Μα και ο Θοδωρής.Γ. αποκαλύπτει τον ρόλο των δασκάλων:

«Έλα οι περισσότεροι το παίζουν μάγκες στα μαγαζιά, όμως με την πρώτη ψηλή γίνονται κότες , δεν ξέρουν να παλεύουν στα ίσα, μαθαίνουν και στους μικρούς δύο-τρεις μπουνιές και βγαίνουν και πουλάνε μούρη...όμως με την πρώτη "φέρμα" δίνουν τους πάντες και ξερνάνε , τους φεύγει και το δασκαλίκι και ο τσαμπουκάς, αυτοί είναι οι δάσκαλοι ,εμείς πάντα λέγαμε στα ίσα και σου είπα...οι μεγάλες ομάδες, όλοι έχουν γυμναστήρια και είναι δάσκαλοι, έχει γεμίσει ο κόσμος γυμναστήρια και οι δάσκαλοι φτιάχνουν μπτραβάκια...εισπράκτορες...Καλλιθέα ,Ηλιούπολη, Γλυφάδα, Νίκαια, παντού υπάρχουν και το βράδυ κάνουν άλλες δουλειές τα ξέρεις...όλοι εδώ μέσα αυτά Δε σου λένε; και γι'αυτά εξάλλου είναι μέσα.»²¹⁹

Άλλος κρατούμενος τονίζει για τους δασκάλους ότι:

²¹⁵ M. Wolfgang-F.Ferracuti.(μετφ.Φ Μηλιώνη) Η υποκουλτούρα της βίας Αθήνα, Νομική Βιβλιοθήκη, 1995,σελ.175

²¹⁶ Βλ. βιοαφ. Β.Γ. σελ.156.

²¹⁷ . Όπ.παραπ. 215, σελ.191

²¹⁸ Βλ. βιοαφ. Π.Σ.σελ.241

²¹⁹ Βλ. βιοαφ. Θόδωρου.Γρ. σελ.211

«Είναι το ‘‘κλειδί’’ για το πέρασμα στη νύχτα. Γράψε στη διατριβή σου ότι οι δάσκαλοι πολεμικών τεχνών προάγουν μπράβους. ΝΟΜΟΣ. Στέλνουν τους μαθητές τους σε μένα, στους άλλους που είναι ήδη μπράβοι, χωμένοι στα κόλπα και θέλουν να τους πάρουμε στη δουλειά, να τα κάνουμε μπραβάκια.»²²⁰

Μη μπορώντας να ακολουθήσουν τις αρχές, τις αξίες και τους κανόνες της ελληνικής κοινωνίας, προσπαθούν να αλλάξουν την κοινωνική και οικονομική τάξη με αθέμιτους και παράνομους τρόπους.

Αυτό παραδέχεται ο Σ.Ρ :

«...σπάνια να βρείς δάσκαλο που να μην δουλεύει τη νύχτα...είναι το εύκολο χρήμα βλέπετε και η δύναμη που αποκτούν, βέβαια δεν σημαίνει ότι είναι σπουδαίοι...ίσα-ίσα...εγώ στη θέση τους δεν θα είχα καθαρή τη σκέψη μου...κάνουν τόσα άσχημα πράγματα...είναι βίαιοι και εφαρμόζουν τη δύναμη και την τεχνική που γνωρίζουν για να κάνουν κακό σε άλλους...Όμως δεν είναι έτσι η φιλοσοφία των πολεμικών τεχνών...εσείς το ξέρετε αυτό, έτσι δεν είναι; δεν μαθαίνεις καράτε για να χτυπάς και να ματώνεις τον άλλον...όχι μαθαίνεις για να φτιάξεις τα κακά του εαυτού σου...έτσι δίδασκαν οι πραγματικοί δάσκαλοι της ανατολής. Στην Ελλάδα δεν υπάρχει αυτό...εκμεταλλεύονται το σώμα και τη δύναμη της γροθιάς και γίνονται δάσκαλοι της βίας και όχι της τέχνης...το καράτε διδάσκει την αποφυγή της βίας και θέλει την ειρήνη και την ηρεμία...τόρα πως γίνεται να είσαι σε συμμορία και να έχεις ψυχική ηρεμία, αυτό δεν το έχω βρεί, πώς γίνεται να μαθαίνεις το καλό την ημέρα και το βράδυ να γαζώνεις κάποιον αντίπαλο; να σπας μαγαζιά και να ανατινάξεις σπίτια και αυτοκίνητα και φυσικά να διακινείς ‘‘πράμα’’...»²²¹

Έχοντας παρεκκλίνει από την διδασκαλία και την μετάδοση πολιτισμικών στοιχείων, λόγω έλλειψης μόρφωσης και κοινωνικοποίησης, ο δάσκαλος συμβάλλει και επηρεάζει στην ψυχοσύνθεση των μαθητών αρνητικά, δίνοντας διαφορετικές κατευθύνσεις και «ντο» από αυτές που αποδέχεται η κοινωνία ως νόμιμες.

Ο «Σενσέι» λόγω της δύναμης που έχει, επηρεάζει τους μαθητές άμεσα και με ποικίλους τρόπους. Οι μαθητές μιμούνται την επιθετική συμπεριφορά του δασκάλου γιατί το έχουν διδαχθεί, το υιοθετούν από αυτόν κατά τη διάρκεια της προπόνησης:

Α. παρατηρούν τη συμπεριφορά του προτύπου- δασκάλου και

Β. μιμούνται την ίδια τη συμπεριφορά και προσπαθούν να γίνουν ίδιοι με τον δάσκαλο..²²²

Η μίμηση της συμπεριφοράς γίνεται ασυνείδητα και με την επιρροή των ταινιών καράτε και πολεμικών τεχνών, όπως αποδείχθηκε και στο κεφάλαιο 2.2.

Τις περισσότερες φορές γίνεται αρνητικά όπως αποκαλύπτεται από τις μαρτυρίες των εγκλειστών μαχητών οι οποίοι ξεκίνησαν την παράνομη

²²⁰ Βλ. βιοαφ.Γ.Π.σελ.188

²²¹ Βλ. βιοαφ.Σ.Ρ. σελ.150.

²²² Οπ.παρ. 212, σελ.168

καριέρα τους εξ' αιτίας του δασκάλου , που τους προώθησε στη νύχτα και την παρανομία .

Παραδέχεται κρατούμενος:

«...Έτσι, μόλις γραφτείς στο γυμναστήριο, αυτομάτως εντάσσεται σε μια υποομάδα, η οποία σου μαθαίνει συμπεριφορές και σε κοινωνικοποιεί σύμφωνα με τις αρχές που διδάσκει ο δάσκαλος. Ενισχύεται η επιθετικότητα και συνειδητά και ασυνείδητα ενισχύεται ο ρόλος του πολεμιστή. Πολεμάς γιατί το λέει ο δάσκαλος, κάνεις ό,τι ή δεν κάνεις, γιατί είναι εντολή, επέρχεται το πάθος και η εξάρτηση στο πρόσωπο του δασκάλου, γίνεται πρότυπο και κάθε μαθητής τον μιμείται, προσπαθώντας ή μάλλον, επιδιώκοντας να γίνει ίδιος.» ²²³

Ο διδάσκων ασκεί επιρροή στους διδασκόμενους ποικιλοτρόπως, με εμπλουτισμό γνώσεων, στάσεων απέναντι σε προβλήματα και δίνει απαντήσεις σε απορίες,. Επηρεάζει με τη συμπεριφορά του, τον τρόπο με τον οποίο ζει, το ήθος ή την έλλειψη αυτού, δημιουργεί εντυπώσεις για τους άλλους και τον κόσμο μεταδίδοντας συμπεριφορές, αντιδράσεις και στάσεις ζωής²²⁴.

Άλλος κρατούμενος πιστεύει ότι:

«Ο δάσκαλος είναι σαν τον παπά. Φτιάχνει προσωπικότητες και πλάθει χαρακτήρες. Αν τώρα έχει δόλο, καταλαβαίνεις τις συνέπειες. Παρασύρει τους μαθητές του, οι οποίοι δεν του φέρνουν αντίρρηση σε τίποτα γιατί τον θαυμάζουν, τον έχουν πρότυπο και ότι πει γι αυτούς είναι διαταγή και υποχρέωση. Δάσκαλε και δάσκαλε. Είναι το πιο σημαντικό πρότυπο ίσως και πάνω από τους γονείς. Στα μάτια των εφήβων, ο δάσκαλος είναι ξηγημένος ενώ ο μπαμπάς και η μαμά είναι συνέχεια γκρίνια. "Γιατί αυτό" και "τι ώρα ήρθες" και τους ζαλίζουν. Ο δάσκαλος όμως...και βγαίνει και καπνίζει και με γκομενάκια τους φέρνει σε επαφή. Αυτό ήταν. Έρχεται η συμμορία να πάρει τη θέση της οικογένειας...» ²²⁵

Άλλος κρατούμενος αποκαλύπτει:

«... ο μαθητής είναι το εμπόρευμα που προσπαθούν να πουλήσουν όσο το δυνατόν πιο ακριβά...εννοείται ότι οι περισσότεροι δάσκαλοι είναι χωμένοι στη νύχτα με προστασίες, όπλα, συμμορίες και ότι άλλο θες...ο δάσκαλος είναι ο συνδετικός κρίκος, έτσι ο μαθητής μπαίνει στο δρόμο που δεν έχει γυρισμό. Δεν υπάρχει "σενσέι" που να είναι καθαρός και αυτό γιατί όλα εξαρτώνται από το χρήμα» ²²⁶

Από φτωχές οικογένειες και με χαμηλή μόρφωση, οι έλληνες δάσκαλοι δημιουργούν την δική τους υποκοιλούρα, με ειδικούς άγραφους νόμους και τρόπους συμπεριφοράς αντίθετους με αυτούς που υπάρχουν, ενάντια στα κοινωνικά πρότυπα και τις αρχές²²⁷. Αποτέλεσμα αυτής της παρέκκλισης είναι οι περιθωριοποίηση και η παρανομία.

²²³ Βλ. βιοαφ.Α.Σ. σελ.220.

²²⁴ Δ.Γεώργια Κοινωνική Ψυχολογία τόμος Α, εκδ.δ,Αθήνα, Ελληνικά γράμματα, 1995, σελ.134

²²⁵ Βλ. βιοαφ. Δ.Ζ. σελ.143

²²⁶ Βλ. βιοαφ. Χ.Ρ. σελ.126

²²⁷ όπ.παρατ. 211, σελ 17

Έχοντας κοινή μοίρα, τις οικογενειακές και οικονομικές αντιξοότητες. Αναπτύσσουν παρεκκλίνουσα υποκουλτούρα, διατηρώντας κοινές απόψεις και ιδέες για την αδικία της κοινωνίας και του κόσμου, και ξεχωρίζουν την συμπεριφορά τους, δημιουργώντας παρεκκλίνουσα ταυτότητα.²²⁸

Κρατούμενος αφηγείται με παράπονο:

«...άσχημη ζωή, άσχημα χρόνια, με στερήσεις. Χειρονακτική εργασία έκανα...όμως έκατσα δύο χρόνια και δεν άντεξα άλλο. Στα είκοσι αποφάσισα να ασχοληθώ με τη νύχτα...ένα σαββατοκύριακο έκατσα πόρτα και μετά...κατ'ευθείαν μέσα σε βαθιά νερά...Τι άλλο να έκανα; άσε που τα λεφτά σε γλυκαίνουν και βγαίνουν εύκολα. Ενώ πρώτα μου έβγαυνε η ψυχή...καμία σχέση.²²⁹

Οι περιθωριοποιημένοι «σενσέι», αφού μαγέψουν τους μαθητές-θύματα, αφήνουν το «καρατε-κι», τη μαύρη ζώνη με τα «νταν» και περνούν, μαζί με τους μαθητές στον κόσμο της παρανομίας και του υπόκοσμου.

Με πικρία παραδέχεται ο Φ.Γ. ότι:

«...η πυγμαχία μου άλλαξε τη ζωή...αυτή με έμπλεξε...είναι η αιτία της καταστροφής μου...αν δεν ήμουν πυγμάχος θα ήταν διαφορετική η πορεία της ζωής μου.»²³⁰

Ο Β.Β. αφηγείται την είσοδο του στην "ομάδα":

«Μπήκα κατευθείαν στην ομάδα και βρισκόμουν στην περιοχή της Κυψέλης. Έβγαζα πολύ καλά λεφτά. Φαντάσου το 1988 έπαιρνα 30.000 δραχμές το βράδυ ενώ στην οικοδομή παιδεύομουν έναν ολόκληρο μήνα για να βγάλω αυτά τα λεφτά. Ενθουσιάστηκα και πάνω απ όλα έβγαζα ξεκούραστα λεφτά. Δε σου λέω ότι ήμουν άρχοντας, είχα δύναμη, εξουσία, είχα και το γυμναστήριο»²³¹

Οι δάσκαλοι αποποιούνται το ρόλο και την υποχρέωση τους προς το κοινωνικό σύνολο για τη μάθηση της τέχνης, ενστερνίζονται τον αποκλίνον ρόλο, ασχολούνται με τα όπλα και τις παρανομίες προσπαθώντας να αναπαράγουν και να δικαιώνουν την δεύτερη τέχνη, αποκτώντας πολλά εκατομμύρια και συνειδητοποιώντας ότι αν ήταν τίμιοι και δεν έκαναν παρανομίες δεν θα αποκτούσαν ποτέ τόσα χρήματα.

Παραδέχεται ο Θόδωρος.Γ. ότι είχε:

«...γυμναστήριο με πολεμικές τέχνες, σάκους, βάρη, εκεί μαζευόμασταν και βάζαμε γάντια τα απογεύματα...οι άντρες είναι σαν τα κοκόρια...και μετά πηγαίναμε για καφέ και για ποτό στην παραλιακή και στα μπαράκια...πολλές γνωριμίες, πολλοί μαθητές που ήθελαν να μάθουν πυγμαχία και να γίνουν δυνατοί...να μπορούν να ρίχνουν ξύλο και να έχουν τσαμπουκά ...οι περισσότεροι της παρέας μαζευόντουσαν στο «τζιμ» και εκεί φτιάχναμε μαχητές.»²³²

²²⁸ Οπ.παραμ. 211,σελ.89

²²⁹ Βλ. βιοαφ. Φ.Γ. σελ.116

²³⁰ Οπ. παραμ.229,σελ.115

²³¹ Βλ. βιοαφ.Β.Β. σελ.146

²³² Βλ. βιοαφ. Θ.Γ. σελ.209

Οι Cloward και Ohlin, στη θεωρία τους σχετικά με τα συστήματα διαφορετικών ευκαιριών, υποστηρίζουν ότι τα άτομα που ανήκουν στην κατώτερη κοινωνική τάξη, μη μπορώντας να λάβουν μέρος σε νόμιμες δραστηριότητες, λόγω έλλειψης ευκαιριών, συμμετέχουν σε παράνομες ενέργειες. Το πόσο θα δραστηριοποιηθούν εξαρτάται από τις επαφές που έχουν με άτομα του περιθωρίου, από τις ευκαιρίες που τους δίνονται κυρίως στο περιβάλλον της γειτονιάς τους καθώς και από τα άτομα με τα οποία συναναστρέφονται. Στόχος τους να αποκτήσουν αυτά που δεν μπορούν να έχουν, όμως επιδιώκουν να τα αποκτήσουν με κάθε μέσο. Αυτή είναι η αρχή για την είσοδο στην παρανομία και την περιθωριοποίηση.²³³

Ο κρατούμενος στην αφήγηση του επιμένει πως:

*« Ο δάσκαλος είναι το κλειδί για το πέραςμα στη νύχτα. Γράψε στην διατριβή σου ότι οι δάσκαλοι των πολεμικών τεχνών προάγουν μπράβους... νόμος! Στέλνουν τους μαθητές τους σε μένα, στους άλλους που είναι είδη μπράβοι, χώνονται στα κόλπα και θέλουν να τους πάρουμε στη δουλειά, να τα κάνουμε μπραβάκια. Έτσι αποκτούν καλές δημόσιες σχέσεις, ανεβαίνει το κασέ τους και η δύναμη τους για να βγάζουν παράνομα λεφτά, εκτός από τα λεφτά του ντότζο.»*²³⁴

Μια διαφορετική πλευρά του δάσκαλου η οποία εντοπίζεται, αναλύεται κοινωνιολογικά και εγκληματολογικά. Η έμφαση δίνεται διότι ο συγκεκριμένος ρόλος του δασκάλου είναι καταλυτικός, ανατρέπει δεδομένα, πρότυπα, συνήθειες, τρόπο ζωής και καταλήγει να οδηγήσει τους μαθητές σε απόκλιση και παρανομία ή ακόμη στο θάνατο ή στη φυλακή.

4.1 Οι λόγοι προσφυγής στη χρήση πολεμικών τεχνών:

Κάποιοι λόγοι, οδηγούν τα άτομα- όπως και τους έγκλειστους- στις πολεμικές τέχνες. Κάθε ένας για ξεχωριστή ή για πολλές συγχρόνως αιτίες, γίνεται μέλος ενός συλλόγου π.τ ή ενός γυμναστηρίου το οποίο, μαζί με τα άλλα αθλήματα έχει και διάφορα είδη πολεμικών τεχνών.

4.1.1. Προσωπική προβολή:

Το άτομο αναζητά την κοινωνική καταξίωση, τον θαυμασμό, την επιβεβαίωση από τις παρέες του και τον κοινωνικό περίγυρο. Η επιθυμία για επιβολή γνώσεων και ιδεών είναι έντονη. Θέλει να επιβληθεί με τη συμπεριφορά του. Οι ισχυρές απόψεις επιβάλλονται ευκολότερα με τη σωματική δύναμη. Ο δυνατός επιβάλλεται στον αδύναμο. Η επιθετικότητα τον βοηθάει να προβληθεί και να επιβληθεί. Γι' αυτό μαθαίνει πολεμικές τέχνες.

²³³ Οπ.παραπ. 211,σελ 19

²³⁴ Βλ. βιοαφ. Γ.Π.σελ.188

Είναι ο τρόπος με τον οποίο θα κάνει εφικτά τα σχέδια και τις επιθυμίες του πάνω στους άλλους.²³⁵

Ο Wolfgang και ο Ferracuti, στο βιβλίο τους «Υποκουλτούρα της βίας», καταλήγουν στο συμπέρασμα ότι ο νέος άνδρας για να αναδείξει τον ανδρισμό του, εκπαιδεύεται για να χρησιμοποιήσει σωματική επιθετικότητα, μαθαίνοντας να χρησιμοποιεί τις γροθιές και τις κλωτσιές του και αυτό γιατί προσπαθεί να ενισχύσει το εγώ του απέναντι στους άλλους.²³⁶

Αποκαλυπτικά είναι τα όσα ανέφεραν οι κρατούμενοι:

«...για να επιβληθείς με τη ματιά σου, πρέπει πρώτα να έχεις καταλάβει τον εαυτό σου, να τον έχεις κατακτήσει, αλλιώς δεν θα κατακτήσεις και τους άλλους.»²³⁷

Ο Β.Δ. για να προβληθεί στο αντίθετο φύλο, ήθελε να μάθει π.τ.:

«...εδώ είχαμε κόντρες, σούζες, φιγούρα στα κοριτσάκια, ανταγωνισμός και πολλοί τσακωμοί, για να μας βλέπουν τα γκομενάκια και να μας θαυμάζουν...κοκόρια...ήθελα να μάθω να βαράω, ένιωθα άντρας και για να περνάει ο λόγος μου έπρεπε να βάλω γάντια και να μάθω να πολεμάω.»²³⁸

Για λόγους επιβολής ο Γ.Π ξεκίνησε προπόνηση:

«...Δούλενα παράλληλα "πόρτα". Εκείνη τη χρονιά ξεκίνησα τις προπονήσεις κικ-μπόξινγκ και στα βάρη για να 'μαι πιο δυνατός και να μπορώ να επιβληθώ ευκολότερα και να ρίχνω πιο τεχνικά ξύλο. Έπεφτε καμιά μπουνιά, καμιά σφαλιάρα, όταν πετούσαμε έξω πελάτες που έκανα φασαρία.»²³⁹

Άλλος κρατούμενος αποκαλύπτει το λόγο για τον οποίο μαθαίνουν πολεμικές τέχνες:

«...Ποια πνευματική καλλιέργεια και σέβας; όλοι ασχολούνται με το κορμί τους, πώς θα γραμμώσουν, πώς θα φουσκώσουν, ούτε να μιλήσουν ξέρουν, ούτε να συμπεριφερθούν όμορφα μπορούν, ούτε μορφωμένοι είναι ούτε κοινωνική μόρφωση έχουν. Γι' αυτό και δεν έχουν καλή φήμη οι πολεμικές τέχνες.»²⁴⁰

Ο Ν.Χ. ξεκίνησε καράτε και έγινε πιο εύκολα αποδεκτός από την παρέα του:

«...δυνατό παιδί ήμουν, ψυχή είχα, ήθελα να μάθω να βαράω πιο τεχνικά και να παίρνω ζώνες, Έτσι έγινε. Οι φίλοι μου με δέχτηκαν πιο εύκολα και πολύ διαφορετικά...ήμουν Καρατέκα, ήμουν αυτός που ήξερε τι πρέπει να κάνει την κατάλληλη στιγμή και χωρίς να κομπλάρει. Ήταν πολύ σημαντικό να με βλέπει η παρέα μου.»²⁴¹

²³⁵ Οπ.παραπ. 212,σελ 129

²³⁶ Οπ.παραπ.215,σελ 439

²³⁷ Βλ. βιοαφ.Α.Σ. σελ.218.

²³⁸ Βλ. βιοαφ. Β.Δ. σελ.178

²³⁹ Βλ. βιοαφ. Γ.Π.σελ.183

²⁴⁰ Βλ. βιοαφ. Χ.Ρ.σελ.126

²⁴¹ Βλ. βιοαφ.Ν.Χ.σελ.158

4.12. Αίσθημα μειονεξίας.

Το άτομο, πρέπει να διαμορφώσει μια εικόνα για τον εαυτό του. Θα πρέπει να νιώθει ξεχωριστός, με δικές του αξίες και ικανότητες. Εμπιστοσύνη πως ο,τι κάνει θα το φέρει εις πέρας χωρίς ανασφάλειες. Πρέπει να έχει σταθερή και συγκροτημένη σκέψη. Η «ταυτότητα του Εγώ», όπως αναφέρεται ο Erikson στο σύγγραμμα του « παιδική ηλικία και κοινωνία»²⁴². Η έλλειψη σαφούς και ολοκληρωμένης ταυτότητας και άποψης για τον εαυτό του, οδηγεί στη σύγχυση ρόλων.

Ο Adler υποστηρίζει ότι το άτομο είναι κοινωνικό ον. Οι σκέψεις και οι ενέργειες του έχουν σκοπό και στόχους. Βασικό κίνητρο των πράξεων του είναι η κοινωνική καταξίωση και αναγνώριση. Αποτυχία αυτής της προσπάθειας καταλήγει σε μειωμένη αυτοεκτίμηση, στο σύμπλεγμα κατωτερότητας. Αυτό εξαρτάται από τις καταστάσεις που βιώνει το άτομο και τον τρόπο ζωής που έχει.²⁴³

Με παράπονο αποκαλύπτει ο κρατούμενος:

«...Πάντα ζήλευα αυτά που είχαν οι φίλοι μου και γω δεν είχα. Δεν ξέρω τι ήταν όμορφο στη ζωή μου, τίποτα δεν με έκανε χαρούμενο και πάνω από όλα με μελαγχολούσε η οικογένεια μου...από μικρός ήμουν μπασμένος στα κόλπα, δεν θα γινόμουν τίποτα διαφορετικό από αυτό που έγινα, γιατί είναι τρόπος ζωής για μένα η παρανομία και ζω για τέτοια. Συγχρόνως έκανα πάλη, από μικρός γιατί ήθελα να ξεπεράσω κάτι δικά μου...ξέρεις επειδή είμαι πολύ κοντός με κοροΐδευαν και δεν το γούσταρα καθόλου.»²⁴⁴

Ο Φ.Γ. παραδέχεται ότι:

«Αυτός ήταν ο λόγος που ήθελα να πάω σε σύλλογο πυγμαχίας. Για να γίνω δυνατός και να μπορώ να δέρνω αυτούς που είχα βάλει στο μάτι και μου κολλούσαν.»²⁴⁵

Άλλος κρατούμενος αποκαλύπτει ότι:

«...έπεφτε πολύ ξύλο, έτσι αποφάσισα και γω να μάθω κάποια πολεμική τέχνη για να βαράω καλύτερα και για να τρωω όσο το δυνατόν λιγότερες ως και καθόλου. Πήγα λίγο Καράτε, αλλά πολύ φιλοσοφία βρε παιδάκι μου, βαριόμουν υπερβολικά και εκνευριζόμουν με την πειθαρχία και την αγάπη. Εγώ ήθελα ένταση, πάθος, ξύλο, να δείρω κάποιον, να βάλω γάντια και να βλέπω αίματα.....»

Ο ίδιος συμπληρώνει:

«...αχ αυτές οι γυναίκες, πάντα ήθελα να δείχνω δυνατός και να δέρνω τον κόσμο μπροστά σε γκόμενες γιατί έτσι με γούσταραν πιο πολύ και ζητούσαν

²⁴² Στο βιβλ.Ιων.Παρασκευόπουλος *Εξελικτική Ψυχολογία* τόμος.4,Αθήνα,Παν. Αθηνών,1985 σελ163

²⁴³ Όπ.παραπ. 242,τόμος 1,σελ53

²⁴⁴ Βλ. βιοαφ.Χ.Μ. σελ.204

²⁴⁵ Βλ. βιοαφ.Φ.Γ σελ.115

να τις προστατεύω με τα δυνατά μου μπράτσα, τις έκανα ότι ήθελα γιατί ήξεραν ποιος είναι ο αφέντης και αφέντης και ο άντρας.»²⁴⁶

Ο Β.Β. κατηγορεί τους «πολεμιστές» ότι:

Δεν τους ενδιαφέρει να καλλιεργήσουν το πνεύμα τους, απλά καταντούν παθολογικά στοιχεία και προσπαθούν να καλύψουν τις ψυχολογικές και πνευματικές ελλείψεις με τα χέρια και τα πόδια. Ναι, όμως αυτό είναι κόμπλεξ και όχι τρόπος ζωής.»²⁴⁷

Ο νέος άνδρας έχει σωματική διάπλαση, προσπαθεί να προβάλει την αρρενωπότητα του και αυτό το πραγματοποιεί με την επιθετική συμπεριφορά η οποία «παιρνει σάρκα και οστά» με την σωματική επιθετικότητα που είναι οι γροθιές και οι κλωτσιές, σε συνδυασμό με την ευκινησία. Αναζητεί ενίσχυση του εγώ του από τους άλλους και για να αποδείξει τον ανδρισμό του, διαλέγει παιχνίδια που έχουν στοιχεία σύγκρουσης και σωματικής βίας, δηλαδή, πολεμικές τέχνες.²⁴⁸

Αφηγείται με ενθουσιασμό ο Σ.Π:

«...η πραγματικότητα...το ζύλο, το μπουκέτο, ο ιδρώτας, τα σάλια και το αίμα σου...τέλειο...είναι...ένιωσα μια σιγουριά...άλλον αέρα έχεις...περπατάς και τρέμουν...αυτό είναι...το κικ-μπόξινγκ είναι βγαλμένο από τη ζωή και απευθύνεται σ'αυτούς που τσακώνονται»²⁴⁹

Άλλος, με πάθος υποστηρίζει:

«...Αυτό το μπάμ-μπουμ σου δείχνει τι εστί τσακωμός. Τρως μπουκέτα, δίνεις κλωτσιές, μπουνιές ματώνεις. Αυτή είναι η αλήθεια του δρόμου. Σε κάνει να τσαντίζεσαι, ανεβαίνει το αίμα στο κεφάλι, θες τον άλλον να τον κατεβάσεις, να τον βγάλεις νοκ-αουτ. Εγωισμός και ζωώδη ένστικτα. Βέβαια, έχω γνωρίσει και άτομο που ασχολείται με Τά-κβον-ντο και είναι σκληρός και ψυχρός δολοφόνος. Ποια φιλοσοφία και ποια ανωτερότητα; αυτός το μόνο που δεν έχει είναι η ανατολική φιλοσοφία.»²⁵⁰

Ο Δ. Γ αφηγείται γιατί ξεκίνησε πολεμικές τέχνες:

«...στην Τετάρτη δημοτικού, είχα συμπλοκή μ'έναν συμμαθητή μου για μια κοπέλα. Αυτός την πείραζε πολύ άσχημα, ενώ εγώ δεν ήθελα να συνεχίσει αυτό το σκηνικό. Τσακωθήκαμε, παίξαμε ζύλο. Σκέφτηκα ν'αρχίσω πυγμαχία για να μπορώ να αμύνομαι...»²⁵¹

Ο Β.Η αναφέρεται στους λόγους για τους οποίους άρχισε τις π.τ:

«...Εξ'ατίας όλων αυτών των οικογενειακών προβλημάτων, υπήρχε εσωτερική δύναμη, μια πίεση, μια ένταση, που έπρεπε να βγει στην επιφάνεια. Αποφάσισα να αρχίσω πολεμικές τέχνες όταν πήγαινα λύκειο, 16 χρόνων ήμουν. Οι άλλοι ήταν ογκώδεις, με πολλές παρέες, είχαν μαγκιά και συνέχεια έλεγαν "το παιδί του υπαλλήλου". Ήμουν παρακάτω γι' αυτούς. Έτσι

²⁴⁶ Βλ. βιοαφ. Β.Η.σελ.199

²⁴⁷ Βλ. βιοαφ. Α.Σ.σελ.222

²⁴⁸ Όπ.παρ. 215,σελ.438-439

²⁴⁹ Βλ. βιοαφ.Σ.Π.σελ.239

²⁵⁰ Βλ. βιοαφ. Α.Β.σελ.135

²⁵¹ Βλ. βιοαφ. Δ.Γ.σελ.196

αποφάσισα να τους αποδείξω ότι είμαι “παραπάνω”. Εν αγνοία των γονιών μου πήγα καράτε σε ένα πολύ καλό ντότζο στον Πειραιά. Καράτε έχω διδαχθεί. Ποτέ δεν το είδα σαν μέσο επιβολής, ποτέ δεν σήκωσα το χέρι μου για μαγκιά. Για μένα ήταν ένα μέσο για να μπορέσω να ισοσκελίσω τη δύναμη του άλλου απέναντι μου και όχι σαν μέσο εκτόνωσης. Έπρεπε να καθιερωθώ, να πετύχω, να φανεί το ταλέντο, έπρεπε να είμαι τέλειος, γι’ αυτό κατέβαινα σε αγώνες. Μεγάλη ικανοποίηση!»²⁵²

4.1.3 Επίτευξη στόχων οικονομικής φύσεως.

(σωματεμπορία, εμπόριο ναρκωτικών, εμπόριο όπλων, προστασία, εκβιασμός.)

Τα άτομα αυτά ανήκουν σε χαμηλή κοινωνική και οικονομική τάξη, σε κοινωνικά στρώματα τα οποία δεν απολαμβάνουν τον πλούτο, δεν κατέχουν υλικά αγαθά και ευκαιρίες για κοινωνική ανέλιξη και αλλαγή κοινωνικού στάτους και τάξης. Είναι εγκλωβισμένοι στον πυθμένα της κοινωνικής διαστρωμάτωσης, στη βάση της κοινωνικής πυραμίδας. Δεν μπορούν να γίνουν πλούσιοι με νόμιμους τρόπους. Όπως καταλήγει η Α.Γιωτοπούλου-Μαραγκοπούλου, στο βιβλίο της “ παραδόσεις εγκληματολογίας”, «Είναι μπλοκαρισμένα γι αυτούς τα νόμιμα μέσα . Τότε αναγκαστικά, αφού δεν μπορούν να χρησιμοποιήσουν αποτελεσματικά τα νόμιμα μέσα, αρκετοί αρχίζουν να χρησιμοποιούν τα παράνομα.»²⁵³ Εδώ εμφανίζεται η «ανομία». Χρησιμοποιούνται οποιαδήποτε μέσα για την επίτευξη σκοπών, με αποτέλεσμα να εμφανίζεται συχνά εγκληματική δραστηριότητα.

Το άτομο θέτει κάποιους στόχους. Επιδιώκει το χρήμα και την κοινωνική επιτυχία. Η πραγματοποίηση ή αποτυχία των επιτευξέων, εξαρτάται άμεσα από την κοινωνική ομάδα στην οποία ανήκει. Αν για την αποτυχία του θεωρήσει υπαίτιο τον εαυτό του , μπορεί να γίνει νευρωτικός, όμως δεν θα φτάσει στο έγκλημα. Αν θεωρήσει υπεύθυνους τους κανόνες της κοινωνίας και το σύστημα, τότε μπορεί να εγκληματήσει. Θεωρεί το έγκλημα ως διαμαρτυρία προς την άδικη κοινωνία.²⁵⁴

Δικαιολογείται ο Σ.Π γιατί είναι ευέξαπτος:

«...Ίσως και γι’ αυτό χτυπάω τον άλλον εύκολα, με το παραμικρό...όμως έτσι ήταν και οι συνθήκες στις οποίες έχω μεγαλώσει. Πως θα κατακρίνεις κάποιον που έχει ζήσει σ’ ένα άθλιο περιβάλλον και με τις χειρότερες προϋποθέσεις; Αν είχε μεγαλώσει σωστά, με καλό πολιτικό σύστημα, τότε ναι! Να τον χαρακτηρίσεις, να τον ‘βαθμολογήσεις’...όταν όμως δεν έχει τίποτα; Τι περιμένεις να γίνει; ξέρεις πόσοι από εμάς θα γινόντουσαν μεγάλοι και

²⁵² Βλ. βιοαφ. Β.Η. σελ.233

²⁵³ Α. Γιωτοπούλου-Μαραγκοπούλου *Παραδόσεις εγκληματολογίας* Αθήνα, Σάκκουλα, 1979,σελ 184

²⁵⁴ Οπ.παρατ.25 3,σελ 186

σπουδαίοι αν είχαν σε μια άλλη χώρα και είχαν μεγαλώσει ανθρώπινα, πολιτισμένα...»²⁵⁵

Προσπαθεί να δικαιολογήσει την ένταξη του στην υποκοουλτούρα ο Φ.Γ:

«...Τι άλλο να έκανα; άσε που τα λεφτά σε γλυκαίνουν και βγαίνουν και εύκολα. Ενώ πρώτα μου έβγαине η ψυχή- καμία σχέση! Η πορεία μου ήταν ανοδική. Είχα ψυχή, δύναμη, πολύ καλός πυγμάχος, σεβαστός από τους γύρω μου. Ότι πρέπει για να μπορέσεις να περπατήσεις σταθερά στο μονοπάτι της νύχτας. Μη νομίζεις...είμαι συνειδητοποιημένος εγκληματίας. Ξέρω τι έχω κάνει και δεν μιλάω πολύ.»²⁵⁶

Άλλος κρατούμενος απογοητευμένος από το σύλλογο του και μη μπορώντας να πραγματοποιήσει τους στόχους του, αποφάσισε να παρεκκλίνει:

« Το 1993 είχε ένα πανευρωπαϊκό πρωτάθλημα πυγμαχίας στη Θεσσαλονίκη. Η προετοιμασία ήταν σκληρή και τα είχα δώσει όλα! Είχα στερηθεί τα πάντα και περίμενα αυτή τη στιγμή... όμως μ'αδίκησαν. Μ'έριξαν και έστειλαν άλλον στη θέση μου να βάλει γάντια. Εκνευρίστηκα! Είπα να παρατήσω την πυγμαχία...τόσες θυσίες, τόσα έξοδα και αναγνώριση καμία!...Είχα αξιοπρέπεια και ήθελα να βαδίζω τίμια...και τι κατάλαβα; το 'ευχαριστώ' ήταν ότι έμενα έξω από τους αγώνες...έτσι και γω αποφάσισα να αλλάξω, αν βγάλω λεφτά χωρίς να κουράζομαι...»

Ο ίδιος συμπληρώνει με αγανάκτηση :

«...Προπόνηση, γάντια για το Πανευρωπαϊκό του 2000. Φαντάσου...έστειλαν άλλον...εκεί ένοιωσα την αδικία σε όλο της το μεγαλείο! Παραιτήθηκα από αθλητής και είπα πως δεν θα αγωνιστώ ξανά. Πέρασα κρίση αξιών...και είχα και κακή ψυχολογία. Χτύπησε το τηλέφωνο και μου λέει ένας τύπος από τα πολιά, από τη νύχτα: 'είσαι για μια καλή δουλειά; πολλά λεφτά! Δεν έχει σχέση με νύχτα...με τράπεζα.' Δεν το σκέφτηκα πολύ...το 'ναι' ήταν αντίδραση για όλα όσα με είχαν 'ρίξει', με είχαν αδικήσει και να'μαι δίπλα σου.»²⁵⁷

4.2 Παράγοντες που ωθούν στο πέραςμα από τις πολεμικές τέχνες στη βία:

Στο κεφάλαιο αυτό θα γίνει μια προσέγγιση ή καλύτερα μια προσπάθεια ανάλυσης των λόγων για τους οποίους άτομα-γνώστες π.τ εκδηλώνουν παρεκκλίνουσα συμπεριφορά-παράβαση ορισμένων κανόνων που ορίζει η κοινωνία και δρουν στις αξίες που αυτή θέτει²⁵⁸-, περνώντας στην παρανομία και στο περιθώριο, ενώ είναι γνώστες της τέχνης και της φιλοσοφίας αυτής.

²⁵⁵ Βλ. βιοαφ. Π.Σ.σελ.239.

²⁵⁶ Βλ. βιοαφ. Φ.Γ. σελ.116.

²⁵⁷ Βλ. βιοαφ. Δ.Γ.σελ.196-197.

²⁵⁸ Α.Γιωτοπούλου-Μαραγκοπούλου *Εγχειρίδιο Εγκληματολογίας* μέρος Α, Αθήνα, Νομική Βιβλιοθήκη, 1984, σελ.33

Γιατί δηλαδή, ενώ γνωρίζουν την αμυντική υπόσταση της τέχνης, πάρα ταύτα, τη χρησιμοποιούν για την εφαρμογή βίας, σωματικής και ψυχολογικής, καθώς και για ενέργειες απορριπτέες από το Ποινικό Δίκαιο, όπως είναι η σωματεμπορία, εμπόριο ναρκωτικών, εμπορία όπλων, ληστείες, εκβιασμοί και προστασία καταστημάτων .

Για να διαπραχθούν τα παραπάνω αδικήματα συνήθως πρέπει να υπάρξει επιβολή και καταναγκασμός. Η γνώση πολεμικών τεχνών τους προδιαθέτει και τους ενισχύει την ψυχολογία ώστε να φοβίζονται τα θύματα τους.

4.2.1 Ο ρόλος της οικογένειας και του κοινωνικού «στάτους»:

Η οικογένεια είναι η πιο σημαντική πρωτογενής ομάδα και βασική μονάδα της κοινωνίας. Είναι ομάδα ατόμων που συνδέονται με δεσμούς αίματος, επιδρούν ο ένας στον άλλον, παίζουν κοινωνικούς ρόλους και δημιουργούν μια κοινή κουλτούρα.²⁵⁹

Η οικογένεια συμβάλλει άμεσα στην ομαλή τοποθέτηση του ατόμου μέσα στην κοινωνία, δηλαδή στην κοινωνικοποίηση.

Κάθε οικογένεια έχει και ένα συγκεκριμένο κοινωνικό «στάτους».

Κοινωνικό «στάτους» είναι η κοινωνική θέση που κατέχει η οικογένεια και τα μέλη αυτής, μέσα σε ένα κοινωνικό σύστημα, σε σχέση με τις κοινωνικές θέσεις που κατέχουν άλλες οικογένειες μέσα στο ίδιο κοινωνικό σύστημα. Κάθε «στάτους» καθορίζει δικαιώματα και υποχρεώσεις που απορρέουν από αυτό, μαζί με μια συγκεκριμένη συμπεριφορά . Το σύνολο αυτών των κανόνων συμπεριφοράς ονομάζεται κοινωνικός ρόλος. Τα δυο συνδέονται άμεσα. Κοινωνικό «στάτους» είναι μια κοινωνικά αναγνωρίσιμη θέση, ενώ κοινωνικός ρόλος είναι η συμπεριφορά που πρέπει να έχει το άτομο λόγω του «στάτους» που κατέχει.²⁶⁰

Όπως γράφει ο Jacques Leaute στο βιβλίο του « Η ανθρώπινη βία», τα άτομα παρεκκλίνουν γιατί δεν κατέχουν τον πλούτο και το κεφάλαιο, δεν ανήκουν στους καπιταλιστές, άρα δεν κατέχουν σπουδαίο κοινωνικό «στάτους». Ανήκοντας στα κατώτερα κοινωνικά στρώματα, γίνονται αντικείμενο εκμετάλλευσης από την άρχουσα καπιταλιστική τάξη, δεν έχουν την πολυτέλεια, τα υλικά αγαθά και την οικονομική δύναμη για να ανελιχθούν, να προοδεύσουν και να αποκτήσουν χρήματα τα οποία μετατρέπονται σε αγοραστική και πολιτική ισχύ.²⁶¹

Απομονωμένοι και χωρίς δύναμη, δεν έχουν πρόσβαση στη μόρφωση οπότε μειώνονται οι πιθανότητες ανέλιξης, προόδου, απόκτησης κύρους και δύναμης. Εγκλωβισμένοι στην χαμηλή κοινωνική τάξη και στο ανύπαρκτο

²⁵⁹ Γ. Σταμίσης *Γενική Κοινωνιολογία* Αθήνα, Ζήτα, σελ.63

²⁶⁰ Οπ.παραμ.259,σελ.46

²⁶¹ Jacques Leate, (μετφ.) Ηρ. Σαγκουνίδου- Δασκαλάκη *Η ανθρώπινη βία* Αθήνα, Νομική Βιβλιοθήκη, σελ.53

«στάτους», εξαθλιωμένοι, με στερήσεις και άπιαστα όνειρα, στοιχεία που η τηλεόραση τονίζει ακόμη²⁶² περισσότερο, ωθούνται σε παράνομους τρόπους και μέσα για να αποκτήσουν υλικά αγαθά, να αλλάξουν κοινωνική τάξη και να γίνουν αποδεκτοί στο κοινωνικό σύνολο.

Κατά τον Merton, η “ανομία” αναπτύσσεται όταν ανατραπεί στην κοινωνία η ισορροπία ανάμεσα στους στόχους και τα κοινωνικά μέσα που χρησιμοποιούνται για την επίτευξη αυτών των στόχων. Όταν τα άτομα δεν μπορούν με τα θεμιτά- νόμιμα μέσα να κατακτήσουν τους στόχους, τότε καταφεύγουν στα παράνομα, ανήθικα μέσα, καταλήγοντας ως και το έγκλημα.²⁶³

Ο Α.Χ. αφηγείται με πάθος και καπνίζοντας:

«...λεφτά δεν κατάλαβα ότι υπήρχαν, ούτε ανέσεις...δεν θυμάμαι να είχα ότι λαχταρούσα...ποτέ...ποτέ...μ'άρεσουν τα λεφτά πάρα πολλά και πιστεύω πως είσαι τα πάντα αν τα έχεις, τίποτα αν δεν έχεις το πακέτο... έτσι δεν είναι; τα λεφτά εξαγοράζουν τα πάντα: γυναίκες;;;, εξουσία...έτσι δεν είναι; και συ έχεις τη τιμή σου, απλά δεν το γνωρίζεις... ψάξου και θα δεις ότι και συ εξαγοράζεσαι!...να πουλήσεις το κορμί σου, να κουνήσεις το δαχτυλάκι σου, να κάνεις παράνομες δουλειές για να βγάλεις λεφτά...»²⁶⁴

Εξ' άλλου ύπαρξη ενδοοικογενειακής βίας, αυξάνει την πιθανότητα να ξεκινήσουν τα παιδιά πρώιμη εγκληματική σταδιοδρομία. Αυτό το είδος της κακοποίησης με τη μορφή εγκληματικότητας στην οποία θα εμπλακούν τα άτομα. Αυτοί που έχουν υποστεί σωματική κακοποίηση γίνονται βίαιοι και σκληροί εγκληματίες.²⁶⁵

Με παράπονο και λύπη αφηγείται ο κρατούμενος:

« Δέσποινα ξέρεις τι πάει να πει φτώχεια, δυστυχία και στέρση. Όλα από την οικογένεια μου ξεκινάνε. Έχω τόσα απωθημένα και όταν με θυμάμαι παιδί, οι παλμοί της καρδιάς μου ανεβαίνουν, εκνευρίζομαι, κακιώνω και αρχίζω και κατηγορώ τους γονείς, ειδικά τη μητέρα μου. Παιδάκι μου, εγώ ..εγώ τη μισώ τη μητέρα μου...τη μισώ!! Ξέρεις τι πάει να πει τη μισώ; αυτή φταιει για όλα...τις κακίες που έχω από μικρός, τα κόμπλεξ...με αντιμετώπιζαν με τον πιο άσχημο τρόπο. Ειδικά η μητέρα μου ξέρεις τι κακομεταχείριση έχω φαι;;; νιώθω άχτι, μίσος, για τη μάνα μου και όλες τις γυναίκες, είναι καριόλες...και γω για να τις τιμωρώ και να τις ξεφτιλίζω πηγαίνω κάθε μέρα και με άλλη...έτσι, γιατί δεν αξίζουν...τι να σου πω;;; ξύλο και βαριές κουβέντες που δεν ταιριάζανε σε ένα παιδί...ούτε καν σε κατάδικο...για αν "μάθω" έπεφτε μαστίγωμα, ξύλο με ότι μεταλλικό αντικείμενο υπήρχε. Το κλασικό ήταν που με αλυσόδενε-γιατί δεν καθόμουν για να τις φάω- και μ'έδενε και μ'έδερνε. Δεν έχω νιώσει το μητρικό χάδι...πιστεύω πως αν είχα μεγαλώσει διαφορετικά θα ήμουν κάτι διαφορετικό,

²⁶² Ν.Σαρρής *Ελληνική κοινωνία και τηλεόραση* Αθήνα, Γόρδιος,1992, σελ147

²⁶³ Ιακ.Φαρσεδάκης *Η εγκληματολογική σκέψη* τεύχος Α, Αθήνα, Νομική Βιβλιοθήκη,1990,σελ463

²⁶⁴ Βλ. βιοαφ. Α.Χ.σελ.167

²⁶⁵ Χρ.Ζαχαρινόπου *Εμπειρική εγκληματολογία* Αθήνα,Νομική Βιβλιοθήκη, 1995, σ3λ.135

κάτι καλύτερο...δεν θα έφταιγα εγώ...τι νομίζεις όλα τα παιδιά εδώ μέσα έχουν τα χειρότερα να σου πουν για τα παιδικά τους χρόνια.»²⁶⁶

Ο Cohen, εντάσσει στον εγκληματικό υπόκοσμο τους νέους οι οποίοι ανήκουν στην χαμηλή κοινωνική τάξη, την εργατική. Οι κοινωνικοπολιτιστικές διαφορές της εργατικής από τη μεσαία κοινωνική τάξη προκαλούν την παρέκκλιση. Μην μπορώντας τα αγόρια της εργατικής τάξης να ανταποκριθούν στις απαιτήσεις που έχουν η οικογένεια, το σχολείο και το στενό τους κοινωνικό περιβάλλον, αλλάζουν ενδιαφέροντα αφού αδυνατούν να προσαρμοστούν, με αποτέλεσμα να αποκλίνουν και να εντάσσονται στον εγκληματικό υπόκοσμο και υποκοουλτούρα, με άλλους κανόνες και αξίες, διαφορετικούς από αυτούς που ισχύουν και είναι αποδεκτοί.²⁶⁷

Με απογοήτευση αφηγείται ο Δ.Ζ:

«...μία τυπική οικογένεια, μη φανταστείς αγαπημένους γονείς, υπήρχαν τσακωμοί και διαφωνίες. Η μαμά γάζωνε στο σπίτι και ο μπαμπάς δούλευε υδραυλικός. Πολυτέλειες δεν υπήρχαν απλά προσπαθούσαμε να έχουμε τα αναγκαία αγαθά...προσπαθούσαμε. Φτωχό φαγητό, κρύο, λιγοστά αγαθά...είχαμε και τους τσακωμούς...ο μπαμπάς τσακωνόταν με τη μαμά συνέχεια...έχω ζήσει τη βία της οικογένειας. Οι γονείς μου έφτασαν ως το διαζύγιο, όχι όμως πολιτισμένα. Ξέρεις, σπασίματα, άσχημες και βαριές κουβέντες πάνω στο θυμό. Ίσως και γι' αυτό να ήμουν αδιάφορος απέναντί τους. Τώρα που το σκέφτομαι, ήταν άμυνα. Αν και παιδί καταλάβαινα και προσπαθούσα να προφυλάξω τον εαυτό μου, να μην πληγώνομαι. Έτσι ήμουν στον κόσμο του. Δεν μ' ενδιέφερε ούτε η μαμά ούτε ο μπαμπάς. Ήμουν για την πάρτη μου. Έκλεινα την πόρτα στο δωμάτιο μου και τους άφηνα απ' έξω, να μην ακούω, να μην βλέπω. Το μόνο που μ' ενδιέφερε ήταν πώς θα διαβάζω "μάσκα", "τον μικρό ήρωα"...πώς θα τα κονομήσω, πως θα βγάλω κανένα λεφτό. Να έχω για πάρτη μου, να περνάω. Να φανταστείς μου έφερναν δώρα, αυτοκινητάκια, μηχανές, διάφορα και γω τα μάζευα και έπιανα και τα πούλαγα στους φίλους μου για να βγάλω λεφτά κανα παίζω λοταρία»²⁶⁸

Ένας άλλος κρατούμενος αναφέρει σχετικά με το κοινωνικό «στάτους»:

Με σκληρότητα άλλος κρατούμενος αφηγείται:

«...ότι γουστάρουμε να τα κάνουμε αυτά γιατί έτσι έχουμε μεγαλώσει μες τη βρωμιά και την πουστιά, δεν ξέρω αν έχω ευαισθησίες, δεν ξέρω αν με νοιάζει για την ίδια μου τη μάνα, ξέρω όμως πώς να κάνω κάτι σε κάποιον που πρέπει να φύγει από τη μέση με τον έναν 'η τον άλλο τρόπο γιατί το χρήμα και η εξουσία είναι ηδονή...στην αρχή στεναχωριόμαστε λίγο, πίνουμε κανένα τσιγάρο για να χαλαρώσουμε, πίνουμε κανένα μπουκάλι ούισκι, κόκα και όλα

²⁶⁶ Βλ. βιοαφ.Φ.Γ. σελ.114

²⁶⁷ Στ. Αλεξιάδη *Εγχειρίδιο εγκληματολογίας* Θεσ/νίκη, Σάκκουλα, 1996,σελ 82

²⁶⁸ Βλ. βιοαφ. Δ.Ζ. σελ.139

είναι τέλεια, ξεχνάμε το φόνο και χαιρόμαστε που γίναμε λίγα εκατομμύρια πιο πλούσιοι...»²⁶⁹

Άλλος κρατούμενος κατακρίνει τους «πολεμιστές» που προσπαθούν να αλλάξουν κοινωνική τάξη με παράνομους τρόπους:

«...αν ρωτήσεις άλλους θα σου πουν πως θα γούσταραν κανένα αμάξι, κανένα σπίτι στη Γλυφάδα, για να αλλάξουν και καλά κοινωνική τάξη και να τους σέβεται ο κόσμος επειδή είναι φραγκάτοι...»²⁷⁰

4.2.2 Σχολείο-κοινωνική μόρφωση:

Η αδυναμία να ανταποκριθούν στις κοινωνικές απαιτήσεις, κάνει τα άτομα να διαμαρτύρονται κατά των αξιών, των αρχών και των προτύπων. Εναντιώνονται στους κοινωνικούς θεσμούς και ότι εκφράζει το σωστό και το πρέπει. Σημαντικότεροι θεσμοί είναι η μητέρα, ο πατέρας, οι παρέες, ο δάσκαλος και το σχολείο.²⁷¹

Στην ωρίμανση και στην κοινωνικοποίηση του ατόμου συμβάλλει η κληρονομικότητα, η μάθηση και οι περιβαλλοντογικές συνθήκες. Η κοινωνική μόρφωση και ανάπτυξη είναι αποτέλεσμα αλληλεπίδρασης ανάμεσα στην ωρίμανση και την μάθηση. Η ωρίμανση εξαρτάται από την κληρονομικότητα ενώ η μάθηση προέρχεται από την άσκηση, το σχολείο και άλλες εξωτερικές επιδράσεις.²⁷² Έτσι τα παιδιά δεν είναι *tabula rasa*, δηλαδή, όπως υποστηρίζει ο Locke²⁷³, «χάρτης λευκός προς απογραφή» και οι γονείς θα πρέπει να τους εξασφαλίσουν τις κατάλληλες εμπειρίες για να αποκτήσουν αυτοπειθαρχία. Αντιθέτως είναι αναπτυσσόμενα άτομα που θέλουν φροντίδα και στοργή.

Υποστηρίζει στην αφήγηση του ο Α.Σ. ότι:

«...ναι στο γυμναστήριο και την προπόνηση, όμως να μην ενταχθεί σ' αυτό το κοινωνικό σύνολο. Για να γίνει αυτό θα πρέπει να έχει πολλά διαφορετικά ερεθίσματα και ενδιαφέροντα, έτσι ώστε να μην κολλήσει στο ντότζο. Αν έχεις πολλές διαφορετικές εμπειρίες και γνώσεις, θα είσαι σε θέση να κρίνεις, να δεχθείς και αν απορρίψεις, έτσι θα υπάρχει εσωτερική ισορροπία. Αυτό μόνο οι γονείς μπορούν να το καλλιεργήσουν. Το παιδί είναι "ταμπούλα ράσα" ...ότι του μάθεις, θα το κάνει.»²⁷⁴

Όταν όμως υπάρχει απόρριψη του σχολείου και των άλλων φορέων κοινωνικοποίησης, τότε διακόπτεται η διαδικασία της ωρίμανσης. Η έλλειψη ή το χαμηλό επίπεδο μόρφωσης κάνει πιο εύκολη την είσοδο των ατόμων στην υποकुουλτούρα της βίας η οποία θεωρείται ανεπιθύμητη από τα μέλη του κυρίαρχου κοινωνικού συστήματος,²⁷⁵ και του εγκλήματος. Ανίκανοι να

²⁶⁹ Βλ. βιοαφ. Β.Η. σελ.203

²⁷⁰ Βλ. βιοαφ.Κ.Α. σελ.230

²⁷¹ Οπ.παρ. 259, σελ.82-83

²⁷² Ιων.Παρασκευόπουλος *Εξελικτική ψυχολογία* τόμος 1, Αθήνα, Παν. Αθηνών, 1985, σελ.338

²⁷³ Οπ.παρ. 42, σελ.37

²⁷⁴ Βλ. βιοαφ. Α.Σ.σελ.221

²⁷⁵ M.Wolfgang-F.Ferracuti *Υποकुουλτούρα της βίας* Αθήνα, Νομική Βιβλιοθήκη, 1995, σελ.174

κατανοήσουν και να μάθουν ότι και τα υπόλοιπα παιδιά , εγκαταλείπουν το σχολείο και στρέφουν το ενδιαφέρον τους στην παρέα και τις δραστηριότητες της.

Αποκαλυπτικός είναι ο Δ.Ζ.:

«Αρκετές φορές την κοπάναρα, εξαφανιζόμουν και γύρναγα στα καφενεία, από 'δω και από κει. Με τους δασκάλους τσακωνόμουν συνέχεια γιατί μου την έβγαιναν, το έπαιζαν έξυπνοι. Δεν τα πηγαίναμε καλά γιατί ήμουν αντιδραστικός. Σιγά μην πέρναγε το δικό του. Ότι μου έλεγαν έκανα το αντίθετο. Δεν μπορούσα να δεχθώ ότι θα μου έλεγε κάτι και θα σ' έκανα. Έπεφτε ξύλο, αυτοί με βαράγανε. Εγώ εκεί. Πάλι τα ίδια έκανα και χειρότερα, έτσι! Σαν παιδί έχω φάει πολύ ξύλο και από τους δασκάλους και από τους γονείς. Έκανα φασαρίες συνέχεια και τις πλήρωνα ακριβά .»²⁷⁶

Άλλος κρατούμενος παραδέχεται ότι:

«Απουσίες ;έφταναν στο όριο. Την κοπανούσα συνέχεια και πήγαινα στις καφετέριες. Καφεδάκι, τσιγάρο, κουβέντες διάφορες, κοριτσάκια.»²⁷⁷

Στην αφήγηση του ο Β.Η. αναφέρει συγκεκριμένα:

« Με το σχολείο δεν τα πήγαινα καλά, όπως και τα υπόλοιπα παιδιά, κανείς δεν έμαθε γράμματα, σιγά τι να τα κάνουμε; αφού μετά κάναμε μπίσνες οικογενειακώς, τι να τα κάνουμε τα βιβλία; ασε που δεν πατά γαμε, έπεφτε ξύλο αν ήσουν αδιάβαστος και άτακτος. Εγώ ή θα έκανα απουσίες ή θα ήμουν στο γραφείο για καμιά αποβολή επειδή έκλεψα ή έδειρα κανέναν.»²⁷⁸

Και άλλος κρατούμενος παραδέχεται ότι:

« Με το σχολείο δεν τα πήγαινα καθόλου καλά. Σιγά...τι να διαβάσω και πον; εκεί που δεν ήθελα να βρίσκομαι με τίποτα, στο σπίτι μου...γυρνούσα στη γειτονιά με τα παιδιά της ηλικίας και κάναμε διάφορα. Τις περισσότερες φορές τσακωνόμασταν με άλλους. Ήταν πολύ σημαντικό να πέφτει ξύλο...έτσι έδειχνες αντράκι.»²⁷⁹

Παραδέχεται ο Χ.Μ. ότι:

«...Σχολείο, δεν πήγα μέχρι το δημοτικό και αυτό με το ζόρι γιατί μου τις έβρεχε η μαμά. Βέβαια από πολύ νωρίς τους έγραφα τους δικούς μου και ξαμολήθηκα στις αλάνες και στις γειτονιές. Να κάνουμε κανένα τσιγαριλίκι, να κλέψουμε τίποτα, να πάρουμε κανένα πορτοφόλι, να κλέψουμε κανένα ποδήλατο , τέτοια πράγματα με ενδιέφεραν. Από μικρός ήμουν μπασμένος στα κόλπα, δεν θα γινόμουν τίποτα διαφορετικό από αυτό που έγινα, γιατί είναι τρόπος ζωής για μένα η παρανομία και ζω για τέτοια.»²⁸⁰

Άλλος δείχνει ευαισθησία και προσπαθεί να δικαιολογήσει την απουσία του από το σχολείο:

«Προσπαθούσα να αντιδράσω σε όλα αυτά...πώς την κοπανούσα, από τη δουλειά, από το σχολείο, από τα αγγλικά, μ'εστελνε ο μπαμπάς για μια δουλειά

²⁷⁶ Βλ. βιοαφ. Δ.Ζ. σελ.139

²⁷⁷ Βλ. βιοαφ. Γ.Π. σελ.181

²⁷⁸ Βλ. βιοαφ. Β.Η. σελ.199

²⁷⁹ Βλ. βιοαφ. Φ.Γ. σελ.115

²⁸⁰ Βλ. βιοαφ. Χ.Μ. σελ.204

και γυρνούσα μετά από ώρες...και στο σχολείο, όποτε μπορούσα έφευγα. Πήγαινα στη γειτονιά και έβλεπα στα καφενεία που έπαιζαν ζάρια. Θυμάμαι είχα μια φίλη στην ηλικία μου που τη χτυπούσε ο μπαμπάς της γιατί γύρναγε μεθυσμένος, είχε χάσει όλα τα λεφτά στα στοιχήματα και ξεσπούσε πάνω της.»²⁸¹

4.2.3. Παρέες- μίμηση

Κοινωνική ομάδα κοινωνιολογικά εννοείται μια ομάδα ατόμων που οι σχέσεις της στηρίζονται σε «στάτους» και ρόλους που είναι αλληλένδετοι. Βάσει αυτών δημιουργείται συγκεκριμένη συμπεριφορά η οποία είναι βασισμένη σε κοινούς στόχους σκοπούς, επιδιώξεις.²⁸² Οι κοινωνικές ομάδες διακρίνονται σε πρωτογενείς και δευτερογενείς. Πρωτογενείς είναι αυτές, όπου τα μέλη της συνδέονται με αυθόρμητες και προσωπικές σχέσεις²⁸³. Τέτοιες ομάδες είναι η οικογένεια, η παρέα των φίλων. Δευτερογενείς είναι αυτές που βασίζονται σε συμφέροντα, λειτουργούν βάσει κανόνων και δεσμεύσεων και σκοπός τους είναι η εξυπηρέτηση συμφερόντων, όπως είναι οι συμμορίες, οι ομάδες εκβιαστών και οι σπείρες.²⁸⁴

Αφηγείται ψυχρά ο κρατούμενος ότι:

«Φίλους είχα, όχι κολλητούς όμως. Κολλητούς έχει αυτός που έχει αδυναμίες και νιώθει ανασφαλής. Εγώ τέτοια προβλήματα δεν είχα σαν παιδί. Τα μυστικά μου δεν τα έλεγα στο φίλο γιατί δεν χρειαζόμουν. Τα κατάφερνα και μόνος μου, έβρισκα λύσεις μόνος, τι να μου κάνει ο φίλος; αν ήταν για καμιά δουλειά, ευχαρίστως να συναναστραφώ μαζί του. Όμως ως εκεί...ή για καμιά γκόμενα.»²⁸⁵

Έχοντας αφήσει την οικογένεια και το σχολείο, προσκολλώνται στην παρέα, που είναι βασικός φορέας κοινωνικοποίησης, αλλά και ο,τι πιο σημαντικό για τους αποκλίνοντες. Εκεί δέχονται επιρροές και διαπλάθουν προσωπικότητα σύμφωνα με τα πρότυπα της παρέας, τα οποία και μιμούνται. Σημαντικό για αυτούς είναι να γίνουν σαν αυτόν που έχει ηγετικό ρόλο στην ομάδα, δηλαδή τον αρχηγό και να τον ξεπεράσουν.

Παραδέχεται ο κρατούμενος ότι:

« με το σχολείο δεν τα πήγαινα καθόλου καλά. Δεν ήθελα ούτε να διαβάζω ούτε να γράφω, μου την έσπαγε η ιδέα... εγώ γούσταρα να γυρνάω, να παίζω, να είμαι με τους φίλους μου, τέτοια πράγματα. Την κοπανάγαμε από το σχολείο και βολτάραμε στον Αγιο Κοσμά 'η τσακωνόμασταν με άλλες παρέες και ξένους για διάφορους λόγους κι αιτίες γιατί έτσι έπρεπε, ήταν στα "πρέπει" τα άγραφα...ξέρεις αντράκια»

Συμπληρώνει ότι:

²⁸¹ Βλ. βιοαφ. Α.Π. σελ.190

²⁸² Γ. Σταμίτης *Εισαγωγή στην κοινωνιολογία* Αθήνα, Παν.Αθηνών-ΤΕΦΑΑ, σελ. 48

²⁸³ Όπ.παρ. 282, σελ. 49

²⁸⁴ Όπ.παρ. 282, σελ.50

²⁸⁵ Βλ. βιοαφ. Δ.Ζ. σελ.139

«...όμως επειδή η παρέα που είχα στη γειτονιά έβαλε γάντια πυγμαχικά πήγα μαζί με τους κολλητούς μου, κικ-μπόξινγκ. Με τράβηξε το σκηνικό...γάντια, φιλίες από το σύλλογο, μετά κουβεντιάσαμε και τις διάφορες φάσεις πάνω στο καβάντζο...οι φίλοι ήταν ο κόσμος μου πλέον. Προπονησούλα, κοπάνες, κάναμε και κανένα τσιγάρο, της ηλικίας ήταν, πηγαίναμε σε πάρτι, κάναμε ατελείωτες φασαρίες, μαζευόμασταν και αν χρειαζόταν βοήθεια κανέναν κολλητό πέφταμε και μέσα στον καβγά...ξύλο, για να τον υποστηρίξουμε....»

Παραδέχεται ο ίδιος:

«Ντάξει, έχω βγάλει το λύκειο, πώς όμως; έφυγα από το γενικό και πήγα στο νυχτερινό. Για να πάρω το χαρτί πλήρωσα...αλλιώς πώς; είχα άλλα ενδιαφέροντα...πως θα τσακωθώ, να δω καμιά ταινία με τον Bruce Lee...α...αγαπημένη μου ταινία ο "νονός".»²⁸⁶

Η ομάδα όντας συνειδητοποιημένη και δρώντας ενάντια στο καταστημένο, μαθαίνει στο άτομο την εγκληματική συμπεριφορά και κινείται βάσει κινήτρων, προγράμματος και σχεδίων με κέντρο πάντα την παρανομία, την διάπραξη αδικήματος και εγκλήματος, αν χρειαστεί.

Για τα μέλη της ομάδας η συμπεριφορά αυτή γίνεται στάση ζωής. Η συγκεκριμένη πορεία και κουλτούρα μαθαίνεται μέσα από ορισμούς και νόμους-άγραφους- που ορίζει η έσω-ομάδα και συνήθως είναι ενάντια στους κανόνες της κοινωνίας παραβιάζοντας τους νόμους και το Ποινικό Δίκαιο. Η ανδρική σκληρότητα, η οξύτητα και οι ξυλοδαρμοί είναι τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα της ζωής της συμμορίας.²⁸⁷

Αποκαλυπτικός είναι ο κρατούμενος στην αφήγηση του:

«...τα πράγματα ήταν πιο σκληρά, γιατί ένιωθα άντρας. Είχα πάει και με γυναίκα και αυτό ήταν. Πήρα το ρόλο μου σοβαρά'. Οι τσακωμοί ήταν με γροθιές, με ξύλα, με σίδερα...φύγαμε από τα ποδήλατα και περάσαμε στα μαχαίρια. Όλα αυτά στα 14. Υπήρχε μια σειρά δραστηριοτήτων. Πηγαίναμε όλοι μαζί για να κάνουμε έρωτα με γυναίκες, όλοι μαζί για να κλέβουμε, για να τσακωθούμε με άλλες παρέες.»²⁸⁸

Ο Tarde απέδιδε την εγκληματικότητα κυρίως στο περιβάλλον. Οι εγκληματίες είναι άτομα παραμελημένα και γι' αυτούς σχολείο είναι ο δρόμος. Αναφέρεται στους «νόμους της μίμησης», πιστεύει πως βασική αιτία του εγκλήματος είναι η μίμηση και ότι κάθε έγκλημα τελείται βάσει κάποιου παραδείγματος. Κατά τον Tarde τρεις είναι οι νόμοι της μίμησης:

1: Όσο περισσότερο είναι μαζί οι άνθρωποι, τόσο μιμείται ο ένας τον άλλον.

2: Η πιο ισχυρή προσωπικότητα γίνεται ηγέτης και πρότυπα προς μίμηση από τους υπόλοιπους.

²⁸⁶ Βλ. βιοαφ. Α.Κ.σελ.244-248

²⁸⁷ Οπ.παραπ. 275, σελ 191

²⁸⁸ Βλ. βιοαφ.Α.Π.σελ.191

3: Η μόδα επηρεάζει και κάνει τους ανθρώπους να μιμούνται πρότυπα που ανήκουν σε αυτήν.

Ο ίδιος συγγραφέας πιστεύει πως οι εγκληματίες είναι δημιούργημα του κοινωνικού περιβάλλοντος, θέτοντας σε δεύτερη μοίρα τους βιολογικούς και ψυχολογικούς παράγοντες.²⁸⁹

Παραδέχεται ο κρατούμενος:

« Έτσι έχω μάθει από τους φίλους, μεγαλύτερους από μένα, ήταν τα πάντα για μένα, γονείς δεν έβλεπα και δεν υπολόγιζα, φίλους όμως να τους υπολόγιζα και έκανα πολλά για πάρτη τους, καλά και κακά, προκειμένου να τους βγάλω από τη δύσκολη και να είμαι απέναντι στους όρκους της φιλίας και τους άγραφους νόμους. Ποτέ δεν είπα κάτι και δεν κράτησα το λόγο μου...μου τη σπάει αυτό και γι' αυτό είμαι εδώ τώρα και για πάντα ή μάλλον για αρκετά χρόνια. Που λες, γυρνούσαμε με τους κολλητούς και κάναμε όλες τις δουλειές και σε γυναίκες από πολύ μικρός, από τότε που κατάλαβα πως αφήνει χρήμα 'το πράμα 'της γυναίκας...μόνον για τέτοια είστε εσείς, αυτή είναι η δουλειά σας και για να σας "προστατεύουμε" και να παίρνουμε τα λεφτά. Είναι τόσο απλά τα πράγματα και η ζωή, καλά αυτή αξίζει όσο μια σφαίρα. Ξέρεις πολύ γρήγορα μπήκα σε ομάδα και δούλεψα αρκετά και ήμουν πολύ καλός σε ότι έκανα. Έμαθα τα πάντα για τη νύχτα και τους ανθρώπους της. Συγχρόνως έκανα και πάλη, από μικρός γιατί ήθελα να ξεπεράσω κάτι δικά μου, ξέρεις επειδή είμαι πολύ κοντός με κορδίδευαν και δεν το γούσταρα καθόλου αυτό.»²⁹⁰

Ο Sutherland στο έργο του «ο επαγγελματία κλέφτης»(1937)²⁹¹, αναγνωρίζει ότι το κύριο μέρος της μάθησης της εγκληματικής συμπεριφοράς εξαρτάται από τις στενές προσωπικές σχέσεις μεταξύ των μελών της ομάδας και τους δεσμούς αυτών. Απρόσωπες μορφές επικοινωνίας όπως είναι η τηλεόραση και γενικά τα μέσα μαζικής ενημέρωσης παίζουν δευτερεύοντα ρόλο.

Αποκαλύπτει ο Γ.Π στην αφήγηση του το πόσο επηρεαζόταν από την παρέα του:

«Στα 11, 12 χρόνια μου είχα παρέα, όπου ο μεγαλύτερος ήταν 28 χρόνων. Μεγάλη διαφορά ηλικίας. Τι να μου κάνουν τα παιχνίδια; αφού με αυτήν την παρέα, είχαμε πάει όλοι μαζί σε γυναίκες...πρώτη φορά έκανα έρωτα στα 12. Θα μου πεις πως κολλούσα; ήμουν εύσωμος . 1,76 ύψος στα 12. Ήμουν αντράκι, έδειχνα μεγάλος. Γυρνάγαμε στις καφετέριες , στα μπαρ, στα πανηγύρια. Στο χωριό είχαμε πολλά πανηγύρια και αλητεύαμε. Σπίτι πατούσα τις πρωινές ώρες για να κοιμηθώ, κατά τις 6 ...ο μπαμπάς γινόταν έξαλλος...εμένα μου έχουν καταστρέψει τη ζωή οι παρέες, τελείωσε! Γιατί; γιατί στα 11 άρχισα να πίνω ούισκι...μου έδιναν ούισκι, το συνήθισα και έπινα συνέχεια, κάπνιζα...»²⁹²

²⁸⁹ Ιακ. Φαρσεδάκης *Εγκληματική σκέψη* τεύχος Α, Αθήνα, Νομική Βιβλιοθήκη, 1990, σελ.204.

²⁹⁰ Βλ. βιοαφ. σελ.Χ.Μ.σελ.204

²⁹¹ Αν.Χαΐδου *Θεωρητική εγκληματολογία* Αθήνα, Νομική Βιβλιοθήκη, 1996, σελ.191.

²⁹² Βωλ. Βιοαφ. Γ.Π. σελ.181

4.2.4 Ο ρόλος του αρχηγού και της διάρθρωσης της ομάδας.

Στην ομάδα πάντα ξεχωρίζει αυτός που κρατά τα ηνία, έχει τη θέση 'κλειδί', κατέχει ηγετικό ρόλο και βρίσκεται στην κορυφή της πυραμίδας, της διαστροφώματος της ομάδας. Είναι ο αρχηγός, Στη γλώσσα των περιθωριοποιημένων - μαφιόζων: «Ντον» .

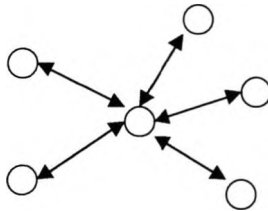
Είναι αναδυόμενος ηγέτης. Αναγνωρίζεται και εδραιώνεται στην κορυφή από τις πράξεις και τις δραστηριότητες οι οποίες χαρακτηρίζονται για τη σκληρότητα τους. Οι αποφάσεις και οι ενέργειες του είναι ακραίες, με στόχο πάντα την κατάκτηση πλούτου, υλικών αγαθών και τη εγκληματική και παράνομη καριέρα του.

Αφηγείται ο κρατούμενος:

«Άρχισα από "πόρτα". Ανέβηκα σιγά-σιγά...το τονίζω αυτό: σιγά-σιγά! Γιατί όλοι θέλουν να γίνουν "ντον" και να παίρνουν τα λεφτά, την κόκα, τα όπλα και τις γκόμενες. Όμως δεν είναι έτσι. Πρέπει να περάσεις από όλα τα στάδια της ιεραρχίας. Από τα χαμηλά επίπεδα της πυραμίδας, να παιδευτείς, να ρισκάρεις, να κινδυνέψει η ζωή σου, να μάθεις ανθρώπους, συμμορίες, ρουφιάνους, πως αλλιώς θα ανέβεις; Από τη μία στιγμή στην άλλη; θα σε σκοτώσουν, θα σε φάνε! Έφτασα σε σημείο αρκετά υψηλό. Με σεβόντουσαν»²⁹³.

Το είδος αυτού του αρχηγού ανήκει στην αυταρχική προσωπικότητα και σύμφωνα με έρευνες που έγιναν στην Αμερική το 1972²⁹⁴ από κοινωνικούς ψυχολόγους, τα χαρακτηριστικά αυτού του είδους αρχηγού είναι:

Υποταγή σε ακραίες, φασιστικές αξίες, είναι ψυχρός, κυνικός δεν έχει ευαισθησίες και συναισθηματικές σκέψεις. Ο Νεοκλής Σαρρής στο βιβλίο του «Εισαγωγή στην κοινωνιομετρία, στην ομαδική ψυχοθεραπεία και το ψυχόγραμμα» αποδίδει την αυταρχική μικροομάδα με το εξής σχήμα²⁹⁵:

Η επιθετικότητα είναι πρωταρχικό στοιχείο στη συμπεριφορά του, διψά για εξουσία και δύναμη.

Άλλος κρατούμενος αφηγείται με ηρεμία:

²⁹³ Βλ. βιοαφ. Σ.Δ.σελ.234

²⁹⁴ Δ.Γεώργας *Κοινωνική ψυχολογία* τόμος Β, εκδ.δ. Αθήνα, Ελληνικά γράμματα,σελ.139.

²⁹⁵ Νεοκλής Σαρρής *Εισαγωγή στην κοινωνιομετρία, στην ομαδική ψυχοθεραπεία και το ψυχόγραμμα*, Αθήνα, Δανά, 1995, σελ. 64

«Μετά την πυγμαχία κατατάχτηκα στους "Άλκιμους". Ήμουν Β υπαρχηγός. Είχα δική μου ομάδα και την εκπαίδευα. Σκληρή εκπαίδευση. Τους έβαζα και περπατούσαν με τα γόνατα, έκανα μάχη μεταξύ τους. Αν ξαναπήγαινα, το ίδιο σκληρά θα τους εκπαίδευα και χειρότερα. Έχω πάει και στη λεγεώνα των ξένων ως μισθοφόρος. Καταστάσεις αρκετά σοβαρές, στις οποίες πρέπει να δείχνεις και να είσαι δυνατός και σκληρός σαν σίδερο. Όχι ευαίσθητος, όχι αγάπες και ψυχολογικά. Δεν υπάρχουν αυτά για μένα... με πείραζες; θα βουτήξω το σίδερο και θα σε χτυπήσω».

Ο ίδιος προσθέτει:

«Είχα δική μου ομάδα με πολλά παιδιά. Τους έλεγα: «πήγαινε εκεί, κάνε αυτό, σπάσε αυτό το χαρτί».²⁹⁶

Η επίλυση των διαφωνιών γίνεται με βία-ξυλοδαρμούς και χρήση όπλων. Στόχος είναι η κατάκτηση της «νύχτας» με αθέμιτους τρόπους, η κατατρόπωση των άλλων συμμοριών, η εξόντωση κάθε άλλου που απειλεί το θρόνο και τα συμφέροντα του και ο έλεγχος όλων των τομέων που ανήκουν στις παράνομες δουλειές της νύχτας: Έλεγχος μαγαζιών, σωματεμπορία, εμπόριο ναρκωτικών, όπλων.

Εξομολογείται ο Α. ότι:

«Άνοιξα μια καφετέρια στο Παγκράτι και μια εταιρία εισαγωγής εξαγωγής προϊόντων. Έκανα και αυτή τη δουλειά, "πληγαινόφερνα" προϊόντα στη Σερβία. Μπίσνες...είμαι μπίσνεσμαν, εκτός από μαφιόζος. Τους μπράβους και τους πυγμαχούς, τους γνώρισα από τον Θέμη.»²⁹⁷

Ο ίδιος επισημαίνει τη διαφορά ανάμεσα στις χώρες και τις μαφίες τους:

«...δεν συγκρίνεται η Ρωσία σε αυτά, που Ρωσία που Ιταλία, καμία σχέση και γω δεν παίζω με όπλα και, από μακριά με τέλειο στόχο και ούτε καταλαβαίνει κανείς τι και πως...αν είναι από κοντά πάντα με λαβές, κλειδώματα που δεν αφήνουν περιθώρια στο θύμα να αντιδράσει, μια και έξω, δεν θα παίζουμε μπουνίτσες, αυτά τα κάνω για προπόνηση, αλλά όταν είναι για συμβόλαιο θανάτου, τα πράγματα είναι σοβαρά...δεν είναι αγώνας με κανονισμούς και απαγορεύσεις, εκεί είναι πόλεμος, βία, θάνατος και δεν σου κρύβω πως έχω μεγαλώσει με τη βία...»²⁹⁸

Ο Θόδωρος.Γ. εκφράζει την αγάπη για τον πατέρα του αλλά και το πόσο σκληρός ήταν:

«Ο πατέρας μου...χμ! Αδυναμία του είχα. Βέβαια ήταν σκληρός και εκνευριζόταν με το παραμικρό, όμως του είχα αδυναμία. Όταν τον σκέφτομαι, τα δάκρυα μου κυλούν...βλέπεις; αυτή η λακουβίτσα στο καλάμι; μια φορά τον εκνεύρισα...έβγαλε το όπλο και μου έριξε στο πόδι.»²⁹⁹

Κατά τον Sutherland³⁰⁰:

²⁹⁶ Βλ. βιοαφ. Δ. Ζσελ. 141

²⁹⁷ Βλ. βιοαφ. Α. σελ. 113

²⁹⁸ Βλ. βιοαφ. Β. Γ. σελ. 156

²⁹⁹ Βλ. βιοαφ. Θ. Γ. σελ. 209

³⁰⁰ Ιακ. Φαρσεδάκης, *Στοιχεία εγκληματολογίας*, Αθήνα, Νομική Βιβλιοθήκη, 1996, σελ. 38.

Δημιουργείται μια κοινωνική ομάδα που βασίζεται «σε σύστημα εγκληματικής συμπεριφοράς» και έχει κοινά σημεία:

1. Τα μέλη της ομάδας έχουν σύνθετη ενότητα, εκτός από τις εγκληματικές ενέργειες, έχουν δική τους ηθική, εκτελούν τις εντολές του "ντον".

Αφηγείται χωρίς δισταγμό ο Χ.Μ:

«...έκανα όνομα στη νύχτα και σε κάποια φάση έκανα δική μου ομάδα, δυνατή, με καλά παιδιά, καρατέκα, ο ένας με σχολή στον Πειραιά, κικ-μποξερς, πυγμάχους και Αλβανούς πυγμάχους και κικ-μποξερς που ήταν έτοιμοι να κάνουν τις βαριές δουλειές με λίγα λεφτά. Ξέρεις αν θες να βρεις καλά χέρια Πα σε ένα γυμναστήριο, κάθεσαι μια-δύο μέρες και παίρνεις τους καλύτερους μαχητές για την ομάδα, φυσικά τους δίνεις λεφτά, δύναμη, κανένα εννιάρι, γυναίκες από το στριπτιζάδικο και αυτό ήταν...γίνονται φανατικοί και γουστάρουν να δουλεύουν νύχτα.»³⁰¹

2 Έχουν δικές τους παραδόσεις και άγραφους νόμους-της νύχτας-δεσμεύσεις μεταξύ των μελών. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, συμπεριφέρονται-ως ένα σημείο- όπως οι Ιταλοί μαφιόζοι, επηρεασμένοι από ταινίες αλλά και λόγω διασυνδέσεων με την ιταλική μαφία.

Εξομολογείται άλλος κρατούμενος:

«Γκόμενες για κυρίους εκτός Αθηνών, τι δηλαδή; όλα αυτά πάνε μαζί: γυναίκες, κόκα και όπλα...ότι θες διαθέτει το μαγαζί..από γνωριμίες άλλο τίποτα. Εγώ έβγαينا και συχνά και όπως καταλαβαίνεις έχω φίλους και από Ιταλία και από Κούβα και από Ρωσία...κατάλαβες; παρανομία με λίγα.»³⁰²

Άλλος επισημαίνει:

«...κάποτε έβλεπα την ταινία "νονός" και καρφωνόταν το βλέμμα μου στην τηλεόραση.. τώρα; βλέπω μπιστολιές και αλλάζω κανάλι. .τι να μου κάνουν οι ταινίες; αφού αυτά τα έχω ζήσει...είναι μέσα μου...ξέρεις ο αρχηγός από δω αν δει πως με τα όπλα δεν ανοίγει το αυτοκίνητο της χρηματοπιστοτολής, ρίχνει χειροβομβίδες και τα τινάζει όλα στον αέρα»³⁰³

Άλλος κρατούμενος αναφέρει:

«...κάθε ομάδα κλείνει συμβόλαια. Υπογράφει συμβόλαια με το στόμα. Με λόγο τιμής, ο οποίος στην πραγματικότητα δεν υπάρχει...μόνο η ατιμία και το δόσιμο. Τώρα μάλιστα που έχουν γίνει πολλοί και ο καθένας έχει μια ομάδα με πολλούς αλλοδαπούς. Ναι τους μαθαίνουν κανα δυό κλωτσιές και τους βγάζουν στη νύχτα. Τους αρχηγούς τους συμφέρει...»³⁰⁴

3.Τιμωρία ,με θάνατο, για τα μέλη που παραβιάζουν τους νόμους της ομάδας **«ειδικά το νόμο της σιωπής-«ομερτώ»»**.³⁰⁵

Συγκλονιστική είναι η αφήγηση του Γ.Π:

³⁰¹ Βλ. βιοαφ. Χ.Μ. σελ.205

³⁰² Βλ. βιοαφ. Β.Η. σελ.200

³⁰³ Βλ. βιοαφ.Β.Δ. σελ.179

³⁰⁴ Βλ. βιοαφ. Α.Σ.σελ.218

³⁰⁵ Leonard Glick *Criminology* U.S.A., Allyn and Bacon, 1995,σελ.328.

«...μια φορά εκεί που πήγαινε με το μηχανάκι του ρίζανε στα πόδια για προειδοποίηση, πήγε νοσοκομείο...πήγε πίσω και το καράτε και αυτό του την έδινε...ότι δεν μπορούσε να κάνει προπόνηση, με τόσες σφαίρες στα πόδια...δεν έκανε πίσω...τώρα να...λιώνει»³⁰⁶

Κατηγορηματικός είναι ο Α.Χ:

« Βέβαια απλώνουν εύκολα το χέρι τους και πέφτει ξύλο...αυτό είναι συνηθισμένο το λιγότερο που έχει να γίνει..δεν υπάρχει κάποιος που να έχει ξεφύγει από αυτό...είναι μέσα στους νόμους της νύχτας στους άγραφους νόμους τη...αλλιώς αν δεν ακολουθείς την πορεία...δεν επιβιώνεις, χάθηκες. Ξέρεις οι νόμοι της νύχτας είναι σκληροί, όχι όμως απαράβιαστοι, τους,

φτιάχνουν άνθρωποι περίεργοι, σκληροί, χωρίς αισθήματα και ευαισθησίες...μάγκες, άντρες που έχουν αφήσει όνομα μέσα στη νύχτα, έχουν αφήσει την πινελιά τους και μετά χάθηκαν...όπως όλοι μια μέρα θα φύγουμε. το γνωρίζουμε αυτό...είμαι σίγουρος ότι θα στο έχουν πει όλοι εδώ μέσα...έτσι είναι οι νόμοι.»³⁰⁷

Άλλος κρατούμενος αφηγείται με πάθος:

« Όμως ένας αλβανός ενώ του φέρθηκα μόρτικα και του έδωσα ένα κομμάτι ψωμί, αυτός με πούλησε και πήγε με την άλλη συμμορία.....έτσι έβαλα έναν δικό μου, Αλβανός και αυτός, στην ίδια ομάδα με τον άλλον, που λες... τον έβαλα και "ήπιε" τόσο που το έκανε από μόνος του και γω απλά απολάμβανα. Τον έβγαλε από το μαγαζί που χαϊδεύονταν οι γκόμενες και πάνω στην καυσούρα και τα σιρόπια, τον τράβηξε με τη βία, με το ζόρι ρε παιδί μου και τον "μπιστόλιασε", τον έβαλε κάτω και τον γέμισε κουμπότρυπες, καλά τον έκανε γιατί θα το έκανε αυτός σε μας και μην ξεχνάς πως παραβίασε νόμους δικούς μας, που εγώ τους κρατάω, μπορεί να είμαι αγράμματος αλλά έχω λόγο και τον κρατάω σαν άντρας.»³⁰⁸

4.αλληλο υποστήριξη για την έσω-ομάδα και μίσος για τα μέλη άλλων ομάδων.

Παραδέχεται ο Α.Π:

« Έχω καλούς, έμπιστους φίλους και στη δύσκολη ήταν δίπλα μου. Όταν ο Κ. βγήκε από τη φυλακή, μπήκαμε πιο δυνατά στη νύχτα. Ο Κ. αν και καλός στη δουλεία, είχε πολλές κόντρες και τσακωνόταν συχνά με άλλους. Είχε αρκετούς εχθρούς, οι οποίοι αν και τον φοβόντουσαν κάποια στιγμή του την έστησαν...έτσι τον βρήκαμε στη ν Πεντέλη με δύο σφαίρες στο κεφάλι.»³⁰⁹

5.έχουν κοινό τρόπο ζωής και συνήθειες οι οποίες διαφέρουν από τους υπόλοιπους –τους μη παράνομους-.

Αναπολεί ο Γ.Π:

« Μετά την προπόνηση, αφού κάναμε το μπάνιο μας και νιώθαμε μια ικανοποίηση για τις μπουνιές που είχαμε ρίξει, πηγαίναμε για καφέ, παίζαμε

³⁰⁶ Βλ. βιοαφ. Γ.Π.σελ.185

³⁰⁷ Βλ. βιοαφ.Α.Χ. σελ.171

³⁰⁸ Βλ. βιοαφ.Χ.Μ, σελ.207

³⁰⁹ Βλ. βιοαφ.Α.Π. σελ.193

κανένα μπιλιάρδο και κουβεντιάσαμε και για άλλους που ερχόντουσαν στο γυμναστήριο και ήταν και αυτοί νύχτα. Οι πολεμικές τέχνες πάντα μπροστά ...προς το μεσημέρι προπόνηση και το βράδυ καφέ και μετά κλαμπινγκ μέχρι το πρωί και βέβαια γυναίκες, ποτά τσιγάρα και εξουσία...πώς; με τις γνωριμίες που κάναμε από το ντότζο, τους βρήκαμε στα μαγαζιά.³¹⁰

Ένας διαφορετικός παράγων, προς την υποστήριξη μεταξύ των μελών-είναι ότι από κάποιο σημείο και μετά, δημιουργεί διχόνοια μεταξύ της ομάδας. Ο αρχηγός δεν συντελεί πλέον στη συνοχή της ομάδας, αντιθέτως γίνεται στόχος και μελλοντικό θύμα για τους υπόλοιπους, που προσπαθούν να πάρουν τα ηνία της νύχτας από αυτόν και να γίνουν αρχηγοί απολαμβάνοντας όλα τα αγαθά παρανομίας..

4.2.5. Η χρήση αλκοόλ και ναρκωτικών.

Ο εθισμός στο αλκοόλ και τη χρήση κοκαίνης, προκαλεί αύξηση της σεξουαλικότητας και επιθετικότητα που ωθεί τα άτομα πιο εύκολα σε παράνομες πράξεις και στο έγκλημα.³¹¹

Το αλκοόλ από μόνο του δεν οδηγεί στο έγκλημα. Θα πρέπει να ελλοχεύουν στο υποσυνείδητο εγκληματικές τάσεις οι οποίες με την βοήθεια του οινοπνεύματος και των ναρκωτικών ουσιών, εξουδετερώνουν τον έλεγχο του Υπερεγώ και του Εγώ(δεσμεύσεις και κοινωνικοί περιορισμοί) και ωθούν στο έγκλημα.³¹²

Οι τοξικές ουσίες διακρίνονται σε :

- 1: Ναρκωτικά-κατευναστικά, όπως ηρωίνη
- 2: Διεγερτικά, όπως κοκαΐνη
- 3: Διαταραχτικά: Χασίς, παραισθησιογόνα.

Η έξαρση λόγω της χρήσης ναρκωτικών και οι ψυχικές διαταραχές που προκαλούνται είναι τεράστιες με αποτέλεσμα να διαπράττουν ευκολότερα το έγκλημα. Η κοκαΐνη επιδρά στο κεντρικό νευρικό σύστημα, αυξάνει την επιθετικότητα και ωθεί τους χρήστες σε βίαιες πράξεις. Με τη λήψη κοκαΐνης τα άτομα στην αρχή είναι εύθυμα, βρίσκονται σε κατάσταση μέθης, μιλούν και γελούν συνέχεια, κατέχονται από ψευδαισθήσεις, έχουν το αίσθημα της μεγάλης μυϊκής δύναμης, σε σημείο που υπερεκτιμούν τις ικανότητες τους. Στην συνέχεια ακολουθεί η κατάπτωση και οι εφιάλτες. Αδιαφορούν για τα πάντα δεν έχουν συναισθηματικούς φραγμούς, με αποτέλεσμα να ρέπουν στις αλητείες και τις κλοπές.³¹³

Παραδέχεται κρατούμενος:

«...και φυσικά τρελά τα λεφτά τα βγάζαμε από την κόκα, αχ, αυτό το θεϊκό ποτό τρελαίνει τους πάντες, όμως ομολογώ πως αυτό με κατέστρεψε, δεν

³¹⁰ Βλ. βιοαφ. Γ.Π. σελ.185

³¹¹ Οπ.παρ. 289, σελ.92.

³¹² Οπ.παρ. 289, σελ.93

³¹³ Γεωρ.Καπουρελάκος *Ναρκωτικά* Αθήνα, Υπουργ.Δημος Τάξης, 1998, σελ.16-17.

ήξερα τι έκανα, είχα παραισθήσεις και νόμιζα ότι με τσιμπάνε φίδια, φοβερά, εφιαλτικά πράγματα που στο τέλος σε κάνουν κουρέλι, όπως είμαι εγώ τώρα και φαντάσου ότι ήμουν πρωταθλητής.»³¹⁴

Ο Tarde εξηγεί την ηθική κατωτερότητα των εγκληματιών από το ότι είναι απαίδευτοι, αμόρφωτοι και αποβλακωμένοι από το αλκοόλ.³¹⁵

Υποστηρίζει κρατούμενος για έναν μεγάλο μπράβο και δάσκαλο των πολεμικών τεχνών:

« Τα τελευταία χρόνια είχε ξεφύγει...μύτιαζε πολύ και δεν ήξερε τι έκανε...εκνευριζόταν πολύ, "φέρμαρε" για ψύλλου πήδημα, έκανε πιο απρόσεκτα τις δουλειές και πίστευε πως δεν μπορεί κανείς να του κάνει κακό... νόμιζε πως ήταν σιδερένιος και δεν περνάει το ασάλι..»³¹⁶

Άλλος κρατούμενος κατακρίνει τους «πολεμιστές» ότι:

«Οι μπράβοι παίρνουν κόκα για να ανέβουν, να έχουν ψευδαισθήσεις ότι έχουν όλο τον κόσμο στα πόδια τους...δείχνουν σκληροί και βγαίνουν για να πάρουν προστασία "φορτωμένοι". Πρέπει να γράφεις ότι οι μπράβοι είναι σκύλοι. Ναι σκύλοι που πληρώνονται για να χτυπούν τον κόσμο και να κάνουν δουλειές.»³¹⁷

Ο Α.Β. αποκαλύπτει στην αφήγηση του τη βία των πολεμικών τεχνών και τη χρήση ναρκωτικών από τους «πολεμιστές»:

« Απλά εκφράζουν τον κατώτερο τους εαυτό. Οι πολεμικές τέχνες στη θεωρία είναι τρόπος ζωής και τέχνη για την άρχουσα τάξη. Στην πράξη είναι από τις κυριότερες μορφές βίας...Παίρνουν κόκα και αυτό ήταν. Χαζεύει ο εγκέφαλος. Πάνε μετά και κάνουν τα χειρότερα: παίρνουν μαγαζιά, τσακώνονται με εχθρούς που θέλουν να διεκδικήσουν αυτά που έχουν, δεν ξέρουν τι λένε και τι κάνουν...φτάνουν στ'άκρα και αυτό γιατί όταν μυτιάξεις δεν μπορείς να ελέγξεις ποτέ τι λες ούτε τι κάνεις. Είναι το μαγικό ποτό. Γίνεσαι θεός και τα θες όλα στα πόδια σου. Αεροβατείς.»³¹⁸

4.2.6 Η επιθετικότητα, οι βίαιες και παράνομες ενέργειες.

Επιθετικότητα, είναι η πρόθεση ενός ατόμου να προκαλέσει στον άλλο σωματική ή ψυχική βία. Είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με το φαινόμενο της βίας. Η επιθετικότητα είναι ενστικτώδης ορμή τόσο στα ζώα όσο και στους ανθρώπους.³¹⁹ Στα ζώα, είναι συγκεκριμένη, για επιβίωση, ενώ για τους ανθρώπους, ο τρόπος εκδήλωσης της εξαρτάται από το περιβάλλον τους.³²⁰ Οι

³¹⁴ Βλ. βιοαφ. Β.Η. σελ.201

³¹⁵ Οπ.παραπ. 289, σελ. 282.

³¹⁶ Βλ. βιοαφ. Γ.Π.σελ.185

³¹⁷ Βλ. βιοαφ. Β.Β.σελ.147

³¹⁸ Βλ. βιοαφ. Α.Β. σελ.136

³¹⁹ Οπ.παραπ. 294, σελ.231

³²⁰ Οπ.παραπ. 294, σελ.237.

αντιδράσεις των ατόμων εξαρτώνται από αυτούς που τους πλαισιώνουν, όπως είναι η μητέρα, η οικογένεια, οι φίλοι.³²¹

Επιθετικότητα εκδηλώνεται και από τη μίμηση βίαιων προτύπων³²², όπως είναι οι γονείς- όταν υπάρχει ενδοοικογενειακή βία. Ο Α. Μαγγανάς στο βιβλίο «Θυματολογία και όψεις θυματοποίησης», δίνει τον ορισμό της ενδοοικογενειακής βίας: θεωρείται κάθε βίαια πράξη ή παράλειψη η οποία βλάπτει την σωματική και ψυχολογική ακεραιότητα καθώς και την ανάπτυξη της προσωπικότητας του ατόμου.³²³

Εξομολογείται με πίκρα ο κρατούμενος:

«Παιδάκι μου, εγώ...εγώ τη μητέρα μου τη μισώ. Ξέρεις τι πάει να πεί τη μισώ; αυτή φταιει για όλα, όλα...τις κακίες που έχω από μικρός, τα κόμπεξ, με αντιμετώπιζαν με τον πιο άσχημο τρόπο.»

Συμπληρώνει στην αφήγηση του τις σχέσεις που είχε με τους φίλους του:

«Βέβαια μικρότερος ήμουν, δεν είχα πολύ δύναμη, δεν μπορούσα να τα βγάλω πέρα με αγόρια μεγαλύτερης ηλικίας. Αυτός ήταν και ο λόγος που ήθελα να πάω πυγμαχία.»³²⁴

Άλλος κρατούμενος αποκαλύπτει την άσχημη κατάσταση που επικρατούσε στο σπίτι:

«Ο μπαμπάς ήταν ανύπαρκτος. Εργάτης κι αυτός, μετά τη δουλειά πήγαινε στο καφενείο, έπαιζε χαρτιά, μεθούσε, γύρναγε σπίτι και τσακωνόταν με τη μαμά.»

Συμπληρώνει ότι «πρωταγωνιστούσε» στις σκηνές βίας που διαδραματίζονταν στο σπίτι του:

«...χτύπησε άλλη μια φορά τη μαμά και μπήκα στη μέση. Του επιτέθηκα, γιατί δεν ήθελα να ζήσω ξανά αυτή τη σκηνή.»³²⁵

Και ο Σ.Π αποκαλύπτει τις ακραίες σκηνές οικογενειακής βίας:

«Ο μπαμπάς ήταν με το καθεστώς, από κει ξεκινούσε το ξύλο και οι τσακωμοί.. Αφού στα 13, ορκίστηκα ότι θα τον σκοτώσω...πολύ κακό να δέρνεις τα παιδιά σου και να τα μαστιγώνεις...»³²⁶

Προς την ίδια κατεύθυνση και ο Α.Β. αφηγείται πώς βιαιοπραγούσε ο πατέρας του:

«Ο μπαμπάς μου ήταν πολύ σκληρός. Ανταρχικός. Ποτέ δεν έκανε διάλογο, μόνο ν'αποφασίζει ήξερε....έβγαζε την "άλφα-ταφ" και με μελάνιαζε στο ξύλο....χτυπούσε και τη μαμά βέβαια, υπήρξα αυτόπτης μάρτυρας ατελείωτες φορές.»³²⁷

³²¹ Όπ.παραπ.272, τόμος 2, σελ.118.

³²² Όπ.παραπ.294, τόμος Α, σελ.242.

³²³ Β.Αρτινοπούλου-Α.Μαγγανάς *Θυματολογία και όψεις θυματοποίησης* Αθήνα, Νομική Βιβλιοθήκη, 1996, σελ.123.

³²⁴ Βλ. βιοαφ.Φ.Γ.σελ.114

³²⁵ Βλ. βιοαφ.Κ.Α. σελ.222

³²⁶ Βλ. βιοαφ. ΓΣ.σελ.237

³²⁷ Βλ. βιοαφ. Α.Β. σελ.134

Η επιθετικότητα δημιουργείται ως φυσιολογική αντίδραση των ατόμων όταν ματαιώνονται σκοποί και στόχοι. Η συσσώρευση επιθυμιών που δεν εκπληρώνονται, η διάψευση υποσχέσεων και ελπίδων, προκαλούν την αρνητική αντίδραση που εκδηλώνεται με επιθετική συμπεριφορά.³²⁸

Δικαιολογείται ο δάσκαλος πολεμικών τεχνών:

«Μου πρότειναν να ανοίξουμε ντότζο. Έτσι και έγινε. Στην Πέτρον Ράλλη ανοίξαμε ντότζο- άλλος ένας δάσκαλος, μαζί μου- το έβλεπα επαγγελματικά! Διδάξαμε, κατεβάξαμε αθλητές σε αγώνες. Βγάξαμε λεφτά, όμως δεν ικανοποιούνταν οι αθλητικές φιλοδοξίες και οι οικονομικοκοινωνικές επιδιώξεις μου.»³²⁹

Άλλος κρατούμενος, πιο σκληρός και αρχηγός ομάδας, αφηγείται:

« Πάνω στο ρινγκ έχω νιώσει τη νίκη, έχω νιώσει πως είναι να είσαι πρώτος, πίστεψε με μου άρεσε...αρχηγός, πρώτος, μία φορά στο στάδιο Ειρήνης και Φιλίας και άλλη μια στο Καραϊσκάκη, όμως τα λεφτά δεν ήταν καλά και δεν μπορούσα να ανταποκριθώ..δούλενα οικοδομή και συγχρόνως έκανα προπόνηση, δεν γίνεται. Ώσπου ένα βράδυ, πήγα σ'ένα μαγαζί, έγινε ένας τσαμπουκάς ..τα χέρια και τα πόδια μου δούλεψαν τέλεια...καλή προπόνηση έκανα...αυτό ήταν μπήκα στη δυναμικά στη νύχτα ...η δύναμη, η επιβολή του κροσέ παιδάκι μου... Βρίσκω λογικό το εξής: **Οι πολεμικές τέχνες να εφαρμόζονται στους τσαμπουκάδες της νύχτας...αφού όποιος ξέρει βγαίνει καθαρός.**»³³⁰

Τέλος, άλλοι παράγοντες που συντελούν στην επιθετική συμπεριφορά είναι ο δάσκαλος, τα περιοδικά και η τηλεόραση. Οι ταινίες καράτε, με τις σκηνές βίας, συντελούν στην αύξηση της επιθετικότητας λόγω μίμησης των ηρώων-πολεμιστών.

Ο Θ.Γ αφηγείται με ενθουσιασμό:

«Έβλεπα και τις ταινίες του Μπρους Λη...πω..πω...πρότυπο μου! Τον θαυμάζω. Εξαιτίας του άρχισα Καράτε. Έβλεπα τις ταινίες του. Έτσι που χτυπούσε, η γρηγοράδα του...ήθελα σαν πιτσιρίκος και γω να του μοιάσω...Επίσης, έβλεπα και τον αστυνόμο, τον Μπρόνσον...ήθελα να γίνω και γω έτσι, να πιάνω τους κακούς και να πυροβολώ...Ηθελα να γίνω «καπ». Αυτά ήταν πρότυπα για μένα, μ' έχουν επηρεάσει.»³³¹

Ο Γ.Π. παραδέχεται ότι παρασύρθηκε από τους δασκάλους του:

« Μακάρι να μην έκανα παρέα με δυνατούς δασκάλους, αυτοί με τη δύναμη και γω ακολουθούσα Σα χαζός, να τώρα...βέβαια παίρνω πάνω μου τις ευθύνες..μα, κάποια πράγματα τα έκανα γιατί έτσι ήταν οι εντολές των δασκάλων της τέχνης και της νύχτας...πάντως αν τα καταφέρεις, θα μάθει ο

³²⁸ Οπ.παραλ.272. Σελ.121

³²⁹ Βλ. βιοαφ.Σ.Δ.233

³³⁰ Βλ. βιοαφ.Α.Χ σελ.169

³³¹ Βλ. βιοαφ. Θ.Γ. σελ.209

κόσμος για πολλά πράγματα που είναι στα πόδια του και δεν παίρνει χαμπάρι...»³³²

Και ο Κ.Λ παραδέχεται:

«Καθιερώθηκα ως πορτιέρης. Οι προπονητές μου έλεγαν: "αφού δεν πρόκειται να δεις χαίρι από την προπόνηση, μπες πόρτα να βγάλεις λεφτά". Ήταν χαμηλού πνευματικού επιπέδου και οφείλω να ομολογήσω ότι παρασύρθηκα. Αυτό ήταν ! Χώθηκα για καλά στη νύχτα. Γνωριμίες κάθε είδους. «Πολεμιστές, εργάτες, δημόσιοι υπάλληλοι. Όμως ήμουν πολύ δυνατός, σκληρός και δεν μασούσα.»³³³

Τέλος υπάρχει και η συντελεστική επιθετικότητα, που έχει ως στόχο την κατάκτηση κάποιου αντικειμένου, κυριαρχία ατόμων, περιοχών και στην εξασφάλιση δικαιωμάτων.³³⁴

Η εχθρική επιθετικότητα απευθύνεται σε άτομα και εκδηλώνεται με βίαιες πράξεις και συναισθήματα.

Αφηγείται με ενθουσιασμό ο Α.Π.:

« Γίναμε ένα, αχτύπητο δίδυμο. Δεν μας μιλούσε κανείς, γιατί ήμασταν σκληροί. Είχαμε ξυρίσει τα μαλλιά μας , φορούσαμε σκουλαρίκια και στρατιωτικά ρούχα....γίναμε πρώτοι στην περιοχή, δεν τολμούσε κανείς να μας μιλήσει. Στον κόσμο της παρανομίας είχαμε τα σκήπτρα. Για τον απλό κόσμο ήμασταν δάκτυλο δυκτούμενοι, οι αλήτες που έκλεβαν μηχανάκια. Όποιος έφερνε αντίρρηση τον πλακώναμε στο ξύλο. Ο Κωστής ήταν ο πιο σκληρός. Ήθελε να τον τελειώσει τον άλλον, εγώ προσπαθούσα να τον συγκρατήσω, ήμουν πιο ήρεμος, σε αντίθεση με αυτόν που ήταν αρκετά νευρικός. Τότε άρχισα TAG-SOO-DO και πυγμαχία για να είμαι πιο δυνατός και αν στηρίζομαι στα χέρια μου, όποτε χρειαζόταν...

Ήταν ευέξαπτος και κουβαλούσε πάνω του μαχαίρια και πεταλούδες. Ποτέ δεν ήμουν σύμφωνος με αυτό, γιατί φοβόμουν μήπως μαχαिरώσει κανένα πάνω σε καβγά. Έτσι και έγινε. Σ' έναν τσακωμό ο Κωστής δεν έλεγε τα νεύρα του και επήλθε το μοιραίο...»³³⁵

Η εξωτερική της επιθετικότητας εκδηλώνεται με βίαιη συμπεριφορά και πράξεις οι οποίες χαρακτηρίζονται από το κοινωνικό σύνολο απορριπτές και καταδικάζονται από το νόμο και το Ποινικό Δίκαιο.

Το Ποινικό Δίκαιο είναι η εφεύρεση του Κράτους για την άσκηση και επιβολή εξουσίας και την ισορροπία των διαφορών ανάμεσα στις κοινωνικές τάξεις και την αντιπαλότητα αυτών, προσπαθεί να επιβάλει μέσα από τα άρθρα ποινές για τις πράξεις οι οποίες προσβάλλουν τα έννομα αγαθά και τους πολίτες.³³⁶

³³² Βλ. βιοαφ. Γ.Π.σελ.187

³³³ Βλ. βιοαφ. Κ.Λ.σελ.131

³³⁴ Οπ.παραπ. 272, σελ.118.

³³⁵ Βλ. βιοαφ. Α.Π.σελ.192

³³⁶ Η. Δασκαλάκης *Η εγκληματολογία της κοινωνικής αντίδρασης* Αθήνα-Κομοτηνή, Σάκουλας, 1985, σελ.75.

Με απογοήτευση συμπληρώνει ο ίδιος κρατούμενος, ο Α.Π, για την πρώτη φορά του εγκλεισμού του:

« Παράλληλα έκανα κικ-μπόξινγκ, κατέβαινα σε αγώνες και δούλευα νύχτα, με τη σκέψη όμως ότι κάποια στιγμή θα έφευγα από τον κόσμο της. Όμως δεν έγινε πραγματικότητα. Στις διάφορες δουλειές που έκανα πάντα υπήρχε ο φόβος του νόμου. Έτσι πρώτη φορά μπήκα φυλακή το 1993, βγήκα όμως σε λίγους μήνες. Τη δεύτερη φορά, το 1994, έμεινα αρκετά. Όταν μπήκα, βρήκα πολλούς γνωστούς οι οποίοι ήταν γνώστες πολεμικών τεχνών.»³³⁷

Ενέργειες των εγκλειστών πολεμιστών, όπως η προστασία, ο εκβιασμός, η ληστεία, η διακίνηση ναρκωτικών, πόρνων, όπλων και η ομηρία, είναι παράνομες δραστηριότητες που αποφέρουν κέρδος, χαρακτηρίζονται για τη βιαιότητα και την επιθετικότητα και κατατάσσονται στο οργανωμένο έγκλημα.

Το οργανωμένο έγκλημα και ο γκανγκστερισμός, πηγάζουν από τη βούληση διάπραξης εγκληματικών πράξεων με κίνητρα κτητικά.³³⁸

Παραδέχεται ο Θ.Γ ότι:

« Πάντα θα υπάρχουν οι "κάπς" που θα κυνηγάνε τους "φάιτερς" και θα γίνεται ο χαμός από καταδιώξεις και μπιστολιές..εκεί είναι ποιος θα "πάρει" τον άλλον ρίχνουν και οι δύο μεριές, όπως βλέπεις στα έργα, γκάντζτερς.. μαφία, με πολύ αίμα, ένταση και απώλειες...κερδισμένοι είναι πάντα οι "κάπς"»³³⁹

Συμπληρώνει με παράπονο:

«Τι φταιω εγώ αν ο αδελφός μου δεν έκανε σωστά τις δουλειές; δεν έκανε σωστούς ξεκάθαρους λογαριασμούς..μια φορά γύρισε το κλειδί και μπουμ... εγώ όμως τι έκανα; γύρναγα από φαγητό με τους κολλητούς μου και μας την έπεσαν ε; τι θα κάναμε; έξι...ε.. "κάπς". Εγώ δεν φταίω σε τίποτα...ο αδελφός μου δεν τα έκανε καλά...αυτός είχε αποκτήσει πολλές γνωριμίες από το γυμναστήριο και ερχόταν σε επαφή με πολλούς, ξέρεις, γυμναστήριο με πολεμικές τέχνες, σάκους, βάρη...εκεί μαζεύομασταν και βάζαμε γάντια...»

Τέλος, παραδέχεται:

« Ο αδελφός μου τώρα τελευταία δεν τα έκανε καλά, τσακωνόταν συνέχεια, δημιουργούσε εχθρούς για μικροπράγματα και όταν πηγαίναμε για δουλειά, έπαιρνε κομμάτια της πίτας που δεν ήταν δικά του και δεν του ανήκαν, το άσχημο ήταν πως φεύγαν τα χέρια του πολύ εύκολα και οι σφαίρες το ίδιο...»³⁴⁰

³³⁷ Οπ. παραπ. 335.σελ.194

³³⁸ Οπ.παραπ. 300, σελ.36-37.

³³⁹ Βλ. βιοαφ. Θ.Γ. σελ.211

³⁴⁰ Οπ.παραπ.339, σελ.210

4.3. Μορφές βίας και πολεμικές τέχνες.

Ο Ε. Fattah στο βιβλίο «Θυματολογία και όψεις θυματοποίησης», διαχωρίζει τη βία σε οργανική και εκφραστική. Η οργανική βία είναι το μέσο που οδηγεί στην επίτευξη ενός σκοπού. Τέτοιο είδος βίας εκδηλώνεται σε παράνομες ενέργειες όπως είναι η ληστεία, η εκβίαση και η ομηρία. Από την άλλη πλευρά εκφραστική βία χρησιμοποιείται για να εκφραστούν συναισθήματα όπως ο θυμός, το μίσος και η οργή.³⁴¹

Ανάλογα με τα κίνητρα, η βία διακρίνεται σε:

1. Ληστρική βία.
2. Βία με σεξουαλικά κίνητρα.
3. Ανταποδοτική βία.
4. Βία με ιδεολογικά κίνητρα.
5. Βία με κίνητρο την διεκδίκηση
6. Βία αδικαιολόγητη, χωρίς κίνητρα.
7. Βία με στόχο την πρόκληση και την διατάραξη.³⁴²

Η βία εμπεριέχεται στον τρόπο ζωής των “πολεμιστών.”

Αποτελεί βασικό στοιχείο και προϋπόθεση για την πραγματοποίηση των παράνομων ενεργειών και εγκλημάτων.

Οι πολεμικές τέχνες εμπεριέχουν τη βία. Μαζί με άλλα παράνομα μέσα όπως είναι τα όπλα, τα ναρκωτικά και οι βλέψεις για παράνομο κέρδος, δημιουργούν ένα συγκεκριμένο «σύστημα εγκληματικής συμπεριφοράς». Τα άτομα που ανήκουν στις οργανωμένες ομάδες, συμμορίες, έχουν βίαιο τρόπο ζωής και συνήθειες. Δεν είναι μόνο οι παράνομες και εγκληματικές ενέργειες που διαπράττουν αλλά υιοθετούν και ένα στυλ ζωής που έχει τα ακόλουθα χαρακτηριστικά:

1: Όμοιες συνήθειες, ήθη, παραδόσεις, υποστήριξη μεταξύ των μελών-δραστών, συνεργασία ως ένα σημείο.

2: Κοινή συμπεριφορά, κοινή πορεία και συμφέροντα, όπως και κοινοί εχθροί.

3: Αυτοί που ανήκουν στο σύστημα διακατέχονται από έντονα συναισθήματα για ότι τους περιβάλλει και τους πλαισιώνει.³⁴³

Ο Becker στο βιβλίο του «οι περιθωριοποιημένοι» αναφέρει:

«Τα μέλη των οργανωμένων παρεκκλινουσών ομάδων, έχουν σίγουρα ένα πράγμα κοινό: την παρέκκλιση τους. Τους δίνει την αίσθηση της κοινής μοίρας, έχοντας να αντιμετωπίσουν τα ίδια προβλήματα, αναπτύσσεται μια παρεκκλίνουσα υποκοουλτούρα: μια ομάδα απόψεων και κατανοήσεων σχετικά

³⁴¹ Στο βιβλ. Β. Αρτινοπούλου-Α. Μαργανάς *Θυματολογία και όψεις θυματοποίησης* Αθήνα, Νομική Βιβλιοθήκη, 1996, σελ. 171.

³⁴² Οπ. παρ. 153, σελ. 171.

³⁴³ Οπ. παρ. 300, σελ. 38.

με το πώς μοιάζει ο κόσμος και πως τον αντιμετωπίζουν καθώς και μια ομάδα δραστηριοτήτων ρουτίνας βασισμένες σ' αυτές τις απόψεις. Η ιδιότητα του μέλους σε μια τέτοια ομάδα σταθεροποιεί μια παρεκκλίνουσα ταυτότητα.»³⁴⁴

Κρατούμενος που μόλις έχει έρθει από τις φυλακές της Αγγλίας, αφηγείται:

«...Όμως ο συγκάτοικος μου ήταν Ιρλανδός και το διαμέρισμα ήταν γεμάτο όπλα. Κατέβαινα στο υπόγειο και έβρισκα βόμβες, εκρηκτικά... ήταν σε οργάνωση... καταλαβαίνεις που έμπλεξα... κόλλησα με τα παιδιά, έγινα και γω "ένα"»³⁴⁵

Και άλλος, επειδή ανήκει στην "ομάδα" λειτουργεί και πράττει καλλίτερα από κοινού μαζί με το Θέμη:

«...Στην Ελλάδα όταν ήρθα, κάναμε πολύ παρέα. Αυτός ήταν παντρεμένος όμως γυνάγαμε συνέχεια στα κλαμπ με γκόμενες... γυναικάρες... τις πιο όμορφες κυκλοφορούσαμε. Κάθε βράδυ, όταν βγαίναμε στην παραλία γινόταν χαμός. Πηγαίναμε σε μεγάλα κλαμπ με κάτι αμάξια και με τις πιο όμορφες. Συχνά τσακωνόμασταν γιατί κάτι παιδιά στην πόρτα δεν μας άφηναν να περάσουμε... έπεφτα ξύλο... μπαμ-μπαμ. Αριστερό δεξί "κροσέ" ντιρέκτ, μαβάσι και κάτω... Είχαμε δείρει 4 άτομα. Ο ένας ήταν καρατέκα, ο άλλος κικ μποξέρ... έπεσε ξύλο...»³⁴⁶

«Πολεμιστές» χρησιμοποιώντας την τέχνη, τα όπλα και τα εκρηκτικά, παρανομούν και διαπράττουν τα πιο βίαια εγκλήματα μετατρέποντας τις πολεμικές τέχνες σε εγκληματικό φαινόμενο.

Στην αφήγηση του κρατουμένου είναι πασιφανής η βία που ασκείται από τα μέλη- "πολεμιστές"- της κάθε ομάδας:

«...γι' αυτό έγινε χαμός στην Ηλιούπολη, είναι πολλά τα λεφτά και αρκετές οι ομάδες, κάποιος έπρεπε να πάρει το πάνω χέρι γιατί, τον αδελφό μου δεν τον ανατίναξαν; γύρισε το κλειδί και έφυγε 30 μέτρα... είναι σκληρή η ζωή μας και ξέρουμε πως μια μέρα θα πεθάνουμε... εγώ είμαι ο μόνος που έμεινα και ο πατέρας μου... "χίς γκον", τον γαζώσανε την ώρα που οδηγούσε...»³⁴⁷

Και άλλος «ντον» χτυπημένος με πολλές σφαίρες και προδομένος, χαρακτηρίζει τις «ομάδες» αυτές:

«Πρέπει να γράψεις στη διατριβή σου ότι οι μπράβοι είναι "σκόλοι", να "σκόλοι" που πληρώνονται για να χτυπούν τον κόσμο και να κάνουν "δουλειές". Είναι θύτες και θύματα μαζί. Σήμερα χτύπησες εσύ ένα, αύριο θα χτυπήσουν εσένα... και τέλος δεν έχει το παιχνίδι. Έχει; να 'η μέσα 'η "πο μέσα". Άλλος δρόμος δεν υπάρχει... η ζωή είναι τόσο γρήγορη και τόσο

³⁴⁴ H.Becker, (μετφ.) Αθ.Κουτζόγλου, Οι περιθωριοποιημένοι, Αθήνα, Νομική Βιβλιοθήκη, 2000, σελ.89.

³⁴⁵ Βλ. βιοαφ.Α.Σ.σελ.217

³⁴⁶ Βλ. βιοαφ. Α. σελ.113

³⁴⁷ Βλ. βιοαφ. Θ.Γ. σελ.210

έντονη...ταινία δεν φτάνει τη ζωή ενός μπράβου.. **άλλος κόσμος, γεμάτος ψέματα, τσαμπουκάδες, κλωτσιές και “συμβόλαια”**»³⁴⁸

Τέλος, άλλος κρατούμενος αναφέρεται στις πολεμικές τέχνες και την πραγματική τους- εγκληματική υπόσταση:

«...η ζωή αυτών που κάνουν το λάθος να παθιαστούν με τις μπουνιές ...όλο “ος” και άλλα τέτοια αλλάσαα το βράδυ δέρνουμε τον μαγαζάτορα γιατί δεν μας δίνει το νυχτοκάματο ή του τινάζουμε το μαγαζί ή το αμάξι ή κάνουμε καμιά ληστεία με κουκούλες για να μην δουν τον δάσκαλο του καράτε ή άλλης τέχνης...και φυσικά την άλλη μέρα ξανακάνουμε “ος” διδάσκουμε σε παιδάκια ε...βγάζουμε και κανένα για “πόρτα” και μπραβιλίκι και κατά τα άλλα όμως διδάσκουμε πολεμικές τέχνες ...αυτά να γράψεις ..έτσι κοροϊδεύουν τον κόσμο, βέβαια όχι όλοι...από τους δέκα οι εννέα...αν σου πω και άλλα δεν θα υπάρχουν σχολές.»³⁴⁹

4.3.1 Εκβιαστές που ασκούν βία, βάσει πολεμικών τεχνών.

Οι εκβιαστές είναι αυτοί που με τη χρήση σωματικής και ψυχολογικής βίας επιβάλλουν την παρουσία τους με αντάλλαγμα οικονομικά οφέλη. Είναι οι λεγόμενοι “νονοι” ή “ντον”. Άλλοι τους ονομάζουν “μπράβους”.

Ο Γεωρ.Τζανακάκης στη διατριβή του υποστηρίζει ότι:

« Συνήθως είναι φτωχόπαιδα από γειτονιές της Αθήνας, παιδιά ως επί το πλείστον χωρισμένων γονιών, που τα σωματικά τους προσόντα σε καμία περίπτωση δεν συμβαδίζουν με τα πνευματικά. Η αρχή γίνεται πάντα από τις αίθουσες γυμναστηρίων εκεί όπου καλλιεργούνται επι τω βελτίω τα περισσότερα μέλη του σώματος. Δυστυχώς όμως στην περίπτωση τους δεν ισχύει η ρήση “νους υγιής εν σώματι υγιή”, αλλά “όσο πιο φουσκωτός τόσο πιο επιβλητικός”. Η συνέχεια είναι απλή. Όποιος “φουσκώνει” τα μπράτσα και θέλει να μπει στην “πάτσα” του εύκολου κέρδους και της απαστράπτουσας νυχτερινής –τώρα και ημερήσιας- παρεπιδημίας, έχει στη διάθεση του πολλούς τρόπους και “ευκαιρίες”.

Μια άλλη “δεξαμενή” άντλησης τέτοιων ανθρώπων-νονών- είναι οι επαγγελματίες –εκπαιδευτές και εκπαιδευόμενοι διαφόρων πολεμικών τεχνών(ΚΑΡΑΤΕ – ΠΥΓΜΑΧΙΑ - ΠΑΛΗ) ή και συνταξιούχοι πρώην πρωταθλητές τέτοιων αθλημάτων , που πλέον βρίσκονται στο περιθώριο και χωρίς οικονομική βοήθεια.»³⁵⁰

Υπάρχουν πολλοί “ντον” και ομάδες. Κάθε ομάδα προσπαθεί με αθέμιτα μέσα να πάρει τα ηνία από τις άλλες ομάδες και να αποκομίσει αυτή τα χρήματα απο τις παράνομες δραστηριότητες .

³⁴⁸ Βλ. βιοαφ.Β.Β. σελ.147

³⁴⁹ Βλ. βιοαφ.Β.Η.σελ.202

³⁵⁰ Γεωρ. Τζανακάκης Προστασία και εκβιάσεις που αφορούν τη λειτουργία καταστημάτων και κέντρων διασκέδασης. Η αντιμετώπιση τους από την Αστυνομία. Αθήνα, 2000, σελ 68.

Υπάρχει η διχόνοια μεταξύ των ομάδων και των “νονών” γι αυτό και τις περισσότερες φορές ξεκαθαρίζουν τους λογαριασμούς μεταξύ τους με τη δύναμη των όπλων. Αυτό επιβάλλει η μαφία, οι νόμοι της νύχτας και ο νόμος της σιωπής-“ομετρά”.³⁵¹

Ο Κ.Α, πρωταθλητής στις πολεμικές τέχνες και “ντον”, αφηγείται με απλότητα:

«...μετά ξέρεις...εποπτεία στο μαγαζί, αν γινόταν τίποτα να τον πέταγα έξω και αν του έριχνα και ξύλο...τα γνωστά Από τη νύχτα έκανα πολλές δημόσιες σχέσεις επικίνδυνες όμως...με κακά παιδιά που με το παραμικρό σε κλωτσούσαν και σου έβαζαν το όπλο στο στόμα αμα δεν τους έκανες τα χατίρια....ο καθένας είχε το μαγαζί του....»

Συμπληρώνει:

«...όσο χώνεσαι τόσο λιγοστεύουν και οι ήρεμες, ανέμελες στιγμές σου. Γιατί μεταξύ των ομάδων υπάρχουν έχθρες και μίσση και αυτά σε φοβίζουν, ξέρεις εκεί δεν τσακωνόμαστε με τα χέρια, δεν έχει ξύλο, έχει μπιστολιές, μιλούν τα όπλα και οι σφαίρες, δεν μπορείς να βρείς άκρη, ο ένας θέλει να εξοντώσει τον άλλον.»³⁵²

“Άλλος “ντον” και δάσκαλος του Καράτε συγχρόνως, αποκαλύπτει με μίσος και αγανάκτηση συγχρόνως:

“Κατακρίνουν τους μπράβους ότι είναι κωλόπαιδα, όμως αν γίνει μια φασαρία σ’ένα μαγαζί, τον μπράβο θα φωνάζουν για να παίξει ξύλο και να καθαρίσει. Είναι επικίνδυνο αυτό. Δεν ξέρεις που θα καταλήξει ο καυγάς. Στο τμήμα, στο νοσοκομείο...στη φυλακή; Υπάρχει παιδί εδώ μέσα που έχωσε κροσέ, έπεσε ο άλλος, χτύπησε πίσω στο κεφάλι και σκοτώθηκε...Τώρα είναι μέσα για ανθρωποκτονία...λοιπόν τι μου λές; όλοι καταφεύγουν στους ανθρώπους που βρίζουν, στους μπράβους. Χρωστάει κάποιος μια επιταγή; Δεν έχει να πληρώσει; βάζουν τον μπράβο να πάει να τη “σπάσει”. Δηλαδή; Τον αναγκάζει να του δώσει τα λεφτά.»³⁵³

4.3.2. Πολεμικές τέχνες και βίαια εγκλήματα

Οι πολεμικές τέχνες όπως είδαμε και στο κεφάλαιο 4.2.1, είναι ο τρόπος με τον οποίο κάποιος μπορεί να επιβληθεί, χρησιμοποιώντας τις πρακτικές του γνώσεις και τεχνικές πάνω σε ανθρώπους και αντικείμενα.

Με τη χρησιμοποίηση των π.τ. μπορεί να προκληθούν μικρές ζημιές ως και τα μεγαλύτερα και τα πιο βίαια εγκλήματα. Το έγκλημα είναι φαινόμενο που δεν κυριαρχείται από την ατομική βούληση, αλλά αποτελεί προϊόν επίδρασης πάνω στο άτομο από διάφορους παράγοντες που καθορίζουν την ανθρώπινη συμπεριφορά σε μία συγκεκριμένη κοινωνία και εποχή.³⁵⁴

³⁵¹ Οπ.παρατ 305

³⁵² Βλ. βιοαφ. Κ.Α σελ.228

³⁵³ Βλ. βιοαφ. Δ.Σ.σελ.234

³⁵⁴ Η.Δασκαλάκης *Η εγκλημασιολογία της κοινωνικής αντίδρασης* Αθήνα-Κομοτηνή, Σάκουλας, 1985, σελ.10

Στρέφεται εναντίον της κοινωνίας και προσβάλλει αξίες της. Η κοινωνία σαν αντίδραση ενάντια στο δράστη, τον τιμωρεί και τον περιθωριοποιεί.

Υπάρχουν δύο κατηγορίες εγκλημάτων: Αυτά που προσβάλλουν το συναίσθημα του οίκτου: Εγκλήματα κατά ζωής και κάθε είδους πράξεις που τείνουν να προξενήσουν κακό.

Αυτά που προσβάλλουν το συναίσθημα της εντιμότητας: Βίαιες ενέργειες και επιθέσεις κατά της ιδιοκτησίας, βλάβες έμμεσες στην ιδιοκτησία ή στα αστικά δικαιώματα των ατόμων.³⁵⁵

Οι έγκλειστοι «πολεμιστές» έχουν διαπράξει βίαια εγκλήματα χρησιμοποιώντας ως μέσο τις πολεμικές τέχνες, τα όπλα και τη κοκαΐνη:

Κρατούμενος που έχει ντυμπλάρει τον Τζακ-Νόρις σε ταινίες Καράτε και ήταν πρωταθλητής κόσμου στο κικ-μποξινγκ αποκαλύπτει:

«...ναι...έτσι είναι...ξέρεις πάνω στο "ρίνγκ" έχω σκοτώσει...με "κροσέ" έχω στείλει τρεις φορές άνθρωπο... "νοκ-άουτ" και κάσα...ναι γι' αυτό τώρα με κατηγορούν για τόσους φόνους, με κατηγορούν ότι έχω κρεμάσει έναν σε κολώνα...και κάτι άλλους φόνους...και όλα αυτά γιατί είμαι πολεμιστής, μαχητής, με τις μπουνιές και τη δύναμη μου έχω κάνει εγκλήματα...κατάλαβες; αυτά κάνουν οι πολεμικές τέχνες.»³⁵⁶

Άλλος, αφηγείται με σκληρότητα:

«Δεν ξέρω πως είναι να σε αγαπάνε και να αγαπάς...ξέρω όμως τον ήχο από τα όπλα, ξέρω από νύχτα και από κικ-μποξινγκ και πυγμαχία...ρε Δέσποινα, έχω χάσει δύο αδέρφια από σφαίρες...ο ένας, σκοτώθηκε από έναν μπράβο, διαφορές...και ήρθε ο θάνατος...ο άλλος, πάνω στην συμπλοκή με αστυνομικό, έχασε τη ζωή του...βέβαια ήταν θέμα άμυνας, επιβίωσης καθ' ψυχολογίας....»

Προσθέτει :

«Βλέπεις το δακτυλίδι; Έχει άγκυρα...μ'αρέσουν τα ταξίδια και ένα κομμάτι μου θα ήθελε να είναι ναυτικός...ξέρεις στην Αφρική τρώνε ανθρώπινο κρέας, είναι πολύ νόστιμο, ξέρεις γιατί; έχει πολύ λίπος...ρε συ Δέσποινα...εσύ τι θα έκανες; αν δεν είχες να φας, δεν θα σκότωνες τον διπλανό σου για να τον φας; τι νομίζεις; ειδικά τα παιδιά που έχουν «ομάδες», κάνουν «μύτα» και γίνονται επιθετικοί για να βγουν για δουλειά...πως αλλιώς θα επιβληθούν; βέβαια απλώνουν εύκολα το χέρι τους και πέφτει ζύλο.»³⁵⁷

Άλλος κρατούμενος αφηγείται:

«Εμείς δεν μιλάμε καθόλου, δεν είμαστε φουσκωτοί μ όγκο, κάνουμε συνέχεια πολεμικές τέχνες αλλά σε μέρη που να μη μας βλέπουν, γιατί δεν το κάνουμε για μαγκιά αλλά γιατί θα τις χρησιμοποιήσουμε στη δουλειά, στις αποστολές που θα μας αναθέσουν οι από πάνω και μεις απλά και χωρίς θόρυβο θα πρέπει να τις εκτελέσουμε...όπως κάνα οι "Νίντζα"...»

και συμπληρώνει:

³⁵⁵ Ιακ.Φαρσεδάκης Στοιχεία εγκληματολογίας Αθήνα, Νομική Βιβλιοθήκη, 1996, σελ.27.

³⁵⁶ Βλ. βιοαφ. Ν.Χ.σελ.162

³⁵⁷ Βλ. βιοαφ.Α.Χ. σελ.169

“...όταν είναι για συμβόλαιο θανάτου τα πράγματα είναι σοβαρά...δεν είναι αγώνας με κανονισμούς και απαγορεύσεις...είναι πόλεμος, βία, θάνατος και δε σου κρύβω πως έχω μεγαλώσει με τη βία ...”³⁵⁸

4.3.3. Διάφορες μορφές εκβίασης και προστασίας.

Στην αρχή του κεφαλαίου 4.3. αναφερθήκαμε στις μορφές βίας και επικεντρώσαμε το ενδιαφέρον μας στις ακόλουθες μορφές:

Στην ληστρική βία, την ανταποδοτική βία και τη βία με κίνητρο την διεκδίκηση .

Σε αυτά τα είδη βίας ανήκουν και η εκβίαση , προστασία και η απόπειρα ανθρωποκτονίας.

Αυτές οι εγκληματικές δραστηριότητες ξεκίνησαν στις αρχές του 20ου αιώνα και υλοποιήθηκαν από τις διάφορες “μαφίες” όπως η Ιταλική, η Ιταλοαμερικάνικη, η Ιαπωνική και η Κινέζικη.

Κάποιοι από τους αρχηγούς αυτών των “ομάδων” έγιναν θρύλοι και οι ζωές τους έγιναν ταινίες, όπως είναι ο Αλ Καπόνε, ο Ντον Κορλεόνε, η ταινία “νονός” και πολλές άλλες ταινίες βασισμένες στη ζωή εκβιαστών και μαφιόζων.³⁵⁹

4.3.3.1. Προστασία καταστημάτων.

Η προστασία εμπεριέχεται στην εκβίαση . Σύμφωνα με το άρθρο 385 του ποινικού κώδικα:

Αν ο υπαίτιος μεταχειριστεί βίαιη απειλή εναντίον επιχείρησης και με εξαναγκασμό θέλει να παρέχει προστασία, τότε τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον δύο έτη.³⁶⁰

Η προστασία σε καταστηματαρχες και επιχειρηματίες εμφανίζεται ως εγκληματικό φαινόμενο. Είναι παράνομη δραστηριότητα και ανήκει στο οργανωμένο έγκλημα το οποίο κοινώς ονομάζεται Μαφία.

Οι προστάτες και οι μπράβοι προσλαμβάνονται από τους “ντον” για να εκτελούν διαταγές και είναι τα πρωτοπαλίκαρα των αργηγών, στους οποίους έχουν πίστη και είναι πειθήνια όργανα αυτού.

Ο Α.Α αναφέρεται στο φαινόμενο της προστασίας:

«...γιατί είναι τα κυκλώματα που σε μπλέκουν...σε πιάνει ο δάσκαλος, σου φουσκώνει τα μυαλά και σε βγάζει στη νύχτα και στην παρανομία...παίρνει απτός τα χοντρά λεφτά και σου δίνει εσένα τα ψίχουλα, άσε που κάθε βράδυ κινδυνεύεις να σε σκοτώσουν από την αντίπαλη όχθη...να η ζωή των «νονών»

³⁵⁸ Βλ. βιοαφ.Β.Γ. σελ.155

³⁵⁹ Όπ. παραπε. 350 σελ.75.

³⁶⁰ Π. Ραφτόπουλος *Ποινικό δίκαιο* Αθήνα, Γ.Ραφτόπουλος, 1996, σελ.851.

είναι σκέτη ταινία...κάποτεεεε υπήρχε ο «νονός» η ταινία και όλοι μέναμε άφωνοι με τη βία και το ξύλο...εμ... η δική μας ζωή είναι χειρότερη.»³⁶¹

Άλλος κρατούμενος, πρωτοπαλίκαρα σε μια από τις πιο δυνατές “ομάδες πολεμιστών” αφηγείται:

«...έλα εσυ που είσαι μάγκας...έλα μαζί μας να κάνουμε χοντρές δουλειές με καλά λεφτά’. Έτσι έγινε. Βάζαμε άλλους στην «πόρτα» και γω με έναν φίλο μου παίρναμε μαγαζιά. Τους επιχειρηματίες τους “ρίχναμε” με το μιλητό. Βέβαια είχαμε και τις πλάτες άλλων που τους έτρεμαν. Και κλείναμε έτσι τις δουλειές. Πιστεύαμε πως εκμεταλλευόμασταν τους άλλους, όμως τα πράγματα ήταν ακριβώς αντίθετα. Άλλοι μας χρησιμοποιούσαν, έβγαζαν χοντρά λεφτά και μεις; πολύ λιγότερα και ρισκάραμε πολλά περισσότερα. Ναι, με χρησιμοποιούσαν, όπως πάρα πολλούς άλλους, Καρατέκα και φουσκωτούς. Το ίδιο και το αυτό.»³⁶²

Ο Θ.Γ όντας ήρεμος και έχοντας συναίσθηση των πράξεων του, παραδέχεται:

“...κάθε ένας με “τζιμ”...αυτοί κάνουν τα χοντρά παιχνίδια γιατί γνωρίζουν κόσμο και χώνονται...πάντα θα υπάρχουν δάσκαλοι παράνομοι, οι οποίοι θα πηγαίνουν με μαθητές-πρωτοπαλίκαρα- για αν “μαζέψουν”, να μεταφέρουν και να κάνουν δουλειές της νύχτας...σκοτεινές, με κίνδυνο και πολλές σφαίρες.”³⁶³

Ο Α. που συνεργαζόταν με ένα από τους πιο ισχυρούς “ντον” ισχυρίζεται:

«...μόνο μαγκιά, κανα δυό μπουνιές και βγαίνουν στη νύχτα για να το παίζουν μπρά’βοι. Όμως δεν έχουν ψυχή, δεν έχουν ασχοληθεί χρόνια με τις πολεμικές τέχνες, δεν ξέρουν τι σημαίνει αντοχή στον πόνο και πειθαρχία. Το μόνο που ξέρουν είναι αν χρησιμοποιούν μ το παραμικρό τα χέρια τους, τις γροθιές τους. Γίνονται παράνομοι και τα θέλουν όλα δικά τους: μαγαζιά, προστασίες...όμως ο δάσκαλος δεν διδάσκει τέτοια συμπεριφορά και τρόπο ζωής. Εδώ οι δάσκαλοι παίρνουν τα καλά και αγαθά παιδιά, τους λένε ένα σωρό ψέματα, τους φουσκώνουν τα μυαλά και τα μπλέκουν στη νύχτα με όπλα, ναρκωτικά, βρώμικες δουλειές...τσακώνονται μεταξύ τους πολύ, αρχίζουν τις διχόνοιες και τα καρφώματα...και στο τέλος βρίσκονται στο χώμα...και αυτό γιατί πιστεύουν ότι με τις γροθιές και τις κλωτσιές θα γ.....τον κόσμο.»³⁶⁴

4.3.3.2. Εκβίαση.

Τα άτομα που δεν διαθέτουν τα νόμιμα-κοινωνικά καθιερωμένα-μέσα για να πετύχουν τους στόχους, δεν διστάζουν να χρησιμοποιήσουν παράνομα

³⁶¹ Βλ. βιοαφ. σελ.Ν.Χ-Α.Α σελ.159

³⁶² Βλ. βιοαφ. Κ.Λ σελ.132

³⁶³ Βλ. βιοαφ. Θ.Γ. σελ.211

³⁶⁴ Βλ. βιοαφ. Α. σελ.113

μέσα για να αποκτήσουν αυτά που θέλουν και να βελτιώσουν τον τρόπο ζωής τους.³⁶⁵

Ένα από τα παράνομα μέσα που χρησιμοποιούν είναι οι πράξεις που χαρακτηρίζονται ως εγκλήματα κατά της ιδιοκτησίας. Σε αυτά ανήκει και η εκβίαση.

Ο παθών με τη βία και την απειλή των δραστών εξαναγκάζεται να πράξει ή να ανεχθεί κάτι, από το οποίο επέρχεται ζημιά στη δική του περιουσία. Οι δράστες ενεργούν με σκοπό να αποκομίσουν οι ίδιοι ή άλλοι παράνομο όφελος, χρηματικό ή οποιαδήποτε άλλα δικαιώματα.

Ο Παναγιώτης Ραφτόπουλος στο βιβλίο του «Ποινικό Δίκαιο», φέρει ένα παράδειγμα εκβίασης: «Ο Α συλλαμβάνει το Β από το αριστερό χέρι και τον πιέζει γερά με ιαπωνικό κόλπο για να του υπογράψει εξοφλητική απόδειξη για χρέος που είχε ο Α προς το Β, πράγμα που γίνεται. (εκβίαση με σωματική απειλή εναντίον προσώπου).³⁶⁶

Ο Δ.Σ αφηγείται:

«...όλοι καταφεύγουν στους ανθρώπους που βρίζουν, στους μπράβους. Χρωστάει κάποιος μια επιταγή; δεν την έχει πληρώσει; βάζουν τον μπράβο να πάει να τη “σπάσει”. Δηλαδή; Τον αναγκάζει να δώσει τα λεφτά που χρωστάει.»³⁶⁷

Η εκβίαση και η παροχή προστασίας είναι εγκληματικά φαινόμενα που παρουσιάστηκαν με την εμφάνιση των κλαμπ και των καταστημάτων με ζωντανή μουσική. Από το 1985 και μετά η προστασία- εκβίαση πήρε άλλες διαστάσεις και εξαπλώθηκε. Συστάθηκαν ομάδες οι οποίες “πρόσφεραν” τις υπηρεσίες τους σε μεγάλα μαγαζιά, σε νυχτερινά κέντρα μέχρι και στα πιο μικρά μπαράκια.

Ο Γ. Τζανακάκης στη διατριβή του³⁶⁸, αναφέρει ότι υπάρχουν 16 ομάδες-περίπου-όπου η κάθε μία αποτελείται από 7 ως 22 άτομα. Πολλοί από αυτούς είναι αλλοδαποί. Χρησιμοποιούνται για τις σκληρές και δύσκολες δουλειές, επειδή είναι άγνωστοι και μπορούν να διαφύγουν εύκολα στις χώρες από τις οποίες έχουν έρθει. Ο «ντον» έχει στην ομάδα του και τους «εισπράκτορες». Αυτοί μεταφέρουν όπλα και παίρνουν τις εισπράξεις από τα μαγαζιά.

Ο Σ.Π παραδέχεται στην αφήγηση του:

«...μαθαίνουν να χτυπούν τεχνικά και μετά βγαίνουν στη νύχτα μαζί με τους υπόλοιπους για να κάνουν παρανομίες. Οι περισσότεροι στα νυχτερινά κέντρα, Έλληνες και αλλοδαποί, είναι εκπαιδευμένοι, ξέρουν να κλωτσούν καλά! Όμως το άσχημο που υποτιμά τις πολεμικές τέχνες είναι ότι αυτοί που τις αντιπροσωπεύουν όχι μόνο χτυπούν και προκαλούν, αλλά πίνουν και ότι κρίνουν το κάνουν κάτω από την επήρεια ναρκωτικών. Έτσι, ρίχνουν την

³⁶⁵ Lewis Coser-Bernard Rosenberg *Sociological theory* New York, Macmillan C., 1969, 566.

³⁶⁶ Π. Ραφτόπουλος *Ποινικό Δίκαιο* Αθήνα, Π. Ραφτόπουλος, 1996, σελ. 856.

³⁶⁷ Βλ. βιοαφ. Δ.Σ σελ. 234

³⁶⁸ Οπ. παρ. 350 σελ. 47

ποιότητα των πολεμικών τεχνών, γίνονται επικίνδυνοι και ανεπιθύμητοι στον κόσμο...»³⁶⁹

Τα περισσότερα χρήματα τα παίρνει ο «ντον» γιατί αυτός έχει τη δύναμη και έχει επιβάλλει το σεβασμό στα υπόλοιπα μέλη της ομάδας. Αυτός «κλείνει» τις συμφωνίες με τους ιδιοκτήτες. Οι απολαβές των μελών αυξάνονται με τα χρόνια και την ανάλογη προσφορά υπηρεσιών.

Ο Ι.Π. παραδέχεται ότι:

«Φαντάσου, είχα δική μου ομάδα, ήμουν αρχηγός συμμορίας. Τα κάναμε όλα Εκβιασμό, προστασία, όπλα, ναρκωτικά... βέβαια έβγαζα πολλά λεφτά, όμως η ζωή μου είχε γίνει κόλαση. Ενώ στην αρχή είχα τρελαθεί από τη χλιδή, τα πλούτη "φύγε σύ έλα εσύ", όλα στα πόδια μου, "κάνε αυτό πούλα, θέλω τόσα αλλιώς θα σου κάνω αυτό, εκείνο..." ξαφνικά... βρέθηκα στον Κορνδαλλό.»³⁷⁰

Ο τρόπος με τον οποίο δρουν οι ομάδες είναι κοινός και συνήθως η μία αντιγράφει την άλλη. Τελικός σκοπός είναι η είσπραξη χρημάτων. Τα "προστάτευτρα"³⁷¹ καταβάλλονται εβδομαδιαίως. Οι "είσπράκτορες" είναι αυτοί που παίρνουν τα χρήματα. Ο αρχηγός δεν εμφανίζεται για λόγους ασφαλείας. Πάντα υπάρχει ο φόβος της σύλληψης. Γι αυτό και χρησιμοποιούνται άτομα που έχουν λευκό ποινικό μητρώο ή αλλοδαποί.

Αποκαλύπτει ο κρατούμενος:

«...βρήκα ένα φίλο και μου πρότεινε μια καλή δουλειά. Αυτός ήταν μπράβος και μου ζήτησε να συνεργαστούμε. Είχε ανοίξει μαγαζιά με στριπ-τιζ.... ξέρεις μπουρδέλα πολυτελείας, σπίτια με μασάζ, τέτοιες δουλειές... με γκόμενες. Συνεργαστήκαμε. Είχε δέκα μαγαζιά αυτός και με ήθελε για συνétaιρο και "προστάτη". Ταν το πιο ήρεμο και ακίνδυνο σκηνικό.. Να προστατεύεις τις κοπέλες. Έπαιρνα εκατό χιλιάδες τη βδομάδα, Δεν ήταν δύσκολη δουλειά. Είχα βέβαια κάτι τσακωμούς, ρίχναμε καμιά σφαλιάρα σε κανένα πελάτη, αλλά εγώ ήμουν τεράστιος και μάχιμος... έβαζα γάντια... τι να μου πει ο κάθε λιγούρης...»³⁷²

Άλλος κρατούμενος αναφέρεται στους αλλοδαπούς:

«Πάντως οι πιο σκληροί είναι οι Πολωνοί και οι Ρώσοι... και οι Αλβανοί... αυτοί δεν χαρίζουν ούτε στη μάνα τους... και αυτή τη σκοτώνουν άμα χρειαστεί... βέβαια όλοι γνωρίζουν πολεμικές τέχνες... εγώ έχω έρθει σε επαφή με κικ μποξέρ Αλβανούς, πυγμαχούς Ρώσους οι οποίοι γνωρίζουν και τέχνες των Νίντζα... ξέρετε, αυτοί που πληρωνόντουσαν από τους δυνατούς και έκαναν κακό... φόνους και άλλα. έπαιρναν το "κατάνα" και έσφαζαν τον κόσμο... Έτσι κάνουν και οι σημερινοί μπράβοι... μόνον που χρησιμοποιούν όπλα αντί για σπάθες... όμως οι παρανομίες είναι ίδιες και χειρότερες... ξέρετε ότι υπήρχαν και

³⁶⁹ Βλ. βιοαφ. Σ.Π.σελ.240

³⁷⁰ Βλ. βιοαφ. Ι.Π.σελ.250

³⁷¹ Οπ. παρ.π. 350σελ.41.

³⁷² Βλ.βιοαφ. Γ.Π.σελ.183

τότε μπράβοι;;έχω διαβάσει πολλά για τις τέχνες γιατί τις αγαπάω και είναι κομμάτι από τη ζωή μου.³⁷³»

Τα μέλη της ομάδας ,αν συλληφθούν, δεν θα πρέπει να αποκαλύψουν τον αρχηγό. Είναι άγραφος νόμος της μαφίας. Αν αυτό συμβεί, τότε θα υπάρξουν κυρώσεις και τιμωρία για τα μέλη της ομάδας.

Κρατούμενος αναφέρεται στους άγραφους νόμους της νύχτας και των περιθωριοποιημένων:

“...είναι η πουσιτιά, η προδοσία..το ρίζιμο...μην ξεχνάς τους νόμους της νύχτας...είναι κλασικό αυτό...όλοι βάζουν κάτω τον άλλον και τον σημαδεύουν...τον “φερμάρουν” και άλλα παιδιά θα στο έχουν πει...ε..είναι συνηθισμένο για τους ανθρώπους της νύχτας...βέβαια υπάρχει διαφορά ...άλλοι το ξαναβάζουν στη μέση τους ενώ άλλοι τραβούν την σκανδάλη...είναι πως θα λειτουργήσει ο εγκέφαλος...ναι ..ναι εμείς πληρώνουμε τα νεύρα μας....άλλοι τραβούν όπλο την ώρα που οδηγούν μηχανή και προσπαθούν να μπιστολιάσουν εν κινήσει...άλλοι κλωτσομπουνίδια και μπιστολιές μαζί..άλλοι χτυπούν με τη λαβή του όπλου και πέφτουν τα λεφτά, εκβιάζουν....”³⁷⁴

4.3.3.3. Βίαια εγκλήματα: Απόπειρα ανθρωποκτονίας- ανθρωποκτονία υπο την επήρεια ναρκωτικών.

Απόπειρα ανθρωποκτονίας από πρόθεση υπάρχει όταν ο δράστης αποφασίζει να σκοτώσει κάποιον και προβαίνει σε προγραμματισμένες ενέργειες για να πραγματοποιήσει το σχέδιο του.. Τα συστατικά στοιχεία της απόπειρας ανθρωποκτονίας είναι:

1.Απόφαση για την τέλεση της εγκληματικής αυτής πράξης.

2.Πράξη που περιέχει αρχή εκτέλεσης της πραγμάτωσης του.

3.Μη πλήρης πραγμάτωση της εγκληματικής ενέργειας.

Αρχή εκτέλεσης θεωρείται κάθε πράξη που περιέχει επίθεση κατάτης ζωής ανθρώπου και μπορεί να οδηγήσει σε έγκλημα.³⁷⁵

Με απογοήτευση και λύπη ο κρατούμενος αναφέρει τα αίτια της απόπειρας ανθρωποκτονίας εναντίον του “ντον”:

“...ήθελα να εκδικηθώ για το φίλο μου...με μια μηχανή , του την είχα στημένη εκτός Αθηνών...τον πλησίασα μα...μας πήρε είδηση ο οδηγός και εκεί άρχισε το κυνήγι...μας τράκαρε και η μηχανή πήγε στο Θεό και μεις φέρναμε τούμπες στην εθνική οδό και να ‘μια...όμως είναι όλη η ομάδα των πολεμιστών ..όλοι μαχητές ..μα είδες πως όλοι είναι τέτοιοι; και γω; φαίνεται πως φταίει η δύναμη που αποκτάς και ο αέρας...”³⁷⁶

³⁷³ Βλ. βιοαφ. Σ.Ρ.σελ.151

³⁷⁴ Βλ. βιοαφ.Α.Χ.σελ.171

³⁷⁵ Π.Κάκαλης, Νεστ.Κουράκης, Α.Μαγγανάς,Ιακ.Φαρσεδάκης *Ποινικός Κώδικας* Αρθρ.42, Αθήνα, Παπαζήση, 1984,σελ.422.

³⁷⁶ Βλ. βιοαφ. Γ.Π.σελ.185

Ειδικώτερα, απόπειρα ανθρωποκτονίας τελούν οι δράστες που πυροβολούν αστυνομικούς, αλλά δεν επέρχεται ο θάνατος τους.³⁷⁷

Ο Θ.Γ. προσπαθεί να δικαιολογήσει τις πράξεις της ομάδας του:

“Εγώ όμως τι έκανα; γύρναγα από φαγητό με τους κολλητούς μου και αμς την έπεσαν οι “καπς”...ε; τι θα κάναμε;..έξι...έξι “καπς”...εγώ δεν φταίω τίποτα..ο αδελφός μου δεν τα έκανε καλά...αυτός, είχε αποκτήσει πολλές γνωριμίες από το γυμναστήριο και ερχόταν σε επαφή με πολλούς ξέρεις...γυμναστήριο με πολεμικές τέχνες, σάκους, βάρη...”³⁷⁸

Για απόπειρα ανθρωποκτονίας καταδικάζεται και εκείνος ο οποίος για να αποφύγει τη σύλληψη του πυροβολεί με ανθρωποκτόνο σκοπό, αλλά χωρίς επιτυχία, τα αρμόδια αστυνομικά όργανα.³⁷⁹

Ο Ι.Π. όντας αρχηγός ομάδας, είχε κατηγορηθεί στο παρελθόν για σύσταση συμμορίας, για εκβιάσεις. Αυτή τη φορά ήταν “μέσα” για διακίνηση ναρκωτικών. Μετά από λίγο καιρό απέδρασε. Η σύλληψη του έγινε εκτός Αθηνών. Στην προσπάθειά του να ξεφύγει από τους αστυνομικούς, τους επιτέθηκε με χειροβομβίδα.

Επίσης, απόπειρα ανθρωποκτονίας χαρακτηρίζεται και η ένοπλη ληστεία, όταν υπάρξει απειλή με όπλο.³⁸⁰

Αφηγείται ο κρατούμενος με απλότητα:

«Ήμασταν τρεις που ξέραμε πολεμικές τέχνες. Ο ένας άνοιξε σχολή Καράτε και οι άλλοι δύο που κάναμε πυγμαχία και νύχτα Έτσι περάσαμε στα πιο σκληρά “πάρα-δώσε”...το οικονομικό είναι αυτό που σε κάνει να δουλέψεις σε μαγαζιά...» και συμπληρώνει:

«...ε.. μετά ξέρεις, τα γνωστά...φιλίες της νύχτας που υπόσχονταν πολλά ... “χαρτί” και εξουσία. Βέβαια είχε και το τίμημα του, δεν είναι ότι καλύτερο να μπλέκεσαι συνέχεια σε καυγάδες...ένας να σου κάνει μήνυση ...τελειώσες..αν τώρα ο καυγάς είναι μεταξύ συνεργατών, τότε μιλάνε άλλα πράγματα...δεν ξέρεις...ο αρχηγός από δω αν δει πως με τα όπλα δεν ανοίγει το αυτοκίνητο της χρηματοποστολής, ρίχνει χειροβομβίδες και τα τινάζει όλα στον αέρα...βέβαια...»³⁸¹

Αρκετοί από τους εγκλείστους έχουν διαπράξει ανθρωποκτονία.

Κάποιοι από αυτούς βρίσκόντουσαν υπό την επήρεια ναρκωτικών. Οι περισσότερες ανθρωποκτονίες έχουν διαπραχθεί με όπλο.

Ο Α.Β. αναφέρεται σε ανθρωποκτονίες:

«...βέβαια έχω γνωρίσει και άτομο που ασχολείται με Τάε-κβον'ντο και είναι σκληρός και ψυχρός δολοφόνος. Στην κυριολεξία...ποια φιλοσοφία και ποια ανωτερότητα; αυτός το μόνο που δεν έχει είναι η ανατολική φιλοσοφία. Ξέρεις τι πάει αν πει δολοφόνος; τους ανθρώπους τους βλέπει σαν συμβόλαιο. Είναι συμβόλαιο γι'αυτόν. Ποιόν μου είπαν να σκοτώσω; τον τάδε; ποιος

³⁷⁷ Όπ.παραπ. 375, άρθρο 42 ΠΚ. σελ.423.

³⁷⁸ Βλ. βιοαφ. Θ.Γ. σελ.209

³⁷⁹ Όπ. παραπ.375, άρθρο 42 σελ. 425

³⁸⁰ Όπ. παραπ.375, σελ.426.

³⁸¹ Βλ. βιοαφ.Β.Δ. σελ.178

είναι; αυτός...μπαμ..μπαμ..πάρτα..νεκρός. Δεν ξέρει, ούτε τον νοιάζει ποιος είναι ο άλλος, α ν έχει οικογένεια. Γιατί θα τον "τελειώσουμε;". Τίποτα...πήρα τόσα ..μπαμ...Βέβαια είναι από τους μεγάλους μπράβους. Μπλεγμένος με τη νύχτα, γυναίκες, όπλα, ναρκωτικά. Τα Πά'ντα κάνει. Συν τις πολεμικές τέχνες...οι συνεργάτες του ανήκουν και αυτοί στην "έλίτ" της εγκληματικότητας. Αυτοί που κυνηγάνε οι αστυνομικοί και γίνεται χαμός για πάρτη τους...είναι "ομαδούλα" ξέρεις. Καλό είναι να τα γράψεις αυτά στη διατριβή σου, να ξέρουν οι γονείς τη σκοτεινή πλευρά των πολεμικών τεχνών.»³⁸²

Υπάρχουν όμως³⁸³ και ανθρωποκτονίες που έχουν γίνει με μαχαίρι ή με τα χέρια.

Αποκαλυπτικός είναι ο κρατούμενος στην αφήγηση του:

«Υπάρχει παιδί εδώ μέσα που "έχωσε" κροσέ, έπεσε ο άλλος, χτύπησε πίσω στο κεφάλι και σκοτώθηκε...τώρα είναι μέσα για ανθρωποκτονία.»³⁸⁴

Άλλος κρατούμενος αφηγείται με απλότητα την δολοφονία μιας κοπέλας από ένα πρωτοπαλίκαρα της ομάδας του Θ.Γ., ο οποίος στη συνέχεια απέδρασε από τον Κορυδαλλό:

«...πολλοί σκοτωμοί, πολλές μπιστολιές ...πολλές μεταφορές...βασικά αυτό έχει πολύ χρήμα και γω έτσι κονόμαγα...μια φορά μια γκόμενα ενός πυγμάχου, κικ μποξέρ και φοβερού μαχητή, είχε δει κάποιες μεταφορές, μόλις κατάλαβε τι γίνεται άρχισε να φωνάζει και να διαμαρτύρεται...σε ένα ραντεβού, καθημερινός καφές...της την είχανε στημένη ...είχε δει πολλά... το δει χέρι πέρασε στο λαιμό της...κεφαλοκλείδωμα ...έτσι δεν το λέτε εσείς οι "τεχνίτες";;; λαβή, ώσπου έπεσε...σωριάστηκε ...μετά βγήκε ένα μαχαίρι...καρφώθηκε στο λαιμό της...έτσι δεν κάνεις όταν κάνεις τεχνικές Καράτε; τέλος ..πάει η κοπέλα..πλήρωσε με τη ζωή της ...βλέπεις όλες οι γυναίκες θέλουν να τα φτιάχνουν με Καρατέκα...είναι όμορφοι, δυνατοί και πάνω από όλα ξέρουν αν τις "προστατεύουν" καλά.»³⁸⁵

Στα βίαια εγκλήματα ανήκει και η αρπαγή. Κατατάσσεται στα εγκλήματα κατά της προσωπικής ελευθερίας. Σύμφωνα με το άρθρο 322 του Ποινικού Κώδικα, όποιος με βία ή με την απειλή της βίας συλλάβει, απάγει ή παράνομα κατακρατεί κάποιον έτσι ώστε να στερεί από το συλλαμβανόμενο την προστασία της πολιτείας, τιμωρείται με κάθειρξη.³⁸⁶

Αφηγείται κρατούμενος πώς λειτουργούσε η «ομάδα» του και τις παράνομες ενέργειες αυτής:

«Μια φορά είχαμε πάει σε ένα γνωστό κλαμπ στον Πειραιά, μεγάλη παρέα, αφού είχαμε κάνει μια προπόνηση, είχαμε πιεί αλλού άλλο ποτό, περάσαμε και μια βόλτα για να δούμε πώς πήγαινε η δουλειά. Στην παρέα ήρθε μια κοπέλα, πιτσιρικά, γύρω στα 20, ήταν η φίλη ενός από την παρέα, όχι

³⁸² Βλ. βιοαφ. Α.Β. σελ.135

³⁸³ Όπ.παραπ.375, άρθρο 42,σελ.421

³⁸⁴ Βλ. βιοαφ.Δ.Σ σελ.234

³⁸⁵ Βλ. βιοαφ.Α.Α. σελ.165

³⁸⁶ Όπ. παραπ.375, άρθρο 322, σελ.1330.

γκόμενα, σε κάποιους από την ομάδα τους γνώρισε, ήθελαν να την πάρουν, να πάει μαζί τους και μετά να της σκάσουν το παραμύθι του έρωτα και μετά για δουλειά ή σε σπίτι ή σε ροζ τηλέφωνα ή εκτός Ελλάδος αν ήταν ξέμπαρκε και χωρίς μελάδες από γονείς και έτσι...της έριξε ένας στο ποτό κάτι...σε λίγο άρχισε να ζαλίζεται και να κάνει λες και ήταν πάνω σε καράβι με εννιά μποφόρ...δεν μπορούσε να σταθεί, έκανε να σηκωθεί μάταια, ξανάπεσε...όλοι περίμενα το "νοκ-άουτ"...όμως σηκώθηκε και με βήμα μεθυσμένου, πήγε στη τουαλέτα, δεν ξαναβγήκε...όταν ήρθε ο φίλος της, άρχισε να την ψάχνει...αυτός δεν ήξερε, απλά πιστεύαμε πως θα ξεχνιόταν με τους διάφορους που μιλούσε και θα κάναμε έτσι τη δουλειά μας...όμως λάθος..αυτός τα "πῆρε" και άρχισε να την ψάχνει...ήταν Καράτε –μπόι, δυνατός και μάχιμος, έπαιζε ξύλο και σε πληροφορώ πολλοί από την παρέα τον φοβόντουσαν ...πήγε στην τουαλέτα...άργησε αν βγει...τότε ένας-ένας άρχισε αν φεύγει, πριν βγει αυτός έξω...βγήκε σέρνοντας την πιτσιρίκα...φύγανε...»³⁸⁷

Στις σωματικές βλάβες ανήκει και το έγκλημα της συμπλοκής. Συμπλοκή είναι η βίαιη σύγκρουση μεταξύ πολλών, οι οποίοι βιαιοπραγούν μεταξύ τους. Σύμφωνα με το άρθρο 313, αν εξαιτίας της συμπλοκής ή επίθεσης που έγινε από πολλούς επέλθει ο θάνατος ή σωματικές βλάβες ανθρώνων, τότε αυτοί που έλαβαν μέρος στη συμπλοκή τιμωρούνται με φυλάκιση τριών ετών.³⁸⁸

Παραστατικός είναι ο κρατούμενος στη αφήγηση του:

«Κόντραρα τους Γ..... και τους άλλους δύο που είχαν γυμναστήρια και είναι δάσκαλοι πολεμικών τεχνών όπως όλοι βέβαια, αλλιώς δεν μπορείς αν σταθείς στη νύχτα. Όλοι μαθαίνουν αν χτυπάνε με κλωτσιές και με μπουινιές γιατί ξέρουν καλά πως θα τους χρειαστεί όπως και το όπλο. Που λές, τους είχα κοντράρει τόσο πολύ, που τους είχα κάνει αν παρομιλάνε και να απειλούν Θεούς και δαίμονες...τότε με τα σκηνικά της Ηλιούπολης ήμασταν "μέσα" και τα είχαμε ανατινάξει όλα στον αέρα στην κυριολεξία, είχαν πέσει μπιστολιές ... "σηκώσαμε Ανάσταση".»³⁸⁹

Άλλος με λύπη αποκαλύπτει:

«...ξέρω τον ήχο από τα όπλα, ξέρω από νύχτα και από κικ-μπόξινγκ και πυγμαχία...Ρε Δέσποινα, έχω χάσει δύο αδέρφια από σφαίρες...ο ένας, σκοτώθηκε από έναν μπράβο, διαφορές...και ήρθε ο θάνατος...ο άλλος πάνω σε συμπλοκή με αστυνομικό, έχασε τη ζωή του...»³⁹⁰

Οι περιθωριοποιημένοι "μαχητές" έχοντας περάσει στον κόσμο της παρανομίας και του εγκλήματος, πράττουν τα χείριστα. Μη μπορώντας να ξεφύγουν από τη δίνη των συμμοριών, γίνονται θύτες...όμως στα μύχια της ψυχής τους ξέρουν πως είναι θύματα και πως αυτές οι πράξεις θα στραφούν εναντίον τους και μια μέρα θα πάνσουν να υπάρχουν. Δεν θα είναι στη ζωή και

³⁸⁷ Βλ. βιοαφ.Β.Η.σελ.201

³⁸⁸ όπ. παραπ.360, Άρθρο 313, σελ.636.

³⁸⁹ Βλ. βιοαφ.Χ.Μ. σελ.205

³⁹⁰ Βλ. βιοαφ.Α.Χ.σελ.167

αυτό γιατί θα βρεθεί κάποιος να τους εκδικηθεί ή να τους πάρει τα ηνία. Είναι συνέπεια των πράξεων τους και το περιμένουν αργά ή γρήγορα. Το θεωρούν φυσικό επακόλουθο των πράξεων τους και οι ίδιοι τις θεωρούν απαράδεχτες, χειρίστες και γι' αυτό άλλωστε βρίσκονται στη φυλακή ή στο χώμα, όμως είναι αργά να αλλάξουν πορεία και τρόπο ζωής.

Παραδέχεται ο ΑΧ. Για το πώς έχει εξελιχθεί η ζωή του:

«Εκτελεστές και θύματα... αυτό είμαστε εμείς... όμως βλέπεις... δεν έχουμε τίποτε να κρύψουμε.... μπορούμε και σε κοιτάμε στα μάτια και στα λέμε στα ίσα...»

Συμπληρώνει: «Μάγκες άντρες που έχουν αφήσει όνομα στη νύχτα, έχουν αφήσει την πινελιά τους και μετά χάθηκαν... όπως όλοι μας μια μέρα 'θα φύγουμε'... το γνωρίζουμε αυτό... είμαι σίγουρος ότι θα στο έχουν πει όλοι εδώ μέσα...»³⁹¹

Ο Θ.Γ. αν και ήταν ήρεμος όταν μιλούσε, πάρα ταύτα γνώριζε το τέλος του:

«...γιατί; τον αδελφό μου δεν τον ανατίναξαν; γύρισε το κλειδί και έφυγε... μπουμ... τινάχθηκε σε απόσταση τριάντα μέτρων... και όμως έζησε... βέβαια ταλαιπωρήθηκε ...είναι σκληρή η ζωή μας και μια μέρα ξέρουμε πως μια μέρα θα πεθάνουμε ...εγώ είμαι ο μόνος που έμεινε... 'χίς γκον'... τον γαζώσανε νην ώρα που οδηγούσε... ο ένας εξοντώνει την ομάδα του άλλου και τα γυμναστήρια... τρία-τέσσερα γυμναστήρια έχουν ανατιναχθεί και καταστραφεί για ξεκαθάρισμα λογαριασμών... όλοι δάσκαλοι... 'φάιτερς'...»³⁹²

Άλλος κρατούμενος, αρχηγός και αυτός «ομάδας», δάσκαλος πολεμικών τεχνών και ιδιοκτήτης γυμναστηρίου, με μίσος και αγανάκτηση ορκίζεται πως θα εκδικηθεί αυτούς που τον 'έδωσαν'. Είναι εμφανές το φαινόμενο της ανταποδοτικής βίας:

«...ο δρόμος της νύχτας είναι χωρίς γυρισμό... ξέρω ότι μια μέρα θα με σκοτώσουν. Το ξέρω... και θα λες 'να με αυτόν έχω μιλήσει ώρες. 'Το ξέρω... όμως αυτό Δε σημαίνει ότι δεν θα βρω ποιος μου την έστησε και τότε ξέρεις;;; διψάω για εκδίκηση, αυτό σκέφτομαι μέρα-νύχτα...»³⁹³

4.3.4 Συνέπειες του φαινομένου.

Οι πολεμικές τέχνες από τρόπος ζωής και τέχνη, την οποία την σπούδαζαν άτομα των υψηλότερων κοινωνικών τάξεων των λαών της Ασίας και της Δύσης, μετατράπηκαν σε κοινωνικό φαινόμενο προς κοινωνιολογική και εγκληματολογική ανάλυση.

³⁹¹ Βλ. βιοαφ. Α.Χ. σελ.170

³⁹² Βλ. βιοαφ. Θ.Γ. σελ.210

³⁹³ Βλ. βιοαφ. Φ.Γ. σελ.117

Στην Ελλάδα οι πολεμικές τέχνες έχουν περάσει σε ομάδες του περιθωρίου και της παρανομίας και αντί να σμιλεύουν την προσωπικότητα του ατόμου, αντιθέτως συμβάλλουν στην αποδιοργάνωση αυτού, την παρέκκλιση και την κοινωνική απόρριψη.

Κατάληξη είναι η φυλακή και ο θάνατος. Οι συμμορίες και το οργανωμένο έγκλημα ελλοχεύουν στον κόσμο των πολεμικών τεχνών. Αποτελούν αναπόσπαστο κομμάτι των "προσόντων" που πρέπει να έχει κάποιος ο οποίος επιδιώκει να ενταχθεί σε αυτές τις "ομάδες".

Ο Γ. Τζανακάκης στη διατριβή του υποστηρίζει ότι αυτές οι ομάδες αποτελούνται από άτομα με σωματική δύναμη και γνώσεις στις πολεμικές τέχνες.³⁹⁴ Προτιμούν τους εκπαιδευτές και εκπαιδευόμενους σε διάφορα είδη πολεμικών τεχνών διότι αυτοί μπορούν να επιβληθούν. Αποσπούν υλικά αγαθά και χρήματα με την επιβολή της βίας η οποία εκφράζεται με τη χρησιμοποίηση των πολεμικών τεχνών.

Ο αρχιφύλακας κ. Αντώνης Αραβαντινός στη συνέντευξη του υποστηρίζει:

«Οι πολεμιστές είναι όργανα, εκτελούν διαταγές ...και ποτέ δεν τα καταφέρνουν να ηγηθούν ή αν αυτό γίνει κρατάει πολύ λίγο...ο αρχηγός δεν χρειάζεται τις κλωτσιές και τις μπουνιές για να επιβληθεί ,οι πολεμιστές έρχονται μέσα από τα γυμναστήρια και τα "ντότζο"...είναι εργοστάσια παραγωγής εκτελεστών , μπράβων...κάποτε στέλναμε τα παιδιά μας να μάθουν αυτοάμυνα και μια πολεμική τέχνη για α μπορούν να υπερασπίσουν τον εαυτό τους και αν έχουν πειθαρχία...Τώρα τα στέλνεις σε ένα γυμναστήριο και μπλέκουν... γίνονται μπράβοι ...χτυπούν τον κόσμο και εκβιάζουν... "χώνονται" στη νύχτα , στα μπραβιλίκια, έρχονται σε επαφή με όλους τους παράνομους, με ναρκωτικά , με συμμορίες. Αφήνουν το σχολείο, τις έντιμες δουλειές και την ήρεμη ζωή και καταλήγουν στο περιθώριο...Πρέπει να προσέχουμε τα γυμναστήρια και τα κέντρα εκπαίδευσης πολεμικών τεχνών. Οι δάσκαλοι και οι εκπαιδευτές μπορούν να παρασύρουν τα παιδιά και αντί να γίνουν σωστές προσωπικότητες χρήσιμοι για την κοινωνία, γίνονται αντιθέτως απορριπτέοι, αποκλίνουν και χρησιμοποιούν τις πολεμικές τέχνες για βία και όχι για ψυχική και πνευματική καλλιέργεια...χρησιμοποιούν τις πολεμικές τέχνες για να πετύχουν στόχους με τη χρήση της βίας, γίνονται παραβατικοί...έτσι οι πολεμικές τέχνες παύουν αν είναι τέχνες για ανθρώπους και άτομα με υψηλό μορφωτικό και κοινωνικό επίπεδο...είναι τραγικό...μια ολόκληρη φιλοσοφία και γνώσεις να καταστρέφονται και αν επιβιώνουν τα στοιχεία της βίας και οι τρόποι εξόντωσης.»

³⁹⁴ Οπ. παρ. 350, Σελ.68

4.3.5. Προτάσεις από τους έγκλειστους για την άρτια διεξαγωγή των πολεμικών τεχνών και την αποφυγή της ανομίας- προτάσεις γενικά.

Όλοι οι κρατούμενοι παραδέχονται ότι οι πολεμικές τέχνες δεν διδάσκονται σωστά. Αποτελούν πρόκληση για παρέκκλιση και όλοι έχουν μετανιώσει που ασχολήθηκαν με αυτές. Αν δεν είχαν ασχοληθεί με τις π.τ. δεν θα ήταν κρατούμενοι στη φυλακή. Κατακρίνουν τις π.τ. και επιρρίπτουν ευθύνες σε αυτές και τους δασκάλους. Τους καταλογίζουν τα χειρότερα και οι περισσότερες κατηγορίες στρέφονται σε αυτούς. Οι προτάσεις όλων συγκλίνουν στις κάτωθι προτάσεις:

1. Ο δάσκαλος να έχει γνώσεις γενικές και ειδικές οι οποίες να αφορούν τις πολεμικές τέχνες.

2. Να μην παρασιτούν διότι έτσι αμαυρώνουν τις π.τ. και την υψηλή τους ποιότητα.

3. Να μην είναι παράνομος και κοινωνικά στιγματισμένος.

4. Να μην "προσφέρουν" στους μαθητές τους εργασία σε νυχτερινά κέντρα διασκέδασης.

5. Να μην τους "προσφέρουν" κοκαΐνη, όπλα και παράνομη εξουσία.

6. Να μην ωθούν τους μαθητές τους σε ακραίες καταστάσεις- εγκλήματα χρησιμοποιώντας τις πολεμικές τέχνες για επιβολή σωματικής και ψυχολογικής βίας.

7. Να μη βυσοδομούν. Εκμεταλλεύονται τις π.τ. και τις χρησιμοποιούν για την επίτευξη παράνομων δραστηριοτήτων και για να ανελιχθούν στον κόσμο της μαφίας.

8. Το κράτος και πιο συγκεκριμένα η Γενική Γραμματεία Αθλητισμού θα πρέπει να λάβει ειδικά μέτρα για την αντιμετώπιση του φαινομένου. Για να λειτουργήσει ένα "ντοτζο" να έχει όλες τις κατάλληλες προϋποθέσεις βάσει νόμου και οι δάσκαλοι να μπορούν να διδάξουν αφού πρώτα έχουν καταθέσει τα πτυχία που θα αποδεικνύουν τις γνώσεις τους τόσο στις πολεμικές τέχνες όσο και στη φυσική αγωγή.

9. Τα πτυχία που θα προσκομίζουν οι εκπαιδευτές στη Γ.Γ.Α. να είναι από ελληνικές ομοσπονδίες πολεμικών τεχνών και όχι από ξένες οι οποίες δεν είναι αναγνωρισμένες από το ελληνικό κράτος.

10. Να προσκομίζουν στην Γ.Γ.Α. το ποινικό τους μητρώο και έγγραφο από την Ασφάλεια Αττικής το οποίο θα επιβεβαιώνει την νομιμότητα αυτών ως πολίτες.

11. Να οργανώνονται σεμινάρια φυσικής αγωγής ανά τακτά χρονικά διαστήματα για δασκάλους που δεν έχουν φοιτήσει στην Γυμναστική Ακαδημία, έτσι ώστε να διευρύνονται οι γνώσεις τους πάνω στο αντικείμενο.

12. Να γίνονται έλεγχοι από τα αρμόδια τμήματα της Γ.Γ.Α στα γυμναστήρια και στα “ντότζο” για να ελέγχεται ο χώρος ,το περιβάλλον ,οι συνθήκες που επικρατούν και η καταλληλότητα των εκπαιδευτών.

13. Οι ιδιοκτήτες γυμναστηρίων να συμπληρώνουν πελατολόγιο, έτσι ώστε να ελέγχονται , αν χρειάζεται, το ποιον των πελατών³⁹⁵ .

14. Οι δάσκαλοι να ενημερώνουν τους μαθητές τους πότε έχουν το δικαίωμα να χτυπήσουν κάποιον βάσει του άρθρου 22 του Ποινικού Κώδικα καθώς και τις κυρώσεις του νόμου σε περίπτωση που ασκήσουν σωματική βία σε πολίτη.

15. Οι δάσκαλοι που έχουν εκτίσει ποινή φυλάκισης να τους αφαιρείται το δικαίωμα διδασκαλίας. Δεν θα έρχονται σε επαφή με γυμναστήρια και “ντότζο” και έτσι οι παρεκκλίνοντες δάσκαλοι δεν θα μπορούν να παρασύρουν τους εκπαιδευόμενους στην παρανομία

Ο δάσκαλος είναι αυτός που ωθεί τους μαθητές στη νύχτα και την παρανομία. Όλοι οι έγκλειστοι επιρρίπτουν ευθύνες σε αυτόν:

«Είναι το “κλειδί”, το πέραςμα στη νύχτα. Προάγουν μπράβους. Νόμος ! Στέλνουν μαθητές τους σε μένα, στους άλλους που είναι ήδη μπράβοι, χωμένοι στα κόλπα και θέλουν να τους πάρουμε στη δουλειά, να τα κάνουμε μπραβάκια... “έχω ένα καλό παιδί...βαράει καλά και έχει ψυχή...προώθησε τον...θα δεις...θα γίνει καλός. ”»³⁹⁶

Άλλος κρατούμενος , δάσκαλος και ιδιοκτήτης γυμναστηρίου προτείνει:

«...καλό είναι ότι γνωρίζεις από πολεμικές τέχνες. Είμαι υπέρ , όμως θα πρέπει οι γονείς και οι μαθητές να κοιτάζουν που πηγαίνουν και κάνουν προπόνηση. Είναι επαγγελματίας; είναι γνωστός; Ξέρει να προπόνηση σωστά ή θα σε κάνει έρμαιο, γεμάτο τραβήγματα και πόνους από λάθος άσκηση; Είναι οκ ή κάνει άλλες δουλειές ; εντάζει και να τις κάνει δικαίωμα του, όμως να μην παρασύρει και τους υπόλοιπους βγάζοντας εύκολα λεφτά, ανέσεις και χλίδες. Εκεί αρχίζει η αντίστροφη μέτρηση.³⁹⁷ »

Και άλλος έγκλειστος, ο Θ.Γ., ιδιοκτήτης και αυτός γυμναστηρίου και κικ-μποξέρ -ο οποίος δε ζει πια- επισημαίνει:

« Οι πολεμικές τέχνες είναι τρόπος ζωής αν ο δάσκαλος είναι καθαρός...όπως αυτός που σου έλεγα. Όμως οι περισσότεροι τις χρησιμοποιούν για βία. Είναι υποκειμενικό και εξαρτάται από την προσωπικότητα αυτού που φοράει τη μαύρη ζώνη. Ξέρω δασκάλους που τους νοιάζει να κάνουν μπράτσα, “παίζουν” κιλά ,φουσκώνουν, ξέρουν να χτυπούν...καταλαβαίνεις...είναι έτοιμοι για “πόρτα” και νυχτερινή δουλειά. Όμως δεν έχουν ψυχή...είναι κόττες...ε...τι δάσκαλος;;; άλλα λένε στους μαθητές και άλλα κάνουν τους παίρνουν και λεφτά...ωραία έτσι λέει ; είναι φιλοσοφία αυτό; είναι φιλοσοφία

³⁹⁵ Οπ. παραπ.350, σελ.98. «...επειδή έχει διαπιστωθεί ότι τα γυμναστήρια είναι τα “φυτώρια” των νονών της νύχτας, να καθιερωθεί η συμπλήρωση πελατολογίου από τους ιδιοκτήτες.»

³⁹⁶ Βλ. βιοαφ. Γ.Π.σελ.188

³⁹⁷ Βλ. βιοαφ. Φ.Γ. σελ.123

το ότι όλοι οι μάγκες δάσκαλοι είναι χωμένοι στα μπραβιλίκια; όπλα ,κόκα, γκόμενες...ωραία φιλοσοφία! Διδάσκουν το απόγευμα ως το βράδυ και από το βράδυ ως τα ξημερώματα τους βλέπεις στα μαγαζιά να τσακώνονται, να βρίζουν και αν κυριαρχούν με τη βία σε όλους...διδάσκουν και στα μαγαζιά ξέρεις! Ο δάσκαλος...ναι παρασύρει...ΝΟΜΟΣ... είναι το "κλειδί" για την είσοδο του μαθητή στο μονοπάτι όχι της σοφίας -όπως λέει το "Ζεν"- αλλά της νύχτας και της λαφανομίας.»³⁹⁸

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΕΜΠΕΙΡΙΚΗ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ

Κεφ.1 Η έρευνα στη δικαστική φυλακή του Κορυδαλλού.

Τον Ιούνιο του 2001 διείσδυσα στον Κορυδαλλό με σκοπό να ανακαλύψω άτομα που έχουν ασχοληθεί με πολεμικές τέχνες και τις έχουν χρησιμοποιήσει ως μέσο επιβολής και βίας. Πρώτα τους εξήγησα ότι είμαι ερευνήτρια από το Πάντειο και τους λόγους της έρευνας. Ύστερα από μικρό διάστημα προσαρμογής, τους εξηγούσα το ερωτηματολόγιο και κατέγραφα τις απαντήσεις. Όμως οι απαντήσεις δεν ήταν μονολεκτικές. Αφηγούνταν τον τρόπο που μεγάλωσαν, πότε ξεκίνησαν πολεμικές τέχνες και πόσο σημαντικές ήταν για αυτούς κι την πορεία της ζωής τους. Γεγονότα και περιστατικά καταγράφονται όπως ακριβώς έχουν ειπωθεί, χωρίς διακοπές και περικοπές. Σκληρές αφηγήσεις με ξυλοδαρμούς, εκβιασμούς, σκοτωμούς, άγχος και αβεβαιότητα για το αύριο και τη σωματική τους ακεραιότητα. Περιστατικά με καταδιώξεις, πυροβολισμούς, κόντρες και ανταλλαγή πυρών με τις διωκτικές αρχές.

Οι περισσότεροι ήταν αρχηγοί ή πρωτοπαλίκαρα "ομάδας" με εξουσία και δύναμη για τον κόσμο των παρανόμων. Ήθελαν να μιλήσουν σε κάποιον που δεν τους εχθρεύεται. Ήξεραν πως μιλούσαν σε μία κοπέλα που ίσως τους

³⁹⁸ Βλ. βιοαφ. Θ.Γ. σελ.212

έβλεπε ξανά στη τηλεόραση είτε γιατί διέπραξαν άλλη μία παρανομία , είτε γιατί κάποιος άλλος τους σκότωσε.

Κάποιοι από αυτούς ένιωθαν ντροπή για αυτό που είναι και πως έχουν προδώσει τόσο τους γονείς τους όσο και αυτούς που τους αγαπούν οι οποίοι είναι πολλοί λίγοι όπως οι ίδιοι πιστεύουν. Ήθελαν να μιλήσουν και να ακουστεί η δική τους φωνή σε κάποιο πανεπιστήμιο και στο κοινό. Ήταν η μοναδική ευκαιρία για αυτούς να ακουστούν στον έξω κόσμο που τους έχει απορρίψει μα που όμως τόσο ποθούν.

Νιώθοντας άνετα και μπροστά στην όμορφη όψη του αρχιφυλακείου³⁹⁹ αφήνουν το μυαλό τους να ανατρέξει στο παρελθόν.

Είναι τόσο απλοί και χωρίς άμυνες, αναδύεται ο πραγματικός τους εαυτός και οι ευαισθησίες τις οποίες τις έχουν φυλακίσει και αυτές. Στον κόσμο των παρανόμων δεν επιτρέπονται ευαισθησίες. Αυτό θα είναι η καταστροφή και το τέλος για την καριέρα και την πορεία τους "μέσα στη νύχτα".

Το σκηνικό πάντα το ίδιο: Ζωή στο μεταίχμιο, με ατελείωτες μπουνιές, κλωτσιές και "μπιστολιές". Το αποτέλεσμα πάντα το ίδιο: Ο εγκλεισμός, η δευτερογενής απόκλιση, η εγκληματική σταδιοδρομία και τις περισσότερες φορές η βίαιη αφαίρεση της ζωής τους.

Κεφ.2 Βιοαφηγήσεις 26 κατηγορουμένων

ALEXANDER

Γεννήθηκα το 1969 στο Βελιγράδι. Η οικογένειά μου ήταν βασιλική και ποτέ δεν μας έλειψε τίποτα. Οικονομικό πρόβλημα οι γονείς μου δεν είχα και εγώ σαν παιδί δεν στερήθηκα υλικά αγαθά. Μεγαλώσαμε αγαπημένα, μας πρόσεχαν πολύ οι γονείς μου, και ο θείος μου και η θεία μου ζούσαν μαζί μας... ήμασταν αγαπημένοι. Έχω μια αδερφή... σαν κορίτσι ήταν φρόνιμη... εγώ ήμουν ο άτακτος και στο σχολείο συνέχεια τσακωνόμουν με τα άλλα παιδιά. Με τα γράμματα καλά τα πήγαινα... ξέρω πέντε γλώσσες... όμως πάντα δερνόμουν με τους άλλους, γιατί ήθελα να είμαι εγώ ο αρχηγός της παρέας ή γιατί πείραζαν καμιά γκόμενά μου. Δερνόμουν γιατί ήθελα να είμαι ο πρώτος... πρώτος στο ποδόσφαιρο, πρώτος στα γκομενίλκια, πρώτος για τους άλλους.

- Πότε άρχισες πολεμικές τέχνες;

Στα 11 άρχισα. Ήμουν δυνατό παιδί και αμέσως φάνηκε το ταλέντο μου. Έχω ασχοληθεί με 12 πολεμικές τέχνες: AKIDO, KICK-BOXING, TAE

³⁹⁹ Ωραίο περιβάλλον για φυλακή. Αρκετό πράσινο, μια μικρή εκκλησία και πισίνα με γεφυράκι, αυτή είναι η πρώτη εικόνα στο εσωτερικό του Κορυδαλλού η οποία έρχεται σε αντίθεση με το σκληρό κόσμο της φυλακής.

KWON DO, FULL CONTACT KARATE, JUDO, BOXING, MUI TAI, STREET FIGHTING.

Μετά πήγαινα στο σχολείο και έδερνα τους άλλους... παρέες άλλαζα συνέχεια και πάντα ήθελα να κάνω αταξίες και σκανδαλιές! Ήθελα να τσακώνομαι, να γίνεται το "μπαμ" και να τελειώνει η παρεξήγηση με ένα NOK ΑΟΥΤ! Στο ποδόσφαιρο έπεφτε πολύ ξύλο... Επίσης σαν αρχηγός που ήμουν, έπαιρνα την ομάδα μου και πηγαίναμε σ'άλλα σχολεία και "παίζαμε" ξύλο... ένιωθα πολύ όμορφα! Ένιωθα μαχητής!

Στα 17 πήγα στην Αμερική μ'ένα φίλο μου Σέρβο. Αυτός ήταν security guard. Οι δυο μας γυρίσαμε το Σικάγο, το L.A., πήγαμε στο Μαϊάμι, στη Φλόριντα... από μόνοι μας... ψαχνόμασταν πολύ... κανείς δε μας έλεγε για καράτε και όμως εμείς βάζαμε γάντια σ'όλη την Αμερική και παίζαμε ξύλο με όποιον και όπου... λευκούς και μαύρους... βλέπαμε πολλές ταινίες με καράτε...

- Έχεις παίξει επαγγελματικούς αγώνες στην Αμερική;

Βέεεεβαια, γυρίζαμε τα clubs και έπαιζα ξύλο... ήθελα να αποκτήσω λάμψη, δύναμη, λεφτά... όπως στις ταινίες. Όμως απογοητεύτηκα γιατί διαφέρει η πραγματικότητα από τις ταινίες. Όλο ναρκωτικά, αλκοόλ, πορνεία, όχι θρησκεία, όχι Θεός...

- Πες μου για τους αγώνες σου...

Είχα φίλους που έκαναν επαγγελματικούς αγώνες street fighting. Έμπαιναν μέσα στο κλουβί και μάχονταν μέχρι τελικής πτώσεως. Αυτό είναι... όχι όπως τώρα που φοράνε μάσκες, μασέλες, επικαλαμίδες... εκεί, να χυθεί αίμα, ν'ακούσεις το "μπαμ", να δεις τον άλλο να σωριάζεται και να "τρέχουν" αίματα από τη μύτη, το στόμα! Έτσι φαίνεται οτι είσαι πολεμιστής, μαχητής!

Ήθελα που λες κι εγώ να ζήσω αυτή τη φοβερή εμπειρία. Κανόνισε ο manager, έκλεισε έναν αγώνα για μένα. Ο πρώτος μου αγώνας ήταν το Δεκέμβριο του 1988, στο Σικάγο, σ'ένα club. Ο φίλος μου είπε στο manager του ότι είμαι πολύ δυνατός και ότι αν με βάλει να παίξω θα βγάλει πολλά λεφτά και από τον αγώνα και από τα στοιχήματα!... Έτσι κι έγινε! Μπαίνω στο κλουβί... η καρδιά μου χτυπά δυνατά, όχι από φόβο, αλλά από πόθο! Θέλω, ΘΕΛΩ να τον σκίσω! ...να τον "κατεβάσω"! ... γιατί είμαι μαχητής! Έγινε χαμός! Ο μαύρος αμερικάνος με κοίταζε σατ μάτια. Η ψυχολογία του ήταν τέλεια!... κατάλαβε αυτός ότι θα τον κερδίσω... κατάλαβε ότι οι γροθιές μου θα τον "σκότωναν"!

Έγινε χαμός σου λέω! Μεγάλη καριέρα! Ένταση, αίμα, φωνές, κραυγές, χαιροκροτήματα... πολλοί γύροι, αγωνία: Ποιός θα κερδίσει; Ποιός θα βγει όρθιος με τα λιγότερα χτυπήματα... Επιτρεπόντουσαν τα πάντα, εκτός από τις δαγκωματιές. Εμείς στη Σερβία το λέμε "πιτ μπουλ γκειμ".

Ο μαύρος 79 κιλά, εγώ 82. Του κάνω ένα "ασι μπαράε" (δηλ χαμηλό χτύπημα με κάτω άκρο, με σκοπό την ανατροπή του αντιπάλου) στο γόνατο... τον "σκούπισα" κι αφού "έσκασε" στο έδαφος, τον άρπαξα και του έκανα κεφαλοκλειδώμα... τον έσφιγγα, τον έσφιγγα... πέζει δυνατά τα χέρια και σφίγγει τα δόντια του, αντιστέκεται!... τον αφήνω λίγο χαλαρό, μου ξεφεύγει και με κλωτσάει στο στομάχι... φεύγω πίσω... δεν το περίμενα! Εκνευρίστηκα!!! Άρχισα να τον χτυπάω με κλοτσιές και μπουνιές. Τον πλησιάζω και μ'αρπάζει... με πιάνει από το κεφάλι και αρχίζει να με χτυπάει με αγκωνιές συνέχεια... συνέχεια! Τον βουτάω και αρχίσαμε να παλεύουμε στο έδαφος. Κάποια στιγμή κατάφερα να τον σφίξω πολύ δυνατά στο λαιμό! "Η εγώ ή αυτός" σκέφτηκα και πίεξα ακόμα περισσότερο. Αυτός δεν άντεξε κι άρχισε να χτυπάει το χέρι του στο έδαφος, για να δηλώσει έτσι ότι εγκαταλείπει τον αγώνα. Μόλις τον άφησα από τα χέρια μου ήρθε ο διαιτητής για να ανακοινώσει το νικητή. Τον κοίταξα. Ήταν το πρόσωπό του γεμάτο αίματα. Ναι!!! Τον είχα κερδίσει! Η αμοιβή μου ήταν 20.000 δολάρια. Αυτό όμως που με ενδιέφερε ήταν η δόξα! Ο κόσμος που ζητωκραύγαζε... ήμουν θεός και ήρωας γι'αυτούς, όπως ακριβώς βλέπεις στις ταινίες.

Ο δεύτερος αγώνας έγινε μετά από 11 μέρες στο ίδιο μέρος, κάτω από τη γέφυρα του Σικάγου: "Box Party Club". Μπήκα πάλι μέσα στο κλουβί για να παλέψω με ένα καναδό. Λευκός 86 κιλά. Ο αγώνας ήταν δύσκολος με πολλές κλοτσιές, κουτουλιές, μπουνιές στο πρόσωπο. Μου έσπασε τη μύτη από τις πολλές μπουνιές, όμως δεν έκανα πίσω! Κατάφερα να τον κερδίσω γιατί του έσπασα το χέρι και μετά το σπάσιμο άρχισα να του ρίχνω γονατιές στα πλευρά, μέχρι που τον έφερα "knock out". Δεν μπορούσε άλλο να αγωνιστεί!

Η Αμερική ήταν ένας ατελείωτος αγώνας για μένα! Ένα ατελείωτο καράτε με πολύ αίμα, ένταση, δόξα και πάνω απ'όλα λεφτά... Αυτή είναι η αλήθεια! Να χτυπάς, να σε δοξάζουν και να πληρώνεσαι γι' αυτό!

Μετά από 6 μήνες, γύρισα στη Σερβία και πήγα να πολεμήσω. Άρχισα να σκοτώνω με όπλα και με τα χέρια αν χρειαζόταν. Ήμουν τόσο καλός σε αυτό που αμέσως με έβαλαν στις ειδικές δυνάμεις, εκπαιδευτή! Αρχηγός! Είναι πολύ σημαντικό για μένα να είμαι αρχηγός και μάλιστα στο στρατό! Έχω εκπαιδεύσει ομάδες όπως είναι τα Ο.Υ.Κ., τα Μ.Υ.Κ., των ΚΑΤΑΔΡΟΜΩΝ... κατάλαβες;

- Πώς ένιωσες όταν σκότωνες για πρώτη φορά;

Α...α...α!!! Έχω δει να σκοτώνουν τον πατέρα μου, όταν ήμουν μικρός... Τι να με νοιάζει; Πόλεμος είναι! Έχω σκοτώσει και με όπλο και έχω αποτελειώσει άνθρωπο με τα χέρια... είναι κι αυτό kumite (αγώνας) αλλά μ'έναν νικητή, όπως στην Αμερική! Μόνο που εκεί οι αντίπαλοι δεν έχουν γάντια και δεν παίρνουν κόκα για να παίξουν... Είναι και αυτό ένα παιχνίδι. Κάποια στιγμή "βγήκα" χαμένος: Τραυματίστηκα στα χέρια και στα πόδια (σηκώνει τη μπλούζα του και μου δείχνει τις σφαίρες και τις μαχαίριες). Θέλησα λίγο να

ηρεμήσω και να αλλάξω παραστάσεις, να ξεκουραστώ! Πήρα το φίλο μου τον Σέρβο, μ'αυτόν που πήγα στην Αμερική και ταξιδέψαμε στην Ιαπωνία. Ήθελα να δω τον κόσμο των πολεμικών τεχνών από κοντά... Τις πολεμικές τέχνες της Ανατολής! Η περιπέτεια άρχισε από την Κίνα. Καλοκαίρι του 1991 είμαστε στην Κίνα, πήγαμε στο μοναστήρι των Σαολίν.

- *Πού βρήκατε τα λεφτά;*

Ου...Ου.... Πολλά λεφτά και χρυσάφι από τον πόλεμο... Οικονομικό πρόβλημα δεν έχω ούτε εγώ ούτε η οικογένειά μου.

- Ο φίλος σου ήταν και αυτός δάσκαλος καράτε;

Ναι. Είναι φοβερός πολεμιστής και δάσκαλος. Είχε ντότζο (σχολή καράτε) στην Ιαπωνία και ήταν σωματοφύλακας του Τίτο. Είχε 8 νταν... Βέβαια, Γκορατ Ζιρεβιτς.

- *Πώς σου φάνηκε το μοναστήρι των Σαολίν;*

Άλλη ζωή, άλλος κόσμος. Ηρεμία, πειθαρχία, προσευχή στο Θεό, νηστεία, ατέλειωτη σωματική άσκηση και πολεμικές τέχνες. Χρησιμοποιούσαν σπαθιά, έσπαγαν πλακέτες. Έκαναν αρκετές ώρες αυτοσυγκέντρωση και διάβαζαν πάρα πολύ για τον Βούδα. Σκοπός τους; Να προστατεύουν το μοναστήρι με κάθε τρόπο. Έκαναν αγώνες με όπλα, με κατάνα (μεγάλο σπαθί), σώμα με σώμα, χτυπήματα Κουνγκ φου, σε όλα τα χωτικά σημεία. Εκεί να δεις πειθαρχία και αποχή από τα υλικά αγαθά και τη ζωή!

- *Θα μπορούσες να ζήσεις εκεί για πάντα;*

Αποκλείεται! Ο δυτικός τρόπος ζωής με εκφράζει. Οι γυναίκες, οι αγώνες με θεατές, το ρινγκ, τα λεφτά... τα λεφτά!!! Να κάνεις κουμάντο για να βγάζεις λεφτά από μπίζνες... Τι σαολίν μου λες... Ήταν όμορφα σαν εκδρομή και σαν εμπειρία.

Μετά περάσαμε στην Ιαπωνία και έκανα μαθήματα τζούντο. Να μάθω να μάχομαι στο έδαφος και σε απόσταση αναπνοής. Μου χρειαζόταν για τον πόλεμο! Έκανα προπόνηση στο ντότζο του φίλου μου. Εκεί είδα και τον Steven Seagal, καλή τεχνική, αλλά εντάξει...

Παρέμεινα 2 μήνες, μετά πήγαμε στην Ταϊλάνδη. Το σκληρό Τάι μπόξινγκ και μούι τάι. Ξύλο χωρίς γάντια, χωρίς κανόνες, χωρίς απαγορεύσεις! Δεν μπόρεσα να μάθω πολλά, γιατί είναι όλοι πολύ αδύνατοι, εγώ πιο βαρύς και δεν μπορούσα να κάνω μαζί τους προπόνηση.

Γύρισα στη Σερβία και στον πόλεμο. Συνέχισα να σκοτώνω, χωρίς να αφήσω την προπόνηση και τις πολεμικές τέχνες.

- Πληρώνόσουν για να πολεμάς;

Βέβαια. Έπαιρνα πολλά λεφτά και λάφυρα από τον πόλεμο. Έκανες συμβόλαιο με το κράτος για να πολεμήσεις. Ήμασταν υπέρ της ορθοδοξίας, της πατρίδας... Γι'αυτό σκοτώναμε!

Επειδή ήμουν καλός πολεμιστής πήρα παράσημα πολλά και έγινα ταγματάρχης. Είχα κερδίσει πολλούς αγώνες και γι'αυτό πήρα παράσημα και κορώνες. Γι'αυτό φοράω στο αριστερό χέρι αυτό το τεράστιο, χρυσό με διαμάντια, δαχτυλίδι.

- Πώς ήρθες στην Ελλάδα;

Τα διαστήματα που δεν πολεμούσα, έκανα ταξίδια. Ένα ταξίδι ήταν στη Γερμανία όπου εκπαιδεύτηκα, εκπαιδεύτηκα για να γυρίσω πιο έμπειρος στον πόλεμο. Ξέρεις... για καταστάσεις πολέμου. Μετά ήρθα στην Ελλάδα, το 1994.

- Έμεινες αρκετό καιρό στην Ελλάδα; Πώς ήρθες σε επαφή με άτομα της νύχτας;

Ναι, έκατσα αρκετό καιρό. Ήρθα με τη γυναίκα μου και το παιδί μου. Μείναμε στην Εκάλη για αρχή, και μετά πήγαμε στη Βούλα. Άνοιξα μια καφετέρια στο Παγκράτι και μια εταιρία εισαγωγής και εξαγωγής προϊόντων. Έκανα και αυτή τη δουλειά. "Πηγαινόφερνα" προϊόντα στη Σερβία. Business... Είμαι και businessman, εκτός από μαφιόζος. Τους μπράβους και τους πυγμάχους, τους γνώρισα από το Θέμη.

- Από το Θέμη; Πώς ήξερες το Θέμη;

Τον γνώριζα από το 1983. Είχε τραυματιστεί σε μια συμπλοκή και για να ηρεμίσει λίγο ήρθε στη Σερβία. Είχε φάει ξέρεις 6 σφαίρες... Ήθελε να πάρει εκδίκηση, επειδή σκότωσαν το φίλο του, τον Φραγκογιώργη και "έπαιξε" μπιστολιές με τους αστυνομικούς. Έπρεπε λίγο να ηρεμήσει, να ξεφύγει... Ήταν μάγκας, κράταγε το λόγο του, όμως ήταν πολύ σκληρός και ψυχρός! Αλλά δε σε έριχνε. Είχε τιμή και τηρούσε το λόγο της τιμής του. Έδειχνε σκληρός όμως κατά βάθος ήταν ευαίσθητος. Στην Ελλάδα όταν ήρθα κάναμε πολύ παρέα. Αυτός δεν ήταν παντρεμένος και γυρνάγαμε συνέχεια στα κλαμπς με γκόμενες... Γυναικάρες! Τις πιο όμορφες κυκλοφορούσαμε. Κάθε βράδυ, όταν βγαίναμε στην παραλία γινόταν χαμός. Πηγαίναμε σε μεγάλα καφέ με κάτι αμάξια υπερπολυτελείας και με τις πιο όμορφες. Συχνά τσακωνόμασταν

γιατί κάτι παιδιά στην πόρτα δε μας άφηναν να περάσουμε. Έπεφτε ξύλο... Μπαμ Μπαμ. Αριστερό δεξί κροσέ, ντιρέκτ, μαβάσι γκέρι και κάτω. Είχαμε δείρει 4 άτομα. Ο ένας ήταν καρατέκα, οι άλλοι μποξέρς... Έπεσε ξύλο... όταν ξαναπήγαμε, μετά από ένα μήνα, γίναμε και φίλοι: "περάστε, καλήσπέρα σας, τι κάνετε; καλή διασκέδαση..." Η δύναμη της γροθιάς βλέπεις. Δεν ήξεραν με ποιον είχαν να κάνουν, μετά όμως τους έδωσα να το καταλάβουν.

- Πώς χαρακτηρίζεις τα παιδιά της "πόρτας";

Δεν αξίζουν, μόνο μαγκιά, κανά δυο μπουνιές και βγαίνουν στη νύχτα για να το παίξουν μπράβοι. Όμως δεν έχουν ψυχή, δεν έχουν ασχοληθεί χρόνια με τις πολεμικές τέχνες, δεν ξέρουν τι σημαίνει αντοχή στον πόνο και πειθαρχία. Το μόνο που ξέρουν είναι να χρησιμοποιούν με το παραμικρό τα χέρια τους, τις γροθιές τους. Γίνονται παράνομοι και τα θέλουν όλα δικά τους: μαγαζιά, προστασίες... Όμως, ο δάσκαλος, δε διδάσκει τέτοια συμπεριφορά και τρόπο ζωής. Εδώ οι δάσκαλοι παίρνουν τα καλά και αγαθά παιδιά, τους λένε ένα σωρό ψέματα, τους "φουσκώνουν" τα μυαλά και τα μπλέκουν στη νύχτα με όπλα, ναρκωτικά, βρώμικες δουλείες... Τσακώνονται μεταξύ τους πολύ, αρχίζουν τις διχόνοιες και τα καρφώματα... και στο τέλος βρίσκονται στο χώμα... και αυτό γιατί πιστεύουν ότι με τις γροθιές και τις κλωτσιές θα γ..... τον κόσμο. Δεν έχουν καθόλου μυαλό και δεν ξέρουν να ψυχολογούν τους άλλους. Είναι επιφανειακοί και άστατοι. Δεν καταλαβαίνουν ότι οι πολεμικές τέχνες είναι τρόπος ζωής και όχι τρόπος για να βγάζεις "βρώμικο" χρήμα. Όμως κάποια στιγμή έρχεται η σκληρή αλήθεια και μετά βρίσκονται στον Κορυδαλλό για εκβιασμό και άλλα αδικήματα.

- Για πες μου για την φυλακή, πώς περνάς την ώρα σου;

Γυμνάζομαι πολύ και διαβάζω βιβλία καράτε.

- Γιατί φοράς τόσο μεγάλα δαχτυλίδια;

Είναι "power", δύναμη, ένδειξη ότι είμαι ο "Great Alexander". Το ένα είναι κορώνα, αυτή που μου είχαν δώσει στον πόλεμο - παράσημο.

-Πόσο αξίζει;

Οχτώ εκατομμύρια. Το άλλο (ένα τεράστιο τετράγωνο χοντρό δαχτυλίδι) αξίζει πέντε εκατομμύρια. Η αλυσίδα και ο σταυρός (χοντρή αλυσίδα και τεράστιος σταυρός) που είναι πιο μεγάλος από τον σταυρό του Πάπα, δείχνει την πίστη μου στο Θεό, και την ορθοδοξία. Μην ξεχνάς ότι ο χρυσός είναι επένδυση.

- *Μα είναι τεράστια*

Ναι, ναι... Τεράστια σαν και μενα και σπάνια, I am the Great Alexander!

Φ. Γ

Γεννήθηκα και μεγάλωσα στην Αθήνα. Τότε εκείνες οι περιοχές ήταν εξοχή. Δεν ήταν καθόλου πυκνοκατοικημένες και ήταν λες και ζούσες σε χωριό. Για άντρας, χωμένος στη νύχτα, είναι κατόρθωμα να φτάσεις στα 48.

Οι περισσότεροι απο εμάς, "φεύγουν" πολύ πιο νωρίς.

Είναι και αυτό, ένας απο τους πολλούς κι άγραφτους νόμους της νύχτας. Δεν σε αφήνουν να ξεπεράσεις τα 40.

Δέσποινα δε ξέρεις τι πάει να πεί φτώχεια, δυστυχία και στέρηση. Όλα απο την οικογένεια μου ξεκινάνε. Έχω τόσα απωθημένα και όταν με θυμάμαι παιδί, οι παλμοί της καρδιάς μου ανεβαίνουν, εκνευρίζομαι, κακιώνω και αρχίζω και κατηγορώ τους γονείς, ειδικά τη μητέρα μου.

Παιδάκι μου, εγώ... εγώ τη μητέρα μου τη μισώ!!

Ξέρεις τι πάει να πει τη μισώ!.. Αυτή φταίει για όλα, όλα...

Τις κακίες που έχω απο μικρός, τα κόμπλεξ... με αντιμετώπιζαν με τον πιο άσχημο τρόπο. Ειδικά η μητέρα μου ξέρεις τι κακομεταχείριση έχω "φάει"; Νιώθω άχτι, μίσος, για τη μάνα μου και για 'όλες τις γυναίκες... Είναι καριόλες... και γω για να τις τιμωρώ και να τις ξεφτυλίζω πηγαίνω κάθε μέρα και με άλλη... Έτσι... γιατί δεν αξίζουν για τίποτ'άλλο. μόνο για το κρεβάτι... και αν βρίσκομαι εδώ δίπλα σου είναι γιατί μου την έστησε μια γυναίκα...

Αχ Δέσποινα!! Με περιμένουν στη στροφή...

Πες μου λίγο για τα παιδικά σου χρόνια.

Τι να σου πώ... Ξύλο και βαριές τιμωρίες, που δε ταιριάζανε σ'ένα παιδί... ούτε καν σε κατάδικο...

Για "να μάθω" έπεφτε και μαστίγωμα, ξύλο με ότι μεταλλικό αντικείμενο υπήρχε.

Το κλασικό ήταν που με αλυσόδενε- γιατί δεν καθόμουν για να τις φάω- και μ'έδερνε μ'έδερνε.

Δεν έχω νιώσει στοργή, το μητρικό χάδι... ποτέ, δεν ξέρω τι είναι αυτό... πιστεύω πως αν είχα μεγαλώσει αλλιώς θα ήμουν κάτι διαφορετικό, κάτι καλύτερο... δεν θα έφταιγα εγώ.. Τί νομίζεις όλα τα παιδιά εδώ μέσα έχουν τα χειρότερα να σου πουν για τα παιδικά τους χρόνια.

Με το σχολείο δεν τα πήγαινα καθόλου καλά.

Σιγά... τι να διαβάσω και πού; Εκεί που δεν ήθελα να βρίσκομαι με τίποτα, στο σπίτι μου

Γυρνούσα στη γειτονιά με τα παιδιά της ηλικίας και κάναμε διάφορα.

Τις περισσότερες φορές τσακωνόμασταν με άλλους. Ήταν πολύ σημαντικό να πέφτει ξύλο. Έτσι έδειχνες ότι ήσουν αντράκι.

Βέβαια μικρότερος ήμουν, δεν είχα και πολύ δύναμη, δεν μπορούσα να ανταποκριθώ στις περιστάσεις... δεν μπορούσα να τα βγάλω πέρα με αγόρια μεγαλύτερης ηλικίας.

Αυτός ήταν και ο λόγος που ήθελα να πάω σε σύλλογο πυγμαχίας. Για να γίνω πιο δυνατός και να μπορώ να δέρνω αυτούς που είχα βάλει στο μάτι και μου κολούσαν.

Στο σύλλογο που θέλησα να ξεκινήσω, έπρεπε να πληρώσω. Μα δεν είχα λεφτά. εδώ δεν είχα τι να φορέσω θα είχα να δώσω για να πηγαίνω προπόνηση;

Πήγα σε άλλο σύλλογο που δεν ήθελε λεφτά. Άρχισα προπονήσεις και μου άρεσε τόσο πολύ! Ήμουν πολύ μικρός... πιτσιρίκος... απωθημένα βλέπεις-έπρεπε να υποστηρίξω τον εαυτό μου.

Κουραζόμουν αρκετά γιατί εκτός από την προπόνηση δούλευα σ'ένα εργοστάσιο, χειρονακτική εργασία, για να μπορώ να έχω λίγα λεφτά... που θα έβρισκα ποιός θα μου δινε;

Άστα δυστυχία... έτσι μεγαλώνουν τα παιδιά;

Δεν έχω νιώσει, δεν έχω καταλάβει αν ποτέ υπήρξα παιδί...δεν έπαιζα, δεν ήμουν ήρεμος, ενέμελος... σκεφτόμουν πως θα επιβιώσω... είναι σκληρό για ένα παιδί να έχει αυτό στο μυαλό του.

Η πυγμαχία μου άλλαξε τη ζωή... αυτή με έμπλεξε... είναι η αιτία της καταστροφής μου... αν δεν ήμουν πυγμάχος θα ήταν διαφορετική η πορεία της ζωής μου.

Όμως από τη στιγμή που ξεκίνησα τις προπονήσεις και τους αγώνες, άλλαξε και όλο το σκηνικό... φοβερό ταλέντο.

Η μια νίκη μετά την άλλη. Αν και πιτσιρικάς, όλοι με θαύμαζαν για τη μαχητικότητά μου, το στυλ και τον τρόπο με τον οποίο πυγμαχούσα!

Πολλοί τίτλοι, πολλά πρωταθλήματα, ήταν αναμενόμενο... φυσιολογικό.

Μπήκα εθνική ομάδα... πόρωση... μεγάλη τιμή... να φοράω τη φόρμα της εθνικής, τη; Ελλάδας. Ξέρεις, είμαι πατριώτης, πορωμένος... να κοίτα και τα δακτυλίδια μου. Από το ένα χέρι φοράω τον Μέγα Αλέξανδρο και από το άλλο έχω τη σημαία του Βυζαντίου. Φοβερός πολιτισμός ... τι να μας πουν και οι Τούρκοι...

Που λες... Εθνική Ελλάδος. Πρώτος αγώνας μ'έναν Γερμανό, πρωταθλητή Ευρώπης και έπαιξε επαγγελματικά.

Όλοι φοβόντουσαν τον πιτσιρίκο ότι δεν θα τα καταφέρει ...Ετοίμαζαν να πετάξουν πετσέτα.... Όμως η ψυχή μετράει και όχι η εμφάνιση και οι τίτλοι... ο πιτσιρικάς όχι μόνον δεν έφαγε ξύλο, αλλά έπαιξε τόσο άνετα όπως σε προπόνηση.

Απο 'κει και ύστερα έγινα γνωστός στον χώρο και απέκτησα πολύ καλό όνομα... καταξιωμένος πυγμάχος... όλοι με υπολόγιζαν και με σέβονταν.

Ατέλειωτοι αγώνες, νίκες, στα ύψη η αδρεναλίνη, η ένταση, η ικανοποίηση του νικητή... Μετά ήρθαν και τα επαγγελματικά... επειδή η πυγμαχία δεν πήγαινε σαν άθλημα, άρχισατους επαγγελματικούς αγώνες.

Δέκα γύροι... ήταν ο πρώτος αγώνας μου, νικηφόρος. Προσπαθούσα μέσα απο το άθλημα να επιβιώσω... όμως δεν το κατάφερα! Εγώ προσπαθούσα αλλά δεν υπήρχαν οι κατάλληλες συνθήκες. Να φανταστείς ετοιμαζόμουν να κατέβω στους Ολυμπιακούς Αγώνες της Μόσχας και τελικά δεν πήγαμε γιατί δεν υπήρχαν λεφτά για να πάει η ομάδα έξω... Τρελάθηκα!!! και ήμουν τόσο έτοιμος γι'αυτή τη στιγμή... Σκέψου, Κουβανοί αποφεύγουν να παίζουν μαζί μου... Τί να το κάνεις όμως; Δεν μπορούσα να έχω λεφτά απο την πυγμαχία... έτσι πήρα το βιος μου και μετανάστευσα. Ένας θεός μου ζούσε στην Αφρική και πήγα εκεί και δούλεψα... πίκρα ... αλλά τι να κάνω πως να επιβιώσω;

Άσχημη ζωή, άσχημα χρόνια, με δυσκολίες και στερήσεις.

Χειρονακτική εργασία έκανα... όμως έκατσα δυο χρόνια δενμ άντεξα άλλο. Άσε που μου έλειπε και η πυγμαχία. Είναι πάθος, όπως κι οι γυναίκες... γύρισα στην Ελλάδα και άρχισα ξανά προπόνηση και συγχρόνως δούλευα, πάντα με τα χέρια μου... παιδεύομουν για να βγάλω λίγα λεφτά.

Στα είκοσι, αποφάσισα ν'ασχοληθώ με τη νύχτα... ένα σαββατοκύριακο έκατσα πόρτα και μετά... κατευθείαν "μέσα σε βαθιά νερά"! Απο τα είκοσι, είχα ηγετικές τάσεις και πολύ γρήγορα πήρα τα ηνία στα χέρια μου και έκανα σωστές και προσεγμένες κινήσεις γιατί αλλιώς δεν μπορείς να εδραιωθείς... θέλει εξυπνάδα η νύχτα.

Αυτή είναι η δουλειά μου απο τότε... Τί άλλο να έκανα; Άσε που τα λεφτά σε γλυκαίνουν και βγαίνουν και εύκολα. Ενώ πρώτα μου έβγαине η ψυχή-καμία σχέση!

Η πορεία μου ήταν ανοδική. Είχα ψυχή, δύναμη, πολύ καλός πυγμάχος, σεβαστός απο τους γύρω μου. Ότι πρέπει για να μπορέσεις να περπατήσεις σταθερά στο μονοπάτι της νύχτας.

Μη νομίζει... είμαι συνειδητοποιημένος εγκληματίας. Ξέρω τι έχω κάνει και δεν μιλάω πολύ. Ο άντρας δεν μιλάει πολύ... ο πραγματικός. Οι περισσότεροι μέσα στη νύχτα είναι ψευτόμαγκες, όλοι φυσικά πρωταθλητές...πλούσιοι και με ατέλειωτες γκόμενες. Πολλά λόγια, πολλά παραμύθια και πράξεις μηδέν.

Την έχω ζήσει τη νύχτα πόντο-πόντο. Είναι όμορφη, γλυκιά αλλά και επικίνδυνη συγχρόνως. Οι γυναίκες σε τρελένουν... μ'αρέσουν πολύ... κάθε μέρα και με άλλη, σκέφτομαι συνέχεια ότι έχει σχέση με τη γυναίκα... με ενδιαφέρει όμως απο την άλλη θέλω να τις εκδικούμαι... Ίσως απο τη μάνα μου...

Ξέρεις πόσες έχω φτιάξει; Τις έχω κάνει επαγγελματίες και ήταν ένα τίποτα...

Τις πήρα απο το πουθενά και να το "ευχαριστώ". Γιατί απο άντρες; Έχω φτιάξει ατέλειωτους πρωταθλητές στο μπόξινγκ και στο κίκ μπόξινγκ. Άσε που όλοι θέλουν να τους βρίσκω δουλειά, να του βολεύω κάπου. Άσε χαμός

γίνεται. Τι να μου πουν για τη νύχτα. Όλοι μάγκες ττο παίζουν και στη πρώτη δυσκολία βάζουν τα κλάματα.

Ο "τάδε" δάσκαλος καράτε με παρακαλούσε, "άσε με" του λέω, "με δύο παιδιά θέλεις να δουλέψεις νύχτα... δεν είσαι επαγγελματίας." Δεν γίνεται να δουλεύεις νύχτα, να ζεις μεταξύ φθοράς και αφθαρσίας και να έχεις και οικογένεια... εγώ έχω γυναίκα αλλά όχι παιδιά. Τί πορεία θα τους δώσω; Τί θα έχω να τους πω; Και αν την πληρώσουν κι αυτά εξαιτίας μου;

Ο δρόμος της νύχτας είναι χωρίς γυρισμό... Ξέρω ότι μια μέρα θα με σκοτώσουν. Το ξέρω. Και θα λες "να με αυτόν έχω μιλήσει ώρες." Το ξέρω. Όμως αυτό δεν σημαίνει ότι δεν θα βρώ ποιός μου την έσπασε και τότε ξέρεις; Διψάω για εκδίκηση, αυτό σκέφτομαι μέρα-νύχτα. Και τη γυναίκα μου και αυτήν την σκέφτομαι.

Βέβαια άπειρες φορές τσακωνόμασταν. Έφευγαν τα αντικείμενα και πετιόντουσαν έξω στο μπαλκόνι. Ομηρικοί καυγάδες. Μας άκουγε όλη η γειτονιά. Είμαι οξύθυμος και εκρηκτικός. Όμως πιστεύω στην οικογένεια και υπεύθυνος γι'αυτό δεν έχω παιδιά. Αν ποτέ με αξιώσει ο Θεός και κάνω, έχω πολλά να τους διδάξω για τη ζωή, για τη νύχτα και φυσικά για τις πολεμικές τέχνες.

Πιστεύεις στο Θεό;

Ναι πάρα πολύ.. ποτέ δεν βρίζω τα θεία. Δε βλαστημάω ποτέ γιατί γυρίζει σε μένα...μόνο μια φορά εδώ μέσα μου ξέφυγε... όμως αν και απο μικρός μου πάνε στραβά τα πράγματα δεν βρίζω το Θεό.Ποτέ...

Έχεις νιώσει την ανάγκη να αγαπήσεις και να αγαπηθείς;

Δεν ένιωσα την αγάπη της μάνας, μόνο ξύλο και βρισιές... Εσύ τί λες; Δεν θα σου απαντήσω... Η συμπεριφορά μου το μαρτυρά. Είμαι οξύθυμος και επιθετικός. Οι μεγαλύτεροι μαχητές έχουν τις μεγαλύτερες ευαισθησίες που δεν φαίνονται. Και έχουν στερηθεί πολλά ως και τα πάντα.

Η ζωή τους έχει κάνει σκληρούς. Εγώ έχω κοντέψει να πεθάνω. Έβλεπα να με πυροβολούν την ώρα που πήγαινα στο αυτοκίνητό μου. Έπεφτα και έβλεπα τους άλλους να φεύγουν σαν κύριοι. Ξέρεις πόσο καιρό ήμουν στο νοσοκομείο; Κεντημένος από σφαίρες είμαι, γι'αυτό και δεν με φοβίζει ο θάνατος, αφού τον έχω ζήσει... δε με νοιάζει να πεθάνω... βλέπεις; Πάνω απ'όλα και πρώτα απ'όλα είμαι σκληρός με τον εαυτό μου.

Ποιός έχει να μου πεί τι; Έχω περάσει σε άλλα επίπεδα αφού γαζώθηκα στην κυριολεξία από τις σφαίρες ενός επωνύμου μπράβου. Τί άλλο να φοβηθώ και τί θα μπορούσα να πάθω χειρότερο;

Η φυλακή; Εντάξει, με αυτά που κάναμε όλοι εμείς το περιμένουμε και αυτό, όπως περιμένουμε και τον θάνατο... Είναι και αυτό μέρος του παιχνιδιού.

Αντιδρώ όμως καλά... Δεν πίνω, δεν καπνίζω, προσέχω τι τρώω, αθλούμαι κάθε μέρα. Μπάσκετ, ποδόσφαιρο και μετά βάζω γάντια μ'έναν φίλο μου αλλοδαπό. Έτσι... για να φεύγουν οι τοξίνες...κάνουμε όμως καλή προπόνηση.

Το παιδί αυτό είναι πυγμάχος;

Ναί, είναι πυγμάχος και κικ μπόξερ, έκανε προπόνηση στο γυμναστήριο μου. Καλός μαθητής και καλό παιδί. Όμως ξέρεις, οι αλλοδαποί δεν έχουν περιθώρια επιλογών... Είναι πιο εύκολο να βγουν στη νύχτα γιατί και πιο εύκολα λεφτά έχει και προσαρμόζονται στη δουλειά που τους αναθέτουν. Εκτός αυτού είναι πιο ακληροί και δεν έχουν τίποτα να χάσουν ... έχουν έρθει κυνηγημένοι από χώρες που έχουν καταστραφεί οικονομικά και έρχονται στην Ελλάδα αρκετά ταλαιπωρημένοι και βασανισμένοι.

Όμως, δεν είναι εύκολο να βρουν εργασία γιατί οι Έλληνες δεν τους εμπιστεύονται και δεν ξέρουν καλά τη γλώσσα και το σύστημα μας.

Όμως είναι έξυπνοι, πονηροί, αντέχουν και γι'αυτό τους μαθαίνουν για κλωτσιές και μπουνιές και τους βγάζουν για "νυχτοκάματο", σκληρό όμως... δεν τους νοιάζει να κάνουν άσχημες χοντρές δουλειές. Έχουν συνηθίσει. Θα δεις... Σε λίγο καιρό, πολύ σύντομα, οι αλλοδαποί θα κάνουν κουμάντο στη νύχτα, αφού μας έχουν πρώτα εξοντώσει εμάς. Θα το δεις... Έχει γεμίσει ο τόπος από τέτοιους. Έμαθαν τη δουλειά και τώρα θα έχουν αυτοί την αρχηγεία. Γιατί εμείς είμαστε λαός με διχόνοια, ο ένας "θάβει" τον άλλο και όλοι θέλουν να είναι αρχηγοί. Υποτιμάνε τους υπόλοιπους και υπερεκτιμούν τους εαυτούς τους... λάθη! Κάποτε, Γρ.-Γ. και γω ήμασταν μια ομάδα, ισχυρή. Κάναμε ok πράγματα, όμως σε κάποια φάση επήλθε η γκρίνια και η φαγούρα. Ποιός θα είναι πρώτος, ποιός θα πάρει το μεγαλύτερο κομμάτι της πίτας, φτάσαμε στο σημείο να είμαστε πολλές διαφορετικές ομάδες...

Κάθε μια θέλει το πάνω χέρι και φυσικό είναι να υπάρχουν τσακωμοί και έχθρες. Οι τσακωμοί δεν είναι απλοί... ο ένας προσπαθεί να δώσει του άλλου καρφώματα πολλά και στησίματα σε περιμένουν εκεί που δεν τους περιμένεις. Δεν μπορείς να είσαι πάντα σε επιφυλακή, κάποια στιγμή θα σε βρουν χαλαρό και θα στην πέσουν πισώπλατα. Έτσι κάνουν γιατί στα ίσια δεν μπορούν να σε αντιμετωπίσουν. Εμένα με φοβούνται όμως έχω και όνομα. Τόσα πανευρωπαϊκά, παγκόσμια, επαγγελματικά... ποιός θα έρθει στα ίσια να με αντιμετωπίσει; Έχω εχθρούς αλλά όλοι με υπολογίζουν γιατί ξέρουν, έχουν δει ότι είμαι μαχητής...

Έχω βγάλει ατέλειωτους πρωταθλητές και πρωταθλήτριες... όταν έφτιαξα την ομοσπονδία πυγμαχίας για γυναίκες, "χτύπησε τοπ". Ήταν γροθιά στο κατεστημένο. Έπαθαν πλάκα όλοι, φοβερή επιτυχία. Κανάλια, τηλεοράσεις, περιοδικά Είχα φέρι μεχρι και τον Τσακ Νόρις στην Ελλάδα για να ανεβάσω τις πολεμικές τέχνες και φυσικά το γυμναστήριο... Σκέψου, ένα πρότυπο του καράτε που το θαύμαζαν απο την τηλεόραση, να τον έχεις , να τον βλέπεις δίπλα σου... Στο γυμναστήριο γινόταν χαμός απο νέα παιδιά που διψούσαν για

πολεμικές τέχνες. Και ξέρεις ο δάσκαλος είναι πρότυπο. Σε θαυμάζουν, προσπαθούν να σε μιμηθούν, να γίνουν ίδιοι. Έχει ευθύνη ο δάσκαλος απέναντι σε Θεό και άνθρωπο για τους μαθητές του. Είναι πιο δυνατός από τον πατέρα και τη μητέρα. Φτιάχνει ανθρώπους. Εγώ στο γυμναστήριο προσπαθούσα πρώτα να τους αποτρέψω από τα ναρκωτικά και μετά να τους κάνω πολεμιστές.

Είμαι αλτρουϊστής. Ξέρεις πόσες εκδηλώσεις είχα κάνει για τη μάστιγα των ναρκωτικών; Ο σύλλογος μου μέχρι και αίμα είχε δώσει... για να αποδείξουμε ότι πάνω απ' όλα είμαστε άνθρωποι με ψυχή ασχέτως από το πως έχουμε μπλέξει.

Πολλά λεφτά έχω δώσει για φιλανθρωπικούς σκοπούς και για παιδάκια που υπέφεραν. Γιατί και γω σαν παιδί υπέφερα και δεν είχε γελάσει ποτέ το χέλι μου... Ούτε είχα καταλάβει τι σημαίνει το να είσαι παιδί. Ποτέ δεν ένιωσα ξένοιαστος, πάντα έκλαιγα και πονούσα εξ' αιτίας της μάνας μου. Αχ αυτή η μάνα μου... άχτι την έχω... Αν αυτή δεν έκανε τα "εγκλήματα", εγώ δεν θα μιλούσα μαζί σου τώρα. Ξέρεις, μπορεί να την κοπάνανα συνέχεια από το σπίτι και το σχολείο, να μην έμαθα τίποτε από τα βιβλία που μας πλάσαραν, αλλά διαβάσω πολύ ψυχολογία. Για να μάθω καλύτερα τον άνθρωπο. Να "κόβω" τον άλλο από την πρώτη ματιά. Δέσποινα; Τον άλλον τον καταλαβαίνω από την ανάσα. Από τον τρόπο που αναπνέει καταλαβαίνω τι είναι και αν μου λέει ψέματα ή αλήθεια. Επίσης κοιτάω πάντα τον άλλο στα μάτια γιατί είναι ο καθρέφτης της ψυχής και αυτά λένε την αλήθεια. Όχι το στόμα. Όπου ακούς πολλά λόγια να ξέρεις ότι κάποια μέρα αυτός θα σε στήσει, θα σε δώσει. Όπως και οι περισσότεροι δάσκαλοι που κάνουν πολεμικές τέχνες λένε πολλά και άλλα τόσα όταν βγαίνουν τσάρκα το βράδυ. Όλοι ψευτόμαγκες είναι, με ατέλειωτες γκόμενες, πλούσιοι και χωμένοι στην κόκα - το μόνο αληθινό - κόκα και μετά πάνε και πουλάνε νταΐλκι. Έτσι; Πως; Πολεμικές τέχνες και κόκα... Ξέρεις για να μπορείς να είσαι επαγγελματίας, να έχεις καθαρό μυαλό και να ελίσσεσαι, πρέπει να μην είσαι έρμαιο αυτού του ποιοτού. Εκεί χάνεις το παιχνίδι και τον εαυτό σου αργά η γρήγορα.

Γιατί υπερτιμάς τις ικανότητές σου, νομίζεις ότι πηδάς τους πάντες και εκεί αρχίζει η αντίστροφη μέτρηση... όπως έγινε και με το Νίκο. Εκλείνει συμφωνίες και τις κρεμούσε. Ξέρεις δύο φορές τον είχα φερμάρει. Θα μπορούσα να τον είχα στείλει, όμως δεν έχω σκοτώσει άνθρωπο. Ούτε έκλεινα συμβόλαια όπως έκανε ο Θέμης. Καλό παιδί και μάγκας. Τηρούσε το λόγο του, ήταν άντρας. Αλλά σκληρός, είχα ξεφύγει εκτελούσε συμβόλαια, "έστελνε" κόσμο πολύ εύκολα... ήταν πορωμένος.

Γιατί ο άλλος; Ο κολλητός του Π....; Αυτός σε σκοτώνει και δεν ξέρει καν το όνομά σου. Αν έχεις οικογένεια, παιδιά, δεν ξέρει και αυτός πόσους έχει "πάρει", είναι ψυχοπαθής παιδί μου ο άνθρωπος... και να φανταστείς ότι δίδασκε πω πω φαντάσου τρέλα μου έρχεται μόνον που το σκέφτομαι. Τουλάχιστον ότι έχει σχέση με το τομάρι μου δεν έχει τέτοιες αμαρτίες. Εγώ είμαι πολιτισμένος και συναναστρέφομαι με κόσμο απ'όλα τα

στρώματα. Είμαι κοινωνικός και έχω επαφή μ'όλο το κόσμο. Δεν έχω το κακό μέσα μου. Έχω "φτιάξει" πάρα πολλούς και πολλές και όμως πολλοί απ' αυτούς με κρέμασαν.

Πού πιστεύεις βρίσκεται η ευτυχία;

Έχοντας βιώσει τη δυστυχία, τη φτώχεια και το θάνατο από δικούς μου, έχω να σου πω ότι η ευτυχία βρίσκεται στο Θεό και στα απλά πράγματα. Μια βόλτα στη θάλασσα, ένα χαμόγελο, μια θερμή χειραψία.

Μια φορά είχα πάει σ'ένα ήσυχο νησί με τη γυναίκα μου - δεν αντέχω τη φασαρία - και ήρθε ένας παππούς. Με κοίταξε στα μάτια και μου πρόσφερε τυρί με ψωμί για το σούζο μου. Ήταν τόσο αγνή η ματιά του. Με πλησίασε και εξαγνίστηκε, ένιωσα τον πατέρα, τον γονιό που ποτέ δεν έχω νιώσει. Ποτέ δεν μου έχουν προσφέρει οι γονείς μου όπως εκείνος ο παππούς. Ήθελα να τον αγκαλιάσω να τον αγγίξω. Δεν έχω νιώσει έτσι ξανά στη ζωή μου. Ούτε πρόκειται. Όλα είναι τόσο βρώμικα και ψεύτικα. Όλα για το χρήμα. Κανείς δεν σε κοιτάει κατάματα. Έτσι όπως με κοιτάς... γι' αυτό και σου μιλάω. Επειδή κάνεις διατριβή και είσαι στο Πάντειο, δεν είσαι σαν τους δημοσιογράφους που σε εκμεταλλεύονται για να βγάλουν λεφτά. Εσύ θα πάρεις πτυχίο. Θα κάνεις και κάτι καλό.

Ξέρω τι είμαι και τι θα απογίνω. Ξέρω ότι σε κάποια φάση δεν θα υπάρχω, όμως έχω εξοικειωθεί με το θάνατο, δε με νοιάζει. Ζω έντονα, βράζει το αίμα μου. Η ζωή είναι όπως το έργο "ένταση". Ο μπάτσος με το νόμο, οι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος. Αυτή είναι η ζωή ενός απο μας.

Εσύ ... Την πρώτη φορά που σε είδα σε κοιτούσα με μισό μάτι. Ένιωθα ότι είμαστε οι πρωταγωνιστές του "Χάνιμπαλ", όταν είσαι φυλακή δεν εμπιστευόσαι κανέναν γιατί έτσι είναι το κλίμα. Εσύ μια ξανθιά γυμνασμένη τί ήθελες; Σε πλησίασα, είδα τα μαλιά σου, ένιωσα τη χειραψία σου, την ανάσα σου και ένιωσα καλύτερα, πιο άνετα. Χαίρομαι που δεν ξέφυγες. Αν και είναι κομπλεξικοί, δεν δέχονται μια γυναίκα να κάνει καριέρα. Όμως ειλικρινά χαίρομαι για σένα και για το πτυχίο σου.

Πες μου για τους δασκάλους και τις Π.Τ.

Όλοι γίνονται δάσκαλοι, μαθαίνουν να ρίχνουν τρεις μπουιές και δύο κλωτσιές, τρώνε ρύζι και το παίζουν κινέζοι-πώς; Και με τί υποδομή... υπάρχουν πολλοί που δεν ξέρουν τίποτα και δεν αντέχουν. Είναι θεωρία και λόγια... λόγια. Την έχουν δει επιχείρηση για να βγάλουν λεφτά και να παραμυθιάζουν τον κόσμο. Όμως ζούμε στην Ελλάδα και έχουμε άλλη κουλτούρα, άλλη θρησκεία. Είσαι υπόλογος απέναντι στον κόσμο. Περνάς τεστ, δεν μπορείς να λες αερολογίες. Η αλήθεια είναι στην πράξη, επιστημονικώς τεκμηριωμένη. Αν με αξιώσει ο Θεός, θα κάνω άλλο ένα

γυμναστήριο πιο μεγάλο απο το προηγούμενο και θα διδάσκονται τα πάντα. Θα είναι τέλειο και θα έχει προπονητές επιστήμονες, όχι "παπατζήδες".

Μακριά από καταχρήσεις, τσιγάρα και αλκοόλ, αυτό το έλεγα και το λέω. Όταν βάζω γάντια ανεβαίνει η αδρεναλίνη. Το νιώθω. Όμως το ίδιο νιώθω όταν κυκλοφορώ τη νύχτα. Νιώθω την αδρεναλίνη στα ύψη. Ειδικά όταν σηκώνω το χέρι μου για να χτυπήσω νιώθω ηδονή. Όπως επίσης ένιωθα ηδονή όταν πήγαινα κάθε βράδυ και με άλλη γυναίκα. Τρελένομαι γι'αυτές και τις έχω άχτι συγχρόνως. Εμένα αυτές με κατέστρεψαν. Και η πυγμαχία θυληκό είναι. Από εκεί ξεκίνησαν όλα Αλλιώς θα τα είχα όλα αποφύγει, δεν θα ήμουν εδώ, κάπου αλλού. Όμως, αφού μπλέχτηκα, κάνω όλα μπορώ για να επιβιώσω στη ζούγκλα: Βάζω γάντια, μάχομαι και προσπαθώ να είμαι όσο γίνεται πιο γρήγορος, πιο δυνατός. Υγείης αντίδραση για να μπορέσω να είμαι ψηλά, πρώτα και πάνω απ' όλα σκέφτομαι. Σκέφτομαι συνέχεια. Ποιος; Τι; Ζώ για την εκδίκηση, διψάω για εκδίκηση.

Αυτό είναι το κλίμα που επικρατεί όλη νύχτα. Σκληρότητα, πόλεμος και βία. Πολεμιστές και φουσκατοί μάχονται μεταξύ τους και θυσιάζονται στο βωμό του χρήματος, του συμφέροντος. Όμως πάντα "διδάσκουν" και βγάζουν μαθητές, δύο μπουνιές, λίγο ύψος, "το παίζω μάγκας", λίγη προπόνηση, πολύ κόκα και είμαστε έτοιμοι.

Μα θα είσαι πιωμένος και θα βγείς για δουλειά; Θα μιλήσεις με κόσμο; Αν είναι έτσι τότε... Σωθήκαμε. Γι'αυτό έχουν ξεφτυλιστεί οι πολεμικές τέχνες και έχουν καταντήσει έτσι.

Και συ ξέρεις δασκάλους, καρατέκα, καλούς αθλητές και πως έγιναν; Έρμαια της κόκας. Τώρα τους κάνουν μνημόσυνο. Κανείς δεν μπορεί να είναι σωστός αν μπλέξει με αυτό το πράγμα. Κανείς. Πρέπει να ξέρει η νεολαία ότι δεν υπάρχει γυρισμός, μόνον κατακύβητα και χάος. Αχ αν μπορούσα να γυρίσω το χρόνο πίσω θα άλλαζα τα πάντα. Δεν θα γινόμουν πυγμαχός. Όμως τώρα ζώ γι'αυτά. Δεν μπορώ να το ανατρέψω. Κάθε βράδυ, στο κελί μου, πέφτω στο κρεβάτι και γυρνάω όλα στο μυαλό μου. Σκέψεις, σκέψεις. Δεν μπορώ να κοιμηθώ. Τι να κάνει αυτός; Γιατί έγινε εκείνο έτσι; Τι θα γίνει μ'εκείνη την υπόθεση; Τα ζυγίζω όλα, τα "ξεγυμνώνω" όλα, βλέπω πιο καθαρά αλλά και με πολλή πίκρα και οργή. Νιώθω σαν αγρίμι κλεισμένο στο κλουβί. Τώρα καταλαβαίνω πως η ευτυχία στη ζωή βρίσκεται στα μικρά πράγματα και όχι στα πλούτη, τις πολυτέλειες και τ'αμάξια. Αυτά είναι ουτοπία, δυστυχία. Τώρα το καταλαβαίνω. Και μετά από τόσα χρόνια στη "ζούγκλα", "κεντημένος" με μολύβι και ερχόμενος από τον άλλο κόσμο. Μόνον έτσι εκτιμάς τη ζωή, όταν έχεις αγγίξει το θάνατο.

Όσο για τις πολεμικές τέχνες, πάντα θα υπάρχει αυτό το φαινόμενο. Δηλαδή δάσκαλος να είναι μπλεγμένος με τον υπόκοσμο και τη νύχτα και να βγάζουν τους καλύτερους, τους πιο εύσωμους και δυνατούς μαθητές τους στην παρανομία.

Δεν νομίζω ότι θα πάψει αυτό να υπάρχει. Όμως υπάρχουν και σωστοί δάσκαλοι που είναι καθαροί και δεν μπλέκουν τα παιδιά. Βγάζουν καλούς

αθλητές και πρωταθλητές. Ας μην το παραβλέψουμε αυτό. Ξέρω πολλούς προπονητές που είναι βιοπαλαιστές, κάνουν χειρονακτική εργασία και το απόγευμα πηγαίνουν και κάνουν μάθημα, ιδρώνουν μαζί με τους μαθητές τους και δίνουν τον καλύτερό τους εαυτό. Είναι άνθρωποι τίμιοι, φτωχοί, που όμως χαίρονται με τις επιτυχίες των παιδιών τους. Μην το κάνουμε στην άκρη αυτό.

Από την άλλη, υπάρχουν και οι "κακοί" δάσκαλοι που και αυτοί μην νομίζεις ότι χαίρονται γι' αυτό που έχουν γίνει. Όλα ξεκινάνε από τα παιδικά χρόνια και από τα βιώματα. Όλα από εκεί. Είναι η αφετηρία, η αρχή για το τέλος. Μπορεί ο κόσμος και η τηλεόραση να μας θεωρεί τους χειρότερους, να μας έχουν κάνει όλοι στην άκρη γιατί και καλά αυτό μας αξίζει, όμως πιστεψέ με ότι εμείς είμαστε θύτες και θύματα. Να το υπογραμμίσεις αυτό. Οι τρανοί εγκληματίες σήμερα φοράνε γραβάτα. Όσο και αν σου φαίνεται τρελό, είναι αλήθεια. Και αυτό στο λέω γιατί τώρα το καταλαβαίνω, μετά από όλη αυτή την τρικυμία.

Απλά, επειδή λόγω πολεμικών τεχνών είμαστε ογκώδεις και ολιγομίλητοι, δείχνουμε σκληροί, άτρωτοι και βίαιοι. Όμως ξέρεις ότι το μεγαλύτερο κακό θα στο κάνει αυτός που δεν είναι φουσκωμένος και δεν έχει μπράτσα. Ότι δεν φαίνεται, αυτό να φοβάσαι και αυτόν που είναι κοστουμαρισμένος. Έχει φθηνή η ανθρωπινή ζωή και οι αξίες δεν υπάρχουν. Ούτε αγάπη, ούτε αξιοπρέπεια. Όταν ο άλλος κοιμάται, ξυπνάει και κοιτάει χρηματηστήριο, τι περιμένεις; Έχουμε καταντήσει απάνθρωποι. Οι περισσότεροι χτυπούν ένα τηλέφωνο και παραγγέλνουν γυναίκες, όπως παραγγέλνουν την πίτσα και αυτοί είναι "κύριοι". Τουλάχιστον κάποιοι άλλοι που δεν είναι μορφωμένοι και καταξιωμένοι δεν ζηγιούνται έτσι. Είναι πιο καθαροί, πιο ανθρωπinoι.

Έχω φάει τη νύχτα με το κουτάλι, τί να μου πουν για την σκοτεινή όψη της; Όμως όταν μπλέξεις δεν έχει γυρισμό, όποιος και αν είσαι, όση δύναμη και αν έχεις, ότι γνωριμίες και να υπάρχουν, κάποια στιγμή σε περιμένουν στη στροφή. Λογικό είναι. Αυτό το παιχνίδι δεν έχει νικητή, μόνον ηττημένους, αιχμαλώτους και νεκρούς.

Τί προτείνεις για τη διδασκαλία των Π.Τ.;

Καλό είναι ότι γνωρίζεις από τις πολεμικές τέχνες. Είμαι υπέρ, όμως θα πρέπει γονείς και μαθητές να κοιτάζουν που πηγαίνουν και κάνουν προπόνηση. Είναι επαγγελματίας; Είναι γνωστός; Ξέρει να προπονεί σωστά ή θα σε κάνει έρμαιο, γεμάτος τραβήγματα και πόνους από τη λάθος άσκηση; Είναι ο.κ. ή κάνει και άλλες δουλειές; Εντάξει και να τις κάνει δικαίωμά του και ευθύνη του, όμως να μην παρασύρει και τους υπόλοιπους βάζοντας χλίδες, ανέσεις και εύκολα λεφτά. Εκεί αρχίζει η αντίστροφη μέτρηση. Αν ξεκαθαρίσεις στον άλλο πόσο σκληρά είναι τα πράγματα και οι καταστάσεις ο.κ. Όμως ποιός το κάνει; Κανείς δε σου λέει τι σε περιμένει. Εμένα, ερχόντουσαν για δουλειά και

τους έδιωχνα. "Άντε ρε, έχεις γυναίκα και παιδιά... Τί θες;" Ποιός άλλος όμως το λέει;

Ναι λοιπόν στις πολεμικές τέχνες, αλλά με μέτρο και καλό ζύγισμα. Και πάνω απ'όλα να υπάρχει πίστη στο Θεό, αγάπη για την οικογένεια που είναι ο πυρήνας της κοινωνίας και στον αθλητισμό γιατί ισχύει αυτό που έλεγαν οι αρχαίοι : "Νους υγιής εν σώματι υγιές". και πάνω απ'όλα να δίνουν τροφή στο πνεύμα και στο μυαλό με τα βιβλία και όχι με τα ναρκωτικά. Μακριά από αυτά γιατί είναι η καταστροφή της νεολαίας άρα και της ελληνικής κοινωνίας. Δεν ξέρω αν σε κάλυψα με αυτά τα λίγα που σου είπα, όμως πιστεύω πως κάποιο μήνυμα θα περάσει μέσα από τα λεγόμενά μου.

X.P

Γεννήθηκα στην Κεφαλονιά το 1974, όμως δεν έχω ζήσει καθόλου εκεί. Όταν ήμουν ενός έτους ήρθαμε στην Αθήνα, όπου εγκατασταθήκαμε μόνιμα στο Αιγάλεω.

Έχω μεγαλώσει στην Αθήνα και όλες οι αναμνήσεις μου είναι από τη γειτονιά μου.

Τα παιδικά μου χρόνια δεν ήταν και τόσο καλά.

Ήταν και το πρώτο πράγμα για το οποίο σας παραπονέθηκα όταν τα είπαμε για πρώτη φορά το καλοκαίρι.

Έχω πολλά παράπονα και κατηγορώ τους γονείς μου, αυτοί φταίνε για όλα... και που βρίσκομαι εδώ μέσα!

Καλοί γονείς είναι όμως ανέκαθεν με καταπίεζαν και ήθελαν να κουμαντάρουν τα "θέλω" μου, ακόμα και τώρα.

Φοβερή καταπίεση έχω ζήσει, δεν μπορείτε να φανταστείτε πως έχω μεγαλώσει... μη αυτό, μη εκείνο, κάνε αυτό, κάνε εκείνο..., το ίδιο έκαναν και στην αδερφή μου.

Θα 'ταν καλύτερα να μου μιλάς στον ενικό

Και το καλοκαίρι το ίδιο θέλατε, αλλά δεν ξέρω... έτσι βγαίνει...

Που λέτε, μας καταπίεζαν για τα πάντα.

Ποτέ δεν μπόρεσα να συμβιβαστώ με αυτό το καθεστώς. Πιστεύω πως από 'κει ξεκινάνε όλα... από την όλη σωστή διαπαιδαγώγηση, συν το ότι δεν υπήρχε και μεγάλη οικονομική άνεση.

Ο μπαμπάς είχε χασάπικο, πήγαινε και η μαμά και βοηθούσε στο μαγαζί.

Τα παιδικά μου χρόνια κύλησαν ήρεμα, χωρίς άσχημες, τραυματικές εμπειρίες. Κάποιος τσακωμός με τους γονείς για το πού θα πάω και τι ώρα θα γυρίσω.

Δεν μ' άφηναν να βγω έξω και εγώ αντιδρούσα.

Αυτό ήταν το βασικό πρόβλημά μου.

Στο σχολείο τα πηγαίναμε καλά. Ποτέ δεν είχα πρόβλημα και έκανα και παρέα με καλά παιδιά.

Ούτε καπνίζαμε, ούτε αλτρουάμε, ούτε την κοπανούσαμε από το σχολείο.

Έχω βγάλει το λύκειο και γνωρίζω καλά δυο ξένες γλώσσες. Για να μπορώ να βγάλω τα έξοδά μου, τα καλοκαίρια δούλευα οπουδήποτε: σε βενζινάδικο, διάφορες δουλειές από 'δω κι από 'κει, περιστάσιακά, για να βγάζω το χαρτζιλίκι μου και να μη ζητάω από τους γονείς μου.

Η πρώτη σου σχέση;

Α... τώρα με κάνετε και ντρέπομαι...

Γιατί; στα 13 το έκανα για πρώτη φορά με την κοπέλα που ερχόταν σπίτι και μου έκανε μάθημα για να καλυτερένω τους βαθμούς στο σχολείο.

Τότε ήταν 20 ετών... μεγάλη καψούρα... με είχε τρελάνει, πω πω... "έσκαγε" στο σπίτι και πάθαινα πλάκα... που να έχω μυαλό για μάθημα...

Ο πρώτος σφοδρός έρωτας... την περίμενα πώς και πώς...

Όταν τελείωσα το σχολείο και τα μαθήματα την έχασα... δεν μπορείτε να φανταστείτε πόσο έκλαψα. Μετά το λύκειο, γνώρισα μια κοπέλα που την αγάπησα ατελείωτα... όμως πριν το τέλος του 1994 την έχασα... σκοτώθηκε σε Τροχαίο...

Έχασα τη γη από τα πόδια μου, νεκρός-ζωντανός ήμουν. Δεν μπορούσα ν' αντέξω τέτοιο χτύπημα!

Πολεμικές τέχνες πώς άρχισες;

Πήγαινε ένας κολλητός μου και ήθελα ν' αρχίσω κι εγώ. Ως συνήθως οι γονείς μου δεν ήθελαν... αντέδρασαν αρνητικά και σ' αυτό...γιατί δεν μπορώ να καταλάβω... ίσα-ίσα θα έπρεπε να χαρούν.

Οι πολεμικές τέχνες είναι τρόπος ζωής...

Πήγα σ' ένα ντότζο με τον φίλο μου στα 14.

Πειθαρχία, σεβασμός στο δάσκαλο, αυτοσυγκέντρωση! Τέλεια...ήταν πολύ καλό για μένα, για τον εσωτερικό κόσμο και την ψυχική μου ηρεμία.

Ξεχνούσα τα προβλήματα μου και ξεσπούσα, εκτόνωνση...γυρνούσα σπίτι άλλος άνθρωπος.

Ο Δάσκαλός μου είναι "Κύριος"...μας έλεγε: "Μη μάθω ότι τσακωθήκατε γιατί την πατήσατε...θα σας διώξω από τη σχολή..."

Λίγοι το λένε αυτό...ως και ελάχιστοι, γιατί οι δάσκαλοι κακά τα ψέματα βλέπουν τον μαθητή σαν πεντοχίλιαρο, τι τον νοιάζει αν τσακωθεί στο δρόμο; Λεφτά να βγάξει και είναι όλα καλά. Σε κάποια φάση έφυγα από το ντότζο γιατί τσακώθηκα με το φίλο μου...ή καλύτερα, οι δικοί του γονείς δεν ήθελαν να κάνουμε παρέα...

Κάνατε κάτι άσχημο;

Όχι...όχι...απλά οι γονείς του δεν ήθελαν τους δικούς μου, για κομματικούς λόγους...

Για κομματικές διαφορές χωρίσαμε...αν είναι δυνατόν...Αυτά κάνουν οι γονείς με τα χαζοκομματικά τους...Απαράδεκτο και όμως είναι ιδίωμα των Ελλήνων να τσακώνονται για τα κόμματα και τις ομάδες ποδοσφαίρου...

Έτσι έφυγα από το ντότζο...τι να έκανα;

Πήγα και σ' ένα γυμναστήριο και έκανα Kick Boxing. Άλλη φάση...το ένα παραδοσιακό με φιλοσοφία της Ανατολής και το άλλο με δυτικές επιρροές, χωρίς στολές και υποκλίσεις...μόνον γάντια, ρινγκ, κάσκες και ξύλο...βέβαια και το άλλο σύστημα είχε ξύλο αλλά με άλλη μορφή. Είχε τεχνικές, ΚΑΤΑ'Σ(σύνολο προκαθορισμένων κινήσεων άμυνας και επίθεσης), αγώνα επιβίωσης που όμως σε ελάχιστες -ως και σε καμία- στιγμές της ζωής σου θα χρησιμοποιήσεις...

Παρόλο που ήταν διαφορετικά, γρήγορα προσαρμόστηκα και μου άρεσε να παίζω αγώνα με άλλους...Ανταγωνισμός, αντιπάθειες, ζήλιες υπήρχαν αρκετές. Άλλοι με αποδέχονταν και άλλοι με σνόμπαραν γιατί τους κόντραρα στο κούμιτε(αγώνας) και αυτό τους έθιγε...καθαρά θέμα εγωισμού.

Είχαν δει και αρκετές ταινίες του Bruce Lee και νόμιζαν ότι είναι ίδιοι.

Εντάξει, και εγώ θαυμάζω τον Bruce αλλά ξέρω ότι είναι ταινία...κάποιοι όμως μπερδεύουν τις ταινίες με την πραγματικότητα.

Ο Lee είναι πρότυπο για τις Πολεμικές Τέχνες και εξαιτίας του αρκετοί ασχολήθηκαν με το ΚΑΡΑΤΕ, όμως η πραγματικότητα είναι πολύ διαφορετική...δεν μπορείς να τους δέρνεις όλους και να κερδίζεις πάντα...Είναι έξω από τους κανόνες της ζωής.

Ο κόσμος των Πολεμικών τεχνών είναι πολύ ωραίος, μαγευτικός, αρκεί να διδάσκονται στον κατάλληλο χώρο και από σωστούς δασκάλους, όμως αυτό δεν γίνεται στην Ελλάδα.

Στην Κίνα είναι η πραγματική διδασκαλία.

Με αυτοσυγκέντρωση, προσευχή, προπόνηση στη φύση...Εκεί καλλιεργείς το πνεύμα και το κορμί σου...τότε αποκτάς σοφία...και σ' ενδιαφέρουν άλλα πράγματα...βέβαια και τους Έλληνες δασκάλους τους ενδιαφέρουν πολλά "πράγματα": Πως θα χτυπήσουν κανέναν, πως θα μπλεχτούν με τη νύχτα...

Ο μαθητής είναι το εμπόρευμα που προσπαθούν να το "πουλήσουν" όσο το δυνατόν ακριβότερα...

Εννοείται ότι οι περισσότεροι δάσκαλοι είναι "χωμένοι" στη νύχτα με προστασίες, όπλα, συμμορίες και ό,τι άλλο θες...

Ο Δάσκαλος είναι ο συνδετικός κρίκος, έτσι ο μαθητής μπαίνει στο δρόμο που δεν έχει γυρισμό.

Δεν υπάρχει Σένσει(δάσκαλος) που να είναι "καθαρός" και αυτό γιατί όλα εξαρτώνται από το χρέμα.

Ποια πνευματική καλλιέργεια και ποιο σέβας;

Όλοι ασχολούνται με το κορμί τους, πώς θα γραμμώσουν, πώς θα φουσκώσουν, ούτε να μιλήσουν ξέρουν, ούτε να συμπεριφερθούν όμορφα μπορούν, ούτε μορφωμένοι είναι...ούτε κοινωνική μόρφωση έχουν. Γι' αυτό και δεν έχουν καλή φήμη οι Πολεμικές Τέχνες.

Σου λέει ο άλλος: "Πω, πω...βαράς ε;", όμως δεν είναι έτσι...δεν μαθαίνεις την τέχνη για να βαράς τον κόσμο, όλοι όμως "επλώνουν" το χέρι τους...

Θα σας πω το εξής: Δυο φόβους είχα στη ζωή μου. Ο πρώτος, μήπως πάω σε κάποιο μαγαζί -κλαμπ- με παρέα ή με την κοπελιά μου και δεν έχω να πληρώσω.

Ο δεύτερος, μήπως γίνει κάποιος καυγάς, τσακωθώ και κάνω κακό στον άλλο πάνω στο θυμό μου. Και άμα τον σκοτώσω; Περιμένω πρώτα να μου επιτεθούν και μετά θ' αμυνθώ ή μπορεί να το παίζω "κότα" για να γλιτώσω το χειρότερο...αφού ξέρω ότι δεν αξίζει, Δε θέλω να πέσω στο επίπεδό του...βέβαια, αν κρατάει κάποιο αντικείμενο και μου επιτεθεί μ' αυτό, τότε ναι, θ' αμυνθώ, δεν θα τον χτυπήσω...απλά θα υπερασπιστώ τον εαυτό μου.

Αυτός είναι ο λόγος που δεν "έκατσα" πόρτα...για πολύ λίγο ασχολήθηκα και μετά τα παράτησα γιατί, μια-δυο, την τρίτη φορά θα γίνει το κακό και θα καταστρέψεις τη ζωή σου για μια μπουνιά.

Λίγες φορές έχω τσακωθεί, το πολύ πέντε φορές και αυτό γιατί ξέρω ότι δεν είναι "πρέπον", δεν δείχνεις ανωτερότητα με το να χτυπάς τον άλλον.

Ασχολήθηκα με τη συνοδεία υψηλών προσώπων(V.I.P). Δύσκολη δουλειά. Ρισκάρεις την σωματική σου ακεραιότητα και δεν έχεις προσωπική ζωή. Είσαι συνέχεια μπροστά από έναν άνθρωπο, τηλεκατευθυνόμενος καταντάς. Είσαι η ασπίδα, αυτός που θα εισπράξει πρώτος τις σφαίρες, φυσικά γι' αυτό πληρώνεσαι.

Βέβαια μου αρέσει ο κίνδυνος και ήταν κομμάτι από μένα.

Στον στρατό υπηρέτησα στα Ο.Υ.Κ γι' αυτόν ακριβώς το λόγο. Γιατί μ' αρέσει ο κίνδυνος κι η περιπέτεια. Βέβαια εκεί τα πράγματα είναι πιο σκληρά...μάχεσαι για την Πατρίδα.

"Έπεσε και αυτό το κάστρο", της μαμάς Πατρίδας...

Δηλαδή;

Ήμουν στα Ίμια, στην Κάλυμνο...Πρωτόγνωρη εμπειρία. Να έρχεσαι αντιμέτωπος με Τούρκους. Υπήρξε συμπλοκή...κίνδυνος, ανδρεναλίνη, πάλη...

Όμως ένιωσα ότι με "κρέμασε" η Πατρίδα...

Μετά γύρισα από φαντάρος και συνέχισα τη συνοδεία.

Μια φορά κινδύνεψα από σφαίρες...πρόλαβα, αλλιώς θα ήμουν νεκρός...

Κάποια στιγμή μ' έστειλαν για μετεκπαίδευση στο Ισραήλ. Έπρεπε να γίνω καλύτερος, να μάθω καλύτερα τη δουλειά.

Φοβερή εμπειρία. Εκπαιδεύτηκα πενήντα ημέρες. Δεν σκέφτεσαι τίποτ' άλλο εκτός από το πώς θα επιβιώσεις.

Πολεμικές Τέχνες, καθημερινά λαβές, τεχνικές αυτοάμυνας, κάθε μέρα φάτινγκ με γυμνά χέρια, φουλ κόντακτ(πλήρης επαφή), αγώνες, πώς θα τελειώνεις την πάλη επιβίωσης με τρία το πολύ χτυπήματα...

Σεμινάριο προστασίας, μαθαίναμε οδήγηση με διάφορα αυτοκίνητα και μηχανές, σενάρια αιφνιδιασμού, σκοποβολή, βάρη...

Επαγγελματίες, ξέρεις όπως είναι κάποιες δυνάμεις του στρατού και της αστυνομίας, καταστάσεις τραβηγμένες, λες και βλέπεις Ράμπο. Και όμως τα έχω ζήσει...στην άκρη του νήματος...

Δε σου φαίνεται...Είσαι τόσο ήρεμος...

αν δεν έχω ηρεμία, δεν έχω καθαρό μυαλό για να αντιδράσω γρήγορα και σωστά σε μια κρίσιμη στιγμή...

Ξέρετε, δεν καπνίζω, δεν πίνω, παίζει ρόλο και αυτό. Μην περιμένετε να δείτε επαγγελματίες σε νευρικούς άντρες.

Τι προτείνεις για τον τρόπο διδασκαλίας των Πολεμικών Τεχνών;

Τίποτα! Δεν αλλάζει τίποτα.

Ένα μεγάλο κομμάτι των Πολεμικών Τεχνών θ' ανήκει στον κόσμο της νύχτας. Έλληνες και αλλοδαποί "πολεμιστές" που έχουν βαλθεί να κατακτήσουν τους πάντες και να γίνουν γρήγορα και εύκολα πλούσιοι...πάντα θα υπάρχει αυτό!!! Αυτό που έχω να πω είναι πως πρέπει να επιλέγουμε τον δάσκαλο...γιατί είναι σαν τον πατέρα. Φέρει ευθύνη για το πώς θα εξελιχθεί ο μαθητής. Ένας καλός μαθητής έχει έναν καλό δάσκαλο και το αντίθετο. Πρέπει λοιπόν να έχει μόρφωση, να μην ασχολείται με νύχτα και πάνω απ' όλα να μην χρησιμοποιεί τις Πολεμικές Τέχνες για βία και σωματικές βλάβες...όχι, να μην τις εκμεταλλεύεται έτσι...αντιθέτως πρέπει να τις αναδεικνύει μέσα από τη διδασκαλία και τον έντιμο τρόπο ζωής του.

Αυτό είναι το "κλειδί" για να είναι όντως τέχνη το ΚΑΡΑΤΕ και όχι παρακμή...

Για το μέλλον;

Ναι, έχω αρχίσει να κάνω όνειρα και σχέδια...

Σ' ένα χρόνο, πρώτα ο Θεός, θα βγω...

Εντάξει, έκανα μια απερίσκεπτη κίνηση και την πλήρωσα...

Σε μια κρίσιμη φάση της ζωής μου, σε μια στιγμή που ήμουν χλιοτσακωμένος με τους γονείς μου, σε φάση που ένιωθα απόγνωση, έκανα μια ανοησία...

Πέρασε ο καιρός, τώρα που θα πάψω να είμαι κρατούμενος και θα γίνω άνθρωπος...

Λάθος σκέψη...

Σωστή...Εσείς μας βλέπετε καλά...ο κόσμος μας θεωρεί τέρατα...απορριπτέοι...έτσι δεν είναι;

Όλοι είμαστε δυνάμει παρεκκλίνοντες...

Τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης μας δείχνουν πολύ λάθος. Υπερβάλλουν και παραποιούν καταστάσεις και γεγονότα...γιατί αυτό πουλάει.

Εγώ όταν βγω, πού θα πάω; πού θα δουλέψω; πώς θα με αντιμετωπίσουν; κανείς Δε θέλει άτομα σαν και μας και κανείς δε μας σκέφτεται...μόνον κάποιοι λίγοι δικοί μας άνθρωποι που έρχονται και μας βλέπουν. Τι θα κάνω και για ποιον; μου λέτε;

Το αήριο έρχεται και είναι για σένα, άλλα παιδιά εδώ δεν έχουν αυτή την τύχη...

Ναι το ξέρω...δεν έχουν να σκεφτούν τι θα κάνουν, δεν έχουν οράματα, μέλλον...μόνο παρελθόν που τους κυνηγάει συνέχεια και αυτοί πληρώνουν καθημερινά γι' αυτό το παρελθόν...

Εγώ είμαι τυχερός...θα σταματήσω κάποια στιγμή να πληρώνω και θα ξαναφτιάξω τη ζωή μου...

Κ.Λ

Έχω γεννηθεί το 1970 στην Καρδίτσα. Ο μπαμπάς μου έπαιρνε πολλές μεταθέσεις και ακολουθούσαμε οικογενειακώς. Έχουμε γυρίσει αρκετά μέρη της Ελλάδας λόγω επαγγέλματος του μπαμπά. Είναι ιερέας. Βέβαια, έχει το πνεύμα του Νικόδημου.

Γι'αυτό την πρώτη φορά που μιλήσαμε μου μιλούσες συνέχεια για το Θεό;

Ναι, πιστεύω στο Θεό και διαβάζω πολλά βιβλία που αναφέρονται στο χριστιανισμό. Η οικογένειά μου είναι πολύ καλή. Ηθική και μας έχουν δώσει τις καλύτερες αρχές. Καταλαβαίνεις... Ο μπαμπάς πάντα μας μιλούσε για το καλό και το κακό. Έχω άλλα τρία αδέρφια. Ποτέ δε μας έλλειψε κάτι. Είχαμε τα πάντα. Βέβαια σποραδικά δούλευε και η μαμά σε βιοτεχνία για να βοηθάει τα οικονομικά της οικογένειας. Ειδικά, όταν έχτιζαν το σπίτι, τότε ναι, η μαμά δούλευε.

Μετά από αρκετές μεταθέσεις και μετακομίσεις κατασταλλάξαμε στην Καβάλα. Ωραία παιδικά χρόνια. Πολλά παιχνίδια, βόλτες, παρέες από το

σχολείο. Όμορφα περνούσα. Με το σχολείο τα πήγαινα μια χαρά. Δεν είχα κανένα πρόβλημα.

Μόνον στην τρίτη γυμνασίου μ'αποβάλλανε μαζί με τον αδερφό μου γιατί είχαμε κάνει κάτι σκανδαλιές. Ε... αυτά, δεν έχω κάποιες κακές ναμνήσεις ή προβλήματα του στυλ ο μπαμπάς με χτύπησε ή δεν μου έδειχνε αγάπη. Ίσα-ίσα που ήταν πολύ κοντά μου, ήρεμος, πράος, μας έδινε συμβουλές και ότι θέλαμε το είχαμε.

Θυμάμαι, μια φορά κάτι φίλοι μας είχαν ποδήλατο και μεις δεν είχαμε. Πήγε και μας αγόρασε ποδήλατο και στους τέσσερις. Η μητέρα μου φώναζε. Ο μπαμπάς όμως ήταν δίκαιος και δεν ξεχώριζε κανέναν.

Πολύ μορφωμένος. Πτυχίο Θεολογίας, Νομικής, σε αντίθεση με τη μητέρα μου που είναι αγράμματη. Δεν ταιριάζουν σαν ζευγάρι. Η μητέρα μου δεν μπορεί να "πάσει" τον πατέρα μου. Δεν φτάνει το πνεύμα του. Λογικό, αφού δεν γνωρίζει γράμματα. Δεν παντρεύτηκαν από αγάπη. Απλά επειδή ο μπαμπάς ήταν έτοιμος να γίνει ιερέας, έπρεπε να παντρευτεί. Ε... παντρεύτηκε μια καλή κοπέλα, την πήρε. Χρειαζόταν και ένα στήριγμα σαν άνθρωπος. Είχε μεγαλώσει σε ορφανοτροφείο και ήθελε στοργή, αγάπη και υποστήριξη.

Όμως η μαμά αν και την αγαπάω υπερβολικά, όπως και αυτή, δεν είναι η γυναίκα που θα στηρίζει τον άνδρα. Ξέρεις, ο άνδρας, όσο δυνατός και αν είναι, θέλει μια δυναμική γυναίκα να τον στηρίζει στις δυσκολίες. Πίσω από έναν πετυχημένο άνδρα κρύβεται πάντα μια δυνατή γυναίκα.

Αν η μαμά ήταν έτσι, ο πατέρας μου θ'ανέβαινε. Ζωγράφιζε, έγραφε ποιήματα, όμως ποτέ δεν τον υποστήριζε για να προωθήσει να διάφορα ταλέντα που έχει.

Έχω πάρει πολλά καλά στοιχεία από τον μπαμπά. Και ειδικά τώρα προσπαθώ να εφαρμόσω αυτά που πρεσβεύει, αλλά είναι λίγο αργά.

- Εμ... Τί δουλειά είχες να πας μ'αυτή τη συμμορία; Τους χειρότερους διάλεξες. Σ' εκμεταλλεύτηκαν.

- Ε... τώρα βλέπω την αλήθεια. Έτσι είναι όπως τα λες κυρ Αντώνη.

- Εσύ είσαι καλό παιδί, από καλή οικογένεια με αρχές, με αξίες, με πίστη στο Θεό, με αξιοπρέπεια. Μορφωμένος είσαι, εμφανίσημος. Τίποτα δεν σου έλλειπε. Πώς πήγες και μπλέχτηκες; Κρίμα δηλαδή. Εσύ έχεις καλοσύνη, έχεις Θεό.

- Ναι, ναι κάθομαι στο κελί μου και τα σκέφτομαι όλα αυτά. Θαμπώθηκα... Μα γι'αυτό γύρισα πίσω.

Ξέρεις την κοπάνησα από την κλούβα, όμως το σκέφτηκα καλά και γύρισα μόνος μου πίσω. Σκέφτηκα πως οφείλω στην κοινωνία και πρέπει να πληρώσω να τελειώνουμε. Χρέος απέναντι στους ανθρώπους. Έκανα κάποια λάθη και πληρώνω γι'αυτά. Θα έχω πάρει και το πτυχίο μου στα ΤΕΦΑΑ, τελευταίο έτος, είκοσι μαθήματα χρωστάω και μετά... Ορκίζομαι... Είναι πρόοδος αυτό!

- Σίγουρα. Για πες για την εφηβική σου πρόοδο.

Που λες, από μικρός ήμουν αποφασιστικός. Ήξερα τι ήθελα και το κατακτούσα. Μου άρεσε ο αθλητισμός και πάντα είχα διακρίσεις. Έκανα ποδόσφαιρο, μετά μπάσκετ. Εκεί διακρίθηκα και έπαιξα στη Β' Εθνική. Όμως σε κάποια φάση, με τράβηξαν τα βάρη. Μάλλον λόγω εφηβίας. Ήθελα να είμαι ρωμαλέος, δυνατός. Είχα δει ένα περιοδικό με μπόντι-μπιλντινγκ και εκστασιάστηκα. Διατροφές, δίαιτες. Κατέβηκα και σε αγώνες, ήρθα πρώτος, μίστερ βόρειος Ελλάς. Μετά πανελλήνιο πρωτάθλημα, ήρθα μέσα στους πρώτους.

Έκανα αρκετές φιλίες μέσα από το γυμναστήριο και με το αντίθετο φύλο. Στα δεκατέσσερα ήρθε ο πρώτος σφοδρός έρωτας, ο οποίος κράτησε επτά ολόκληρα χρόνια. Ερχόταν σπίτι, λογοδοθήκαμε στα δεκαπέντε, μεγάλο πάθος. Μην νομίζεις, έχω μεγαλώσει πολύ καλά, ισορροπημένα, χωρίς τραύματα σαν παιδί, ούτε σαν έφηβος.

Παράλληλα, πήγαινα σχολείο, διάβαζα, έκανα σκληρή προπόνηση και πάντα είχα διακρίσεις, όμως δούλευα. Στο γυμναστήριο, γνώρισα πολεμιστές. Καρατέκα και κικ μποξέρς. Με πολλούς από αυτούς έκανα κολλητή παρέα. Είναι φίλοι μου χρόνια. Σε κάποια φάση χωρίσαμε λόγω διαφορετικών επιλογών, όμως τους ξαναβρήκα στη νύχτα μέσα.

Βρεθήκαμε στον ίδιο χώρο μετά από χρόνια . Με άλλους μείναμε κολλητοί, με άλλους όχι. Δυστυχώς. Στη φάση που έκανα παρέα με τα παιδιά, είχα κάποιες λάθος ενέργειες. Δηλαδή, πηγαίναμε σε κανένα περίπτερο και κλέβαμε παγωτά, παίρναμε μπουκάλια νερό και τα πουλούσαμε μετά. Τέτοια πράγματα. Όμως αυτό για κανένα χρόνο. Όχι παραπάνω, δηλαδή από τα δεκαπέντε ως τα δεκαέξι. Ως εκεί. Ούτε ποτέ υπήρξα επιθετικός, πάντα ζύγιζα τις αντιδράσεις μου.

Κάποιες φορές μόνον, αν πείραζαν τον αδερφό μου ή κάποιον δικό μου, έμπαينا στη μέση και "καθαρίζα". Επειδή ήμουν δυνατός έπρεπε εγώ να βρω λύση, να διακριθώ όπως άλλωστε έκανα και στον αθλητισμό. Ναι, κάποιες στιγμές τσακωνόμουν όμως ποτέ δεν πρόσβαλλα κανέναν. Σέβομαι τους πάντες. Περνούσε ο καιρός. Με επιτυχίες και ποικίλες δραστηριότητες όπως σου είπα πριν.

Σκέφτηκα κάποια στιγμή να το γυρίσω στην άρση βαρών με σκοπό να μπω γυμναστική ακαδημία. Έτσι και έγινε μέσα σε οκτώ μήνες πήρα πανελλήνιο πρωτάθλημα και μπήκα γυμναστική ακαδημία στη Θεσσαλονίκη. Τότε ξέφυγα εντελώς από την επιρροή της οικογένειας και ειδικά του μπαμπά.

Οι συναναστροφές μου ήταν φοιτητές, αθλητές, άτομα από μαπαράκια. Μη νομίζεις, στα εικοσιδύο-εικοσιτρία μπλέχτηκα με τη νύχτα. Στο γυμναστήριο που έκανα προπόνηση, γνώριζα κάτι προπονητές, όχι καλά παιδιά. Μου πρότειναν να δουλέψω νύχτα. Ο μπαμπάς έστελνε λίγα λεφτά και ήθελα να έχω δικά μου λεφτά.

Έχω δουλέψει για λίγο μπάρμαν, όμως ύστερα μπήκα "πόρτα". Καθιερώθηκα ως πορτιέρης. Οι προπονητές μου έλεγαν "αφού δεν πρόκειται να δεις χαΐρι από την προπόνηση, μπες πόρτα να βγάλεις λεφτά. Ήταν

χαμηλού πνευματικού επιπέδου και οφείλω να ομολογήσω ότι παρασύρθηκα. Αυτό ήταν, χώθηκα για τα καλά στην νύχτα. Γνωριμίες κάθε είδους. "Πολεμιστές", εργάτες, δημόσιοι υπάλληλοι. Όμως, ήμουν πολύ δυνατός, σκληρός και δε μασούσα. Έλα όμως που δεν μπορείς να κάνεις πρωταθλητισμό, να είσαι και νυκτόβιος. Το ίδιο κάνουν και οι Καρατέκα. Είμαστε το ίδιο ακριβώς, όπως εγώ, έτσι και αυτοί. Συνεργαζόμουν και είχα νταραβέρια με τέτοιους. Κρίμα, χάθηκε το ταλέντο μου. Να σκεφτείς ότι τραβούσαν βίντεο την ώρα που έκανα προπόνηση και μετά ανέλυναν την τεχνική μου στην σχολή. Κρίμα!

Ξέρεις πόσα παιδιά σαν και μένα έχουν χαθεί έτσι? Χάνονται στο "σκοτάδι", "στη νύχτα". Δεν έχει γυρισμό αυτός ο δρόμος. Κανείς όμως δεν μπορεί να το καταλάβει. Είναι τόσο φανταχτερός αυτός ο κόσμος. Χλιδή, δύναμη, εξουσία, γυναίκες, γκόμενες. Πω πω... Και φυσικά εύκολα λεφτά. Τεμπελιάζεις, δεν θες να σκοτώνεσαι στη δουλειά. Τί κάνεις; Γίνεσαι μπράβος και να το εύκολο χρήμα. Ρίχνεις και ξύλο, ξύλο πω πω... Ντρέπομαι γιατί έχω δείρει άντρες. Μπροστά σε γυναίκες η στις κοπελιές που συνόδευαν. Τους έκανα ρεζίλι. Πολλές φορές και χωρίς ιδιαίτερο λόγο, χωρίς να έχει γίνει κάτι σοβαρό. Έτσι για να αποδείξω τη μαγκιά, τη δύναμη.

Κάθομαι στο κελί μου και σκέφτομαι αυτούς τους ανθρώπους που έχω βλάψει. Μετανιώνω, ειλικρινά. Όμως τότε ήμουν πολύ σκληρός και το κλωτσομπουνίδι έπεφτε βροχή.

Έτσι για ν'αξιζεις το μεροκάματο που βγάζεις. Μόνο μια στιγμή ένιωσα άνθρωπος : Πήγα να τσακωθώ, να σηκώσω χέρι άδικα. Έκανα μια προσευχή από μέσα μου. Δεν ξέρω πως μου ήρθε και το κατέβασα το χέρι μου. Εγώ δεν έχω φάει ξύλο στη νύχτα. Αν έτρωγα ξύλο θα έβαζα μυαλό και θα τα παρατούσα, θα έφευγα από τη νύχτα. Σίγουρα!

Όμως αυτό δεν έγινε. Αντιθέτως γινόμουν όλο και πιο δυνατός, πιο επιθετικός, βίαιος και σε κάποια φάση μου έγινε πρόταση και μπήκα σε ομάδα.

Τέλος... Η αρχή του τέλους. Η αντίστροφη μέτρηση άρχισε εκείνη τη στιγμή. Άλλος είχε "φάει" ισόβια, άλλος μπαينόβγαينه, άλλος δεν είχε μπει φυλακή.

"Ρε συ, άσε τους άλλους να παιδεύονται στην πόρτα. Έλα εσύ - που είσαι μάγκας - μαζί μας να κάνουμε χοντρές δουλειές με καλά λεφτά". Έτσι έγινε. Βάζαμε άλλους στην πόρτα και γω μαζί μ'έναν φίλο μου παίρναμε μαγαζιά. Τους επιχειρηματίες τους "ρίχναμε" με το μιλητό. Βέβαια είχαμε και τις πλάτες των άλλων που τους έτρεμαν. Και κλείναμε έτσι τις δουλειές.

Πιστεύαμε ότι εκμεταλλευόμασταν τους άλλους, όμως τα πράγματα ήταν ακριβώς αντίθετα. Άλλοι μας χρησιμοποιούσαν, έβγαζαν χοντρά λεφτά και μεις; Πολύ λιγότερα και ρισκάραμε πολλά περισσότερα.

Εγώ τώρα που σου μιλάω συνειδητοποιώ αυτά που λέω. Ναι, με χρησιμοποίησαν, όπως και πάρα πολλούς άλλους, Καρατέκα και φουσκωτούς. Το ίδιο και το αυτό.

Δεν είχαμε συνηθειτοποιήσει τι κάναμε. Το είχαμε για εύκολο, για παιχνίδι, πω πω. Πόσους έχω βλάψει, πόσους έχω πληγώσει. Και γυναίκες. Άλλαζα συνέχεια, τις χρησιμοποιούσα, τις μείωνα, όμως εγώ είχα τη μεγαλύτερη φθορά.

Δεν μπορούσα να νιώσω, να διακρίνω από υπέρμετρο εγωισμό. Αυτό το ξύλο, ο τσαμπουκάς, σου ανεβάζει το εγώ και δεν βλέπεις πιο πέρα. Ούτε κάτω. Ούτε σέβεσαι, πως να σεβαστείς τους άλλους αφού μ' αυτά που κάνεις δεν σέβεσαι κατά πρώτον τον εαυτό σου.

Άργησα να το καταλάβω. Όταν το είδα, είχα φτάσει πια στον πάτο. Ξέρεις τι εστί "πάτος"; Εκβιάζεις, παρασύρεις και άλλους, δέρνεις κόσμο, βγάζεις λεφτά με τη βία. Αυτά κάνεις.

Ποιός αθλητισμός και ποιά φιλοσοφία του καράτε; Όλα θυσιασμένα στο βωμό του χρήματος και της βίας. Όλα.

Κοιτούσα, όπως και οι άλλοι πως θα βλάψω τον οποιονδήποτε, να τον ρίξω, να βγάλω λεφτά. Όσο για τις γυναίκες; Κοίταγα πως θα τις πηδήξω. Τίποτα άλλο.

Έτσι έκαναν και οι άλλοι. Ίδιες αντιδράσεις και λειτουργίες. Λογικό αφού ήμασταν ομάδα.

Για τον δάσκαλο και τις πολεμικές τέχνες ;

Ε... Τίποτα. Έχει νόημα; Τί να πω; Αφού ο δάσκαλος είναι ο κρίκος. Ενώνει τη μέρα με τη νύχτα και φυσικά το μαθητή. Αυτός τον περνάει στην άλλη όχθη. Άσε που το μορφωτικό τους επίπεδο είναι χαμηλό. Εκτός από καλός προπονητής πρέπει να έχει και ήθος στη ζωή του.

Όχι από τη μια να διδάσκει και από την άλλη να είναι με τη Μερσεντές, τα σκομενάκια και να βγαίνει "τσάρκα" το βράδυ για μπραβιλίκια.

Έτσι τί θα βγει και ο μαθητής; Ο δάσκαλος είναι πρότυπο. Παρασύρει τα παιδιά που βρίσκονται κοντά του και βγαίνουν όλοι μαζί να κάνουν "νυχτοδουλειές".

Έτσι την πάτησα και γω. Όμως, αν βρισκόταν κάποιος δίπλα μου, να μου δείξει τι "παίζει", να με ταρακουνήσει, τώρα θα ήμουν σίγουρα κάπου καλύτερα. Στα γυμναστήρια καταστρέφονται οι νέοι και αρχίζουν τους τσαμπουκάδες μετά.

Θυμάμαι ένα δάσκαλο. Ήμουν σε ένα πάρκο και τον έβλεπα που διαπληκτιζόταν με έναν που δεν ήταν καρατέκα. Τον έβριζε, του έλεγε ότι θα τον δείρει, τον απειλούσε. Κάνει μπροστά και αρχίζει τις μπουνιές. "Πα πα παπα" ο άλλος - γυμνασμένος πολύ - αντί να κάνει πίσω, χώνεται μπροστά και του τραβάει ένα ξύλο... Τον σάπισε τον δάσκαλο. Είχε ψυχή, ενώ ο σένσεϊ όχι. Να κακό παράδειγμα δασκάλου.

Ξέρεις πόσοι τέτοιοι; Ου!

Οι πολεμικές τέχνες δεν έχουν ποιότητα. Θα πρέπει να διδάσκονται βάσει "Τάο". Φιλοσοφία : Ο πραγματικά γρήγορος δείχνει ακίνητος, ο πραγματικά

ευαίσθητος δείχνει αναίσθητος. Ο καρατέκα είναι σαν τον βράχο. Στάσου απέναντι σε έναν βράχο. Άρχισε να τον βρίζεις. Δεν θα απαντήσει, δεν θα αντιδράσει. Πάρε τώρα φόρα και κάνε του επίθεση. Για να τον χτυπήσεις. Ποιός θα χτυπήσει αυτός ή εσύ; Έτσι πρέπει να διδάσκονται οι πολεμικές τέχνες. Με βασική αρχή την ειρήνη και όχι τη βία. Φυσικά όλα αυτά πρέπει να διδάσκονται χωρίς λεφτά. Δωρεάν!

Αλλιώς ο δάσκαλος εκμεταλλεύεται και κοιτάει σαν πεντοχίλιο τον μαθητή. Όμως αυτό δεν γίνεται. Όλα γίνονται βάσει συμφερόνος και ιδιοτέλειας.

Τί στόχους έχεις;

Να πάρω το πτυχίο μου, πρώτα ο Θεός. Μετά όταν βγω από 'δω, φαντάζομαι τον εαυτό μου στη Θεσσαλονίκη, να έχει ένα τεράστιο και ωραίο γυμναστήριο. Θα έχει τα πάντα μέσα και πολεμικές τέχνες. Όμως θα τους βάζω να διαβάζουν για να έχουν ποιότητα.

Θα μείνεις μόνος σου;

Όχι, όχι, θα έχω επαφή με τον κόσμο, αφού είμαι κοινωνικός, θα είναι το καλύτερο. Θα δεις. Δέσποινα, πέρασε η ώρα. Ή μάλλον οι ώρες. Φεύγω, πάω για προπόνηση, έχω ήδη αργήσει. Χάρηκα που τα είπαμε. Αν θες και κάτι ακόμα εγώ εδώ είμαι.

A.B

Είμαι τριάντα οκτώ ετών και έχω γεννηθεί στο Ηράκλειο της Κρήτης. Έχουμε γυρίσει όλη την Ελλάδα με την οικογένεια λόγω του μπαμπά. Ήταν στρατιωτικός και κάθε λίγο και λιγάκι μετακομίζαμε. Ξέρεις, οι στρατιωτικοί έχουν πολλές μεταθέσεις και οι οικογένειές τους υποφέρουν γιατί συνέχεια αλλάζουν σπίτι, σχολείο και δεν μπορούν να δημιουργήσουν φιλίες εύκολα. Είναι δύσκολο, πάνω που πας να συνηθίσεις σε έναν τρόπο ζωής και σε μια περιοχή εκεί, τα μαζεύεις και φεύγεις. Και φτου ξανά από την αρχή. Άλλο σπίτι, άλλο σχολείο, άλλους φίλους, άλλες νοοτροπίες της τοπικής κοινωνίας. Ο μπαμπάς μου ήταν πολύ σκληρός. Αυταρχικός. Ποτέ δεν έκανε διάλογο, μόνο ν'αποφασίζει ήξερε. Ήταν βέβαια άντρας με αρχές, αλλά τί να το κάνεις; Άμα δεν ξέρεις να πλησιάζεις το παιδί σου; Ο μπαμπάς, για να βάζω μυαλό και να γίνω σωστό άτομο στην κοινωνία, έβγαζε την "Αλφα-Ταφ" και με μελάνιαζε στο ξύλο, η αν δεν την έβρισκε, έβγαζε τη ζωστήρα και με ράπιζε. Αν και οι γονείς μου δεν ζουν πια, τα σκέφτομαι συνέχεια και στεναχωριέμαι.

Δεν είναι το ξύλο. Είναι ο τρόπος και το μελάνιασμα γινόταν στη ψυχή και όχι στο σώμα μου. Χτυπούσε και τη μαμά. Βέβαια... Υπήρξα αυτόπτης μάρτυρας ατέλειωτες φορές. Η μανούλα μου... Την λάτρευα και την λατρεύω. Ήταν το χρυσό πάπλωμά μου. Πάντα με προστάτευε από τον μπαμπά και ήταν δίπλα μου. Όμως τί να το κάνεις; Και αυτή θύμα ήταν, ίσως και το μεγαλύτερο.

Φαντάσου πως μεγάλωσα. Ξύλο εγώ, φύλο η μαμά. Τι και αν ήταν στρατιωτικός; Τι και αν είχε κοινωνική θέση υψηλή; Η αλήθεια ποιά ήταν; Να μας "χαρίζει" πόνο, κλάμα και δυστυχία. Ξέρεις εκείνα τα χρόνια δεν ήταν εύκολο να χωρίσεις, δεν ήταν της μόδας τα διαζύγια όπως σήμερα. Τότε, αν κάποια γυναίκα χώριζε, ήταν δακτυλοδεικτούμενη. Έκανε υπομονή η μαμά, τί άλλο θα μπορούσε να κάνει;

Οικονομικό πρόβλημα δεν είχαμε έντονο. Δεν μπορώ να πω ότι στερήθηκα, αλλά ούτε ότι είχα τα πάντα. Μια μέτρια κατάσταση.

Στο σχολείο τα πήγαινα καλά, δεν είχα πρόβλημα. Το μόνιμο πρόβλημά μου ήταν η συμπεριφορά του πατέρα μου.

Σε κάποια φάση το "έλυσα". Πήγε πάλι να απλώσει το χέρι του και "παίξαμε μπουινές", ήρθαμε στα χέρια. Ε... Αυτό ήταν, από τότε άλλαξαν τα πράγματα και οι ρόλοι μας.

Ήταν κάτι που δεν το ήθελα, στενοχωρήθηκα, όμως δεν μου δινε άλλη επιλογή. Έπρεπε...

Πολεμικές τέχνες πως άρχισες;

Ο μπαμπάς μου ήταν πυγμάχος και είχε περάσει και από διάφορες σκληρές μονάδες του στρατού. Είχε ασχοληθεί με πολεμικές τέχνες και ήταν αυτός που με παρότρυνε να πάω σε ντόντζο. Ανέκαθεν βέβαια ήμουν αθλητικός τύπος. Έκανα ενόργανη, στίβο.

Ήθελα να κάνω πολεμικές τέχνες, μου φάνηκε καλή ιδέα. Έτσι και έγινε. Πήγα Tae Kwon Nto, καλό αλλά λίγο έξω από την πραγματικότητα, δεν είχε πολύ ξύλο, δεν ήταν αρκετά σκληρό. Καταλαβαίνεις πως το λέω; Στο δρόμο άμα πλακωθείς, δεν την βγάζεις "καθαρή" με Tae Kwon Nto, πρέπει να ξέρεις από ξύλο του δρόμου, βρωμόξυλο.

Βέβαια, μια οι ταινίες του Μπρους Λι, μια ο δάσκαλος με τις φιγούρες... Ε... Πορώθηκα!

Είναι κάτι που θα σε κρατήσει, θα σε παθιάσει. Όμως, εκεί μπορεί να χάσεις το "παιχνίδι".

Ν'αρχίσεις να το χρησιμοποιείς για το παραμικρό και να καβαλήσεις το καλάμι, όπως κάνουν οι περισσότεροι. Μαθητές και δάσκαλοι, νόμιζουν ότι με τις μπουινές τους να πηδήξουν τον κόσμο. Όμως πάντα υπάρχει και ένας πιο δυνατός και πιο έξυπνος από μας. Αυτοί το ξεχνάνε και παρασύρονται.

Ευτυχώς, εγώ δεν έπεσα σ'αυτήν την παγίδα. Συνέχισα το σχολείο, μετά πέρασα και στο πανεπιστήμιο και σπούδασα διοίκηση επιχειρήσεων. Εντάξει,

καλά τα καράτε και η φυσική κατάσταση και η εμφάνιση αλλά τί να τα κάνεις αν δεν έχεις πνευματικά όπλα;
Η μόρφωση είναι το καλύτερο λάκτισμα.

Σωστό.

Σωστό, αλλά πόσοι το έχουν καταλάβει; Τέλος πάντων... Μετά το πανεπιστήμιο η ζωή κύλησε κανονικά. Φαντάρος και μετά δουλειά. Ήμουν ασφαλιστής. Δεν μπορώ να πω ότι ήμουν ευχαριστημένος από τα λεφτά που έβγαζα.

Παντρεύτηκα κιόλας και τα πράγματα έγιναν πιο δύσκολα. Μέναμε λίγο έξω από την Αθήνα στην Ελευσίνα. Εκεί πήγα γυμναστήριο και έβαζα γάντια. Το γύρισα στο μπόξινγκ και στο κικ μπόξινγκ. Σαφώς ήταν καλύτερο από το Ταεκ Βον Ντο. Η καλύτερα, είναι πιο αληθινό. Αγγίζει την πραγματικότητα. Αυτό το μπαμ-μπουμ σου δείχνει τι εστί τσακωμός. Τρως μπουκέτα, δίνεις κλωτσιές, μπουνιές, ματώνεις. Αυτή είναι η αλήθεια του δρόμου.

Σε κάνει να τσαντίζεσαι, ανεβαίνει το αίμα στο κεφάλι, θες τον άλλον να τον "κατεβάσεις", να τον βγάλεις νοκ άουτ. Εγωισμός και ζώωδη ένστικτα. Βέβαια, έχω γνωρίσει και άτομο που ασχολείται με Ταε Κβον Ντο και είναι σκληρός και ψυχρός δολοφόνος. Στην κυριολεξία... Ποιά φιλοσοφία και ποιά ανωτερότητα; Αυτός το μόνον που δεν έχει είναι η ανατολική φιλοσοφία. Ξέρεις τι πάει να πει δολοφόνος; Τους ανθρώπους τους βλέπει σαν συμβόλαια. Είναι συμβόλαια γι'αυτόν Ποιόν μου είπαν να σκωτώσω; Τον τάδε; Ποιός είναι; Αυτός. Μπαμ. Μπαμ. Πάρτα. Νεκρός. Δεν ξέρει, ούτε τον νοιάζει ποιός είναι ο άλλος, αν έχει οικογένεια. Γιατί θα τον "τελειώσει". Τίποτα... Πήρα τόσα... Μπαμ.

Βέβαια, είναι από τους μεγαλύτερους μπράβους. Μπλεγμένος με νύχτα, γυναίκες, όπλα, ναρκωτικά. Τα πάντα κάνει. Συν τις πολεμικές τέχνες.

Οι συνεργάτες του ανήκουν και αυτοί στην ελίτ της εγκληματικότητας.

Αυτοί που κυνηγάνε οι αστυνομικοί και γίνεται χαμός για πάρτη τους. Είναι "ομαδούλα" ξέρεις.

Καλό είναι να τα γράψεις αυτά στη διατριβή σου, να ξέρουν οι γονείς τη σκοτεινή πλευρά των πολεμικών τεχνών. Καλό είναι αυτό που κάνεις.

Με τη νύχτα πως μπλέχτηκες;

Σωστό ρήμα... Μπλέχτηκα. Ναι και το θέμα είναι δεν ξεμπλέκεις. Άστα... Κοίτα, Δέσποινα, τα λάθη και τα πάθη μου τα παραδέχομαι και τα λέω. Το πάθος μου το μεγάλο είναι οι γυναίκες. Ποτέ δεν ήμουν πιστός. Αχ, οι γυναίκες. Αυτές με κατέστρεψαν. Μου αρέσουν πολύ οι γυναίκες. Η νύχτα είναι και αυτή γυναίκα. Άτιμη όμως.

Ένα βράδυ είχα πάει σ'ένα μπαράκι στην Καλλιθέα. Έγινε ένας τσαμπουκάς για μια γκόμενα. Έπεσε ξύλο. Κάποιοι με είδαν. Τους άρεσα. Αυτό ήταν!

Εμένα μ'αρέσει η νύχτα, η μουσική, το ποτό και οι γυναίκες έτσι όπως τις βλέπεις. Είναι θέμα μυαλού.

Μπλέχτηκα πολύ εύκολα. Ενθουσιάστηκα από την έντονη ζωή και το εύκολο χρήμα. Έρχεσαι σε επαφή με όλα τα "καλά" παιδιά! Καρατέκα, μποξέρ, φουσκωτούς. Όλοι έχουν το ίδιο "λουκ" και "στυλ". Περπατάνε κορδωτά με τσαμπουκά, πιστεύουν ότι κάποιος είναι. Ότι έχουν εξουσία. Όμως μυαλό και ψυχή; Δεν υπάρχει καθόλου. Στην ουσία είναι θύματα. Γιατί; Μα βγάζουν το "φίδι απ' την τρύπα" και μετά πληρώνουν και γι' αυτό. Είτε με τη ζωή τους, είτε με τη στέρηση της ελευθερίας τους.

Πάνε τσακώνονται για το παραμικρό γιατί πιστεύουν ότι αυτό είναι μαγικά.

Δεν υπάρχει διάλογος. Απλά εκφράζουν τον κατώτερό τους εαυτό.

Οι πολεμικές τέχνες στη θεωρία είναι τρόπος ζωής και τέχνη για την άρχουσα τάξη. Στην πράξη, είναι από τις κυριότερες μορφές βίας.

Όλοι όσοι γνωρίζουν ένα στυλ δίνουν σημασία μόνον στη σωματική τους διάπλαση, χωρίς να ενδιαφέρονται για το πνεύμα τους, για το μυαλό τους.

Δεν δίνουν "τροφή" στο πνεύμα. Μιλάμε τώρα για την αφάνταστη ελαφρότητα. Παίρνουν και κόκα και αυτό ήταν. Χαζεύει ο εγκέφαλος.

Πάνε μετά και κάνουν τα χειρότερα :

Παίρνουν μαγαζιά, τσακώνονται με εχθρούς που θέλουν να διεκδικήσουν αυτά που έχουν, δε ξέρουν τι λένε και τι κάνουν... Φτάνουν στ' άκρα και αυτό γιατί όταν μυτιάζεις δεν μπορείς να ελέγξεις ποτέ τι λες ούτε τι κάνεις. Είναι το μαγικό ποτό. Γίνεσαι Θεός και τα θες όλα στα πόδια σου. Αεροβατείς.

Για τους δασκάλους;

Ο δάσκαλος είναι πρότυπο και φυσικά αρκετοί από αυτούς το εκμεταλλεύονται . Παίρνουν τους μαθητές οι οποίοι είναι πορωμένοι και θέλουν σαν τρελοί να αποδείξουν τι αξίζουν και να επισφραγίσουν τον ανδρισμό τους.

Αρκετοί είναι χωμένοι στη νύχτα και μπλέκουν και τους άλλους. Το εύκολο κέρδος, βλέπεις. Βγάζουν "πρωταθλητές" στη νύχτα!

Ο κύκλος είναι φαύλος και πολύ συγκεκριμένος όμως :

Βγάζουν "υλικό" στη νύχτα. Τους τάζουν, τους δελεάζουν και τους χρησιμοποιούν για να βγάζουν λεφτά και να ενισχύουν την θέση τους.

Έτσι, αυξάνεται η δύναμη του αρχηγού, ο οποίος όμως δεν είναι πολεμιστής.

Όχι βέβαια. Έχει μυαλό, δεν του χρειάζονται τα γάντια!

Βάζει τους πολεμιστές και ρισκάρουν το τομάρι τους κάθε βράδυ στο βωμό της μάχης.

Όμως, σε κάποια φάση και οι πολεμιστές θέλουν να γίνουν αρχηγοί. Το γουστάρουν. Το ποθούν! Έχει λεφτά, ποτό, γκόμενες. Ξέρεις τι είναι να κυκλοφορεί κανείς με τα πιο όμορφα μωρά;

Τρελένονται... Και εκεί αρχίζει η συνωμοσία, η διχόνοια. Σκοτώνονται μεταξύ τους και όποιος μένει γίνεται για λίγο αρχηγός και μετά ξανά από την αρχή. Τα ίδια!

Γι' αυτό και δεν υπάρχει οργανωμένο έγκλημα. Ο καθένας κάνει ό,τι γουστάρει και ανάλογα με το πως "την έχει δει".

Έτσι είναι τα πράγματα. Ξεκινάνε όλοι μαζί σαν ομάδα και καταλήγουν ο καθένας μόνος του και με πολλούς εχθρούς και ανταγωνιστές!

Είναι προκαθορισμένη πορεία : Πανεπιστήμιο (Κορυδαλλός) ή χώμα. Δεν νομίζω ότι υπάρχουν παιδιά που έχουν ξεφύγει από αυτή τη μοίρα.

Τα ξέρουν και οι ίδιοι. Το περιμένουν. Ξέρουν ότι κάποια στιγμή δεν θα υπάρχουν, ότι θα τους σκοτώσουν με δόλιο τρόπο! Όμως δεν μπορούν να κάνουν τίποτα! Δεν μπορούν να ξεφύγουν. Είτε γιατί θέλουν να εκδικηθούν αυτούς που τους πούλησαν είτε γιατί είναι έτσι οι καταστάσεις που το ένα φέρνει το άλλο και αυτοί είναι απλοί θεατές της εξέλιξης των γεγονότων και της ζωής τους.

Τί προτείνεις για τον τρόπο διδασκαλίας;

Ο δάσκαλος να είναι καθарός και να μην κοιτάει το μαθητή Σα πεντοχίλιορο. Τη δεκαετία του '80, έλληνας δάσκαλος έφευγε με μαύρες σακούλες σκουπιδιών, απ' τις περιοχές που πήγαινε να εξετάσει μαθητές. Τις σακούλες τις έσερνε, γιατί δεν μπορούσε αλλιώς να τις μεταφέρει, λόγω των χρημάτων που εμπεριείχαν. Δε λέει έτσι.

Όχι δάσκαλε που διδασκες και νόμο δεν εκράτεις. Αν εγώ είχα "ντόντζο", ποτέ δεν θα έπαιρνα από τους μαθητές μου τοσα λεφτά και δεν θα τους έβγαζα το βράδυ για "νταραβέρια". Ποτέ... Αυτό είναι έγκλημα. Αμαρτία! Πάνω απ' όλα προτείνω να μπει περισσότερος Θεός και παράδοση.

Ο δάσκαλος να διδάσκει και τις αξίες και τα ήθη, τα οποία τείνουν να εκλείψουν και που σίγουρα δεν θα τα βρείς στον κόσμο της νύχτας. Το μόνο που δεν θα βρείς είναι αυτό : Αξίες, αρχές και αξιοπρέπεια! Όλα τ' άλλα σου προσφέρονται απλόχερα : Γυναίκες, ποτά... Όπλα... Ξέρεις... Όπως στα έργα! Ο δάσκαλος εκτός από τις τεχνικές, πρέπει να σμιλεύει και την προσωπικότητα των μαθητών. Είναι υπεύθυνος απέναντι στους γονείς και στην κοινωνία.

Να δίνει συμβουλές και με τη συμπεριφορά του να αποτελεί πρότυπο προς μίμηση, για καλό... Και όχι προς αποφυγή!

Έτσι θα υπάρχουν λιγότερα θύματα. Πίστεψε ότι υπάρχουν καλά παιδιά με προοπτικές τέλειες. Και όμως τους παρασύρουν και παρατούν σπουδές, δουλειά και βγαίνουν να δουλέψουν νύχτα. Καταστρέφονται! Οι ίδιοι δεν ξέρουν τι τους περιμένει.

Ξέρω εγώ παιδί που αντί για να πάει στην Αγγλία για μεταπτυχιακά, μπλέχτηκε τόσο. Κικ μπόξερ. Τώρα δεν ξέρω τι έχει απογίνει. Σκέψου. Δύο φίλοι με τις ισιές γνώσεις, από πολύ καλές οικογένειες με λεφτά πολλά. Ο ένας

έγινε πιλότος και ο άλλος νυκτόβιος. Ο πρώτος δεν ασχολήθηκε με πολεμικές τέχνες, ο δεύτερος; Ασχολήθηκε και έκανε καριέρα στη νύχτα δίπλα στα μεγαλύτερα ονόματα. Παράλληλα με τα "τόλιο τσάκι".

Δ.Ζ

Γεννήθηκα στην Αθήνα το 1956 και έχω μεγαλώσει στο Αιγάλεω. Είμαι λίγο μεγαλύτερος απο τα άλλα παιδιά που έχεις δει.

Πιο τυχερός γιατί ζω ακόμη. Πρέπει να ξέρεις ότι η ηλικία των παρανόμων δεν ξεπερνάει τα 40-45.

Αν είναι τυχεροί μπαίνουν εδώ, αλλά οι περισσότεροι πάνε στην άλλη ζωή γιατί έτσι είναι ο νόμος της νύχτας.

Το γνωρίζουμε και μεις ότι κάποια στιγμή θα νιώσουμε ένα κάψιμο και θα "ξαπλώσουμε". Βλέπω μιλάς εδώ με πολλά παιδιά ε; Τί θες να κάνουν; Αυτά που σου λένε μην τα κατακρίνεις, τι φταίνει τα παιδιά;

Όποιος μπλέκει στη νύχτα τα ίδια θα κάνει θέλει δε θέλει... Δεν είναι κακά παιδιά, απλά αναγκάζονται να κάνουν δύσκολες δουλειές και να είναι σκληροί γιατί έτσι επιβάλλει η "ζούγκλα".

Όποιος χωθεί στη νύχτα αυτά θα κάνει... Δεν γνωρίζουν τι τους περιμένει. Ενθουσιάζονται γιατί είναι μικροί και όταν συνειδητοποιήσουν τη σκληρή πραγματικότητα είναι πλέον αργά.

Όχι, όχι... Σκοπός μου είναι να σε δω σαν άνθρωπο, όχι να σε κατακρίνω.

Ναι όμως οι απ'έξω μας λένε εγκληματίες, η τηλεόραση μας παρουσιάζει σαν τέρατα. Εμείς οι απο μέσα είμαστε πιο άνθρωποι απο τους έξω. Ποιός ενδιαφέρεται για μας; Οι γραβατωμένοι; Αυτοί είναι χειρότεροι απ'όλους. Αλλιώς η κοινωνία μας δεν θα κατέρρεε.

Καταδικάζομαι για εκβιασμό δεκαπέντε χρόνια ενώ ο άλλος που βίασε το παιδάκι του "τρώει" λιγότερα από μένα. Ποιός είναι εγκληματίας; Αυτός ή εγώ; Εγώ στο φινάλε πλέχτηκα με τη νύχτα γιατί δεν είχα λεφτά, είμαι από φτωχή οικογένεια και ήταν ένας τρόπος για να βγάλω εύκολα λεφτά. Βέβαια όσο εύκολα τυα έβγαλα τόσο εύκολα τα ξόδεψα και τα ξοδεύω στους δικηγόρους.

Πες μου για τα παιδικά σου χρόνια

Ε... χλιαρά πράγματα... Μια τυπική οικογένεια, μη φανταστείς αγαπημένους γονείς... υπήρχαν τσακωμοί και διαφωνίες. Η μαμά γάζωνε στο σπίτι και ο

μπαμπάς δούλευε υδραυλικός. Πολυτέλειες δεν υπήρχαν απλά προσπαθούσαμε να έχουμε τα αναγκαία αγαθά... Προσπαθούσαμε.

Φτωχό φαγητό, κρύο, λιγοστά ρούχα. Είχαμε και τους τσακωμούς... Ο μπαμπάς τσακωνόταν με τη μαμά συνέχεια.

Έχω ζήσει τη βία της οικογένειας. Οι γονείς μου έφτασαν ως το διαζύγιο, όχι όμως πολιτισμένα. Ξέρεις, σπασίματα, άσχημες και βαριές κουβέντες πάνω στο θυμό. Ίσως και γι' αυτό ήμουν αδιάφορος απέναντί τους. Τώρα που το σκέφτομαι, ήταν άμυνα. Αν και παιδί καταλάβαινα και προσπαθούσα να προφυλάξω τον εαυτό μου, να μην πληγώνομαι. Έτσι, ήμουν στον "κόσμο μου". Δεν μ'ενδιέφερε ούτε η μαμά ούτε ο μπαμπάς. Ήμουν για "πάρτη μου". Έκλεινα την πόρτα στο δωμάτιο μου και τους άφησα απ' έξω, να μην ακούω, να μην βλέπω.

Το μόνο που με ενδιέφερε ήταν πως θα διαβάσω "μάσκα", τον "μικρό ήρωα", ήταν πρότυπά μου οι ήρωες αυτών των περιοδικών. Τηλεόραση δεν υπήρχε τότε. Ότι διάβαζα και ότι μάθαινα από τις παρέες. Βέβαια τα παιδιά της ηλικίας μου έπαιζαν πολύ, εγώ καθόλου. Δεν έχω παίξει σαν παιδί. Το μόνο που μ'ενδιέφερε ήταν πως θα τα μονομήσω, πως θα βγάλω κανένα λεφτό. Να έχω για πάρτη μου, να περνάω.

Να φανταστείς μου έφερναν δώρα, αυτοκινητάκια, μηχανές, διάφορα και γω τα μάζευα και έπιανα και τα πούλαγα στους φίλους μου για να βγάλω λεφτά και να τα παίξω στη λοταρία.

Είχα καταλάβει ότι με τα λεφτά περνάς καλά, έχεις ότι θέλεις, δύναμη, υλικά αγαθά, περνάει ο λόγος σου και γενικά κάθε σου επιθυμία γίνεται πραγματικότητα. Στο νού μου είχα πως θα βγάλω χρήματα, για παιχνίδια ήμασταν;

Φίλους είχα, όχι κολλητούς όμως. Κολλητούς έχει αυτός που έχει αδυναμίες και νιώθει ανασφαλής. Εγώ τέτοια προβλήματα δεν είχα σαν παιδί. Τα μυστικά μου δεν τα έλεγα στο φίλο γιατί δεν χρειάζονται. Τα κατάφερνα και μόνος μου, έβρισκα λύσεις μόνος μου, τί να μου κάνει ο φίλος; Αν ήταν για καμιά δουλειά, ευχαρίστως να συναναστραφώ μαζί του. Όμως ως εκεί ή για καμιά γκόμενα. Στο σχολείο παρακολουθούσα, εντάξει. Έχω βγάλει το γυμνάσιο, τότε δεν υπήρχε λύκειο.

Όμως και εκεί ένιωθα κενό. Ούτε κρύο, ούτε ζέστη. Αρκετές φορές την κοπάναγα, εξαφανιζόμουν και γύρναγα στα καφενεία, από 'δω και από 'κεί. Με τους δασκάλους τσακωνόμουν συνέχεια γιατί μου την "έβγαιναν", το έπαιζαν έξυπνοι. Δεν τα πηγαίναμε καλά γιατί ήμουν αντιδραστικός. Σιγά μην πέρναγε το δικό του. Ότι μου έλεγαν έκανα το αντίθετο. Δεν μπορούσα να δεχτώ ότι θυα μου έλεγε κάτι και θα το έκανα. Έπεφτε ξύλο, αυτοί με βαράγανε. Εγώ εκεί! Πάλι τα ίδια έκανα και χειρότερα. Έτσι!

Σαν παιδί έχω φάει πολύ ξύλο και από τους δασκάλους και από τους γονείς μου. Έκανα φασαρίες συνέχεια και τις πλήρωνα ακριβά.

Μια φορά είχα πάρει το αυτοκίνητο του ξαδέρφου μου, όταν ήμουν δώδεκα. Έκανα βόλτες και το γύρισα μετά από ώρες. Τα 'παιξε αυτός. Όσο για μένα? Ατέλειωτο ξύλο.

Στο σπίτι, αντί για να διαβάζω, "έπαιρνα μάτι" τις κοπέλες που γάζωναν μαζί με τη μάνα μου. Ξέρεις τέτοια πράγματα, σκανδαλιές. Δεν έπαιζα ποτέ. Το μόνο που μου άρεσε ήταν ο "βεζύρης", το ξέρεις αυτό το παιχνίδι;

Όχι, για περιέγραφέ το.

Είναι κάτι κόκκαλα και τα ρίχνεις, ότι πέσει ανάλογα είναι ο βασιλιάς ή ο βεζύρης. Βέβαια εγώ πάντα ήθελα να είμαι βασιλιάς, αλλιώς δεν έπαιζα, τσακωνόμουν με τους άλλους. Έκανα τα δικά μου και έβγαίνα πάντα βασιλιάς γιατί έπρεπε να γίνει το δικό μου και να είμαι εγώ πρώτος, ΒΑΣΙΛΙΑΣ!

Τσακωνόσουν με τους φίλους σου;

Όταν έπαιζα ποδόσφαιρο άμα έβλεπα ότι χάναμε άρχιζα τις κλωτσιές για να σακατέψω τους αντιπάλους να μη μπορούν να τρέξουν. Για να σώσω την κατάσταση, το γύρναγα στο κλωτσίδι και φυσικά εκεί άρχισαν οι τσακωμοί, οι βρισιές, το ξύλο. Ξέρεις, ποδόσφαιρο και εκτόνωση.

Θυμάμαι στο σχολείο, δεν μέβαλαν σηματοφόρο. Εκνευρίστηκα, έπιασα και γω τον σηματοφόρο και τον πλάκωσα στο ξύλο, αφού δεν έβαλαν εμένα. Πίστευα πως άμα τον τσακίσω στο ξύλο, θα έβαζαν εμένα στη θέση του.

Τσακωνόμουν πολύ γιατί ήθελα να είμαι πρώτος παντού και στα κοριτσάκια. Είχα γκομενίτσες. Στα δεκατρία μου ήταν ο μεγάλος μου έρωτας. Η πρώτη σχέση. Μιλάμε για μεγάλη αγάπη. Όμως, το έμαθε ο πατέρας της και φάγαμε ξύλο επειδή "τα 'χαμε". Μπήκε στη μέση και ο αδελφός της, έφαγε ξύλο από μένα γιατί μας κάρφωσε. Έτσι χωρίσαμε με την κοπελιά. Στενοχωρήθηκα πολύ.

Πολεμικές τέχνες άρχισα στα δεκατέσσερα γιατί ήθελα να είμαι πιο δυνατός, να ξέρω να ρίχνω ξύλο. Δεν ήθελα να χάσω καυγά. Ξέρεις πόσα παιδιά από δω έχουν φάει ξύλο από αλητάκια, μαύρους από το φύλο και μετά πήγαιναν να μάθουν πυγμαχία ή καράτε για να εκδικηθούν? Απωθημένα, τί νομίζεις;

Αρκετό καιρό πήγαινα πυγμαχία. Δεν μου άρεσε πολύ το περιβάλλον. "Σκοτεινοί" τύποι και την είχαν "δεί" κάπως. Όλοι ήταν μάγκες, "να σου πω ρε φίλε", όλο τσαμπουκά και φιγούρα. Ο προπονητής μου ήταν πολύ καλός και καθαρός. Δεν είχε σχέση με νύχτα και ήταν σκληρός απέναντί μου. Ο μόνος σωστός. Οι μαθητές ήταν... Ξέρεις, έπαιρναν την κάρτα στην οποία αναφέρεται ότι είσαι πυγμάχος και πρέπει να την δείξεις πριν τσακωθείς και έκαναν συνέχεια φασαρίες για να δείχνουν ότι είναι πολεμιστές.

Έδειχναν την κάρτα και με το παραμικρό "έπαιζαν ξύλο". Γι' αυτό πήγαιναν προπόνηση, για να βαράνε τον κόσμο και να κάνουν φιγούρα στα γκομενάκια.

Αυτό δεν μου άρεσε... Και γω τσακώνομαι, αλλά θα υπάρχει σοβαρός λόγος. Εκτός αυτού, αν είναι να τσακωθώ θα το φτάσω στ'άκρα. Θα τραβήξω το όπλο. Τί τώρα, μπουνιές; Έφυγα γι'αυτό το λόγο, επειδή ήταν ανεγκέφαλοι και δεν είχαν προσωπικότητα. Ήταν ένα τίποτα. Και παρέμειναν και μέσα στη νύχτα ένα τίποτα.

Δηλαδή;

Ε, δεν τα ξέρεις, "πόρτα" κάθεται ο καθένας που έχει μάθει να κλωτσάει και να χτυπάει. Όμως δεν έχουν ποιότητα, ούτε μπορούν να σταθούν σε σοβαρές δουλειές. Μην διανοηθείς ότι όποιος είναι σοβαρός και έχει μυαλό θα πάει να μάθει πυγμαχία. Οι ασήμαντοι πάνε να χτυπήσουν το κεφάλι τους και να γίνουν "κουδούνια". Έτσι χάνουν και την παραμικρή φαιά ουσία που υπάρχει στον εγκέφαλό τους. Επίσης, πρέπει να ξέρεις ότι δεν πηγαίνουν για το άθλημα, πηγαίνουν για το "μετά". Για να βρουν μια δουλειά και να χωθούν στη νύχτα. Ακούνε και βλέπουνε πολλά. Έντονη ζωή, γυναίκες, ποτά, γουστάρουν να μπλεχτούν, να γίνουν και αυτοί μάγκες, να βγάσουν λεφτά και χαζογκόμενες. Μετά την πυγμαχία κατατάχτηκα στους "Άλκιμους". Ήμουν Β' υπαρχηγός.

Είχα δική μου ομάδα και την εκπαίδευα. Σκληρή εκπαίδευση. Τους έβαζα και περπατούσαν με τα γόνατα, έκαναν μάχη μεταξύ τους. Αν ξαναπήγαινα, το ίδιο σκληρά θα τους εκπαίδευα και χειρότερα.

Έχω πάει και στη λεγεώνα των ξένων ως μισθοφόρος. Καταστάσεις αρκετά σοβαρές, στις οποίες πρέπει να δείχνεις και να είσαι δυνατός σαν σίδηρο. Όχι ευαίσθητος, όχι αγάπες και ψυχολογικά.

Δεν υπάρχουν αυτά για μένα. Με πείραζες; Θα βουτήξω ένα σίδηρο και θα σε χτυπήσω.

Μια φορά κάποιος κοίταζε τη γυναίκα μου. Τσαμπουκαλεύτηκα. Έβγαλα το πιστόλι και του έριξα. Βέβαια τώρα που το σκέφτομαι, δεν το έκανα για 'κείνον, αλλά για μένα. Θίχτηκε ο ανδρικός εγωισμός. Τη γυναίκα μου μπροστά μου; Δεν απλώνω χέρι? Τί άντρας είμαι; Είναι άνανδρο να χτυπάς γυναίκες και δεύτερον δεν θέλω ν'απλώνω το χέρι μου, ότι έκαναν οι γονείς μου.

Με τη νύχτα πως έμπλεζες;

Τυχαία. Είχα πάει για ποτό σ'ένα μπαράκι. Έγινε κανγάς και έπεσε ξύλο. Ή μάλλον τους σάπισα στο ξύλο. Πάντα ήμουν και είμαι εύσωμος, γεροδεμένος. Ήξερα να χτυπάω και όπως μπορείς να καταλάβεις τους "σάπισα" στο ξύλο. Αυτό ήταν! Κάτι μπράβοι του μαγαζιού μου πρότειναν να συνεργαστώ και να κάνουμε δουλειές.

"Πόρτα" δεν έχω κάτσει καθόλου. Τί βλακείες είναι αυτές; Ο πορτιέρης δεν είναι αναγκαστικά μπράβος. Κατ'ευθείαν που λες μπράβος. Στα βαθιά νερά.

Μπορούσα να τ'αντέξω γιατί είχα περάσει πιο σκληρές και δύσκολες καταστάσεις. Για μένα ήταν ότι καλύτερο να πίνω το ποτό μου, να δίνω εντολές, να είμαι αρχηγός και να βγάζω λεφτά. Αυτό μ'ενδιέφερε, να βγάζω λεφτά. Εύκολο χρήμα. Βέβαια το ένα φέρνει τ'άλλο.

Θα πάρεις πολλά μαγαζιά, θα ελέγχεις ότι είναι υπό την προστασία σου, θα ρίχνεις καμιά μπουνιά. Τα άσχημα είναι όταν τσακώνεσαι με άλλους για επαγγελματικά. Εκεί μιλούν τα όπλα, όχι αστεία.

Είχα δική μου ομάδα με πολλά παιδιά. Τους έλεγα : "Πήγαινε εκεί, κάνε αυτό, σπάσε αυτό το χαρτί".

Να... και με τον κύριο απο 'δω είχαμε συνεργασία για ενάμισι χρόνο. Είναι καλός στη δουλειά του και τελειώνει ότι "υποχρέωση" έχει. Έτσι δεν είναι "κουκουλοφόρα";

Τα δικά μου παιδιά ήταν καλά. Δεν είχαν τη ρουφιανιά μέσα τους. Δεν έδιναν για να πάρουν την θέση κάποιου άλλου. Είχαμε τσαμπουκάδες με άλλες συμμορίες, ξέρεις, για το ποιός θα έχει την πρώτη θέση, δικά του τα βασίλεια. Εδώ μέσα βρίσκομαι γιατί έχω λόγο τιμής. Δεν τα έκανα έξυπνα. Ενώ θα μπορούσα να τον "φάω" χωρίς να καταλάβει κανείς, εγώ πήγα και του την έριξα στα ίσια. Λάθος. Για την τιμή μου είμαι μέσα. Επειδή δεν μ'αρέσει το ψέμα.

Έχεις μετανιώσει για κάτι;

Ναι... Που σ'έναν τσακωμό έβγαλα το μάτι ενός, κανονικά θα 'πρεπε να τον σκοτώσω. Τώρα κάθεται και λέει για μένα. Ναι, τώρα που είμαι μέσα ξέρει να μιλάει. Αν ήμουν μπροστά, θα κότευε. Κοίτα Δέσποινα, εγώ είμαι άντρας και φέρομαι με ειλικρίνεια. Στις δύσκολες δουλειές δεν καρφώνω, δεν κρεμμάω "δικούς μου". Βέβαια, άμα μου κάνουν βρωμιά, θα τα σκοτώσω.

Γι'αυτούς που ξέρουν πολεμικές τέχνες, τί πιστεύεις;

Δεν μπορεί να διδάσκουν το σεβασμό, την πειθαρχία και την αυτοσυγκράτηση την ημέρα και το βράδυ να τσακώνονται με τους πελάτες στο μαγαζί και να βρίζεις.

Όμως οι περισσότεροι έτσι ζουν. Είναι διχασμένοι ανάμεσα στη μέρα και στη νύχτα, ανάμεσα στο σωστό και το λάθος. Όμως πρέπει ν'αποφασίσεις τί θα κάνεις και ποιός θα είσαι τελικά.

Οι "πολεμιστές" όλο μαγκιά είναι και απειλές. Βέβαια, υπάρχουν και επαγγελματίες που κάνουν ότι τους πεις και με σοβαρότητα.

Αυτούς τους εκτιμώ και συνεργαζόμουν. Χωρίς συνεργάτες έμπιστους δεν μπορείς να δουλέψεις.

Ξέρεις, είναι και αυτό επάγγελμα, όσο περίεργο και αν σου ακούγεται. Αυτό δεν σημαίνει ότι είμαστε τέρατα, όπως μας παρουσιάζει η τηλεόραση. Φέρε μου εδώ έναν να μου λύσει απορίες, για την κοινωνία και για τις αδικίες της. Ποιοί νόμοι; Υπάρχει σωφρονισμός;

Εμείς που ήρθαμε μέσα, είμαστε θύτες, αλλά και θύματα. Θύτες γιατί βλάψαμε κάποιους και θύματα γιατί εξυπηρετούσαμε συμφέροντα, βέβαια είναι και τα καλά λεφτά το δέλεαρ.

Για τους δασκάλους;

Ο δάσκαλος σήμερα σε κοιτάει σαν δεκαχίλιαρο και όχι σαν μαθητή. Πώς θα σε εκμεταλλευτεί από τη φόρμα που θα σου πουλήσει, τα ψέματα που θα σου πει για να σου φουσκώσει τα μυαλά και να σε παρασύρει. Να σε βγάλει στη νύχτα για να έχει "πλάτες". Πιάνουν τα πιτσιρικά και τα τρελένουν στις φηγούρες και τις κραυγές.

Βλέπουν και ταινίες με καράτε όπου ο πρωταγωνιστής σαπίζει τους πάντες στο ξύλο και σου λέει ο πιτσιρικάς "εδώ είμαστε. Τί σχολείο και βλακείες;". Αφήνουν τα γράμματα και γίνονται πορτιέρηδες.

Δεν φταίνει όμως, γιατί δεν έχουν ωριμάσει για να καταλάβουν τί "έγκλημα" κάνουν. Το έγκλημα είναι του δασκάλου. Αυτός εγκληματεί γιατί αλλάζει εντελώς τη ζωή ενός ανθρώπου προς το χειρότερο ή μάλλον τον καταστρέφει. Ναι, τον καταστρέφει. Αυτό είναι αμαρτία.

Ο δάσκαλος είναι σαν τον παππά. Φτιάχνει προσωπικότητες και πλάθει χαρακτήρες. Αν τώρα έχει δόλο, καταλαβαίνεις τις συνέπειες.

Παρασύρει τους μαθητές του, οι οποίοι δεν του φέρνουν αντίρρηση σε τίποτα γιατί τον θαυμάζουν, τον έχουν πρότυπο και ότι πει γι'αυτούς είναι διαταγή και υποχρέωση. "Δάσκαλε" και "δάσκαλε". Είναι το πιο σημαντικό πρότυπο ίσως και πάνω από τους γονείς. Στα μάτια των εφήβων, ο δάσκαλος είναι ζηηγμένος ενώ ο μπαμπάς και η μαμά είναι συνέχεια γκρίνια. "Γιατί αυτό", "τί ώρα ήρθες" και τους ζαλίζουν. Ο δάσκαλος όμως... Και βγαίνει και καπνίζει και με γκομενάκια τους φέρνει σε επαφή. Αυτό ήταν. Έρχεται η συμμορία να πάρει τη θέση της οικογένειας.

Γίνονται μπραβάκια και εκεί αρχίζει ο εφιάλτης. Κόκα, όπλα, πιστολιές ατέλειωτες. Κάποιος θα σε πυροβολήσει, κάποιον θα "πάρεις". Έτσι είναι η ζωή. Δεν υπάρχει ηρεμία καμία στιγμή. Ούτε στον ύπνο. Ποιόν ύπνο;

Οι περισσότεροι κοιμούνται με το όπλο κάτω από το μαξιλάρι. Όμως δεν έχει νόημα. Το "μοιραίο" γίνεται σε στιγμή που δεν θα το περιμένει κανείς.

Για μένα δάσκαλος είναι αυτός που είναι έξω και μακριά απ'όλα αυτά. Γνώρισα εδώ μέσα έναν τέτοιο. Κύριος... Ούτε νύχτα, ούτε μπραβίλκια, απλά πλήρωσε το πάθος του για μια γυναίκα πολύ ακριβά. Άλλο αυτό. Μπορεί να συμβεί σε όλους.

Όμως το μπραβίλκι όχι. Είναι περίπτωση.

Προτείνω λοιπόν, κάθε παιδί που θέλει ν'αρχίσει ένα είδος πολεμικής τέχνης, να το ψάχνει καλά.

Το ίδιο και οι γονείς. Να ρωτάνε για το "σύστημα", αν ανήκει σε ομοσπονδία, για τον δάσκαλο πάνω απ'όλα.

Γιατί οι γονείς δεν έχουν γνώση του θέματος. Αλλά "γράφουν" το παιδί τους σε μια σχολή καράτε ή σ'ένα σύλλογο πυγμαχίας επειδή είναι στη γειτονιά, είναι κοντά και τους συμφέρει. Δεν ξέρουν τι κρύβεται από πίσω από το ντόντζο. Δεν γνωρίζουν τί κρύβεται μέσα από το κιμονό του δασκάλου. Ίσως κανένα όπλο.

B.B.

Γεννήθηκα στην Αθήνα στις 26 Μαρτίου 1968. Έχω μεγαλώσει στηνΚαλλιθέα. Όλα μου τα χρόνια εκεί... στις πλατείες και στα στενά, δεν έχουμε αλλάξει κατοικία. Τα παιδικά μου χρόνια ήταν τόσο άσχημα... Πίκρα και δυστυχία. Δεν έχω νιώσει την παιδική ανεμελιά. Ο μπαμπάς μας εγκατέλειψε όταν ήμουν δυο ετών. Ωραίος μπαμπάς ε; Χωρίσανε ή καλύτερα έφυγε αυτός και άφησε πίσω του τρία παιδιά και μια γυναίκα... Τί πρότυπο να είναι για μένα ο πατέρας; Από τη στιγμή που άρχισα να καταλαβαίνω τον εαυτό μου, έβλεπα τη μανούλα μου να κλαίει, να πικραίνεται, να βασανίζεται για να μας μεγαλώσει. Λογικό είναι να έχω φοβερή αδυναμία στη μαμά. Είναι Αγία γυναίκα. Απαρνήθηκε τα πάντα, τη θηλυκότητά της, τα "θέλω" της, τις ανάγκες της σαν άνθρωπος και σαν γυναίκα... και όλα αυτά για μας. Θυσιάστηκε για μας... ως και τώρα αυτό κάνει. Δούλευε συνέχεια για να "τα βγάλει πέρα" και να κρατήσει το σπιτικό της. Πατέρας και μάνα μαζί. Εγώ τα έβλεπα όλ' αυτά και προσπαθούσα να τη βοηθήσω, να κάνω ό,τι μπορώ για να την ελαφρώσω. Να βοηθήσω την κατάσταση.

Έτσι, παράλληλα με το σχολείο, δούλευα οικοδομή. Από δέκα ετών. Πολύ "βαρύ" για ένα παιδί... όμως τι να έκανα; Έπρεπε να την υποστηρίξω οικονομικά για να έχουμε μια καλύτερη οικογενειακή και για να μπορέσουμε να σπουδάσουμε. Έτσι και έγινε. Όταν έφτασε η ώρα των εξετάσεων, εγώ ήμουν έτοιμος και σαν μαθητής και σαν ενήλικος. Έγραψα πολύ καλά. Πέρασα Γυμναστική Ακαδημία. Σπούδασα με τα λεφτά που μάζευα από την οικοδομή... Ένωθα και ήμουν τόσο υπερήφανος... Γιατί εγώ δεν βρήκα τίποτα "έτοιμο" από κανέναν. Μόνος μου έφτασα εκεί... με την αγάπη της μανούλας μου.

Πολεμικές τέχνες πότε άρχισες;

Όταν ήμουν 7 ετών. Ήθελα σαν τρελός να πάω ΚΑΡΑΤΕ. Έβλεπα τις ταινίες του Bruce Lee και πάθαινα πλάκα. Ήθελα και γω να γίνω έτσι. Πήγαινα μόνος μου και έκανα τις κινήσεις που έβλεπα από τις ταινίες του. Ψύχωση με τον Bruce Lee... Για μένα εέναι πρότυπο και θεωρώ ότι είναι ο βασιλιάς των Πολεμικών Τεχνών. Όλα τα αγοράκια ήθελαν να μάθουν

KARATE εξαιτίας του Bruce Lee. Μετά βέβαια γύρισαν και άλλες ταινίες Πολεμικών Τεχνών όπως ο Στίβεν Σιγκάλ, ο Λάμας, ο Τζακ Νόρις... Αλλά το "μπαμ" το είχε κάνει ο Lee. Έτσι που λες άρχισα KARATE.

Έχω 2 Νταν στο TANG SOO DO. Φοβερή πολεμική τέχνη. Με γρήγορες κινήσεις, άρα πολλές τεχνικές αιφνιδιασμού... Ήμουν κατενθουσιασμένος με το KARATE. Όλα μαζί τα έκανα. Σχολείο, δουλειά, προπόνηση... Μια ζωή με θυμάμαι να δουλεύω, να προσπαθώ και ν' αγωνίζομαι. Εκτός από τη Γυμναστική Ακαδημία, έχω σπουδάσει μανάτζμεντ σε Κολέγιο. Παράλληλα έκανα προπόνηση και σε κάποια φάση έβαλα και γάντια. Ήθελα να παίξω "σπάρινγκ" Έτσι άρχισα Boxing και Kick Boxing. Άλλη φάση... πιο σκληρό πιο βάρβαρο είδος Πολεμικών Τεχνών. Εδώ πρέπει να έχεις ψυχή αλλιώς πώς θ' αντέξεις τόσο ξύλο; Αυτό το συνεχόμενο "μπαμ" είναι που σε "ψήνει". Σε κάνει τσαμπουκά και αποκτάς αυτοπεποίθηση. Άλλον αέρα έχει ένας που βάζει γάντια και άλλον κάποιος που δεν βάζει... καμιά σχέση! Όλοι γι' αυτό αρχίζουν Πολεμικές Τέχνες. Για να μπορούν να επιβληθούν ευκολότερα στους άλλους- το πώς; Εξαρτάται από τη στιγμή-, για να ξεπεράσουν ανασφάλειες και τέλος για αυτοάμυνα.

Τελευταίο έρχεται αυτό... μην ξεχνάς ότι ο άνδρας φτιάχνει και πολύ ωραίο κορμί με τις Πολεμικές Τέχνες. Από το γυμναστήριο έκανα πολλές παρέες... γνώρισα άτομα με τα οποία συνεργάστηκα σε διάφορες φάσεις. Ανέκαθεν ήμουν κοινωνικός και "κουλ". Είχα ατελείωτες γνωριμίες και φίλους. Αυτά πληρώνω τώρα... τις φιλίες... Θα σου δώσω μια συμβουλή: Μην έχεις φίλους... μόνο γνωστούς και αυτούς ως ένα σημείο...

Με τη νύχτα πώς έμπλεζες;

Ήταν η κακή μου τύχη... Ένα βράδυ, στα 19 μου, είχα βγει βόλτα μ'έναν φίλο. Πήγαμε σ'ένα μαγαζί για να πούμε ένα ποτό. Πρέπει να σας τονίσω ότι μέχρι τα 27 δεν κάπνιζα και δεν έπινα. Αθλητισμός, ;;;;, KARATE και ντότζο. Εκτός από τις σπουδές... βέβαια τα "κονέ" τα είχα, όμως δεν έκανα καταχρήσεις. Να σου συνεχίσω.

Πάμε να μιλούμε στο μαγαζί και οι μπράβοι δεν μας άφηναν, δεν ήθελαν να μιλούμε στο μαγαζί. Τα "πήρα" και τους "τραβάω" ένα ξύλο... τους ξάπλωσα και τους πήρα και τα όπλα... Ρεζίλι τους έκανα... μα δεν το κατάλαβα! Επειδή δεν είχαμε γυναίκες μαζί μας, δεν μας άφησαν να μιλούμε. Εμείς ήμασταν "κουλ". Δεν "ψαχνόμασταν".

Αυτοί ήταν προκλητικοί. Ε, έφαγαν ξύλο και ησύχασαν! Τη φάση την έβλεπαν ο Μανιαβός και Καλημώρος... τους άρεσα... Είδαν ότι έχω ψυχή και δεν "μασάω".

Καλό είναι να μην λέμε επίθετα.

Α... Είναι νεκροί και οι δύο. Δολοφονήθηκαν... ήταν ξεκαθάρισμα λογαριασμών. Ξέρεις, υπόθεση μεταξύ συμμοριών. Είναι σύνηθες το φαινόμενο. Σε περιμένουν κάπου και σε πυροβολούν εκεί που δεν το περιμένεις... αυτό ή μάλλον έτσι γίνεται το ξεκαθάρισμα λογαριασμών. Αυτό ήταν... Πέρασα στον κόσμο της νύχτας. Μπήκα κατευθείαν στην ομάδα και βρίσκoμουν στην περιοχή της Κυψέλης. Έβγαζα πολύ καλά λεφτά. Φαντάσου το 1988 έπαιρνα 30.000 δραχμές το βράδυ ενώ στην οικοδομή παιδεύομουν έναν ολόκληρο μήνα για να βγάλω αυτά τα λεφτά. Ενθουσιάστηκα και πάνω απ'όλα έβγαζα ξεκούραστα λεφτά. Δε σου λέω ότι ήμουν άρχοντας... Είχα δύναμη, εξουσία... Όμως ήμουν και αυστηρός γιατί οι γνωριμίες και οι συναναστροφές είναι περίεργες και "σκοτεινές".

Χώθηκα στα πλοκάμια της παρανομίας. Όλοι με σέβονταν και με υπολόγιζαν. Είχε πάρα πολλά μαγαζιά σε διαφορετικές περιοχές εντός και εκτός Αττικής. Πόρτο Ράφτη, Μαραθώνας, Κυψέλη, Νοτιοανατολική Αττική. Αφού περάσεις το πρωταρχικό στάδιο που είναι ο ενθουσιασμός και η αίσθηση της αρχηγίας, έρχονται τα δύσκολα και η σκληρή αλήθεια σε αιφνιδιάζει... Όμως δεν μπορείς να κάνεις πίσω... Μόνον μπροστά και ό,τι βγει... ό,τι γίνει. Συνειδητοποίησα ότι δεν υπάρχουν φίλοι... μόνο φίδια. Μπροστά στα λεφτά, τα μαγαζιά και την κόκα δεν υπολογίζουν τίποτα...

Τρεις φορές μ'έχουν πυροβολήσει. Ο κολλητός μου... Τις δυο ξέφυγα... Έσκυψα, κάτω από το τιμόνι του αμαξιού και γλίτωσα. Την τρίτη με "πήραν" οι σφαίρες όταν έβγαينا από το club! Να... κοίτα... όλος "κεντημένος"... Ο κορμός μου είναι γαζωμένος όλος... Έχω μείνει μέρες στο νοσοκομείο. Αυτά έκαναν οι "δικοί" μου. Καλά... δεν σου λέω ότι "μ'έδωσαν" κιόλας! Εννοείται... με κατηγορούν για ανθρωποκτονίες που δεν έχω κάνει.... Πληρώνω τ'ότι έδωσα το διαβατήριό μου σ'έναν κολλητό για να φύγει στο εξωτερικό. Αχ... ξέρεις τι είναι να πέφτεις από σφαίρες και να βλέπεις τον καλύτερό σου φίλο; Πώς να νιώθω εγώ και τι να σκέφτομαι; Ο ένας σκοτώνει τον άλλον... γι'αυτό δεν υπάρχει Οργανωμένο Έγκλημα... πώς να υπάρξει με τόση ρουφιανιά;

Τι πιστεύεις για τους δασκάλους Πολεμικών Τεχνών;

Σαφώς είναι πρότυπο. Το Α και το Ω για τον μαθητή. Τον θαυμάζει, τον υπακούει, θέλει να του μοιάσει. Αν τώρα αυτός είναι χοντρά πλεγμένος... τον πήρε στο λαιμό του. Οι περισσότεροι μαθητές θαμπώνονται και κάνουν ό,τι και ο δάσκαλος. Δεν έχουν καθαρή σκέψη ούτε μπορούν να ζυγίσουν καλά και σωστά τις πράξεις των δασκάλων γιατί είναι συναισθηματικά δεμένοι... Κανονικά ο δάσκαλος θα πρέπει να έχει πνευματική και ψυχική καλλιέργεια και να είναι κοινωνικά μορφωμένος. Επιτελεί λειτουργήμα... κοινωνικοποιεί. Πρέπει να διδάξει τις αξίες των Πολεμικών Τεχνών όμως οι περισσότεροι

διδάσκουν τις αξίες του αλκοόλ και του εκβιασμού. Μετατρέπουν τις Πολεμικές Τέχνες από φιλοσοφία και νοοτροπία σε ξεπεσμό. Πού είναι ο σεβασμός στο Θεό και στον άνθρωπο; Πού είναι η σωστή διατροφή; Με τι; με ένα μπουκάλι ούισκι και πολλά πακέτα τσιγάρα; Πού είναι ο σεβασμός στον εαυτό τους και τους άλλους; Με τα κλωτσομπουνιδια που δίνουν και τις απειλές που εκτοξεύουν επειδή δεν τα "βρίσκουν" με άλλους και χάνουν δικαιώματα στη νύχτα;

Ποιός συμπεριφέρεται όμορφα, τέλεια, όπως λέει η φιλοσοφία των Πολεμικών Τεχνών; Πώς; με τη βία που ασκούν; Με τα όπλα και τη σκόνη; Αυτοί ενδιαφέρονται μόνον γι'αυτά και για το "φουσκωτό" τους στυλάκι. Έχεις δει κανέναν Ιάπωνα δάσκαλο να είναι "φουσκωτός" σαν "πόρτα"; Αυτά κάνουν από τους δέκα οι επτά δάσκαλοι. Πάει και το Self Control και το Mind Control. Γίνονται μπράβοι, νονοί και ανήκουν σε ομάδες του υποκόσμου. Βέβαια και γω δεν είμαι Ο.Κ. όμως κάποια πράγματα δεν τα έχω κάνει. Οι μπράβοι παίρνουν "κόκα" για "ν'ανέβουν", να έχουν ψευδαισθήσεις ότι έχουν όλο τον κόσμο στα πόδια τους... δείχνουν σκληροί και βγαίνουν για να πάρουν προστασία "φορτωμένοι".

Πρέπει να γράψεις ότι οι μπράβοι είναι "σκύλοι". Ναι, "σκύλοι" που πληρώνονται για να χτυπούν τον κόσμο και να κάνουν "δουλειές". Είναι θύτες και θύματα μαζί. Σήμερα θα χτυπήσεις έναν, αύριο θα χτυπήσουν εσένα... και τέλος δεν έχει το παιχνίδι. Έχει; Ναι ή μέσα ή "πιο μέσα". Άλλος δρόμος δεν υπάρχει... Η ζωή είναι τόσο γρήγορη και τόσο έντονη... Ταινία δεν φτάνει τη ζωή ενός μπράβου... Άλλος κόσμος, γεμάτος ψέμα, τσαμπουκάδες, κλωτσιές και "συμβόλαια".

Συμβόλαια;

Ναι ρε παιδί μου... κάθε ομάδα κλείνει συμβόλαια. "Υπογράφει" συμβόλαια με το στόμα. Με λόγο τιμής, ο οποίος στην πραγματικότητα δεν υπάρχει... μόνον η ατιμία και το "δόσιμο". Τώρα μάλιστα που έχουν γίνει "πολλοί" και ο καθένας έχει από μια ομάδα με πολλούς αλλοδαπούς. Ναι, τους μαθαίνουν καναδού κλωτσιές και τους βγάζουν στη νύχτα. Τους αρχηγούς τους συμφέρει γιατί είναι φτηνοί όμως σε κάποια φάση θα αλλάξουν τα πράγματα. Θα είναι αντιμέτωποι και θα κοντραρίζονται με τους Έλληνες. Έχουν ήδη μάθει τη δουλεία.

Σε τι πιστεύεις;

Δεν πιστεύω στους ανθρώπους. Δεν υπάρχουν μπεσαλήδες, δεν υπάρχουν άντρες. Πιστεύω στο Θεό γι'αυτό και κάνω υπομονή εδώ μέσα. Γιατί πιστεύω πως οι προσευχές μου στο Θεό και την Παναγία θα βγουν αληθινές. Γι'αυτό υπομένω τη φυλακή. Βέβαια παιδεύομαι και "σπάω" το

κεφάλι μου να δω πώς θ'αποδείξω την αθωότητά μου. Σκέφτομαι πολύ τη μητέρα μου και πιστεύω σ'αυτήν. Αγωνίζεται για μένα και υποφέρει μαζί μου. Αν ποτέ την πείραζε κάποιος, δεν θα με σταματούσε τίποτα... είναι τα πάντα για μένα!

Πιστεύω στην Οικογένεια και θέλω να κάνω παιδιά. Όταν ξεμπερδέψω, πρώτα ο Θεός, θα προσπαθήσω να φτιάξω τη ζωή μου από την αρχή. Είμαι ηθικός και έχω τιμή... γι'αυτό βρίσκομαι στη φυλακή. Επειδή έχω λόγο και δεν είμαι άτιμος. Είμαι κατά των πολλών υποσχέσεων, δεν πιστεύω στα λόγια και κατακρίνω όσους "πλασάρουν" σκόνη. Είναι το "ποτό της νύχτας" όμως όταν αρχίζει κανείς να "το πίνει", τότε αρχίζει η κατρακύλα. Οποιος "πίνει" δεν έχει προκόψει. Έχει καταστραφεί. Ούτε να σκεφτεί ήρεμα μπορεί, ούτε να συνεργαστεί, ούτε να μιλήσει με πραότητα και σεβασμό... δεν "παίζει" δίκαια και χάνει το παιχνίδι! Όσοι είναι συγχωρεμένοι είχαν μεγάλη εμπιστοσύνη στις γροθιές τους, στο όπλο και τρομερή αδυναμία στη "σκόνη"... Οι άγραφοι νόμοι της νύχτας βλέπεις... Ή μάλλον δεν τους βλέπεις... όταν τους δεις, είναι αργά. "Φεύγεις" μαζί μα τα "Νταν" και τη μαύρη ζώνη!

Σ. Ρ.

Έχω γεννηθεί στο Ιράν, στις 18-03 το 1968

Η ζωή μου ήταν κάπως καλή...

Η οικογένεια μου είναι πολύ καλή ..ο μπαμπάς αξιωματικός και η μαμά στο σπίτι.

Ο μπαμπάς είναι αυστηρός αλλά μου έδωσε καλές αρχές...είμαι μορφωμένος.. έχω βγάλει πανεπιστήμιο, φιλολογία... έχω πολλές ευαισθησίες σαν άνθρωπος...και ήταν σωστή η επιλογή μου σαν κλάδος ..

Πολύ πιο πριν, στα έξι μου, άρχισα πολεμικές τέχνες το ήθελα τόσο πολύ..ήθελα να έχω και δύναμη και ταχύτητα...έχω κάνει και πάλη...μεγάλο κομμάτι των πολεμικών τεχνών...από μικρός έκανα πολλά διαφορετικά πράγματα...οι γονείς είχαν περιουσία και πάντα είχα ό τι ζητούσα...δεν μου στέρησαν ποτέ τίποτα...πολύ καλοί γονείς και φοβερό επίπεδο...δεν τους είχα δει ποτέ να τσακώνονται ή ο μπαμπάς να φέρεται άσχημα στη μαμά...

Ήμουν και πολύ καλός μαθητής και αθλητής...έτσι, μπήκα πολύ εύκολα στην εθνική της χώρας μου, στην πάλη...βέβαια ,έκανα και καράτε, αλλά διακρίθηκα εκεί... έχω πάρει τρία χρυσά και ένα από αυτά ήταν σε παγκόσμιο εφήβων...οι γονείς μου τότε ήταν υπερήφανοι για μένα..τόρα..τα έκανα χάλια...

Ενώ έχω καλές αρχές από το σπίτι μου και σαν παιδί έχω μεγαλώσει καλά...χωρίς βία και τσακωμούς...τώρα τα έκανα όλα άσχημα...όμως, ξέρετε, είναι η ανάγκη...και πώς θα σε πατήσουνε όταν εσύ έχεις ανάγκη και είσαι μετανάστης.

Ήμουν δυνατός, γεμάτος ..και τώρα έχω μείνει μισός.. Με μπλέξανε για τα καλά και απ'ότι βλέπω, δεν πρόκειται να ξεμπερδέψω...τρώς πολλά χρόνια για ναρκωτικά...ναι..ντρέπομαι που σας το λέω, όμως έτσι είναι..ποιος; εγώ..ο πρωταθλητής..με ναρκωτικά...

Αν το μάθαινε ο προπονητής μου θα με σκότωνε..σίγουρα.

Από τους πιο τίμιους ανθρώπους που έχω συναντήσει στη ζωή μου...πάντα μας έλεγε ότι ο αθλητής πρέπει να είναι άγιος... να μην πίνει, να μην καπνίζει,να κάνει γενικά καλή ζωή και να είναι ηθικός,τίμιος...αν στο δρόμο του την πέσουνε, να φύγει..να μην κάτσει να τσακωθεί γιατί δεν είναι του επιπέδου του και δεν του ταιριάζει...μας έλεγε ότι αν μάθαινε ότι τσακωθήκαμε, θα μας έδιωχνε από το ντότσο..δεν τα σήκωνε αυτά....

Καλύτερα να βάλεις το κεφάλι κάτω και να φύγεις ,παρά να τσακωθείς και να τον χτυπήσεις τον άλλον, να του κάνεις κακό...δεν νομίζω πως αρκετοί δάσκαλοι τα λένε αυτά...γι'αυτό σας λέω..αν μ'έβλεπε τώρα...θα προτιμούσα ν'ανοίξει η γη...όμως, ειλικρινά σας μιλάω...είναι η ανάγκη που κάνει εμάς τους ξένους και μπλεκόμαστε..ερχόμαστε παράνομα σε μια ξένη χώρα..πεινάμε..μένουμε στα παγκάκια και στην Ομόνοια...χωρίς φαγητό και καθαρά ρούχα..περνάει κάποιος με τεράστιο αμάξι,Μερσεντες..σε βάζει μέσα και σε πάει για δουλειά..παράνομη..τι να κάνεις;..η ανάγκη...αμαρτία είναι τα ναρκωτικά..αμαρτία από το Θεό..μα ...το έκανα..βαποράκι..για να βγάλω λεφτά διακινούσα το θάνατο...έμπλεξα με συμμορίες..έξυπνοι, πονηροί..με τύλιξαν σε μια κόλα ...εμείς βγάζουμε το φίδι από την τρύπα...

Εμείς μεταφέρουμε ,παίρνουμε ψίχουλα και τ'αφεντικό τα εκατομμύρια...αυτοί μαθαίνουν πολεμικές τέχνες για να χτυπάνε ενώ εγω κάνω από τα έξι γιατί πιστεύω πως είναι τρόπος ζωής..ενώ αυτοί μαθαίνουν για να βαράνε τον κόσμο και να σκοτώνονται μεταξύ τους...να ξέρατε τι ξύλο ρίχνουν. .και πόσο υπολογίζουν την ανθρώπινη ζωή...εμάς μας έχουν για μια σφαίρα..και πολύ σας λέω...αυτοί κάθονται και βλέπουν ταινίες και μετά το παίζουν καρατέκα...και χτυπούν γιατί νομίζουν ότι είναι ο Μπρους Λι..ή ο Βανταμ σε στρατιωτική επιχείρηση...ναι..έτσι είναι...νομίζουν πως η ζωή είναι ταινία...εμάς ο προπονητής δεν μας άφηνε να βλέπουμε τέτοιες ταινίες, για να μην γίνουμε επιθετικοί....και να μην παίζουμε ξύλο so δρόμο με διάφορους...όμως,εδώ βλέπω πώς τους ενδιαφέρει το χρήμα και το πώς θα 'σπρώξουν ' νέους στη νύχτα,υλικό που κάποια στιγμή θα το πετάξουν, όταν δεν το χρειάζονται πια..θα το πετάξουν στη φυλακή..έχετε ένα τέτοιο μπροστά σας...

Όμως όπως σας είπα και πριν , είμαι καλό παιδί, όμως η ανάγκη μ'έκανε να κάνω στην άκρη τις αρχές των γονιών μου..εσείς τι θα κάνατε; αν δεν είχατε να φάτε, να κοιμηθείτε και να μην έχετε ένα ρούχο να φορέσετε; πείτε μου; τι

θα κάνατε; Δεν ήρθα εδώ για να σε κρίνω και να σε κατακρίνω...μη νιώθεις άσχημα απέναντι μου..

Νιώθω τύψεις..από πρίν το κάνω...ποτέ δεν τα βρήκα με τον εαυτό μου γι'αυτό που έκανα..ποτέ..ίσως και γι'αυτό να είχα πάντα άγχος όταν πήγαινα το 'πράμα'...

Η καταδίωξη μας; ταινία σκέτη...με το αυτοκίνητο μπροστά εμείς και από πίσω να μας κυνηγάει η αστυνομία..έπαιρνα ότι έβρισκα μπροστά μου..πώς δεν σκότωσα και κανέναν...καταδίωξη κανονική...και στο τέλος...μας πιάσανε με το 'πράμα' και τώρα θα 'φάμε' πάρα πολλά χρόνια...και δεν μπορούμε να βρούμε το δικό μας, γιατί οι άλλοι είναι δυνατοί και μεις αδύναμοι...βγήκαμε από τη μέση και κάποιος άλλος θα πάρει τη θέση τι δική μου...και πάει λέγοντας... Ξέρετε, είναι περίεργα πράγματα.. περίεργες καταστάσεις.

Όταν ήρθα από κάτω, είπα πως αφού τα κατάφερα να περάσω στην Ελλάδα...θα ζήσω καλύτερα...για μένα ήταν όνειρο η Ελλάδα...πίστευα πως δεν θα τα καταφέρω να περάσω. Θεέ μου. πόσο είχα υποφέρει. όπως και όλοι οι υπόλοιποι...τραγωδία..ούτε στα χειρότερα όνειρα. έζησα έναν εφιάλητη μέχρι να περάσω... ποιος το φανταζόταν τέτοια τύχη...όποιος γεννιέται Κούρδος είναι καταδικασμένος...δεν έχει αξία η ζωή έτσι... τέλος πάντων...

Έχεις γνωρίσει άτομα που ασχολούνται με πολεμικές τέχνες και είναι παρόνομοι;

Βέβαια.. Δεν πιστεύω ότι βρήκατε άτομο εδώ μέσα που να σας είπε κάτι διαφορετικό...όλοι ασχολούνται με την νύχτα...στην χώρα σας είναι συνηθισμένο...σπάνια να βρείς δάσκαλο που να μην δουλεύει στη νύχτα...είναι το εύκολο χρήμα βλέπετε και η δύναμη που αποκτούν, βέβαια, δεν σημαίνει ότι είναι σπουδαίοι. .ίσα-ίσα...εγώ στη θέση τους δεν θα είχα καθαρή τη σκέψη μου...κάνουν τόσα άσχημα πράγματα...είναι βίαιοι και εφαρμόζουν την δύναμη και την τεχνική που γνωρίζουν για να κάνουν κακό στους άλλους...

Όμως δεν είναι έτσι η φιλοσοφία των πολεμικών τεχνών...εσείς το ξέρετε αυτό, έτσι δεν είναι; δεν μαθαίνεις καράτε για να χτυπάς και να ματώνεις τον άλλον... όχι... μαθαίνεις για να φτιάξεις τα κακά του εαυτού σου...έτσι δίδασκαν οι πραγματικοί δάσκαλοι της ανατολής.

Στην Ελλάδα δεν υπάρχει αυτό ..βέβαια δεν έχω πάει σε ντότζο για να δω πώς γίνεται η διδασκαλία, όμως έβλεπα τα άτομα αυτά πώς λειτουργούσαν τη νύχτα, όταν έβγαιναν για να κάνουν δουλειά...δεν χρειαζόταν να τους δώ σε προπόνηση...τους έβλεπα το βράδυ...εκμεταλλεύονται το σώμα και τη δύναμη της γροθιάς και γίνονται δάσκαλοι της βίας και όχι της τέχνης...το καράτε διδάσκει την αποφυγή της βίας και θέλει την ειρήνη και την ηρεμία. .τώρα πως γίνεται να είσαι σε συμμορία και να έχεις ψυχική ηρεμία, αυτό δεν

το έχω βρει...πώς γίνεται να μαθαίνεις το καλό την ημέρα και το βράδυ να γαζώνεις κάποιον αντίπαλο; να σπάς μαγαζιά και να ανατινάξεις σπίτια και αυτοκίνητα...και φυσικά να διακινείς 'πράμα'...

Εγώ δεν είμαι καλύτερος, όμως δεν έχω κάνει τέτοια...μόνο μεταφορά. .όχι ότι αυτό είναι λίγο...αλλά δεν έχω κάνει όλα όσας σας είπα...και δεν είχα τις ίδιες ευκαιρίες στη ζωή...

Πάντως οι πιο σκληροί είναι οι Πολωνοί και οι Ρώσοι...και Αλβανοί...αυτοί δεν χαρίζουν ούτε στη μάνα τους...και αυτήν την σκοτώνουν αν χρειαστεί...βέβαια όλοι γνωρίζουν πολεμικές τέχνες. .εγώ έχω έρθει επαφή με κίκ μποξέρ Αλβανούς, πυγμάχους Ρώσους οι οποίοι γνωρίζουν και τέχνες των Νίντζα. .ξέρετε, αυτοί που πληρωνόντουσαν από τους δυνατούς και έκαναν κακό...φόνους και άλλα. .έπαιρναν το κατάνα και έσφαζαν των κόσμο...

Έτσι κάνουν και οι σημερινοί οι μπράβοι...μόνον που χρησιμοποιούν όπλα αντί για σπάθες...όμως οι παρανομίες είναι οι ίδιες και χειρότερες...ξέρετε ότι υπήρχαν και τότε μπράβοι...έχω διαβάσει πολλά για τις τέχνες γιατί τις αγαπάω και είναι κομμάτι από τη ζωή μου...δεν ήθελα να σας μιλήσω στην αρχή γιατί ντρεπόμουν...παλαιστής παγκόσμιος και να μεταφέρει ναρκωτικά; πουφ...ντρέπομαι για τον εαυτό μου. .όμως δεν έχω εκβιάσει ανθρώπους, ούτε απαγωγές έχω κάνει, ούτε έχω προστατεύσει γυναίκες...

Αυτοί που έχουν τη δύναμη και έχουν ομάδες οργανωμένες κάνουν όλα αυτά...για το χρήμα. .και για να δείξουν ότι είναι άντρες...πουλούν αντρίλκι και με τη γροθιά και το εννιάρι επιβάλλονται και προσπαθούν να έχουν την πρωτιά στα πάντα...όταν τα πράγματα δεν πάνε καλά, δίνουν κάποιον για την πληρώσει και να τελειώνει το θέμα εκεί...και αυτοί να συνεχίσουν τη δουλειά τους και τις συμφωνίες οι οποίες αφήνουν λεφτά μόνον στον αρχηγό. .και τα πρωτοπαλίκαρα παίρνουν, όμως ο αρχηγός παίρνει το χοντρό πακέτο...δεν ξέρετε πως οι περισσότεροι από αυτούς έχουν δικά τους γυμναστήρια; το πρωί διδάσκουν και το βράδυ κάνουν εκβιασμούς...έχουν γυναίκες...τις βάζουν και αυτές για δουλειά...και τις έχουν για να βγάζουν πολλά λεφτά...τις προστατεύουν κιόλας...τις πλασάρουν και καμία 'γραμμή' και τελείωσε...κοριτσάκια και χάνονται...αυτό είναι έγκλημα...ξέρετε πόσοι πηγαίνω-φέρνουν κοριτσάκια; ξένες κοπέλες που ήρθαν για ένα καλύτερο αύριο και χάθηκαν...γίνονται πόρνες και ανέχονται τον καθ' έναν...χωρίς να μπορούν να παραπονεθούν γιατί θα 'πέσει' και ξύλο...

Εγώ άλλα έχω κάνει...πάντως, όταν μας κυνηγούσε η αστυνομία άρχισα να τρέχω ακόμα πιο πολύ. .πάταγα το γκάζι και ας ήξερα ότι είχε τελειώσει...εκείνη την ώρα έτρεμαν τα πόδια μου και η καρδιά μου πήγαινε να σπάσει...μακάρι να ήταν αλλιώς τα πράγματα, μακάρι να ήμουν κάτι άλλο από Κούρδος...εμείς δεν έχουμε μέλλον, μόνον παρελθόν...και τώρα αν μην με πíanανε, θα γινόταν κάποια άλλη φορά, γιατί η ανάγκη για λεφτά θα με έκανε να ασχοληθώ και άλλο με τη διακίνηση και έτσι θα έμπαινα ακόμα πιο μέσα, θα έκανα και άλλες χοντρές δουλειές, όπως κάνουν όλοι ...αν μιλήσετε

και με άλλους ξένους, θα δείτε ότι μας έχουν για τα δύσκολα, αυτά που πρέπει να γίνονται αλλά να μην φαίνονται από τους 'πρώτους'...και φυσικά σε κάτι λάθος να την πληρώνουν άλλοι...

Τι προτείνεις για τη διδασκαλία των πολεμικών τεχνών.

Ε...για μένα δεν είναι δάσκαλοι αυτοί ..τους συγκρίνω με τον δάσκαλο μου ο οποίος είναι άγιος άνθρωπος και τέλειος προπονητής .όλο επιτυχίες είχαμε, είναι ηθικός και διδάσκει την πειθαρχία και την αγάπη για το Θεό και τον άνθρωπο...

Όταν ο δάσκαλος σε παίρνει μαζί του το βράδυ και σε πηγαίνει στην άλλη πλευρά...πώς να πάνε ψηλά οι πολεμικές τέχνες; όλα ξεκινάνε από τον δάσκαλο, είναι σαν τον πατέρα...ο μαθητής τον πιστεύει και τον ακολουθεί...όλη η ευθύνη είναι του σενσέι...έχει αυτός την ευθύνη γιατί ο μαθητής τον θαυμάζει και προσπαθεί να του μοιάσει...σωστοί δάσκαλοι ..αυτό. ..αλλιώς δεν πρόκειται τίποτα ν' αλλάξει ..η νύχτα πάντα θα έχει πολεμιστές και πάντα οι πολεμικές τέχνες θα είναι με άσχημη εικόνα ενώ είναι ένας θαυμάσιος κόσμος....αυτή είναι η γνώμη μου και πιστεύω πως καλό είναι ο κόσμος, πριν αρχίσει ,να ρωτάει για το ντότζο και για τον δάσκαλο...τι δουλειά κάνει, αν είναι μορφωμένος, την ποιότητα του σαν άνθρωπο...αλλιώς τίποτα θα μείνουν ίδια και πάντα θα μας κατηγορούν ,όχι άδικα όμως...πάντα θα μας κοιτούν με μισό μάτι και θα πιστεύουν ότι είμαστε οι χειρότεροι...όχι πως είναι λάθος αυτή η άποψη. ..όμως υπάρχουν και δάσκαλοι που κάνουν σωστή δουλειά και είναι ηθικοί. ..όμως τους σκεπάζει η παράνομη δράση των άλλων και έτσι χάνεται η όμορφη δουλειά τους...ξέρετε, όταν στις ειδήσεις ακούγονται συνέχεια πως έκαναν διάφορα ..ληστείες, απαγωγές. ..ναρκωτικά και είναι μπλεγμένοι δυνατοί άντρες, πολεμιστές. ..τότε τι γνώμη θα σχηματίσει ο κόσμος;...ο άλλος σκότωσε δύο ανθρώπους και μετά τους έκαψε...δάσκαλος...ωραία. ..ανέβηκαν πάλι οι τέχνες...η' που ανατινάζουν τα γυμναστήρια αναμεταξύ τους...έτσι διαφημίζουν τις πολεμικές τέχνες...μέσα στη νύχτα γίνονται όλα αυτά και γώ είμαι στη πορεία αυτή δυστυχώς... έχω ασχοληθεί με όπλα, όμως δεν έχω κάνει άλλα...είμαι και γώ ένας από αυτούς που προσβάλλουν και ντρέπομαι γι αυτό...πρόδωσα τις πολεμικές τέχνες...ένας ακόμη που γνωρίζει και παρανομεί...πληρώνω γι' αυτό, πληρώνω για το ότι μπλέχτηκα με τη νύχτα.. και είναι δίκαιο να πληρώσω...δεν μπορώ να σκεφτώ το μέλλον η' ότι θα ξανακάνω προπόνηση.. η' ότι θα κάνω κάτι καλό. ..αυτό που σκέφτομαι, είναι η ποινή. ..κάτι μου λέει πως θα είναι μεγάλη και αυτό δεν με αφήνει να κάνω σκέψεις και όνειρα για το αύριο...πιστεύω πως εδώ είναι το τέρμα ...το τέλος.. κρίμα.. τόσο άδοξο για έναν παγκόσμιο πρωταθλητή..

Β.Γ

Γεννήθηκα στις 14 Δεκεμβρίου του 1955 στη Ρωσία. Αν και μου φαίνεται περίεργο το ότι κάποιο πανεπιστήμιο ενδιαφέρεται για τη ζωή φυλακισμένων...

Γιατί το λέτε αυτό; Κομμάτι της κοινωνίας...

Ναι, σιγά...όταν κλείσει η πόρτα πίσω σου, κανείς δεν ενδιαφέρεται για' σενα...ξεχασμένος από τους πάντες! Ο κόσμος πιστεύω ότι μας μισεί και δεν τον νοιάζει το πώς περνάμε εμείς εδώ, καλά, άσχημα, αν υποφέρουμε...

Γι' αυτό γίνεται αυτή η διατριβή, η έρευνα...για να φανεί η ανθρώπινη πλευρά των πολεμιστών.

Μμμ...καλό...ενδιαφέρον να ψάχνεις την ψυχή σκληρών αντρών.Ο.Κ.
...Αν είναι να δει ο κόσμος λίγο προς τα μέσα...

Στη Ρωσία, η επιβίωση και η ζωή γενικότερα, είναι τόσο σκληρή και απάνθρωπη, τίποτα καλό, τίποτα εύκολο. Όλα δύσκολα και ψυχρά, όπως και το κλίμα.

Έχω μεγαλώσει πολύ άσχημα! Στερήσεις, φτώχεια, δυστυχία. Να κρυνώνεις, να μην έχεις λεφτά, χωρίς προοπτικές και χωρίς υλικά αγαθά.

Εσείς εδώ ζείτε στον παράδεισο...έχετε τα πάντα. Εμείς δεν είχαμε ανέσεις, ρούχα, ζέστη, λεφτά...τίποτα! Ατέλειωτη πείνα...σε κάθε γωνιά σε περίμενε κι ένας για να σε κλέψει, να σου αρπάξει τα ρούχα, τα λεφτά, αν φυσικά είχες, σε περίμενε για να σε χτυπήσει, να σε κλέψει, να σε μαχαιρώσει!

Έτσι έχω καταλάβει τον εαυτό μου...Σκέψου ότι εσύ πήγαινες σχολείο και έτρεχες αμέριμνη, έχοντας χαρτζιλίκι στην τσέπη σου και γω κλωτσούσα και χτυπούσα όποιον μου την «έπεφτε» για να μπορέσω να γυρίσω σπίτι μου ακέραιος...χωρίς μαχαιριές. Σε σκοτώνουν στο δρόμο με το παραμικρό! Δεν έχει αξία η ανθρώπινη ζωή!

Πρέπει να ξέρεις ν' αμύνεσαι για να μπορέσεις να επιβιώσεις. Είναι πολύ σκληρό να συνειδητοποιεί μια τέτοια κατάσταση ένα πιτσιρίκι...αυτομάτως παύει να είναι παιδί και γίνεται σαρκοφάγο ζώο, πώς αλλιώς να επιβιώσεις στη ζούγκλα; Έτσι, μόλις κατάλαβα ότι ή θα χτυπάω ή δεν θα υπάρχω, πήγα να μάθω πολεμικές τέχνες.

Παιδί ήμουν...πολύ μικρός...να σκεφτείς ότι έχω αρχίσει προπόνηση πριν ακόμα ακουστεί ο Bruce Lee. Τον θεωρώ πρότυπο, είναι όντως ο άνθρωπος που έκανε γνωστό το ΚΑΡΑΤΕ, του 'δωσε σάρκα και οστά, όμως

τι να μου πει κι αυτός; Αφού εγώ έκανα ό,τι έδειχνε αυτός χρόνια, πολλά πριν!...μια ολόκληρη ζωή κάνω προπόνηση:

Πυγμαχία, kick-boxing, ζίου ζίτσου, σπρίτ φάιτινγκ, πάλη και φυσικά πολεμικές τέχνες με στρατιωτικές δραστηριότητες...έχω διδαχθεί κι έχω διδάξει τα πάντα! Η ζωή μου ολόκληρη είναι στρατιωτική...άκρως στρατιωτική και βίαιη...

Μόλις είδα ότι έχω ταλέντο στις πολεμικές τέχνες, σκέφτηκα να το εκμεταλλευτώ...τι άλλο μπορούσα να κάνω; Δεν έχεις πολλές επιλογές στη Ρωσία...Έτσι όταν τέλειωσα το λύκειο πήγα ως μόνιμος εκπαιδευτής στο στρατό.

Δίδασκα και μάθαινα τους στρατιώτες να είναι μαχητές και ψυχροί...όπως πρέπει να είσαι σ' έναν πόλεμο, αλλιώς χάθηκες! Αναγκαστικά δίδασκα τη βία...για επιβίωση!

Η οικογένειά σου;

Μπα...ποτέ δεν είχα άμεση επαφή, όπως έχει κάθε παιδί...Ο μπαμπάς δεν ζει, έχω μεγαλώσει με τη μητέρα μου. Είναι μορφωμένη και της έχω αδυναμία.

Όμως ποτέ δεν είχα διάλογο μαζί της...μόνος μου έλυνα τα προβλήματα μου και ποτέ δεν καθόμουν να κουβεντιάσω κάτι που με απασχολούσε...ποτέ...ούτε ποτέ είχα φίλους. Δεν πιστεύω στις φιλίες και στο διάλογο...οι λύσεις των προβλημάτων είναι άκρως προσωπική υπόθεση.

Μόνος μου ήμουν και ένιωθα και λειτουργούσα...γι' αυτό και ήμουν πολύ καλός στη δουλειά μου...δεν μπορείς να πολεμάς, να διδάσκεις την τέχνη του πολέμου και να σκέφτεσαι τη μάνα σου ή να νοιώθεις ερωτευμένος με μια γυναίκα...

Οι πολεμικές τέχνες είναι φιλοσοφία και τρόπος ζωής, αλλά στην περίπτωση αυτή, σε πόλεμο, σε στρατό, είναι η εφαρμογή της βίας...έρπην, πολύ γυμναστική, πάλη, αγώνας και μάχη χωρίς όρια και κανονισμούς! Σενάρια πολέμου, τεχνικές όχι αυτοάμυνας...αλλά επιβίωσης, «κλειδώματα» σε αρθρώσεις, πώς να «τελειώνεις» τον εχθρό...Είναι στοιχεία πολεμικών τεχνών...και συ τα έχεις διδαχθεί αυτά...όμως μόνο σε εμπόλεμη κατάσταση επιτρέπεται να τα χρησιμοποιήσεις.

Χάνεται κάθε ρομαντισμός στην τέχνη...και γίνεται όπλο... «όπλο» που ενισχύει το όπλο!

Όταν εκνευρίζεσαι χρησιμοποιείς βία;

Ναι...θεωρώ τον εαυτό μου ευέξαπτο και επειδή δεν με ενδιαφέρει ο άλλος καθόλου, ούτε η γνώμη του, ούτε το τι θα πει για' μένα, πώς θα με χαρακτηρίσει...ναι...δεν μ' ενδιαφέρει καθόλου! Ούτε διάλογο κάνω...σιγά...

Εκτονώνομαι με βία! Ξεκάθαρα πράγματα! Ποιος είναι ο άλλος και πού τον ξέρω; Ξένος; Εχθρός; Τι θέλει από' μένα; Δεν θα του δώσω περιθώρια αντίδρασης...αυτό είναι λάθος...

Τι με νοιάζει τι θα πει μετά για' μένα; Εγώ δεν μιλάω...τα λόγια δεν είναι για τους άντρες...μόνον οι πράξεις...και τα μάτια...

Πώς ηρεμείς;

Κάνω ατελείωτες ώρες προπόνηση. Γυμναστική, πυγμαχία, και ό,τι έχει σχέση με πολεμικές τέχνες. Χωρίς γάντια...με γυμνά χέρια, γιατί η πραγματικότητα της μάχης είναι χωρίς γάντια...γυμνή!

Δεν πίνω, δεν καπνίζω, δεν κάνω καταχρήσεις και πιστεύω πως για να έχεις καθαρό μυαλό πρέπει να προσέχεις τι τρως, τι πίνεις και πάνω απ' όλα να μην έχεις όγκο, να μην είσαι «φουσκωτός», για να μπορείς να κινείσαι γρήγορα και εκρηκτικά.

Πρέπει να είσαι μυώδης και όχι «φουσκωτός». Έτσι οι κινήσεις σου είναι ταχύτατες και έχεις προλάβει τον αντίπαλο πριν καν αυτός αντιδράσει.

Όταν είσαι χοντρός, αργείς και να σκεφτείς και να κουνηθείς...οι λεπτοί άνθρωποι είναι έξυπνοι και γρήγοροι. Οι φουσκωτοί μόνον εικόνα...εμφάνιση...τίποτ' άλλο! Ούτε έκρηξη, ούτε γρηγοράδα, ούτε ψυχή...ούτε μυαλό...

Εγώ κάθομαι και διαβάζω, ενημέρωση έχω για πολλά διαφορετικά αντικείμενα...ειδικά πάνω στην τέχνη...εδώ οι Έλληνες δάσκαλοι είναι άσχετοι με τα βιβλία. Δεν διαβάζουν, δεν είναι μορφωμένοι, δεν ξέρουν να υποστηρίξουν επιστημονικά το αντικείμενο που διδάσκουν...Ε...;Τι εμπιστοσύνη να δείξεις σε ανθρώπους που τους ενδιαφέρει μόνον η σωματική διάπλαση;

Και οι πυγμάχοι...και αυτοί φουσκωμένοι είναι...Μα δεν είναι έτσι...Στην Ελλάδα δυστυχώς δεν διδάσκεται σωστά η πυγμαχία, το κικ-μποξινγκ, το ζίου-ζίτσου και απ' ότι έχω δει όλοι είναι ημιμαθείς. Έλληνες πυγμάχοι που είναι ημιμαθείς. Έλληνες πυγμάχοι που είναι φοβεροί...έχουν Ρώσους προπονητές ή Ρωσοπόντιους...δεν είναι τυχαίο αυτό. Οι Έλληνες το «παίζουν» δάσκαλοι και δεν γνωρίζουν προπονητική...μα είναι επιστήμη...πώς; Χωρίς υποδομή; Χωρίς μόρφωση;

Στην Ελλάδα δεν μπορώ να καταλάβω πώς έχουν γίνει τα πράγματα...έξω υπάρχει πειθαρχία, συγκέντρωση και πάθος, εδώ κάνουν μια ώρα προπόνηση και μετά πάνε ξενυχτάνε, πίνουν, καπνίζουν...είναι αθλητισμός;...ή ποιότητα ζωής;

Για τους δασκάλους;

Μα από' κει ξεκινάνε όλα...ο δάσκαλος είναι πρότυπο. Το «Α» και το «Ω» για τους μαθητές. Τον κοιτούν στα μάτια και ό,τι κάνει τον μιμούνται, προσπαθούν να γίνουν ίδιοι.

Στον τρόπο που μιλάει, που περπατάει, που συμπεριφέρεται. Αν καπνίζει ο δάσκαλος, θα καπνίσουν και οι μαθητές. Να, από το πιο μικρό αρχίζει να παρασύρει ο δάσκαλος!

Αρκετοί δεν είναι ότι διδάσκουν και ότι δείχνουν. Όντως, παρασύρουν στη νύχτα και μετατρέπουν τα παιδιά σε ομάδες του υπόκοσμου. Εκεί αρχίζει ο εφιάλτης: Εκβιασμοί, πολλές διαφορές και έχθρες.

Εδώ στην Ελλάδα είναι πολύ έντονο αυτό το φαινόμενο. Μαθαίνουν καράτε και μετά πουλάνε τσαμπουκά από τη στιγμή που μπαίνουν στο και γνωρίζουν και πάλι δεν πρέπει να λύνουν τους διαφορές τους με ξύλο και βρισιές. Έτσι κάνετε εσείς οι έλληνες, πλάκα έχει Δε λέω, όμως προσωπικά δεν τους υπολογίζω. Ακούω κάτι φάσεις, ξέρεις τι έκανε κάποιος και μπήκε φυλακή και νιώθω άβολα ως και άσχημα. Δεν μπορώ να διανοηθώ πως θα κάνω μια δουλειά χωρίς να είναι καλοβτιαγμένη και έξυπνα στημένη έτσι ώστε να μην με καταλάβουν...όχι να με πιάσουν...αυτοί επειδή ξέρουν να χτυπούν και να κλωτσούν, είναι και φουσκωτοι, νομίζουν πως θα γλυτώσουν, νομίζουν πως είναι μάγκες και όμως αν τους ρωτήσεις πώς έκαναν τέτοιες χαζομάρες και χοντράδες, δεν θα έχουν να σου απαντήσουν, δεν μπορούν και οι ίδιοι να το καταλάβουν. Ξέρεις γιατί; γιατί δεν έχουν την παιδεία, δεν έχουν μορφωθεί και έτσι ο εγκεφαλος τους είναι κολημένος και δεν μπορούν να σκεφτούν έξυπνα και γρήγορα. Ένας κυνηγούσε το αφεντικό του να το σκοτώσει, άλλος σκότωνε μες τον κόσμο, άλλος μαχαίρωνε στο κλάμπ απ'έξω τον αντίπαλο καρατέκα που ήθελε να του πάρει τη δουλειά και ατελείωτα σκηνικά τόσο χοντροκομμένα και χαζά που η μόνη τους κατάληξη δεν θα μπορούσε να είναι άλλη από τον Κορνδαλλό.

Εμείς έξω δεν μιλάμε καθόλου, δεν είμαστε φουσκωτοι με όγκο, κάνουμε συνέχεια πολεμικές τέχνες αλλά σε μέρη που να μη μας βλέπουν, γιατί δεν το κάνουμε για μαγκιά αλλά γιατί θα τις χρησιμοποιήσουμε στη δουλειά, στις αποστολές που θα μας αναθέσουν οι “από πάνω” και μεις απλά και χωρίς θόρυβο θα πρέπει να τις εκτελέσουμε..όπως έκαναν οι “Νίντζα”...στα μαύρα πάντα και χωρίς να γινόμαστε αντιληπτοί.

Έτσι είναι οι επαγγελματίες πες χαιρετίσματα στους δικούς σου...καλά θα μου πεις τι κάνω εγώ εδώ μέσα..υπάρχει διαφορά..εμένα δεν μπορούσε να με πιάσει η αστυνομία..απλά σε φάση που ήμουν χαλαρός στο ξενοδοχείο μου έκαναν επίθεση, αλλιώς δεν θα τα κατάφερναν...μπορώ και ξεγλωστράω τόσο εύκολα, δεν συγγίνεται η Ρωσία σε αυτά...που Ρωσία πού η Ιταλία...καμία σχέση..και γω δεν παίζω με σπλάκια...από μακριά με τέλειο στόχο και ούτε καταλαβαίνει κανείς τι και πώς...αν είναι από κοντά πάντα με λαβές, κλειδώματα που δεν αφήνουν περιθώρια στο θύμα να αντιδράσει..μια και έξω..δεν θα παίζουμε μπουνίτσες, αυτά τα κάνω για προπόνηση, αλλά όταν είναι για “συμβόλαιο θανάτου” τα πράγματα είναι σοβαρά.. Δεν είναι αγώνας

με κανονισμούας και απογορεύσεις...εκει είναι πόλεμος, βία ,θάνατος και δεν σου κρύβω πως έχω μεγαλώσει με τη βία και την σκέψη του θανάτου, από παιδί , πάντα σκεφτόμουν πως μπορεί να μην υπάρχει στο επόμενο λεπτό έτσι για πλάκα...έτσι έχω μεγαλώσει, γι'αυτό και είμαι πολεμοχαρής, μ'αρέσει να σκοτώνω και ζω στα άκρα...

Συμφωνείς με τον τρόπο που διδάσκονται οι πολεμικές τέχνες;

Μα δεν υπάρχουν σωστοί δάσκαλοι, πώς να υπάρχουν σωστές πολεμικές τέχνες; τους βλέπω εδώ μέσα...όλο τσιγάρα , μαγκιά και βάρη, όμως λίγοι βάζουν γάντια μαζί μου, γιατί ξέρουν πως αλλού είναι η αλήθεια. Δεν γίνεται να είσαι δάσκαλος και να πίνεις , να παίρνεις ναρκωτικά να ξεφυτράς στα κλαμπάκια και να γυρνάς το πρωί σπίτι μεθυσμένος , έχοντας δειρίει κόσμο και ανταλλάξει μπιστολιές...εγω δεν τα έχω διδαχτεί, ούτε διαβάσει σε κανένα ιαπωνέζικο ή κινέζικο βιβλίο καράτε...το “Zen” αυτά λέει; η ηρεμία και η ήπια ζω'η, χωρίς ένταση και έπαρση...έτσι είναι ο μαχητής και όταν χρειαστεί ..μια κίνηση και όλα έχουν γίνει όπως πρώτα: ήπια και ήρεμα....οι δικοί σας δεν ξέρουν τι κάνουν...γυναίκες , φασαρίες , βρισιές...δεν είναι έτσι οι επαγγελματίες, γιαυτό σε μια δύσκολη στιγμή δεν είναι οι θύτες αλλά τα θύματα και ας το παίζουν “Βαντάμ”..και ξέρεις; κακοχαρκτηρίζονται οι πολεμικές τέχνες, αποκτούν κακή φήμη γιατί ασχολούνται άτομα χαμηλότερων κοινωνικών τάξεων, ενώ εμείς είμαστε μορφωμένοι σε πανεπιστήμια. Έτσι, η δουλειά η δική μας είναι επιστήμη ενώ των ελλήνων είναι σκηνικά παρμένα από ταινίες με “γκάνγκστερς”... γιαυτό και είναι δακτυλοδεικτούμενοι και μαζί με αυτούς καταστρέφεται και το Καράτε και μετά λένε πως το μαθαίνουν αλήτες για να βαράνε τον κόσμο και να κάνουν παρανομίες...χοντροκομμένες, ευτυχώς που συνεργάζονται μαζί μας για να κάνουν και καμιά σωστή δουλειά, να παιδέψουν και λίγο τους μπάτσους....και να δουν πώς είναι το οργανωμένο έγκλημα!

N.X, A.A

Γεννήθηκα στη Θεσσαλονίκη το 1960. Τα παιδικά μου χρόνια ήταν τόσο άσχημα, τόσο φτωχά, δεν θυμάμαι να ήθελα κάτι σαν παιδάκι και να το είχα....Αλήθεια. εσένα τι σε νοιάζει....είσαι από το Πάντειο...ή μήπως είσαι από την ασφάλεια.... Α σε ρε Γιώργο, η κοπέλα κάνει διατριβή, μα και από την ασφάλεια να' ναι....σιγά ,υπάρχει

κάτι που να μην το ξέρουν πάνω... Σωστά, έτσι και αλλιώς, είμαστε γνωστοί...και πάντα μας ψάχνουν από πάνω...Που λες...τι σου έλεγα...α...α...ναι... Η οικογένεια μου ήταν πολύ φτωχή...8 παιδιά,μονον ο πατέρας δούλευε, γεωργός, παιδευόταν στα χωράφια για να βγάλει λεφτά και να μας ταισεί... η μαμά έμενε στο σπίτι για να μας μεγαλώσει και να μας δείξει το σωστό δρόμο...αλλά...εγώ που... Μείναμε στη Θεσσαλονίκη ως το 1974. Μετά, σκεφτήκαμε να φύγουμε, οικογενειακώς, να πάμε στην Αμερική.... Πες μου λίγο για τα παιδικά σου χρόνια εδώ στην Ελλάδα. Σου 'πα ότι ήθελα δεν το είχα, γιατί οι γονείς δεν είχαν να μου το προσφέρουν. Πολλές αντιθέσεις ανάμεσα στα μέλη της οικογένειας, κυρίως για οικονομικούς λόγους...ξέρεις, η φτώχεια φέρνει γκρίνια...δεν μπορούσα και δεν ήθελα να τους ακούω να γκρινιάζουν συνέχεια. έφευγα από το σπίτι μαζί με τον αδελφό μου και γυρνούσα με στην γειτονιά κάνοντας διαφορά... Η μαμά προσπαθούσε να μας μαζέψει αλλά που...της έχω αδυναμία, αλλά ποτέ δεν την άκουσα.. τώρα ίσως να μην ήμουν εδώ αν την είχα ακούσει...όμως τι σκέφτομαι...τώρα είναι αργά.. η' καλύτερα εδώ και πολλά χρόνια είναι αργά Φαντάσου ότι σχολείο δεν πατούσα...μαζί με το δίδυμο αδελφό μου, γυρνούσαμε και κάναμε διάφορες αλητείες...κοπάνα από το σχολείο και κατευθείαν για τσιγάρο, από το Δημοτικό...πηγαίναμε όλη η παρέα,στην οποία εγώ ήμουν αρχηγός, σε άλλα σχολεία και πουλάγαμε τσαμπουκά, ξέρεις...παίζαμε ξύλο.. κλωτσιές, μπουνιές, ό,τι γνώριζα από πολεμικές τέχνες, το χρησιμοποιούσα...

Πότε άρχισες πολεμικές τέχνες;

Όταν ήμουν προς το τέλος του Δημοτικού, πήγα ΚΑΡΑΤΕ στη Θεσσαλονίκη, ήθελα σαν τρελός ν' αρχίσω...δυνατό παιδί ήμουν, ψυχή είχα, ήθελα να μάθω να βαράω πιο τεχνικά και να παίρνω ζώνες...

Έτσι και 'έγινε. Οι φίλοι μου με δέχτηκαν ακόμα πιο εύκολα και πολύ διαφορετικά...ήμουν ΚΑΡΑΤΕΚΑ, ήμουν αυτός που ήξερε τι πρέπει να κάνει την κατάλληλη στιγμή και χωρίς να κομπλάρει..Ήταν πολύ σημαντικό να με βλέπει η παρέα μου...για μένα ήταν η οικογένεια μου, σημασία δεν έδινα τόσο στην πραγματική μου οικογένεια όπως έδινα στην παρέα μου. Ξέρω να στο εξηγήσω, παρ' ότι δεν γνωρίζω γράμματα. Η οικογένεια ήταν όλο μουνμούρα, ξύλο και δυστυχία.. ΔΥΣΤΥΧΙΑ ξέρεις τι πάει να πει; Να μπαίνεις σπίτι και όλα να είναι τόσο θλιμμένα, τόσο άσχημα, μόνο που έβλεπα τους τοίχους τις πόρτες...με πιάνει η ψυχή μου, ψυχοπλάκωμα...έτσι, προτιμούσα να είμαι έξω με τους κολλητούς παρά σπίτι...ε...μετά άρχισαν και οι πιο βαριές δουλειές, οι μεγαλύτερες συμφωνίες, όπως να κλέψουμε τίποτε, καμιά τσάντα, να έχουμε τίποτε λεφτά για κανένα τσιγάρο...Λεφτά για τηλεόραση η' σινεμά, δεν υπήρχαν, δεν το συζητάω...ο σινεμάς ήταν όνειρο άπιαστο για

μας... ναι όμως είδες πως καταντήσαμε; να βλέπουμε τώρα τους εαυτούς μας στη τηλεόραση...να μας κατηγορούν για τόσους φόνους ...ξέρεις ποιος φταίει; ...ΟΙ ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ...αυτό μας έριξε στο λούκι...ανάθεμα την ώρα , αν δεν είχα γραφεί τότε , τώρα δεν θα περνούσα από τον ΚΟΡΥΔΑΙΛΟ....Ναι έχεις δίκιο φίλε...κι εγώ αυτό πιστεύω να πούμε...γιατί είναι τα κυκλώματα που σε μπλέκουν...σε πιάνει ο δάσκαλος ,σου φουσκώνει τα μυαλά και σε βγάζει στη νύχτα και στην παρανομία....παίρνει αυτός τα χοντρά λεφτά και σου δίνει εσένα τα ψίχουλα, άσε που κάθε βράδυ κινδυνεύεις να σε σκοτώσουν από την αντίπαλη όχθη.... Ναι η ζωή των Νονών είναι σκέτη ταινία...κάποτεεεε υπήρχε ο νονός η ταινία και όλοι μέναμε άφωνοι με τη βία και το ξύλο...εμμμμ η δικιά μας ζωή είναι χειρότερη...

ΑΑΑΑ ΒΕΒΑΙΑ.....ειδικά εμείς , στην παραλία παίζαμε αρκετά συχνά μπιστολιές με άλλες συμμορίες...θυμόσατε τότε στην Ηλιούπολη που είχαν αλληλοσκοτωθεί , για το μοίρασμα της πίτας...πόλεμος κανονικός...βέβαια εγώ δεν έκανα καριέρα στη νύχτα, δεν πρόλαβα γιατί μας έπιασαν το εκβιαστών , μας την έπεσε την ώρα που γυρνούσαμε από φαγητό , όλη η ομάδα, οι πιο κολλητοί, οι πιο αγαπημένοι...βγήκαν όπλα, έπεσαν κορμιά και ατελείωτες σφαίρες...ο αρχηγός ξάπλωσε έξι ένστολους, έξι μπάτσουςκαι μεις όμως φάγαμε....ο “Μπος” πήγε νοσοκομείο γιατί τον κεντήσανε ...τώρα έχει πρόβλημα και παίρνει φάρμακα μέσα στη φυλακή που είναι...άστα ...τρελάθηκε αυτός, έχει χάσει αδελφό και πατέρα σε συμπλοκή και του την έχει δώσει...

Εσύ που έχεις γεννηθεί;

Εγώ έχω γεννηθεί εδώ στην Αθήνα και έχω μεγαλώσει στον Άγιο Δημήτριο... Μπραχάμι. Πιτσιρίκος είμαι όμως επειδής όπως και ο Νίκος ,έτσι και γώ, δεν πατούσα σπίτι ,αλλά γούσταρα να γυρνάω και ν' αλητεύω με τους κολλητούς συνέχεια και να κάνω διάφορα...για να βγάλουμε εύκολα και γρήγορα λεφτά χωρίς να κουραζόμαστε και χωρίς να χρειάζεται να ξέρουμε γράμματα που τόσο πολύ μας την έσπαγε...οι υπόλοιποι από την παρέα είχαν έρθει από την Αμερική και δεν μιλούσαν καλά τα ελληνικά....αυτοί ήταν οι αρχηγοί, όχι άδικα...ήξεραν τόσο καλά τη δουλειά, ήξεραν από όπλα, από συμφωνίες, από πολεμικές τέχνες, από τα πιο τέλεια όπλα, ό,τι έχει σχέση με παρανομία ,με μαφία....ήταν όμως άντρες, μάγκες, περπατούσαμε, περνούσαν μπροστά και έτρεμε η γης...

Σιγά ρε, σιγα τις δουλειές....εμείς στην Αμερική είχαμε τις φοβερές δουλειές και τις ο.κ. συμφωνίες, γιατί μην ξεχνάς ότι βρίσκεις όλες τις φυλές , όλα τα είδη και από όπου μπορείς να φανταστείς , έβρισκες συνεργασίες για “γκανς” , “ντραγκς”...

Ναι ρε συ...και τα παιδιά από πού ήρθαν....από την Αμερική...ήξεραν πολύ καλά ό,τι έκαναν, μην κοιτάς που είχαν πολλούς εχθρούς ...και έχουν φαι

πατέρα και γιο. Άσε.. για όλους μας θα έρθει αυτή η στιγμή, του τέλους...κάποιος από την αντίπαλη συμμορία ,που τους χαλάμε την πιάτσα, θα μας γαζώσει εκεί που δεν το περιμένουμε..

Είναι έτσι η ροή των πραγμάτων, τι περιμένεις με αυτά που έχουμε κάνει ...εμείς παίξαμε: μπιστολιές, μας πιάσανε με όπλα τελευταίας τεχνολογίας...ναρκωτικά...που η καλοσύνη...μη νομίζεις, ξέρω τι είμαι...ένα τίποτα, χωρίς μέλλον, χωρίς αύριο....

Μα τι λες...τι είναι αυτά που λες; είκοσι σου χρόνια...

Έτσι είναι η πρώτη φορά ,όταν μπαίνεις φυλακή, με τα χρόνια θα συνηθίσεις, θα δεις, θα καταλάβεις ότι είναι κομμάτι της επιχείρησης ,κομμάτι όχι διαφορετικό από σένα...

Άσε ρε συ....η μάνα μου τα έχει παίζει, οι γονείς μου...τους απογοήτευσα , τους έδωσα φαρμάκι...όμως η παρέα ήταν τόσο δυνατή. Ξεπερνούσε τη δύναμη της οικογένειας...ήμασταν ένα, ο ένας για τον άλλον, έτσι τουλάχιστον πίστευα...ε...βάζαμε γάντια, μου άρεσε σαν άσκηση...όμως το έκανα γιατί χρειαζόταν τη νύχτα παου βγαίναμε... για άμυνα και για επιβολή.

Δέσποινα: οι πολεμικές τέχνες όμως, είναι τέχνη, όχι βία....

Άσε ρε Δέσποινα...μας κοροϊδεύεις...ποιος σήμερα το βλέπει έτσι; που ζεις; όλοι στη νύχτα κάνουν πολεμικές τέχνες για να ρίχνουν ξύλο, να βγαίνουν προστασία και να κάνουν τα δικά τους...ποια τέχνη; αν ήταν τέχνη, τότε και οι δάσκαλοι δεν θα έχωναν με τον τρόπο τους τους μαθητές στη νύχτα. Δεν θα έπαιρναν λεφτά και ούτε θα είχαν Διασυνδέσεις περιεργες....άσε τώρα, οι δάσκαλοι θα πρέπει ν' αλλάξουν. για να πεις ότι θα υπάρξει λύση στο πρόβλημα.

Ναι έχει δικαιο...ντάξει μπορεί εγώ να μην κατέβαινα σε αγώνες , όμως πηγαίναμε σε σύλλογο και πυγμαχούσαμε...για να βρίσκουμε και άλλους, διαφορετικούς , να παίζουμε και αν τους δέρνουμε...αυτό ήταν το σχολείο και η οικογένεια μαζί...η παρέα μου και οι δραστηριότητες εντός και εκτός "ρίνγκ"

Ναι ρε συ...έχεις δίκιο...η ομάδα είναι τα πάντα...όμως κάποια στιγμή κάποιος θα βρεθεί να στην κάνει....

OXI. ΕΜΕΙΣ ΗΜΑΣΤΑΝ ΠΟΛΥ ΔΕΜΕΝΟΙ...Όχι.

Άσε ρε συ. μην είσαι έτσι. μην σκέφτεσαι έτσι γιατί δεν κάνεις για δύσκολες δουλειές...δες τα πράγματα κατάμουτρα, όπως ακριβώς βλέπεις και την μπουνιά που σου 'ρχεται στα μούτρα....έτσι είναι και η αλήθεια...σκληρή και ματώνει. εγώ το 'χω ζήσει στον Καναδά.....

Όταν φύγαμε οικογενειακά από την Ελλάδα, πήγαμε στην Αμερική για να δουλέψουμε...στην Ελλάδα δεν έβγαине το ψωμί, όπως σου είπα και πριν...εκεί βρήκαμε τον μεγάλο μας αδελφό ο οποίος έχει εστιατόριο πήγαμε στην Αμερική εκεί, αρχίσαμε να δουλεύουμε για ένα καλύτερο αύριο...φυσικά δεν αφήσαμε το γέρο μας να δουλέψει...θα ήταν πολύ

χοντρό. γραφτήκαμε στο σχολείο ,αλλά τα βρήκαμε σκούρα....μαθαίναμε και Γαλλικά, βέβαια ήταν δύσκολα, γιατί όπως και να το κανείς, μία ξένη χώρα είναι δύσκολο να προσαρμοστείς...και φαντάσου ότι δουλεύαμε συγχρόνως,, σαν τα σκυλιά.. ντάξει, ήρεμη χώρα είναι, καθαρή, όλα τέλεια, νομοταγείς όλοι, μόνον εμείς ξεχωρίζαμε, ήμασταν άταχτοι όλοι μας σαν οικογένεια...το πάθος μου για τις πολεμικές τέχνες, δεν είχε σβήσει....πήγα και γράφτηκα σε ντότζο...ναι ήταν η πιο ευτυχισμένη στιγμή της ζωής μου...έκανα κάτι που αγαπούσα. και το ήθελα τόσο πολύ, με τόσο ζόρι που τραβούσα...πήγα μαζί με τον δίδυμο αδελφό μου....η διαφορά φαινόταν, είχα ταλέντο ενώ ο "μπράδερ" όχι...έτσι, προχώρησα μόνος και έκανα καριέρα στις πολεμικές τέχνες...

Έκανα ΤΑΕ KWON DO ...πήγα τέλεια, πήρα την μαύρη ζώνη, όμως δεν είχε αυτό το μαχητικό. το σκληρό, το δύσκολο, το μπάμ, να ματώσεις ρε παιδάκι μου...ήταν περισσότερο μπαλέτο, δεν έχει επαφή με την πραγματικότητα, με τον δρόμο...τον τσακωμό...είναι πολύ "λάιτ"...έτσι, αποφάσισα να πάω κίκ μπόξινγκ...να μάθω το αλητικό, το βρώμικο ξύλο....το "κράς" να βλέπω ,το αίμα να κυλάει, να πιτσιλάει το αίμα στην μπλουζα σου...να βλέπεις τον άλλον να παραπατάει, να πέφτει, να βιδώνεται, να είναι κάτω και η πετσέτα να κάνει αέρα στο ματωμένο πρόσωπο του.... Μόνο που το σκέφτομαι μου 'ρχεται να αρχίσω την προπόνηση...Ναι ,ναι και μένα μου λείπει...βέβαια έτσι είναι εγώ τσακωνόμουν με άτομα της νύχτας, δεν κατέβαινα σε επαγγελματικούς όπως εσύ...

Καλά εγώ έκανα καριέρα η οποία με κατέστρεψε. αν δεν πήγαινα ΚΑΡΑΤΕ τώρα δεν θα ήμουν εδώ... που λες...ο δάσκαλος μου στο κίκ μπόξινγκ ήταν ένας μαύρος...καλός δάσκαλος, όμως δεν ήταν τόσο μαχητικός, δεν ήταν βάρβαρος, δεν έσφιγγε τα δόντια, δεν είχε τον πόλεμο στο αίμα του.. Το "ντοτζο" του ήταν στο Μόντρεαλ Κεμπέκ....πήρα πολλά στοιχεία τεχνικής, όμως πάλι κάτι έλλειπε. αυτό το "μπάμ"...το αίμα, ο πόνος, η έκφραση του αντιπάλου. να πέφτει, να υποφέρει...

Δέσποινα'' Σ 'αρέσει να βλέπεις τους άλλους να υποφέρουν...

Ναι, έτσι.. όπως και γώ έχω υποφέρει μικρός και δεν ένοιαζε κανέναν. .κανένα...το πιο άτιμο πλάσμα και το πιο απάνθρωπο πάνω στη γη, είναι ο άνθρωπος...δεν με πειράζει να βλέπω τον άλλον να υποφέρει. .η' εγώ η' αυτός...

Έτσι είναι και πάνω στο ρινγκ...ο ένας πρέπει να μείνει όρθιος...έτσι είναι και στη νύχτα...η μαγεία της τέχνης ,η μαγεία της νύχτας. .η μαγεία του χτυπάω, πολεμάω... Ο πρώτος αγώνας ήταν μετά από ενάμισι χρόνο...έπαιξα με Ιταλό. Αυτός είχε χρυσά γάντια, πρωταθλητής στο μπόξινγκ. Εγώ ήμουν δεκαεννέα χρονών, άψητος, άπειρος, αλλά με πολύ

τσαμπουκά και ψυχή λύκου...αυτός στα τριάντα δύο ,έμπειρος, τεχνίτης...ήταν δύσκολο...ο αγώνας; θρίλερ...φαντάσου την ψυχολογία μου...νέος, άπειρος...έξι γύρους...ποιος θα φανταζόταν ότι θα κέρδαγα τον παγκόσμιο πρωταθλητή; ούτε εγώ δεν το φανταζόμουν...ήταν θαύμα. .τρελάθηκα...καταλαβαίνεις μετά τι έγινε...ο μάνατζερ μου έκλεινε συνέχεια αγώνες με πάρα πολλά λεφτά...βέβαια, εγώ έπαιζα το κεφάλι μου αυτός έβγαζε τα φράγκα...εκμετάλλευση. τέλος πάντων ,έχω παίξει στα μεγαλύτερα στάδια του κόσμο και έχω βγει 47 φορές πρώτος...χρυσές ζώνες, λεφτά, γυναίκες, δόξα. .ο Ρόκυ δεν έχει κάτι να μου πει...άπειρες φορές έχω σηκώνει το ιδρωμένο χέρι με το γάντι ,για να δείξω ότι είμαι για άλλη μια φορά πρώτος...αίματα, ιδρωτας και πλήθος κόσμου να με αποθεώνουν...να με χειροκροτούν και να ζητωκραυγάζει...

Πω ..πω ,ρε φίλε .τι κάνεις εδώ μέσα; εσύ έπρεπε να διδάσκεις και να βγάζεις εκατομμύρια

Ναι έτσι είναι ..αλλά...ξέρεις...πάνω στο ρινγκ έχω σκοτώσει...με κροσέ έχω στείλει τρεις φορές άνθρωπο...νόκ άουτ και κάσα...ναι γι αυτό τώρα με κατηγορούν για τόσους φόνους, με κατηγορούν ότι έχω κρεμάσει έναν σε κλώνα.. και κάτι άλλους φόνους. και όλα αυτά γιατί είμαι πολεμιστής, μαχητής ..με τις μπουνιές και τη δύναμη μου έχω κάνει εγκλήματα...κατάλαβες ;αυτά κάνουν οι πολεμικές τέχνες...

Ναι ναι άμα δουν ότι γνωρίζεις κάτι, σου φορτώνουν διάφορα ,για σωματικές βλάβες...και αυτά έρχονται και δένουν με τα' άλλα και σε τυλίγουν σε μια κόλλα...και γω κατηγορούμαι για κάτι τέτοια, όχι βέβαια τόσο χοντρά... Ναι ρε συ.. είναι χοντρά...και καλά τον κρέμασα...ντάξει πάνω στο ρινγκ δεν ελέγχεις τη δύναμη σου, πολλοί έχουν πεθάνει πάνω στον αγώνα...αλλά σου λέω, αν Δεν ήμουν πολεμιστής με καριέρα, δεν θα είχαν γίνει αυτά...εδώ ρε συ κοπελιά, είχα ντουμπλάρει τον Τζάκ Νόρρις σε ταινίες με Καράτε. καταλαβαίνεις τώρα αν είμαι επαγγελματίας και αν έχω ταλέντο... Άντε ρε. έχεις παίξει σε ταινίες; πω...πω. με τον Τζάκ Νόρρις...η ζωή σου για την τηλεόραση είναι...εγώ μόνον κάτι ψηλά έχω κάνει, δεν πρόλαβα...βέβαια ,αν πήγαινα και γω κάπου αλλού ,ίσως άλλαζε η ζωή μου...

Ναι δεν είδες; φοβερή αλλαγή. εσύ βρίσκεσαι σε καλύτερη θέση...εγώ έχω τόσα στην πλάτη μου. τι να το κάνω το ότι έχω παίξει το σους αγώνες; βέβαια δεν υπάρχει σύγκριση με τους κικ μποξερ της Ελλάδας...δεν είναι οκ...δεν μπορείς να κάνεις προπόνηση και να ξενυχτάς, να πίνεις, να κάνεις τσιγάρα και να πίνεις αλλά...δεν γίνεται ξενύχτι και γάντι ..αυτοί όμως, το έχουν κάνει έτσι. επειδής θέλουν να βγάζουν λεφτά, έχουν κάνει το γάντι αερόμπικ...ξεφτίλα...δεν είναι μαχητές, πολεμιστές, να δίνουν τη ζωή τους πάνω στο ρινγκ. μπα, άλλα τους νοιάζουν, οι γυναίκες, τα λεφτά ..αερόμπιξ σου λεω..

Ναι έχεις δίκιο...και μεις τσακωνόμασταν με κάτι και καλά πολεμιστές του γλυκού νερού ,που μικρούς τους ντάντευε η μάνα τους

και με την πρώτη μπουνιά ξαπλώνουν...και δάσκαλοι.. ντάξει ...έχω δει δασκάλους στη νύχτα...μαύρες ζώνες, να τους προκαλείς στα ίσα και να κοτεύουν...τι να τα κάνεις τα ντάν και τα ντούν 'αμα δεν ξέρεις να μάχεσαι; όλοι σήμερα έχουν από μια μαύρη ζώνη...σε λίγο θα την παίρνουμε από το περίπτερο. για να βγάξουν λεφτά, δίνουν μαύρες ζώνες....νταξει και η μάνα μου έχει μαύρη ζώνη ...την πήρε από την λαική...βλέπεις κάτι γκόμενες και σου λενε. εγώ έχω μαύρη ζώνη...

Χα χα έλα ρε συ...είναι ωραίο να τις τρως από γυναίκα.. θα τα βρείτε μετά. στο κρεβάτι.. Ρε Δέσποινα τι να μου κάνει μια γυναίκα που γνωρίζει πολεμικές τέχνες; άσε που μερικές από αυτές είναι προκλητικότερες, μιλάνε άσχημα, απλώνουν το χέρι τους εύκολα και βγαίνουν με τους δάσκαλους τους να πάρουν προστασία στα μαγαζιά...ναι...και το απόγευμα πάνε στο γυμναστήριο και διδάσκουν πολεμικές τέχνες....δείχνουν στους νέους πώς να μάχονται και το βράδυ δίνουν ραντεβού στο κλαμπ...αυτό δεν είναι έγκλημα; άσε τώρα...να τα γράψεις αυτά στη διατριβή σου, να ξέρει ο κόσμος για τους δάσκαλους και να προσέχει που πηγαίνει για να μάθει Καράτε...ξέρεις πόσο εύκολο είναι να περάσεις από την ημέρα στη νύχτα και την παρανομία; και δεν καταλαβαίνεις πώς έμπλεξες και πώς έκανες όλα τα περίεργα, είναι εύκολο, σε γλυκαίνουν και τα πολλά και ακούραστα λεφτά....ε.. τι περιμένεις να ακούσεις εδώ μέσα ;για τα λεφτά όλα...επειδή είμαστε από φτωχές οικογένειες, πέσαμε αμέσως στη λούμπα...

Ναι ρε συ Δέσποινα...και γώ στο Μπραχάμι που μεγάλωσα ,τα ίδια...καλά εκεί είναι από τις χειρότερες περιοχές...όλο κλεψινές ξύλο και μαχαϊρώματα...ε. μετά έρχεται και το όπλο ,η κόκα, ο τσαμπουκάς και η βόλτα στα μαγαζιά για να ζητήσεις τα λεφτά...ξέρεις είναι υποχρεωμένος ο άλλος, αλλιώς. πέφτει ξύλο...για αρχή...μετά με την προέκταση της γροθιάς, το όπλο...Το πρωί, κατά τις 2 που ξυπνάγαμε ,πηγαίναμε και βάζαμε γάντια ,έτσι, για να μη ξεχνάμε την τέχνη...ξέρεις εσύ κανέναν που να γνωρίζει πολεμική τέχνη και να μην είναι τσαμπουκάς; ένας στους χίλιους.. αν ποτέ κάνω παιδιά ,δεν θα τους επιτρέψω να πάνε Καράτε...άσε τους έχω δει τους δασκάλους....γιατί, εσύ.. από τους δασκάλους που έχεις διδαχθεί ,δεν ξέρεις ποιος ήταν μπράβος; η' καλύτερα ποιοι ;... εγώ λέω καλύτερα να μας πεις ποιος δεν ήταν.. χά χά . μήπως λέω ψέματα; τουλάχιστον εγώ δεν έχω ντότζο ,να βγάξω τα παιδάκια στη νύχτα, αυτό είναι έγκλημα...τουλάχιστον αυτό δεν το έχω βάρος στη συνείδηση μου ...

Βέβαια νιώθω τύψεις για τους αστυνομικούς αλλά εκεί είναι παιχνίδι βρώμικο, ένας θα νικήσει, όπως και στους αγώνες .ένας είναι ο νικητής, ένας μένει όρθιος...το ένστικτο της επιβίωσης...άμα σε κυνηγάνε; εσύ τι θα έκανες; από μικρός έπαιζα με όπλα πλαστικά κλέφτες και αστυνόμοι.. μας είχε περάσει από παιδιά το κακό στοιχείο, οι μπάστοι.. βέβαια, δεν ξέρω αν

θα ήθελα να γίνω αστυνομικός...μα ,όπως λέει και ο Τέρι, μπάστος και καλός...δεν υπάρχει.. όμως, το μόνο που δεν θέλω, να γίνουν τα παιδιά μου σαν εμένα.. Έχεις δίκιο, ο Μίτσος έχει τρελαθεί. τον. είδαν τα παιδιά του όταν τον πηγαίνανε ,στη τηλεόραση...πακέτο ..και τι να τους πεις μετά; δεν έχεις μούτρα, θα πας να τους πεις κάτι και θα σου πουν ..άσε ρε τι μιλάς και σύ .αφού είσαι ο χειρότερος, εγκληματίας...αυτό ήταν.. τελειώσαμε, μας πέρασαν την ταμπέλα, πού θα πάμε μετά και ποιος θα μας πάρει στη δουλειά; κανείς...άσε που δεν νομίζω ότι ξέρω να κάνω άλλη δουλειά από αυτή που κάνω... άσε που την κάνω και καλά.. βέβαια, δεν ξέρω αν θα ζουν οι δικοί μου, τον έναν ήδη τον φάγανε μαζί με τον πατέρα του...φοβερός πυγμάχος ο Νικ... είχαν κάνει καριέρα στην Αμερική...δεν τον κόντραρε κανείς στην πυγμαχία, εκεί να δεις τέχνη...και ψυχή, είχε ψυχή λιονταριού ..δεν φοβόταν τον πόνο και τον θάνατο...κακά τα ψέματα, δεν λέει να είσαι πολεμιστής και να μην είσαι έτοιμος να πεθάνεις...αυτό δεν λένε και οι σχιστομάτηδες; αυτοί κάνουν χαρακίρι για ψύλλου πήδημα...βέβαια, δεν κάνουν τα 'δικά' μας.... αλλά σου λέω για τον θάνατο. ντάξει ,εμένα με νοιάζει να ζήσω, αν και αμφιβάλλω.. τέλος πάντων .

Δέσποινα' Προτάσεις για την καλύτερη διεξαγωγή των πολεμικών τεχνών.

Δεν υπάρχει λύση...όσο υπάρχει νύχτα, θα υπάρχουν δάσκαλοι που θα παρασύρουν τους μαθητές στην νύχτα....η μόνη προσπάθεια εί ναι αυτό που κάνεις τώρα εσύ, αν δεν είσαι ασφαλίτισσα...έτσι λένε οι μέσα, όμως εγώ δεν το πιστεύω...γιατί δεν ρωτάς γι' αυτά που έχουμε κάνει ...'όμως οι μέσα λένε ότι επειδή είσαι ξανθιά και γυμνασμένη, είσαι από το 'εγκλημάτων κατά ζωής'.

Δέσποινα: ααα ωραία, συγκεκριμένα πράγματα....δεν είναι έτσι ,τι νοιάζει την αστυνομία πως έχεις μεγαλώσει η' για τους γονείς;

Ναι ντάξει, έχεις δίκιο γι' αυτό καθόμαστε και σου μιλάμε εδώ έξω...είναι και πιο καλά από μέσα ,βλέπεις λίγο πράσινο, την πισίνα...μιλάμε με έναν άνθρωπο που δεν είναι της νύχτας και δεν θέλει τίποτα από εμάς... παρεούλα, γιατί σαν άνθρωποι, δεν έχουμε κάποιον να μιλήσουμε...δεν έχουμε έναν άνθρωπο να μιλήσουμε... σκέψου ότι τώρα σου λέμε, αύριο μπορεί να μας δείς στις ειδήσεις, ότι δεν υπάρχουμετουλάχιστον να κάνουμε κάτι καλό στη ζωή μας. καλή επιτυχία. Και να γράψεις για τους 'έξω' ότι δεν είμαστε και τόσο καθίκια όπως μας παρουσιάζουν. κάτι ανθρώπινο 'έχουμε και μεις...μη νομίζεις η φυλακή σε κάνει να βλέπεις τα λάθη σου.. να αναθεωρείς αυτά που έχεις κάνει..να μετανιώνεις.. Καλύτερα να διαβάζουν απ' έξω για μας τους μέσα, παρά να έρθουν σε κάποια φάση της ζωής τους μέσα για να μας ζήσουν από κοντά...ελπίζουμε να ανοίξουν αρκετά μάτια με την εργασία σου... Λοιπόν εγώ φεύγω, έχω το δικαστήριο και έχω και άλλον μελά...με

βγάζουν σε εκπομπή για τους φόνους και καλά που έχω κάνει...λοιπόν καλή τύχη κοπελιά...Άντε Δέσποινα, καλή τύχηφεύγω και γώ ,τι να κάνω; πάω στο κελί...χάρηκα που τα είπαμε, αν και περίεργο ερωτηματολόγιο...γεια σου.

.....Δέσποινα: Κάτσε, μην φεύγεις....κάτσε να μου πείς για σένα....πές για την ομάδα σου...

Τι νά σου πώ...η ομάδα μου ,ήταν από τις πιο σκληρέςσου'πα.. πολλοί σκοτωμοί, πολλές μπιστολιές ..πολλές μεταφορές...βασικά αυτό έχει πολύ χρήμα...και γώ έτσι κονόμαγα....μιά φορά, η γκόμενα ενός πυγμάχου, κίκ μποξέρ και φοβερού μαχητή, είχε δει κάποιες μεταφορές, μόλις κατάλαβε τι γίνεται, άρχισε να φωνάζει και να διαμαρτύρεται...σ'ένα ραντεβού, καθημερινός καφές,....της την είχανε στημένη...είχε δει πολλά....το δεξί χέρι πέρασε στο λαιμό της...κεφαλοκλείδωμα...έτσι δεν το λέτε εσείς οι 'τεχνίτες' ;;;λαβή, ώσπου έπεσε...σωριάστηκεμετά, βγήκε ένα μαχαίρι...καρφώθηκε στον λαιμό της...έτσι δεν κάνεις όταν κάνεις τεχνικές ΚΑΡΑΤΕ;;; τελος...πάει η κοπέλα...πλήρωσε με τη ζωή της...

βλέπεις,όλες οι γυναίκες θέλουν να τα φτιάχνουν με Καρατέκα ...είναι όμορφοι, δυνατοί...και πάνω απ'όλα ξέρουν να τις 'προστατεύουν' ...όμως...πού να ήξεραν τί τους επιφυλλάσει η τύχη.....αλλές πάλι, όταν πηγαίναμε σε μπουζούκια, ερχόντουσαν ή μάλλον κολάγανε σαν βδέλες....για να έχουν και αυτές λίγο από το θεικό 'ποτό'...κάνουν τα πάντα...αρκεί να μυτιάσουν...όλοι μας κατηγορούν, όμως μας αναζητάνε πολύ συχνά....ε.ντάξει, όταν βγαίνει μια ομάδα, είναι φτιαγμένη..πώς αλλιώς θα βγεί;..εντομεταξύ είναι και όλοι γεροδεμένοι, δυνατοί και γνώστες των 'τεχνων' σου...ποιος θα τουε μιλήσει; ποιος θα αντισταθεί; καλά δεν μιλάμε για τις γκόμενες...όλες στα πόδια μας...κυριολεκτικά, μην νομίζεις οτί λέω ψέματα...είναι τραβηγμένα αυτά που σου λέω, όμως αυτός είναι ο κόσμος της νύχτας...άσχετα αν εσείς πάτε χορεύετε και πάτε μετά για ύπνο...ο κόσμος δεν μπορεί να δει τι γίνεται γιατί είναι έξω από τον χορό...ξέρεις πόσες φορές την έχουν 'πληρώσει' θαμώνες;;; μία καθότανε στο μπάρ και έφαγε μια αδέσποτη.... σφαίρα... νοσοκομείο... αρκετές φορές κόσμος έχει ζήσει φάσεις από την ταινία 'νονός' σε ελληνική έκδοση όμως.... Λοιπόν...σ'αφήνω γιατί όσο κάθομαι τόσο θα σου λέω και δεν κάνει και για τους δυό μας... καλή επιτυχία... σε κάποια φάση, θα ήθελα να δω τι έχεις γράψει...ελπίζω να είναι καλογραμμένα....

Δέσποινα: Ό,τι λέμε γράφω , αλλιώς δεν θα είχε νόημα...

ΟΚ...έτσι ναι...τον άλλον τον είδες; έχει πολλά χρόνια στη νύχτα και είναι δάσκαλος...κίκ μποξέρ και καρατέκα...αυτός μπαινόβγαينه αλλά τώρα έχει μπέξει ...τον κατηγορούν για φόνο...χοντρά πράγματα...άσε

που όλοι από αυτούς έχουν ξαπλώσει πολλούς...και κοκορεύονται κιόλας..αυτός όμως φαίνεται καλό παιδί...ποιος τον ξέρει τώρα....πάντως χτυπιέται ότι δεν το έχει κάνει...ο..άλλος;;;πώ πώ...εγκέφαλος...μορφωμένος και ξέρει να μιλάει και να έχει το πάνω χέρι...αυτός έβαζε τον άλλον...ένας διαταγές και ο άλλος εκτελεστικό όργανο...χαζός ο δεύτερος...θα τραβήξει πολύ μακριά αυτή η βαλίτσα...φαντάζομαι θα βρήκες πολλούς ε;; δεν το περίμενες; είδες καμια φορά ,σου έρχεται από εκεί που δεν το περιμένεις...έτσι είναι η ζωή...

Πάντως είναι περίεργο...πώς ένα πανεπιστήμιο ενδιαφέρεται για μας...από την άλλη μ,...μας δίνεται η ευκαιρία να δείξουμε και λίγο την πραγματική μας εικόνα...δεν είμαστε μπαμπούλες..παράνομοι είμαστε, με σάρκα και οστά...

Και μείς έχουμε μανούλα που υποφέρει, από τότε που μας κυνηγούσε και προσπαθούσε να μας κάνει σωστούς...και καλά χρήσιμους στην κοινωνία...δε βαριέσαι...υπάρχουν και άλλοι που έχουν κάνει χειρότερα. .ο άλλος να πούμε μέσα στο μαγαζί μπροστά σε όλους 'έβαλε στο στόμα το όπλο και τον σκότωσε...για τις γκόμενες...να σου πώ...για πές εσύ, πώς γίνεται τέχνη από την μια και μίσος, πάθος για αίμα από την άλλη;;

Εγώ προτείνω το εξής..να μην λέγονται πολεμικές τέχνες... κάπως αλλιώς...δεν ξέρω.. γιατί βασικά το έχουν καταντήσει 'βραδυνές' τέχνες...δεν είναι και άσχημο...πώς σου φαίνεται;

Εχω δει πολλές επιδείξεις σε κλαμπάκια...και αγώνες κικ μποξινγκ..πώς γίνεται να μάχεται κάποιος και ο άλλος από κάτω να πίνει το ποτό του; ο ένας να ιδρώνει, να φεύγουν σάλια και αίματα και ο άλλος να κάθεται με το ουίσκι στο ένα χέρι και το τσιγάρο στο άλλο...βέβαια στο καρατε είναι αλλιώς αλλά έχει πολλά άτομα στη νύχτα..

Λοιπον σ'αφήνω..έτσι λέω συνέχεια και όλο εδώ είμαι...

Σου εύχομαι καλή επιτυχία και πάλι...α.. δες και κανέναν αλλοδαπό..

Ξέρεις αυτούς τους χρησιμοποιούνε για τα χοντρά και για τα πήγαινε-ελα...

'Είναι καλοί στις μεταφορές και ξέρουν να κρύβονται καλά από τους μπάτσους...βέβαια στην κατάλληλη στιγμή θα σε σκοτώσουν για είναι πρώτοι αυτοί..δεν έχουν μπέσα... όλοι όσοι είναι εδώ έχουν αταλείωτα παράπονα από δάφτους...να δείς..μια μέρα, θα είναι αυτοί αρχηγοί, θα έχουν τη νύχτα και ό,τι ανήκει σ'αυτή....

Α...ο άλλος; αυτός εκτελεί συμβόλαιο θανάτου...και αυτός δα'σκαλος..με πολλά νταν..κάνει μια 'μπάμ' και ξαπλώνει χωρίς να τον νοιάζει ποιος είναι και πώς τον λένε...ψυχρός..εκτελεστής..έχει 'φάει' και κάποιους από άλλες συμμορίες, εξίσου δυνατές...δεν κωλώνει .πουθενά...ποιος; αυτός..'μπαμ-μπάμ'...κάτω...πάμε.. ο επόμενος...αρκεί να πέφτει το χρήμα... ωραίος σωστός ο δάσκαλος...σκέψου ότι αυτός ο άνθρωπος διδάσκει, δείχνει σε παιδάκια και τους μαθαίνει πολεμικές τέχνες...ήθελα νά'ξερα τι τους λέει; τι συμβουλές τους 'εδινε; και καλά...παιδιά μην σκοτώνεται τον διπλανό σας...χα..χα....να είναι δάσκαλος σου και να τον δείς στις ειδήσεις..σου

πεφτουν τα φτερά και τα παίζεις...τι να πιστέψεις και τι να σκεφτείς μετά... ντάξει..αυτό είναι το λιγότερο...το περισσότερο είναι να σε πάρει μαζί του, να σε μπλέξει...να πιάς στην παρέα του...και να κάνεις μετά θελήματα...πάει...χαλάει η ζωή σου...περνάς στην άλλη άκρη...
Λοιπόν...σ'αφήνω..γιατί πολλά είπαμε....

A.X

Γεννήθηκα στην Αθήνα το 1973. Έχω μεγαλώσει στην Καλλιθέα. Γέννημα - θρέμμα Αθηναίος. Για την οικογένειά μου μην περιμένεις να σου πω και πολλά. Δεν θέλω να φανώ αδύναμος οπουδήποτε και πάνω απ'όλα να ξέρεις πως δεν έχω ευαισθησίες. Δεν θυμάμαι την οικογένειά μου, γιατί δεν ήταν οικογένεια για μένα... Από τότε που κατάλαβα τον εαυτό μου, έφευγα μαζί με τα δυο αδέρφια μου και πηγαίναμε στις γειτονιές... αλητεύαμε... αν θες να το γράψεις πιο σωστά... Η μαμά και ο "γέρος" ήταν εντάξει... Έχω αδυναμία στο γέρο μου αλλά ως εκεί... Λεφτά δεν κατάλαβα ότι υπήρχαν, ούτε ανέσεις...Δεν θυμάμαι να είχα ότι λαχταρούσα... ποτέ... ποτέ... Μ'αρέσουν τα λεφτά πάρα πολλά και πιστεύω πως είσαι τα πάντα αν τα έχεις, τίποτα αν δεν έχεις το πακέτο... έτσι δεν είναι; Τα λεφτά εξαγοράζουν τα πάντα: Γυναίκες, ????, εξουσία... έτσι δεν είναι; Και συ έχεις την τιμή σου, απλά δεν το γνωρίζεις... ψάξου και θα δεις ότι και συ εξαγοράζεσαι!

Εξαρτάται με το τι εννοείς "εξαγοράζεσαι"....

Γυναίκες ρε παιδί μου... να πουλήσεις το κορμί σου, να κουνήσεις το "δαχτυλάκι" σου, να κάνεις παράνομες δουλειές για να βγάλεις λεφτά... πώς αλλιώς θα ζήσεις καλά; Αυτό εννοώ, πως όλοι έχουμε την τιμή μας.

Δεν νομίζω ότι θα το έκανα, τώρα στα 30 είναι αργά...

Ναι, ντάξει, δεν κυριολεκτώ, καταλαβαίνεις τι θέλω να πω... πως για τα λεφτά γίνονται τα πάντα! Ειδικά στον κόσμο μου... που είναι τόσο διαφορετικός από τον δικό σου... ταινία δεν έχει κάτι να δείξει μπροστά στις δικές μας ζωές... Εγώ συγκεκριμένα από μικρός έχω καταλάβει "τι παίζει"... ήμουν πάντα αρχηγός και πάντα έριχνα εγώ το ξύλο στο σχολείο... Αρχηγός στους πιτσιρικούς, αρχηγός στις περίεργες "αφαιρέσεις", αρχηγός και στην συμμορία... Μαζί με τους άλλους, κάναμε δουλειές διάφορες, αρκεί να μην ήμασταν στο σχολείο και στο σπίτι... Τι να μου πει ή τι να μου κάνει ο γέρος

μου; Βέβαια αυτό μ' έφαγε... η αρχηγεία και η επιθυμία να 'χω τα ηνία... Έτσι, σχολείο πήγα μέχρι το Δημοτικό... δεν ξέρω ούτε να γράφω, ούτε να διαβάζω... και τι να τα κάνω αυτά; Εγώ για άλλα είχα "μυαλό"... κανόνιζα με τους άλλους αρκετές "δουλείες" γιατί έτσι θα είχαμε λεφτά, άρα και δύναμη...

"Αγάπη" δεν ξέρω τι σημαίνει, ούτε έχω νιώσει αγάπη από τους γονείς μου... ίσως γιατί ήμουν άτακτος και πάντα έκανα σκανδαλιές... ίσως γιατί εγώ δεν ήθελα να με νταντεΐουν... Δεν ξέρω πώς είναι να σ' αγαπάνε και ν' αγαπάς... ξέρω όμως τον ήχο από όπλα, ξέρω από νύχτα και από Kick Boxing και πυγμαχία... Ρε Δέσποινα, έχω χάσει δυο αδέρφια από σφαίρες... Ο ένας, σκοτώθηκε από έναν μπράβο, διαφορές... και... ήρθε ο θάνατος... Ο άλλος, πάνω στην συμπλοκή με αστυνομικό, έχασε τη ζωή του... βέβαια εκεί ήταν και θέμα άμυνας, επιβίωσης και ψυχολογίας... Ο Αστυνομικός και ο "περίεργος"... Η ζωή μου είναι στην κόψη... θα ζήσω, θα πεθάνω ή καλύτερα θα με γαζώσουν... κάποιοι ανταγωνιστές, από άλλες συμμορίες... πολεμιστές και φουσκωτοί, μια μάζα, ένα χάος όπου ο ένας σκοτώνει τον άλλον... Τι ευαισθησίες να έχω; Σοβαρά μιλάς; Τι να θυμάμαι από το παρελθόν μου; Αφού το μόνο που είναι "καρφωμένο" στο μυαλό μου είναι πώς θα "καθαρίσω" από το "λούκι" και τι θα κάνω για να είναι όρθιος και όχι οριζόντιος... Καπνίζω το ένα τσιγάρο πίσω από τ' άλλο και το μόνο που μ' ενδιαφέρει είναι αυτό: να καθαρίσω... Τώρα πάνε να με φορτώσουνε μια απαγωγή... έχω και ένα δικαστήριο... ε... δεν είναι σπουδαίο: για κάτι χειροβομβίδες που κουβαλούσα... Εσένα... τα μάτια σου είναι "καθαρά" σε άλλο κόσμο ανήκεις... στην αρχή σε είχα περάσει για αστυνομικό, εξάλλου στο είχα πει... όμως ντάξει... είσαι Ο.Κ.... Γάντια; Βάζεις ακόμη; ή τα παράτησες.

Τα παράτησα, ασχολούμαι με τη διατριβή....

Εμ... τι να τις κάνεις τις πολεμικές τέχνες... μόνο για αυτοπεποίθηση, γιατί αν στην πέσει ένας δυνατός άνδρας... τι θα του κάνεις; Ένα όπλο όμως... Κακά ή ψέματα, από τότε που βγήκαν τα όπλα, οι πολεμικές τέχνες έρχονται σε δεύτερη μοίρα... Βέβαια δεν είναι παιχνίδι... αν δεν έχεις ψυχική ηρεμία, μπορεί να σε στείλει φυλακή... Εγώ για ένα πράγμα κατακρίνω τον εαυτό μου: Για το ότι δεν μπορώ να ελέγξω τα νεύρα μου... Τα νεύρα μου, αυτά μ' έφεραν εδώ και το ότι εμπιστεύομαι τους ανθρώπους...

Άλλο λάθος: μην εμπιστεύεσαι κανέναν, ειδικά αυτούς που έχεις βοηθήσει... Έχω ανθρώπους που είχα βοηθήσει και τους είχα "ξελασπώσει" από υποθέσεις της νύχτας, τους βρήκα μπροστά μου... κοντά... εχθρούς... όσο ψυχρός και να είμαι, τα παιζα... δεν το περίμενα... αυτή είναι η ζωή... η κάθε πληγή γίνεται αβάστακτη... πού να το περιμένω ότι οι άνδρες που μου είχαν δώσει τον λόγο τους, αυτοί με κάρφωσαν... Όμως έτσι είναι: Οι "Ντον" έχουν πολλούς εχθρούς εχθρούς λίγους έμπιστους και ατελείωτες σφαίρες για πάρτη

τους... ξέρεις πόσες σφαίρες γράφουν πάνω το επίθετο μου; Όμως δεν μιλάω ποτέ... ο σωστός πολεμιστής δεν μιλάει. Απλά αναπνέει και αν χρειαστεί "πράττει"... Τα πολλά λόγια δεν είναι για τους άνδρες, αλλά για τις γκόμενες... Ο επαγγελματίας απλά εκτελεί... οι γκόμενες μιλάνε πολύ και "κουνιούνται" από τόσο... Ξέρεις από στριπτιζάδικο;

Για λέγε...

Τι να σου πω... δουλείες περιέργες, σκοτεινές, κορμιά όμως ατελείωτα... γυναίκες... πόσο μου αρέσουν οι γυναίκες... ποτέ δεν υπήρξα πιστός στη γυναίκα μου... μ' αρέσει το "θηλυκό"... ο έρωτας... η γυναίκα θέλει βία, σεξ και λίγο ξύλο... έτσι για να καταλαβαίνει τον αφέντη της... τον αρχηγό της, οι γυναίκες... αχ... πάντως δεν είναι για νύχτα... όπως μερικές θέλουν να έχουν μερτικό από μαγαζιά και τέτοιες ιστορίες... μα είναι δυνατόν: Η γυναίκα είναι μπιμπελό, δεν της ταιριάζει η μαγκιά και πόσο μάλιστα η νύχτα...

Πολεμικές Τέχνες πώς άρχισες;

Πάντως όχι γιατί ένιωθα κόμπλεξ ή γιατί είχα ανασφάλειες... ίσα-ίσα που πιτσιρίκος ήμουν τόσο πεισματάρης και είχα τόση δύναμη... όλοι με φοβόντουσαν... όλοι... Πολεμικές Τέχνες άρχισα γιατί ήθελα να έχω και καλή φυσική κατάσταση και με τραβούσε αυτό το "μπαμ-μπουμ"... Ήταν τόσο όμορφος αυτός ο ήχος στ' αυτιά μου... Εσύ το έχεις νιώσει... να βλέπεις το φόβο στον αντίπαλό σου... στα μάτια του... όπως ακριβώς το βλέπεις και όταν παίζεις με άλλες συμμορίες... Νιώθεις φόβο και ένταση συγχρόνως... ανεβαίνει η αδρεναλίνη... αυτό το αίσθημα της επιβίωσης... με τρελαίνει... ξέρεις... να μάχεσαι και να ξέρεις πως ένας θα πρέπει να μείνει όρθιος: ΕΣΥ... Σου κόβεται η ανάσα... λυσάς... θες να κλωτσήσεις και να "ρίξεις" συγχρόνως, θέλεις σαν αγρίμι να κατασπαράξεις γιατί μόνον έτσι θα επιβιώσεις... και πάνω στο ρινγκ και στη νύχτα...

Νύχτα... γυναίκα και αυτή... σε παρασύρει... σε βάζει στο λούκι... και μετά δεν μπορείς να βγεις... μόνον μπροστά πηγαίνεις... και δεν κοιτάς πίσω... αν κοιτάξεις χάθηκες... τρελάθηκες, τι να σκεφτείς τι να κάνεις; Δεν ξέρει τι γίνεται και πόσο θα είσαι όρθιος... όπως και στο ρινγκ... έχεις επιθετικότητα, όμως πάντα σκέφτεσαι, ξέρεις πως υπάρχει το νοκ-άουτ, το νοκ-ντάουν, το ξέρεις απλά κάνεις τα πάντα για να μην το νιώσεις... έτσι και στην νύχτα: Κάνεις τα πάντα για να μείνεις όρθιος... η φυλακή είναι κάτι που όλοι το περιμένουμε.. είναι ένα σκαλοπάτι, μια "φάση" από την οποία όλοι που μπλέκονται με συμμορίες την περνάνε... αργά ή γρήγορα... όλοι... Δεν είναι ταινία όπου ο δυνατός κερδίζει, η κλωτσιά του μαχητή κερδίζει τους πάντες

και γίνεται ήρωας... Πάνω στο ρινγκ έχω νιώσει τη νίκη, έχω νιώσει πώς είναι να είσαι πρώτος... πίστεψέ με, μου άρεσε...

Αρχηγός... πρώτος... μια φορά στο Στάδιο Ειρήνης και Φιλίας και άλλη μια φορά στο Καραϊσκάκη... Όμως, τα λεφτά δεν είναι καλά... και δεν μπορούσα να ανταποκριθώ... δούλευα οικοδομή και συγχρόνως έκανα προπόνηση... δεν γίνεται. Ώσπου ένα βράδυ, πήγα σ' ένα μαγαζί... Έγινε ένας τσαμπουκάς... τα χέρια και τα πόδια μου δούλεψαν τέλεια... καλή προπόνηση έκανα... Αυτό ήταν... μπήκα δυναμικά στη νύχτα... Η δύναμη... η επιβολή του κροσέ παιδάκι μου. Βρίσκω πολύ λογικό το εξής: Οι Πολεμικές Τέχνες να εφαρμόζονται στους τσαμπουκάδες της νύχτας.... Αφού, όποιος ξέρει, βγαίνει καθαρός... ή καλύτερα, έχει περισσότερες πιθανότητες να κερδίσει, να "κατεβάσει" τους άλλους... Αν είναι και φορτωμένος; Καλύτερα! Δεν είμαι πολεμοχαρής, αλλά ζω στη ζούγκλα... Ζούγκλα... όποιος είναι απ' έξω ξέρει να λέει και να μας "θάβει"... οι μπράβοι και οι "νονοί"... Εμείς όμως λέμε πράγματα στα ίσα... και δεν ρουφιανεύουμε... δεν είμαστε στη "ρούφα", ούτε στην υπογραφή, όπως κάνουν άλλοι σ' άλλες πτέρυγες... είναι "ρούφες" και φοράνε γυναικεία εσώρουχα, όχι παντελόνια...

Καλώς τον κακοποιούλη... τον συγκάτοικο...

Καλησπέρα, τι κάνεις;

Γειά σου, Δεσποινάκι, τι κάνεις; Τα λέτε με τον κακοποιούλη;

Γνωρίζεις ποιός είναι ο μεγαλύτερος κακοποιός στον Κορυδαλλό;

Γνωρίζεις ποιός είναι ο μεγαλύτερος παράνομος στην Ελλάδα;

ΑΥΤΟΣ...

Χα...Χα!!! Συγκάτοικέ μου... κάτσε...κάτσε να τα πούμε... Λέμε για τη Ζούγκλα της νύχτας... που προσπαθούμε να πάρουμε τη "νίκη" στα σημεία και να βγούμε όρθιοι από το "ρινγκ" και όχι ξαπλωτοί...

Α...ναι... κατηγορούν εμάς και δεν βλέπουν τα χάλια κάποιων που με τα κοστούμια τους κάνουν τις μεγαλύτερες πουστιές... τα μεγαλύτερα εγκλήματα... απλά εμείς πέφτουμε θύματα αυτών... Εκτελεστές και θύματα... αυτό είμαστε εμείς... όμως βλέπεις... δεν έχουμε τίποτε να σου κρύψουμε. Μπορούμε και σε κοιτάμε στα μάτια και στα λέμε στα ίσα... Όταν κάποιοι άλλοι σου λένε τώρα "αυτό" και μετά στο γυρνάνε και σε τυλίζουν σε μια κόλλα χαρτί... σε πάνε πακέτο... Εμείς έχουμε κάτι να πούμε: Εγώ να πούμε δεν είχα ποτέ σπίτι καλό, έμπαζε από παντού και ο πατέρας μου έδερνε τη μάνα μου συνέχεια... άνοιγα την πόρτα και έφευγα... δεν γούσταρα κανέναν και ήμουν για πάρτη μου... προσπαθούσα να βγάλω λεφτά και να μην είμαι σπίτι... Έκανα "δουλείες" από μικρός... Με τη δασκάλα τσακωνόμουν συνέχεια γιατί μου την έμπαινε συνέχεια και προσπαθούσε να μου επιβληθεί... να περάσει το δικό της... Επειδής δεν είχα λεφτά και ήμουν βλάχος... μου τα 'χωνε... αν ο μπαμπάς μου τα είχε, θα μ'έγλυφε...

Πες τα με το συγκάτοικο... πες'τα... γιατί άλλοι που κάνουν βρομοδοουλίες, δεν έχουν καμιά δικαιολογία, κανένα επιχείρημα... και πλούσιοι είναι και μορφομένοι είναι και από καλές οικογένειες... Ενώ εμείς; Αλήθεια, Τι έχεις να πεις για το ανθρώπινο κρέας;

Με κοροιδεύεις;

Βλέπεις το δακτυλίδι; Έχει την άγκυρα... μ'αρέσουν τα ταξίδια και ένα κομμάτι μου θα ήθελε να είναι ναυτικός... να γυρνάω συνέχεια... όλο τον κόσμο. Ξέρεις στην Αφρική τρώνε ανθρώπινο κρέας. Είναι πολύ νόστιμο, ξέρει γιατί;

Έχει πολύ λίπος και έχει φοβερή γεύση...

Ρε συ... τη φόβισες την κοπέλα...

Ντάξει... Έλα... Έλα... OK για λέγε

Τι να πω...

Ρε συ Δέσποινα... Εσύ τι θα έκανες; Αν δεν είχες να φας, δεν θα σκότωνες τον διπλανό σου για να τον φας; Είναι καθαρά θέμα επιβίωσης... Παντού τα κάνουν αυτά... Ειδικά στην Αφρική... Τι νομίζεις... ο άνθρωπος δεν έχει μπέσα... Μην πας μακριά: Οι Αλβανοί σκοτώνονται μεταξύ τους. Τα αδέρφια σκοτώνουν αδέρφια... Αυτό; Πώς το εξηγείς;

Τι νομίζεις ρε Δέσποινα; που ζεις; Καλά πίνεις το γάλα σου και κοιμάσαι; Δε βλέπεις τι γίνεται το βράδυ; Ειδικά τα παιδιά που έχουν ομάδες, κάνουν "μύτα" και γίνονται επιθετικοί για να βγουν για δουλειά... πώς αλλιώς θα επιβληθούν; Βέβαια απλώνουν εύκολα το χέρι τους και πέφτει ξύλο... αυτό είναι συνηθισμένο το λιγότερο που έχει να γίνει... Δεν υπάρχει κάποιος που να έχει ξεφύγει από αυτό... Είναι μέσα στους νόμους της νύχτας... Στους άγραφους νόμους της... Αλλιώς, αν δεν ακολουθήσεις την πορεία... δεν επιβιώνεις, χάθηκες.

Ξέρεις... οι νόμοι της νύχτας είναι σκληροί, όχι όμως απαράβαστοι... τους φτιάχνουν άνθρωποι περίεργοι, σκληροί, χωρίς αισθήματα και ευαισθησίες... Μάγκες, άντρες που έχουν αφήσει όνομα στη νύχτα, έχουν αφήσει την πινελιά τους και μετά χάθηκαν... όπως όλοι μας μια μέρα... θα "φύγουμε"... Το γνωρίζουμε όλοι αυτό... Είμαι σίγουρος ότι θα στο έχουν πει όλοι εδώ μέσα... Έτσι είναι οι νόμοι. Θα σου πω ένα περιστατικό: Μια δυνατή συμμορία έχει τα ηνία, την πρωτιά σε μια περιοχή πολύ γνωστή... μαγαζιά, γκόμενες, στριπ-τιζ, ό,τι έχει σχέση με βράδυ και παρανομία... Ο αρχηγός σκληρός, ντουλάπας... αμίλητος, αγέλαστος και με το παραμικρό δίνει το "πράσινο φως" για να τελειώνει ο "εχθρός", οι αντίπαλοι... άλλες ομάδες, ανταγωνιστές που απειλούν ν'αρπάξουν τη λεία! Καθένας προσπαθεί ν'ανοίξει τον λάκο του άλλου και να διαλύσει την αντίπαλη συμμορία... Κάνει το λάθος ένα πρωτοπαλίκarlo και φεύγει από τη συμμορία του... μεγαλύτερο λάθος δεν θα μπορούσε να κάνει...

Ε...βέβαια, αυτό λέγεται προδοσία και τιμωρείται...

Πήγε στην άλλη πλευρά... όμως δεν τα ζύγισε καλά. Ο μάγκας ο αρχηγός του, τον έβγαλε έξω από το στριπτιζάδικο, έγινε φασαρία, ενώ τα κορμιά χόρευαν και ερέθιζαν με τις κινήσεις τους μέχρι και τον αέρα... Άλλη χόρευε και άλλος "χόρευε" από μπουνιές, κλωτσιές και μπιστολιές... Δεν θυμάμαι... Έχω ακούσει αλλά δεν το συγκράτησα, πόσες μπιστολιές έφαγε...

Μαχητές όλοι τους... όμως οι νόμοι της νύχτας είναι νόμοι... πρέπει να κρατάς το λόγο σου... όμως μπροστά στα λεφτά... παραβιάζεις, καταπατάς το λόγο σου, την τιμή σου... τους δικούς σου...

Τι σου έλεγα; Είδες πως όλα και όλοι έχουν την τιμή τους... στη νύχτα έτσι είναι... θυσιάζονται όλοι και όλα για το χρήμα... τώρα έγινε Ευρώ...

Χα...χα... αλήθεια, τώρα θα τα "παίρνουν" σε Ευρώ... χα...χα... κοίτα πως άλλαξε ο κόσμος... Σου περιέγραψα ένα σκηνικό στα γρήγορα, να δεις πως ξηγούνται και τι γίνεται όταν ο κόσμος κοιμάται και μεις δουλεύουμε τα βράδια... Βέβαια το να περάσεις από την ημέρα στη νύχτα, είναι το πιο εύκολο... ένας τσακωμός ή μια συμφωνία με πολλά λεφτά... ή καμιά "αφαίρεση" από τράπεζα...

Κουκουλοφόρος... ε... όπως μπήκαν στο σπίτι του Νίκου και βρήκαν κουκούλες, αλλά και ζυγαριά... Ήταν καλός όμως στις Πολεμικές Τέχνες... πρωταθλητής, στο ΚΑΡΑΤΕ και φοβερός προπονητής... όμως, είδες; Πώς κατέληξε; Ήταν καλό παιδί... έγινε ο χειρότερος από την κόκα... Αχ, αυτό το "ποτό"... καταστρέφει τη ζωή όταν δεν ξέρουν τι θέλουν, τι ζητάνε και ξηγούνται πούστικα... κρεμούν άτομα και συμβόλαια...

Άλλος κόσμος... ΚΑΡΑΤΕ και πουστιά; Πώς γίνεται; Ξέρεις τι έκανε; Πήρε το πράμα και τον "φέρμαρε" ...του έβαλε το όπλο στο στόμα... του είπε να τον ευχαριστήσει, που τον αφήνει να ζήσει... λάθος συμπεριφορά, λάθος εκτίμηση... Το μεγαλύτερο λάθος είναι να υποτιμάς τον συνεργάτη σου και να τον μειώνεις...

Θα το βρείς μπροστά σου...

Το βρήκε... και το πήρε μαζί του...

Ε... σ'αυτούς τους χώρους, κάποιος καλός "συναθλητής" θα βρεθεί για να σε μπιστολιάσει πίσωπλατα... ή Αλβανός... αυτοί κάνουν τις βρώμικες δουλειές, τις πιο δύσκολες...

Πω...πω... άτιμη φάρα... Αν μπορούσα να βρω ένα τεράστιο μίξερ και να τουςβάλω όλους μέσα... να πατήσω τον κουμπί και σβνννν... Δεν είμαι ρατσιστής... απλά μου έχουν δώσει το δικαίωμα...

Ναι, ναι, τους ξηγιόμαστε εντάξει και στην πρώτη ευκαιρία μας καρφώνουν... "ρούφες" είναι... ή αν μπορούν θα σε σκοτώσουν... δεν διστάζουν, εδώ έχουν σφάζει τη μάνα τους, εμάς δεν θα σκοτώσουν...

Και σκέψου ότι τους δίναμε δουλειά, τους εμπιστευόμασταν...

Εμ... Αυτό είναι το λάθος... Τους εμπιστευτήκαμε και τώρα... Έχουν γυρίσει εναντίον...

Ξέρεις, ότι χειρότερο υπάρχει θα το κάνουν: Βιάζουν, σκοτώνουν, σφάζουν στην κυριολεξία για ένα κατοστάρικο...

Εμείς δεν είμαστε έτσι... δεν πειράζουμε τον κόσμο... Απλά "λύνουμε" τις διαφορές μεταξύ μας ή αν μας κηνυγάζει ο Νόμος προσπαθούμε να ξεφύγουμε... Είναι σαν τη γάτα με το ποντίκι...

Ε, εσύ δεν τα πας και τόσο καλά με το Νόμο

Ήμουν σε άμυνα... τι να έκανα;

Ό,τι έκανες...

Τσιγάρο; Καπνίζεις;

Όχι, ευχαριστώ...

Εγώ καπνίζω πολύ... βάσανα και σκέψεις βλέπεις... Θα το κόψω... δεν το γουστάρω...

Εγώ δεν καπνίζω... η μεγαλύτερη βλακεία είναι....

Ναι ρε γαμώτο... και ενώ βάζω γάντια, κάνω προπόνηση, κρατάω τη "φόρμα" μου... Όταν περάσει το δικαστήριο, θα το μειώσω...

Ναι ρε συ... δε λέει

Α... τώρα που είπες δικαστήριο... Την είχα "κοπάνησει" από την φυλακή... Ξέρεις όταν είσαι μέσα από τα 23 τα "παίζεις"... Το μόνο που σκέφτεσαι είναι πώς θα την "κάνεις"... πώς θ' αποκτήσεις την ελευθερία σου... Σκέφτεσαι πώς είναι η ζωή έξω... και μαραζώνεις... Ένιωθα σαν αγρίμι αλυσοδεμένο... Την κοπάνησα... Έκανα "δουλείες" και "πρόσεχα" από κοντά τα πράγματα και τις εξελίξεις των γεγονότων της νύχτας... Όμως μ' επιασαν μετά από πέντε μήνες... Ξέρεις... ο,τι χειρότερο για την διαγωγή σου και την ποινή σου φυσικά...

Πες μου κάτι για τη ζωή σου, όταν ήσουν μικρός...

Σου 'πα ρε... δεν θυμάμαι... Έχει πέσει ένας τοίχος και σκέφτομαι το τώρα... πίσω αν γυρίσω δεν θυμάμαι και πολλά... τίποτα σπουδαίο δεν έχω ζήσει... όλο αλητείες και παρανομίες. Θυμάμαι... κάτι ψηλά στη γειτονιά που γύρναγα... φτωχή γειτονιά, λογικό να έχουμε βγει όλοι παράνομοι... Όλα τ' αστέρια της νύχτας λάμπουν στην Καλλιθέα, στο Μπραχάμι, στη Νίκαια... Φτώχεια...

Πρώτη αγάπη δεν είχα... ούτε πρώτος έρωτας... Μαζί με τους άλλους, γυρνούσαμε στα μαγαζιά, αλητεύαμε και η πρώτη μου επαφή με γυναίκα ήταν σε μπουρδέλο... Δεν έχω "κολλήσει" ποτέ με γυναίκα... ποτέ δεν ένιωσα ερωτευμένος... απλά τις βλέπω σαν αντικείμενα... είναι αυτές που θα μ'ευχαριστήσουν, θα με πάνε στον "παράδεισο" για λίγο και μετά... ξανά στην πραγματικότητα... Τι θα πει "αγάπη";

Ναι ρε συ... ρε φίλε Ε... ρε Δέσποινα... Τι περιμένεις; Όπου φτώχεια και παρανομία... λαχταράμε αυτά που βλέπουμε στο δρόμο, στην τηλεόραση, προσπαθούμε να τα κατακτήσουμε όπως...

Ναι... ναι και γο... Τι θέλω; Ένα σπίτι, ένα αυτοκίνητο... Πολλά ζητάω; Τη γυναίκα μου...

Ασε ρε... συγκρατούμενε... ποιά γυναίκα σου; Εσύ είσαι μονογαμικός... ξέρεις πότε; Στη φυλακή μέσα... Άμα είσαι έξω... από γυναίκα σε γυναίκα πας... Να 'χα τώρα μια ψηλή ξανθιά... δίμετρη γκόμενα

Αλα...πα... όχι ψηλές... δεν μπορώ να τις κουμαντάρω...

Μα εγώ είμαι πιο ψηλός...

Ασε ρε κακοποιούλη...

Ρε συγκάτοικε αφού σου λέω ψηλό ξανθό...

Καλά... θα το πω στη γυναίκα σου...

Ωχ... την ξέχασα αυτή...

Πώς το 'παθες;

Για πες για τη γειτονιά σου...

Ε, δε σου 'πα; Εκεί γνώρισα όλα τα καλά παιδιά που έπαιζαν ΚΑΡΑΤΕ στο δρόμο με στοιχήματα, με λεφτά, με "συμφωνίες" βρώμικες και... αυτό ήταν...

Ε... Δέσποινα... Έλα να γυρίσουμε μια ταινία... Αυτά που βλέπουμε στην τηλεόραση δεν είναι τίποτα μπροστά στη ζωή μας...

Τι λες ρε... θα μας σκοτώσουνε... Τρελός είσαι;

Άσε ρε... Δεν καταλαβαίνω τίποτε... σαράντα να μου την πέσουν... τους πατιώ κάτω... Έλα... να σου πούμε τη ζωή μας να την βγάλεις βιβλίο...

Άσε ρε... μετά τα 65... Ας ζήσουμε μέχρι τότε και μετά της λέμε... τότε δεν με πειράζει αν με σκοτώσουν...

Πιστεύεις ότι θα ζεις μέχρι τα 65... χα...χα... Άρε συγκάτοικε... δίκιο έχεις

Στο κελί τσακωνόμαστε ποιός θα καθαρίσει... Αλλά είναι καλό παιδί, καθαρός, μάγκας, και φοράει παντελόνια, δεν λέει ψέματα.

Γι' αυτό είμαι στην ΤΟΥΦΑ...

Πού;

ΤΟΥΦΑ... Είναι η φυλακή.. Ε... εδώ που τα λέμε... Έχεις κάνει και 5-6 φόνους

Ναι ρε... αφού με ρίξανε... κοίτα αυτός μιλάει... μην τον ακούς... γιατί ρε; Εσύ γιατί είσαι μέσα;

Ναι ρε αφού σου λέω ήμουν σε άμυνα και τον έριξα... Έχει διαφορά.

Ναι δε λέω... τέλος πάντων συγκάτοικε...

Τι όνειρα ή μάλλον τι σχέδια κάνεις για το μέλλον;

Χα...χα... γιατί υπάρχει; Κοίτα, αν καθαρίσω, θα κοιτάξω να φύγω νόμιμα... να πάω σε κάποιο ξωτικό νησί ν' αράξω... κουράστηκα με τους νυχτόβιους...

Ναι... ναι... κάπου που να έχει αρκετές γυναίκες μαύρες...

Εμένα μ' αρέσουν οι άλλες...

Ε...καλά...

Που λες, θέλω ν' αλλάξω ζωή, να ηρεμήσω, αυτό ονειρεύομαι... να κλείσω τα μάτια, να σκεφτώ ότι βλέπω εφιάλτη και μόλις τ' ανοίξω να έχουν όλα σβήσει... Ν' αρχίσω άλλη ζωή, ήρεμη, ήπια, χωρίς τρεξίματα...

Ποιός δεν το λαχταρά αυτό... αλλά πιστεύω πως είναι αργά...

Όχι, μην το λες... Α... και κάτι τελευταίο... Θέλω το παιδί μου να μην γίνει σαν και μένα... πολύ βασικό. Θέλω να σπουδάσει και να γίνει χρήσιμο στην κοινωνία... και όχι ρεμάλι σαν τον πατέρα του...

Είσαι σκληρός με τον εαυτό σου...

Έχει δίκιο... Είσαι ότι... παιδί...

Δεν είμαι σίγουρος... απλά λέω αυτό που νιώθω...

«Εσύ Γιώργο;»

Εγώ θέλω να βγω σ'ένα κανάλι και να πω πέντε πράγματα χωρίς όμως να κόψουν την εκπομπή... Να πω λίγα λόγια για τους "κυρίους"... κάποιους... έτσι ρε παιδί μου... αυτό είναι το όνειρό μου... τίποτ' άλλο... Να βγω στο γυαλί και να πω αυτά που πιστεύω και έχω ζήσει... και μου έχουν πει "φίλες" μου που δουλεύουν σε μαγαζιά... αυτό θέλω... όμως θα μου αφήσουν την εκπομπή... εσύ τι λες...

Σιγά μην την αφήσουν... άσε ρε συγκάτοικε, ο,τι και να λέμε πρέπει να δούμε και λίγο το "μέσα" μας, τον εαυτό μας... Αφού είμαστε σκάρτοι...

Ναι ρε, αλλά έχουμε φιλότιμο...

Ναι... αλλά δε φτάνει... Άσε, κάναμε λάθος επιλογές και τώρα πληρώνουμε...

Αλλά να σου πω κάτι: Εγώ είμαι μέσα από τα 22 και τώρα είμαι πάνω από 30. Τρέχα γύρευε... Τι μυαλό είχα τότε; Πες μου... Τι μυαλό; παιδί ήμουν που είχε μεγαλώσει στις αλάνες και στις φτωχογειτονιές... πιτσιρίκος... Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι δεν έχω κάνει διάφορα... Όμως είπαμε: μετά τα 65 όλα θα τα πούμε...

Ναι ρε... όχι στην άλλη ζωή... θα τα πούμε... Άσε... έχουμε κάνει και μεις βλακείες...

Μπιστολιές, σκοτωμούς... να τον πατάς τον άλλον κάτω, να σε παρακαλάει και συ να είσαι έτοιμος να τον ρίξεις στη μάλα...

Έχεις φοβηθεί ποτέ;

Άσε ρε Δέσποινα... Κάθε βράδυ παίζω μπιστολιές, έχω σκοτώσει ανθρώπους... έχω ρίξει ξύλο... τι να φοβηθώ; Ότι; Ότι θα σκοτωθώ... Α, δε με νοιάζει... Είμαι εξοικειωμένος με το θάνατο... Αφού έχω προδοθεί από ανθρώπους που εμπιστευτήκα, τι περιμένεις; Να μην ξέρω ότι θα "φύγω" σε κάποια φάση; Αφού άφησα να με "ρίζουνε" δεν φταίνε αυτοί... Εγώ φταίω που δεν είδα ότι είναι ψεύτικοι και κότες... Οι κότες δεν κάνουν για ομάδες... βασικά δεν είναι για τίποτε... όμως τη ζημιά την κάνουν... σε "στέλνουν" Αλβανούς παιδιά μου... Τι περιμένεις; Άσε που έχουν κονέ με Ιταλική μαφία και ό,τι άλλο θες... Τι μου λες τώρα... τι να φοβηθώ; Φοβάσαι κάτι που δεν ξέρεις ή που δεν το περιμένεις... Εγώ ένα δεν περιμένω: Ότι δεν θα γίνει τίποτε... Αν φοβόμουν, δεν θα σου μίλαγα έτσι άνετα... Βέβαια, μέχρι να φτάσω στο σημείο να μην φοβάμαι... έχουν δει τα μάτια μου... και έχω έρθει φάτσα-κάρτα με τον θάνατο... ου... ατέλειωτες φορές... ντάξει... τι να πω; Δεν μπορώ να σου περιγράψω τι φάτσα έχει ο θάνατος...

Γιατί τόσο μίσος;

Είναι η προδοσία, η πουστιά... το ρίζιμο... μην ξεχνάς τους νόμους της νύχτας...

Ναι αλλά...

Είναι κλασικό αυτό... όλοι βάζουν κάτω τον άλλον και τον σημαδεύουν... τον "φερμάρουν"... και άλλα παιδιά θα στο έχουν πει...

Ναι

Ε, είναι συνηθισμένο για τους ανθρώπους της νύχτας... Βέβαια υπάρχει διαφορά: Άλλοι το ξαναβάζουν στη μέση τους, ενώ άλλοι τραβούν τη σκανδάλη. Είναι πως θα λειτουργήσει ο Εγκέφαλος...

Ναι...ναι... Τα νεύρα... Εμείς πληρώνουμε τα νεύρα μας.

Αυτό της έλεγα, ότι πάνω στα νεύρα μου έχω κάνει πράγματα για τα οποία έχω μετανιώσει... δυστυχώς...

Ε... άλλοι τραβούν όπλο την ώρα που οδηγούν μηχανή και προσπαθούν να μπιστολιάσουν εν κινήσει...

Άλλοι κλωτσομπουνιδία και μπιστολιές μαζί... Άλλοι χτυπούν με τη λαβή του όπλου και πέφτουν τα λεφτά, εκβιάζουν... Άλλοι να πούμε κάνουν πιο χοντρά, άλλοι πιο λίγο... ανάλογα με την τρέλα και τα νεύρα που κουβαλάνε... Τώρα βλέπω πιο καθαρά... πιο ανθρώπινα... είναι ωραία η ζωή, μακάρι να μπορέσω να τη ζήσω... μακάρι...

Άσε ρε εγκληματία...

Ναι ρε... γιατί εσύ τι είσαι;

Γι' αυτό σου λέω κακοποιούλη... Εγώ πάω στη δουλειά και μετά στο κελί... Καλά τα είπαμε... αλλά...

Ναι ρε... και γω, πάω να βάλω γάντια. Κάνω προπόνηση, κρατάω τη «φόρμα» μου.

B. Δ

Γεννήθηκα στις 10-6-1962, στο Περιστέρι. Έχω μεγαλώσει σε μια φτωχογειτονιά με χωράφια και αλάνες. Σαν παιδί δεν είχα νιώσει την έλλειψη αγαθών. Οι γονείς μου δούλευαν και έτσι δεν είχαμε ιδιαίτερο οικονομικό πρόβλημα. Όχι βέβαια ότι μεγάλωσα με ανέσεις, αλλά εντάξει, είχαμε τα προς το ζην.

Με τους γονείς μου δεν είχα επαφή και δεν μου έδιναν σημασία λόγω δουλειάς. Η μαμά υπάλληλος στο δημόσιο, ο μπαμπάς είχε ταξί και παράλληλα ήταν ιδιοκτήτης μιας επιχείρησης μικρής. Όλη την ημέρα έλειπαν... Έχω μεγαλώσει μόνος μου. Βέβαια έχω δυο αδέρφια, αλλά εγώ κοιτούσα την πάρτη μου.

Μοναχικός τύπος. Δεν μιλούσα για τα δικά μου με κανέναν στο σπίτι...Τι να πεις όταν βλέπεις τους γονείς σου να τσακώνονται συνέχεια...φτάσανε στο χωρισμό. Από τη μια μεριά με τραβούσε η μαμά, από την άλλη ο μπαμπάς. Στη μέση με είχανε...με τράβαγε ο ένας, με τράβαγε ο άλλος...τι να κάνω κι εγώ; Δεν έχω αδυναμία σε κάποιον ιδιαίτερα, χλιαρά πράγματα...

Στο σχολείο δεν τα πήγαινα καλά. Από τη μια έμπαιναν, από την άλλη έβγαιναν. Οι παρέες από το σχολείο ήταν αρκετές, χωρίς κάτι το εξαιρετικό. Ξέρεις στα διαλείμματα παίζαμε μπάλα, καουμπούδες και ινδιάνους. Αθλητικά ήταν τα πιο πολλά παιχνίδια μας, είχαμε ψύχωση με την άθληση και μας την έσπαγαν τα μαθήματα. Δεν διάβαζα ποτέ...ό,τι άρπαζα από την τάξη μέσα και αυτό...

Εμένα με ενδιέφερε να διοργανώνω αγώνες ποδοσφαίρου, μπάσκει με άλλα σχολεία και με άλλες παρέες από διάφορες γειτονιές. Επίσης έκανα ποδήλατο...καβαλούσα το εργαλείο και μαζί με την παρέα πηγαίναμε σε άλλες περιοχές, κρυφά από τους γονείς μας. Γυρνούσαμε όλη την ημέρα. Δεν μας ένοιαζε ούτε το σχολείο, ούτε ο δάσκαλος, ούτε η φamiλία.

Σιγά τώρα, εδώ είχαμε κόντρες, σουζες, φιγούρα στα κοριτσάκια, ανταγωνισμός και πολλοί τσακωμοί, για να μας βλέπουν τα γκομενάκια και να μας θαυμάζουν...κοκόρια. Σχολείο δεν έβγαλα, ως το δημοτικό κι αυτό με το ζόρι.

Ξεκίνησα τη δουλειά. Πήγα στο επιλοποιείο του νονού μου. Χειρονακτική εργασία, τι άλλο να έκανα; Εγώ ήθελα να βγάλω χαρτζιλίκι και τίποτ' άλλο στον κόσμο.

Τότε άρχισα την πυγμαχία. Ήθελα να μάθω να βαράω, ένιωθα άντρας και για να περνάει ο λόγος μου έπρεπε να βάλω γάντια και να μάθω να «πολεμάω». Στο σύλλογο που πήγαινα, ο προπονητής ήταν σκληρός. Δεν μας άφηνε να καπνίζουμε, να πίνουμε, όμως εμείς μετά το «σπάρινγκ»-αγώνας-φεύγοντας ανάβαμε τσιγάρο.

Καλό μου έκανε όμως, έφτιαξα φυσική κατάσταση, απέκτησα δύναμη, είχα άλλον αέρα, δεν το συζητάμε.

Τσακωνόμουν τώρα πιο καλά...»τι θες ρε μάγκα;», ήταν η πρώτη φάση...δεύτερη όμως, δεν είχε, «μπάμ-μπουμ» φεύγαν τα κροσέ.

Αν χρωστούσε και κανείς λεφτά σε συνεργάτες μου, πήγαινα και «καθάριζα».

Με τα δικά μου λεφτά αγόρασα το πρώτο μου μηχανάκι...πω-πω...χαρά! Ε...δεν μπορείς να φανταστείς...από το ποδήλατο στο μηχανάκι...μεγάλη άνοδος και φυσικά φιγούρα στις γυναίκες.

Μαζί με φίλους μου – είχαν κι αυτοί μηχανάκια – πηγαίναμε ατέλειωτες βόλτες και τα βράδια «σκάγαμε μύτη» στις ντισκοτέκ με τα «εργαλεία» μας.

Χορεύαμε μπρέηκ-ντάνς, τότε έκαναν διαγωνισμούς χορού. Σκοπός ήταν το βραβείο και η μόστρα στις γκόμενες.

Οι γυναίκες «πέφτανε» με αυτά. Βέβαια άλλα χρόνια τότε...είχα διαφορετικές συντροφίες, όμως δεν ένιωθα ερωτευμένος. Μάλλον δεν άφηνα τον εαυτό μου ελεύθερο, φοβόμουν ν' αγαπήσω, δεν ήθελα να κλάψω. Δεν έχω κλάψει στη ζωή μου...οι άντρες δεν κλαίνε. Αλλά κλείνομαι στον εαυτό μου, καπνίζω και πίνω. Έτσι το ξεπερνάω. Ποτέ δεν μιλάω για τα προβλήματά μου, ούτε στους γονείς, ούτε στους φίλους μου. Μόνος μου παίρνω αποφάσεις.

Έτσι έχω μάθει...έχω μεγαλώσει μόνος μου, τι να μιλήσω; Σε ποιόν; Οι γονείς μου κάθε μέρα έδιναν σώου με τους τσακωμούς τους. Οι παρέες μου, έγιναν δικοί μου, λογικό, ε; Βλέπαμε όλοι μαζί τον στον κινηματογράφο και μετά παίζαμε ξύλο μεταξύ μας, και με ξένους από άλλες περιοχές. Φτιάξαμε έτσι τη δική μας ομάδα στην οποία ήμουν αρχηγός.

Τρεις ήμασταν που ξέραμε πολεμικές τέχνες. Ο ένας άνοιξε σχολή ΚΑΡΑΤΕ και οι άλλοι δυο που κάναμε πυγμαχία, νύχτα. Έτσι περάσαμε στα πιο σκληρά «πάρε-δώσε». Σε μια ντίσκο συχνάζα, μου πρότειναν να μπω «πόρτα» γιατί ήμουν εύσωμος, τσαμπουκάς, είχα ψηχή και πάνω απ' όλα ήξερα την τέχνη του πολεμιστή. Πάντα ήμουν των άκρων. Ή θα μίλαγα άσχημα σε κάποιον που έκανε φασαρία στο μαγαζί, ξέρεις...

«Τι θα γίνει ρε μάγκα;» ή ξέρω' γω «γιατί ρε μάγκα κάνεις αυτό ή εκείνο;» και μετά θα' πεφταν οι «φιλές». Δεν κατάλαβα πώς πέρασα από τη μέρα στη νύχτα. Ήρθε τόσο από μόνο του ρε παιδί μου...μου ταίριαζε αυτή η δουλειά. Ε...τώρα πού να δουλεύεις σε συνεργείο, να μουντζουρώνεσαι και πού να είσαι ντυμένος καλά και να λες «περάστε παρακαλώ» ή «πού πάτε κύριε; Πρέπει να συνοδεύεστε...»

Το οικονομικό είναι αυτό που σε κάνει να δουλέψεις σε μαγαζιά. Βέβαια είχα και την πρωινή δουλειά, όμως τα λεφτά ήταν τόσα που και να την άφηνα δεν έτρεχε κάτι.

Ε...μετά ξέρεις, τα γνωστά...φιλίες της νύχτας που υπόσχονταν πολλά... «χαρτί» και εξουσία. Βέβαια είχε και το τίμημά του...δεν είναι ότι καλύτερο να μπλέκεσαι συνέχεια σε καυγάδες. Ένας να σου κάνει μήνυση...τελειώσεις...Αν τώρα ο καυγάς είναι μεταξύ συνεργατών, εκεί μιλάνε άλλα πράγματα...

Όπως;

Ρε φίλε, ε...ρε Δέσποινα κάποτε έβλεπα το «νονό» και καρφωνόταν το βλέμμα μου στην τηλεόραση...τώρα; Βλέπω μπιστολιές, ληστείες, ξύλο και αλλάζω κανάλι. Τι να μου δείξουν οι ταινίες; Αφού αυτά τα έχω ζήσει...είναι μέσα μου.

Δέσποινα; Δεν ξέρεις; Ο αρχηγός από' δω αν δει πως με τα όπλα δεν ανοίγει το αυτοκίνητο της χρηματοποστολής, ρίχνει χειροβομβίδες και τα πινάζει όλα στον αέρα...Βέβαια...

Έλα ρε...Τι λες στην κοπέλα...ντάζει! Είπαμε πληρώνουμε για τα λάθη μας και για τους «φίλους», αυτούς που μας κάρφωσαν.

Για πες μου για τη νύχτα...

Νταξει...καθαρίζα δεν το συζητάμε. Ήμουν δυνατός...αφού σου λέω ήμουν αρχηγός. Αλλά δεν χάριζα! Σκληρός...το έφτανα στ' άκρα, πώς αλλιώς θα με

σεβόντουσαν: Πώς θα πέρασε ο λόγος μου; Ευαισθησίες δεν χωρούν στη νύχτα.

Ξέρεις υπάρχουν άγραφοι νόμοι, δικοί μας, ξεχωριστοί νόμοι που τους κρατάμε...

Ναι ρε...γι' αυτό τους κράτησαν και οι κολλητοί σου...

Ε...όποιος έχει φιλότιμο και μπέσα καταλήγει εδώ.

Έχω πληρώσει μια ολόκληρη ζωή για τους φίλους...μ' έδωσαν, ντάξει, τους έκανα κι εγώ πέρα γιατί καθένας κοιτάει πλέον το συμφέρον του. Και 'δω μέσα δεν έχω πολλά-πολλά.

Βέβαια τώρα έχω ηρεμήσει δεν είμαι τόσο ευέξαπτος. Προσπαθώ να μην τσακώνομαι...Ξέρεις είναι αλλιώς για μας...τσακώνεσαι μ' έναν και μετά στην πέφτουν είκοσι. Ανήκει κι αυτό στους άγραφους νόμους μας. Τέλος πάντων...που λες, βάζω κανένα γάντι με δυο-τρεις που τα λέω καλά έτσι, για να εκτονώνομαι και να περνάει και η ώρα.

Τα παιδιά...

Ε...τι; Αφού εδώ όλοι στα λέμε και στα ξαναλέμε. Είμαστε εδώ τέσσερα άτομα και ακούς από όλους τα ίδια...Τα παιδιά μαθαίνουν κλωτσομπουνίδια και κάνουν πρακτική σε άλλους.

Τώρα αν τσακωθούν μεταξύ τους, οι νόμοι είναι σκληροί: Καθαρίζουν τις διαφορές με τα όπλα... «παίζουν» μπιστολιές για τα μαγαζιά και ό,τι άλλο πάει πακέτο...

Άσ' τα...από τη μια πίνουν, καπνίζουν, ξενυχτάνε και από την άλλη βάζουν στολή...Πλάκα δεν έχει;

«Σεβασμό στο δάσκαλο»...και ο δάσκαλος σπάει επιταγές, «προστατεύει» το ασθενές φύλο που εργάζεται στο «σκοτάδι» και βγάζει υπαλλήλους, συνεχιστές του έργου του... «αυτά είναι τα παιδιά μου»... Το θεωρεί και κατόρθωμα...

Άσε το άλλο...βάζουν στη δουλειά και υλικό από άλλες χώρες...αλλοδαπούς για να κάνουν τις σκληρές δουλειές: «θα πας εκεί και θα κάνεις αυτό...» Άντε μετά να βρεις ο άλλος ποιος και από πού του την έπεσε...Αυτοί είναι πιο σκληροί από 'μας. Θα δεις σε λίγα χρόνια...

Πώς πρέπει να διδάσκονται οι πολεμικές τέχνες;

Κοίτα, δεν είναι όλοι οι δάσκαλοι χωμένοι στην παρανομία. Υπάρχουν και σωστοί, οικογενειάρχες που δεν ασχολούνται και με άλλα...Ο δάσκαλος είναι πρότυπο. Έχει ευθύνη για το τι θα καταντήσει ο μαθητής. Όχι άλλα να διδάσκουν και άλλα να κάνουν. Κάθε ΚΑΡΑΤΕΚΑ να διδάσκεται μόνον πολεμικές τέχνες και να μην τις χρησιμοποιεί πάρα μόνον αν κινδυνεύει η ζωή του. Εδώ σου διδάσκουν την υπομονή και την αυτοσυγκράτηση...Έτσι να είναι...όχι να λέμε ανωτερότητα και να μένει στα λόγια...Εγώ πάντως θα την έμαχνα...

«Έχουμε δει δασκάλους που αζίζουν...με καριέρα και στην Ελλάδα και στην Ιαπωνία. Έτσι να' ναι ο δάσκαλος, αλλιώς να μην είναι. Ας κάνει προπόνηση για πάρτη του, όμως τα πιτσιρίκια; Τι ζητάνε;»

Ναι...ναι ο δάσκαλος μπορεί να σου αλλάξει όλη τη ζωή...να κάνεις στροφή 180 μοιρών και αντί για να πας προς τα' δω...και αυτό ήταν...άλλη στροφή δεν μπορείς να κάνεις γιατί «πέφτεις» σε αδιέξοδο... ΤΕΛΟΣ...εδώ τελειώνει ο δρόμος...

Γ.Π

Γεννήθηκα στην Τρίπολη στις 1 Αυγούστου το 1969. Μεγάλωσα στα Καλάβρυτα γιατί οι γονείς μου είχαν πολλά κτήματα και τα καλλιεργούσαν. Είναι αγρότες.

Είναι δικά σας ή τα νοικιάζετε;

Όχι, όχι δικά μας είναι, ζούσαμε αρκετά καλά απ' τα αγαθά που μας έδινε η γη.

Η μαμά μου έχει αδυναμία, παρόλο που έχω έναν αδερφό πιο μεγάλο από' μένα, πάντα μου έδειχνε την αγάπη της και μ' έχει καλομαθημένο. Ο μπαμπάς είναι πιο σκληρός. Υπήρχαν τσακωμοί και διαφορές: «Που πήγες;», «γιατί ήρθες τέτοια ώρα;», «πού γυρνάς;»...

Η οικογένειά μου είναι πολύ καλή και οι γονείς μου αγαπημένοι ως και σήμερα. Δεν τσακωνόντουσαν, βία δεν έχω ζήσει σαν παιδί στο άμεσο οικογενειακό μου περιβάλλον.

Γι' αυτό είμαι και υπέρ της οικογένειας, αγαπώ τα παιδιά και θέλω να είμαι σωστός απέναντι στη γυναίκα και τα παιδιά μου όταν και άμα μ' αξιώσει ο Θεός να κάνω.

Τα παιδικά σου χρόνια;

Έφευγα συνέχεια απ' το σπίτι. Δεν θυμάμαι τον εαυτό μου να βρίσκεται στο σπίτι και να διαβάσει. Έξω, με φίλους και παρέες. Τα παιδιά που συναναστρεφόμουν ήταν μεγαλύτερα από' μένα.

Δεν μπορώ να πω πως έχω παίξει, όπως όλα τα παιδάκια...αντιθέτως στα 11, έβγαينا βόλτα και γυρνούσα στις 11 η ώρα το βράδυ.

Γινόταν χαμός με τον πατέρα μου: «Πού ήσουν; Τι ώρα είναι αυτή που ήρθες; Πότε θα διαβάσεις;»...ξέρεις γκρίνια.

Στο σχολείο ήμουν πολύ καλός μαθητής. Δεν διάβαζα καθόλου, αλλά μια-δυο βδομάδες πριν τις εξετάσεις, διάβαζα αρκετά τα θέματα που πίστευα

ότι ήταν σημαντικά. Έγραφα πολύ καλά. Έχω βγάλει το σχολείο με 16. Καλός βαθμός, αν φανταστείς ότι δεν στρωνόμουν να διαβάσω!

Απουσίες; Τις έφτανα στο όριο. Την «κοπανούσα» συνέχεια και πήγαινα στις καφετέριες. Καφεδάκι, τσιγάρο, κουβέντες διάφορες, κοριτσάκια.

Στα 11,12 χρόνια μου είχα παρέα, όπου ο μεγαλύτερος ήταν 28 χρονών. Μεγάλη διαφορά ηλικίας. Τι να μου κάνουν τα παιχνίδια;...αφού μ' αυτή την παρέα, είχαμε πάει όλοι μαζί σε γυναίκες...πρώτη φορά έκανα έρωτα στα 12 μου χρόνια!

Θα μου πεις «πώς κολλούσα»...ήμουν εύσωμος. 1,76 ύψος στα 12...ήμουν «αντράκι», έδειχνα μεγάλος. Γυρνάγαμε στις καφετέριες, στα μπαρ, στα πανηγύρια. Στο χωριό είχαμε πολλά πανηγύρια και αλητεύαμε. Σπίτι πατούσα τις πρωινές ώρες για να κοιμηθώ, κατά της 6...ο μπαμπάς γινόταν έξαλλος!!! Ωρνούταν! Ο ένας του γιος δεν πήγαινε πουθενά κι ο άλλος γυρνούσε το πρωί και ποιος; Ο μικρότερος!...

Εμένα μ' έχουν καταστρέψει οι παρέες...τελείωσε! Γιατί; Στα 11 άρχισα να πίνω ουίσκι...μου έδιναν ουίσκι, το συνήθισα και έπινα συνέχεια, κάπνιζα...πήγαινα με' κείνες...ανδρώθηκα πολύ νωρίς κι αυτό μου στοίχισε.

Ο πατέρας μου δεν μπορούσε να συμβιβαστεί με αυτή την κατάσταση. Φτάναμε στα άκρα...ομηρικοί καυγάδες! Έφευγα απ' το σπίτι ένα-δυο μέρες και μετά γυρνούσα αφού είχε περάσει η μπόρα. Έμενα σε σπίτια φίλων-πάντα μεγαλύτερων μου-από' δω κι από' κει! Δεν ήταν ευχάριστο για' μένα, αλλά ήθελα να γλιτώσω από τους τσακωμούς.

Η μαμά ήταν πιο ήπια: «Παιδί μου, δεν είναι σωστό αυτό που κάνεις, είσαι ακόμα παιδί». Προσπαθούσε να με συμβουλέψει, να καταλάβω, ενώ ο μπαμπάς δεν μπορούσε να με πλησιάσει τόσο ήρεμα. Νευρίαζε κι έκανε «μαρς» για να με χτυπήσει, αλλά την κοπανούσα και δεν τα κατάφερνε.

Τρέχοντας πήγαινα σε «κολλητούς», καθόμουν σπίτι τους. Πίναμε, κάπνιζαμε...γιατί να μείνω σπίτι; Για να διαβάσω; Το είχα διαγράψει αυτό το κομμάτι της ζωής μου. Δεν σκεφτόμουν τα γράμματα, ούτε ήθελα να γίνω «κάτι» στο μέλλον.

Ο νους μου ήταν στην παρέα μου. Πρότυπο, για' μένα, ήταν εκείνος ο 28χρονος, ο αρχηγός! Είχε όνομα! Τον ήξεραν όλοι στο χωριό.

Στους τσαμπουκάδες ήμασταν πρώτοι. Έπεφτε ξύλο για γκόμενες, για τραγουδίστριες, γιατί πίναμε και 'γουστάραμε να πλακώσουμε στο ξύλο άλλους...από διαφορετικά χωριά και περιοχές. Συνέχεια γύρω-γύρω, βόλτες και φασαρίες. Έτσι, έφτασα ως τα 16. Μετά ανέβηκα στην Αθήνα. Κάποιοι φίλοι μου έφυγαν απ' το χωριό και μετά από λίγο έφυγα κι εγώ. Πήγα στην Καλλιθέα να μείνω, χωρίς τους γονείς. Ζουν στο χωριό μόνιμα, δεν την αντέχουν την Αθήνα.

Δούλευα σερβιτόρος στο Κολωνάκι. Σκληρή η επιβίωση! Σπίτι-δουλειά, δουλειά-σπίτι! Προσωπική ζωή μηδέν! Καμιά πρόοδος και χωρίς οικονομικές ανέσεις...Δεν ήμουν ευχαριστημένος απ' τη ζωή που έκανα και δεν μπορούσα ν' ανταποκριθώ οικονομικά. Έτσι άρχισα να δουλεύω και σε οικοδομή.

Οικοδόμος το πρωί, σερβιτόρος το βράδυ... Ήταν φοβερή αντίθεση για' μένα! Έφυγα από την έντονη ζωή και τη ξενοιασιά και χώθηκα στην κόλαση της πόλης. Κούραση, άγχος, αβεβαιότητα, ξένος μεταξύ ξένων... δεν άντεξα! Αποφάσισα να γυρίσω στο χωριό και να μείνω για πάντα. Δε με «σήκωνε» το κλίμα της Αθήνας. Δυο δουλειές και να μην τα βγάζω πέρα; Πολλά έξοδα και καθόλου λεφτά για προσωπικές απολαύσεις.

Λίγες μέρες πριν φύγω, πέρασα από ένα μπαράκι για να χαιρετήσω ένα φίλο, που δούλευε εκεί τσεκαδόρος. Το βράδυ εκείνο ο πορτιέρης είχε σπάσει το πόδι του κι έμαχχαν κάποιον να τον αντικαταστήσει. Μου λένε: «Ρε' συ, κάτσε απόψε πόρτα...θα βγάλεις δέκα χιλιάδες, ένα «δεκαρικάκι», άσχημα θα είναι!». Γλυκάθηκα με τα λεφτά. Δούλευα οικοδομή και σερβιτόρος και τόσα λεφτά δεν έβγαζα. Δέκα χιλιάδες το 1989 ήταν αρκετά λεφτά. Μου άρεσε! Ο υπεύθυνος ήθελε να με κρατήσει γιατί ήμουν εύσωμος και έκανα για πορτιέρης. «Ντύσου λίγο καλά κι έλα ξανά αύριο». Έτσι κι έγινε...έκατσα «πόρτα». Γνωριμίες; Ατέλειωτες! Ό,τι θες. Από τον καλύτερο ως το χειρότερο! Από τον επιχειρηματία ως το βαποράκι! Δικτυώθηκα, ενώ όσο περνούσε ο καιρός, καταλάβαινα την αλλαγή μέσα μου...

Πήνα φαντάρος και όμως τη δουλειά της νύχτας δεν την άφησα. Δούλευα παράλληλα και «πόρτα». Εκείνη τη χρονιά ξεκίνησα τις προπονήσεις στο kick-boxing και στα βάρη για να' μια πιο δυνατός και να μπορώ να επιβληθώ ευκολότερα και να «ρίχνω» πιο τεχνικά ξύλο. Χρειάζοταν! Έπεφτε καμιά μπουνιά, καμιά σφαλιάρα, όταν πετούσαμε έξω πελάτες που έκαναν φασαρία.

Ξύλο...κλωτσιές, σπρωξίδια...ξέρεις, απλά πράγματα. Τα δύσκολα είναι όταν τσακώνεσαι με διαφορετικές ομάδες για τα μαγαζιά. Εκεί δεν έχει μπουνιές, έχει πιστολίδια. Μιλάνε τα όπλα και οι σφαίρες. Ξέρεις, όπως βλέπεις στις ταινίες...έτσι ακριβώς!

Μ' αρέσει πολύ η ταινία «νονός»...όταν την παρακολουθώ, είναι λες και ξαναζώ «φάσεις» απ' τη ζωή μου: Τσακωμοί, απειλές, αβεβαιότητα για το σήμερα και το αύριο...αν θα ζήσεις ή αν θα σε «πάρουν» οι κολλητοί σου.

Τι εννοείς;

Οι κολλητοί σου τη «στήνουν»! Στο αμάξι, όταν πας να μπεις σπίτι...τον Νίκο πώς τον «φάγανε»; Πήγαινε να μπει σπίτι, μαζί με το σκύλο του και τον μπιστολιάσανε πίσωπλάτα. Ρε συ Δέσποινα, ξέρεις και για τον Νίκο...ήταν ένας από τους δασκάλους σου... θυμάσαι τι καλό παιδί ήταν...δεν είχε λεφτά και όμως, αν του ζητούσες θα σου έδινε...και πολύ καλός δάσκαλος και αθλητής...

Τον είχαμε όλοι πρότυπο μέσα στο ντότζο...περισσότερο ακούγαμε τον Νίκο παρά τον δάσκαλο...είχε πάθος με τις πολεμικές τέχνες και καθόταν πολλές ώρες στο γυμναστήριο για να μας μάθει Καράτε και να βάλει γάντια μαζί μας...

Πόσο καλά τον ήξερες;

Ε...ρε συ...εκεί έβαζα γάντια...ήταν και φοβερός κίκ μποξέρ... σπίτι δεν πήγαινε...σπίτι του ήταν το ντότζο...από φτωχή οικογένεια, με πολύ καλή μητέρα, αλλά ο πατέρας δεν είχε τσαμπουκά, δεν μπορούσε να επιβληθεί...ήταν από μικρός χωρίς έλεγχο...πήγαινε όπου χωρίς να δώσει αναφορά σε κανέναν από τους γονείς...σχολείο δεν είχε πάει πολύ...δεν τα πήγαινε καλά, όπως και γω...δεν πατούσαμε ποτέ...μια ζωή κοπάνια για καφέ και γκόμενες με μηχανάκια και τσιγάρα...νύχτα από την μικρή ηλικία. Μετά την προπόνηση, αφού κάναμε το μπάνιο μας και νιώθαμε μια ικανοποίηση για τις μπουινιές που είχαμε ρίξει, πηγαίναμε για καφέ, παίζαμε κανένα μπιλιάρδο και κουβεντιάζαμε και για άλλους που ερχόντουσαν στο γυμναστήριο και ήταν και αυτοί νύχτα. Βέβαια, τότε ήταν τα πράγματα πιο λίγα, πιο μικρά γιατί ήμασταν μικροί και σε ηλικία και σε εμπειρίες...σιγά-σιγά μπαίναμε στα κόλπα...και φυσικά οι πολεμικές τέχνες, πάντα μπροστά...το πρωί, προς το μεσημέρι, προπόνηση και το βράδυ καφέ και μετά κλάμπινγκ μέχρι το πρωί... και βέβαια γυναίκες, ποτά τσιγάρα και εξουσία...πώς; με τις γνωριμιές που κάναμε από το ντότζο, τους βρίσκαμε τα βράδια στα μαγαζιά.

Ατελείωτες επαφές, οι περισσότερες βρώμικες...ο Νίκος ήταν πιο μπλαμπλατζής και είχε σε κάθε γωνία και γνωστό...αγαπητός σε όλους και φυσικά στις γυναίκες...ήταν και πολύ όμορφος, ψηλός γεροδεμένος, με ωραίο πρόσωπο και πάνω απ' όλα φοβερός δάσκαλος και πάντα χαμογελαστός...Δεν είχε κάτι άλλο να κάνει γιατί δεν ήξερε και γιατί η νύχτα αφήνει πολύ και εύκολο χρήμα...τουλάχιστον έτσι σου φαίνεται στην αρχή...δεν ξέρεις τι σε περιμένει. ούτε αυτός ούτε εγώ. εγώ απλά ήμουν πιο τυχερός. ως τώρα...αύριο, ίσως με μπιστολιάσουν ξανά και ίσως τότε δεν σταθώ τυχερός...έτσι θα βρεθώ στο χώμα αντί στον Κορυδαλλό...κανείς δεν ξέρει πότε και που θα μου την έχουν στημένη...που θα με περιμένουν για άλλη μια φορά...κανείς δεν το ξέρει...μόνο ο Θεός...θα με βλέπεις στις ειδήσεις και θα λές... «να...με αυτόν έχω μιλήσει μέσα στη φυλακή»...

Δεν βαριέσαι...που λες...για τον δάσκαλο μας...έμαθε από νωρίς να κάνει αυτή τη δουλειά παράλληλα με την τέχνη...όπως κάνουν και άλλοι πολλοί...στην αρχή ήταν ήρεμος και κουλ...μετά, άρχισε να χώνεται όλο και πιο πολύ, είχε και τάσεις για αρχηγός...ήθελε να είναι πρώτος και να κάνει κουμάντο...αυτό τον έφαγε...δεν γίνεται σε μικρό χρονικό διάστημα να γίνεις «Ντόν»...θέλει χρόνια, να έχεις ψηθεί και να έχεις χωθεί για τα καλά στα πράγματα...πάνω απ' όλα πρέπει να είσαι πολύ σκληρός...ο Νίκος δεν ήταν κατά βάθος έτσι...είχε ευαισθησίες και ερωτευόταν...έχουν περάσει γυναίκες που τον σημάδεψαν και άφησαν τη στάμπα τους πάνω του...γελούσε πάντα και έδινε τον καλύτερο εαυτό του σε όποιον γούσταρε και του είχε αδυναμία...έδινε λεφτά σε φτωχούς και

κάποιες φορές πήγαινε και στον Άγιο Νικόλα για κεράκι...μια φορά έπεσε το λάδι από το καντήλι πάνω του και είπε πρέπει να είμαι πολύ καθίκι...ούτε ο Θεός δεν με θέλει...ένιωθε τύψεις...μα εδώ γύρισε τα λαφτά πίσω και δεν σκότωσε τον άλλον. ποιος άλλος θα το έκανε ;

Σε κάποια φάση χαθήκαμε...αυτός ανέβηκε πιο γρήγορα και οι παρέες του άλλαξαν , εγώ ήμουν πίσω από αρχηγό...ήξερα πως δεν μπορώ να τα έχω όλα και να είμαι αρχηγός τόσο γρήγορα...όμως ήταν τόσο δυνατός...σε τσαμπουκάδες έριχνε γαμώ τα ξύλα...πήγαινε το κροσε σύννεφο...δάσκαλος και αθλητής... πρωταθλητής... δεν άφηνε κανέναν όρθιο. περπατούσε και κάναν όλοι στην άκρη...τα χέρια και τα πόδια του σκοτώνανε στην κυριολεξία...Μια φορά θυμάμαι, ήταν προστασία σε πολύ γνωστό μαγαζί...ήταν και πόρτα.. δεν άφησε έναν τύπο να μπει...έγινε τσαμπουκάς, ήρθαν σε κόντρα...ο Νίκος με κροσέ τον ξάπλωσε...μετά όμως εξαφανίστηκε...ο άλλος ήταν αστυνομικός... τον κυνήγησαν όμως δεν τον έπιασαν ποτέ...

Πάντα τσακωνόταν και έβαζε μπροστά την τέχνη ή καλύτερα τις τέχνες που γνώριζε...πάντα...στην νύχτα μέσα έγινε πολύ τρανός με αρκετούς φίλους και ατελείωτους εχθρούς...Ήταν πολύ φτωχός και σε κάποια φάση της ζωής του , γύρω στα είκοσι επτά του έγινε πλούσιος από τις δουλειές της νύχτας...

Τα τελευταία χρόνια είχε ξεφύγει...μύτιαζε πολύ και δεν ήξερε τι έκανε...εκνευριζόταν πολύ, 'φέρμαρε' για ψύλλου πήδημα, έκανε πιο απρόσεκτα τις δουλειές και πίστευε πως δεν μπορεί κανείς να του κάνει κακό...νόμιζε πως είναι σιδερένιος και δεν περνάει το ατσάλι...και όμως...μια φορά, εκεί που πήγαινε με το μηχανάκι...του ρίξαν στα πόδια...για προειδοποίηση ...πήγε νοσοκομείο...πήγε και πίσω το Καράτε...και αυτό του την έδινε. ότι δεν μπορούσε να κάνει προπόνηση...με τόσες σφαίρες στα πόδια...δεν έκανε πίσω...να τώρα. λιώνει ...βέβαια, αυτό θα συμβεί και σε μένα και σε πολλούς, ή μάλλον στους περισσότερους από δω μέσα...αφού μπλέξαμε...όμως ο δάσκαλος ήταν καλό παιδί...με τον καιρό όμως χάλασε, όπως όλοι μέσα στη νύχτα...κανείς δεν μένει αγαθός. κανείς...δεν γνωρίζω ούτε έναν που να έμεινε αγνός και να είναι χωμένος στη νύχτα...και στις δουλειές της...ξέρεις...προστασία , προστασία γυναικών, κόκα, ληστείες με κουκούλες...και πολλά άλλα που εγώ δεν ξέρω...ντάξει, δεν είμαι και τόσο χαζός...τα πράγματα είναι δύσκολα και οι θάνατοι πάρα πολλοί...Εγώ θα σου μιλήσω στα ίσα...και ας είσαι μπάτσος....

Όχι, όχι...από το Πάντειο...σου έδειξα το τρίπτυχο και τις σφραγίδες

Καλά...να σου φτιάξω εγώ όσες σφραγίδες θες...τέλος πάντων...εγώ που λες...έκανα να σκοτώσω το αφεντικό γιατί μου σκότωσε τον καλύτερο φίλο...το' κανα...δεν το αρνούμαι...και στο

δικαστήριο είπα την αλήθεια...σκοτώσανε τον κολλητό μου έξω από ένα στριπτιζάδικο ...επί τόπου...τον γαζώσανε στην κυριολεξία...ο άλλος ήταν τίγκα στην κόκα, τον είχαν βάλει και είχε μυτιάσει τόσο πολύ που δεν ήξερε τι έκανε...πάει...για ποιο σεβασμό και ποιο Καράτε;; και ο άλλος παλαιστής, ντουλάπα, θηρίο...αδίστακτος...οι νόμοι της νύχτας...ο κολλητός έφυγε από την ομάδα και πήγε σε άλλη...αυτό είναι κρέμασμα, το πλήρωσε με τη ζωή του...πάει και αυτός...

Όμως εγώ δεν μπόρεσα να το ξεσηκώσω...ήθελα να εκδικηθώ για τον φίλο...με μία μηχανή του την είχα στημένη εκτός Αθηνών...τον πλησίασα μα...μας πήρε είδηση ο οδηγός και εκεί άρχισε το κυνίγι...μας τράκαρε και η μηχανή πήγε στο Θεό και μεις φέρναμε τούμπες στην εθνική οδό...και να' μαι...όμως είναι και όλη η ομάδα των πολεμιστών...όλοι μαχητές...μα είδες πως όλοι είναι τέτοιοι; και γώ; φαίνεται πως φταίει η δύναμη που αποκτάς και ο αέρας...πιστεύω πως θα καθαρίσω...όμως το μυαλό μου είναι σε αυτούς που με έδωσαν...προσπαθώ να δω ποιος είναι ο φίλος και ποιος ο ρουφιάνος...αυτό συνέχεια γυρνάει στο μυαλό μου... σκέφτομαι τον κολλητό μου, τον δάσκαλο...την τύχη τους...τους κλαίει η μανούλα τους...τα μεγαλύτερα θύματα οι μανάδες...εμείς το ξέρουμε πως θα φύγουμε πολύ νωρίς...αυτές; οι κακομοίρες...τους έρχεται 'μπαμ' και αυτό ήταν...κλείνει το σπιτικό και μαυροφοράνε..παντού θάνατος ..τα βλέπω όλα έτσι..μα και συνέχεια ο ήχος από το εννιάρι είναι στα αυτιά μου...τι ζωή και αυτή...και να φανταστείς πώς ήταν μεγάλη μαγκιά το ότι χωθήκαμε στη νύχτα και αποκτήσαμε εξουσία και πολλά άλλα...

Με γυναίκα δεν στέριωσα ποτέ...σιγά.. τι να βρείς στα κλαμπάκια; όλες μπαρόβιες , πίνουν, καπνίζουν, κάνουν 'κρά' για κοκό και το μόνο που τους νοιάζει είναι πώς θα βγάλουν λεφτά και να μαδήσουν κανέναν βλάκα πλούσιο που ήρθε να πει και να σαλιαρίσει με τα γκομενάκια...δείχνει τόσο όμορφη η νύχτα και όμως είναι τόσο βρώμικη, σκληρή και χωρίς γυρισμό...όποιος μάθει... ή καλύτερα μεγαλώσει μέσα στη νύχτα, ποτέ δεν αλλάζει...μένει πιστός στους νόμους της ως το τέλος...τέλος...μου φαίνεται τόσο κοντά...ανάθεμα το Καράτε και τους δασκάλους...ανάθεμα και το μυαλό μου....δεν άκουγα την μάνα μου...τι περιμένεις; από τα έντεκα γυρνάω στους οίκους ανοχής και έπινα ούισκι στα μπαράκια που τραβιόμουνα με την παρέα μου.. αν καθόμουνα να μάθω γράμματα, να τα φτιάξω με μια κοπελίτσα της ηλικίας μου και αν ..αν...άσε...δεν ξέρω τι σκέφτομαι...σου έχω ανοιχτεί και σκέφτομαι δυνατά...τέλος...κοιτάω τι θα κάνω με το δικαστήριο, τι θα πώ...τι θα μου ρίξουν στην πλάτη...πρέπει να βάλω το μυαλό σε μια τάξη..μα δεν έχω και έναν άνθρωπο να μιλήσω...να τον εμπιστευομαι και να μην με κατακρίνει γι' αυτά που έχω κάνει...νιώθω πολύ άσχημα...όμως τώρα...πάει τελείωσε...από δω και πέρα τι γίνεται...δεν μπορώ να βάλω τα πράγματα σε μια σειρά και να σκεφτώ το μέλλον...μόνο παρελθόν... ξέρεις, μέσα στη

φυλακή μαθαίνεις να μην εμπιστεύεσαι ούτε τον πισινό σου...γιατί βλέπεις στην ψήφρα τους δότες σου...και σου έρχεται ο ουρανός στο κεφάλι...οι δικοί σου άνθρωποι σε κάρφωσαν.. όμως το μαθαίνεις μέσα στη φυλακή...πολύ αργά και τελευταίο

Μακάρι να μην έκανα παρέα με δυνατούς δασκάλους...αυτοί με τη δύναμη και γώ ακολουθούσα σαν χαζός...να τώρα ...βέβαια παίρνω τις ευθύνες πάνω μου...μα.. κάποια πράγματα τα έκανα γιατί έτσι ήταν οι εντολές των δασκάλων της τέχνης και της νύχτας...πάντως , αν τα καταφέρεις , θα μάθει ο κόσμος για πολλά πράγματα που είναι στα πόδια του και δεν τα παίρνει χαμπάρι...καλό είναι ...αν και πάλι σου λέω δεν είσαι από «πάνω»...αλλά και να είσαι...δεν με νοιάζει...εσύ μας κοιτάς στα μάτια, δεν μας φοβάσαι και δεν σε πειράζει το τι είμαστε και τι έχουμε κάνει...μας συμπεριφέρεσαι σαν να είμαστε κανονικοί άνθρωποι...γιαυτό θα σου μιλήσω ,αφού έτσι και αλλιώς οι από πάνω ξέρουν τα πάντα για μας...και γω ήρθα εδώ για να πληρώσω τα λάθη μου...πρέπει να πληρώσω για να συνεχίσω μετά...αν υπάρχει συνέχεια...είπαμε...θα λες ότι να...και με αυτόν έχω μιλήσει....Το να μπεις φυλακή είναι το λιγότερο! Εμένα μ' έχουν πυροβολήσει «φίλοι»-συνεργάτες μου τρεις φορές στην Καλλιθέα. Με περίμεναν, μου την είχαν «στημένη», όμως τους έριξα κι εγώ...άσε...σου λέω ταινία είναι η ζωή μας.

Όταν απολύθηκες τι έκανες:

Μόλις τελείωσα από φαντάρος, πήγα στο στέκι μου-στην Αθήνα-βρήκα ένα φίλο και μου πρότεινε μια πολύ καλή δουλειά. Αυτός ήταν μπράβος και ήθελε να συνεργαστούμε. Το 1993, μόλις είχαν ανοίξει μαγαζιά με στριπ-τιζ..., ξέρεις μπουρδέλα πολυτελείας, στίπια με «μασάζ», τέτοιες δουλειές...με γκόμενες. Συνεργαστήκαμε. Είχε δέκα μαγαζιά αυτός και με ήθελε για συνεταίρο και «προστατή». Τότε ήταν το πιο ήρεμο κι ακίνδυνο σκηνικό. Να «προστατεύεις» τις «κοπέλες». Έπαιρνα εκατό χιλιάδες τη βδομάδα. Δεν ήταν δύσκολη δουλειά. Είχα βέβαια κάτι τσακωμούς, ρίχναμε καμιά σφαλιάρα σε κανέναν πελάτη, αλλά εγώ ήμουν «τεράστιος» και μάχιμος. Έβαζα γάντια...τι να μου πει ο κάθε λιγούρης...

Λόγο το λόγο, μέρα τη μέρα, έμπλεξα με τη νύχτα περισσότερο στην «προστασία» των μαγαζιών. Αυτή είναι δύσκολη υπόθεση, γιατί τα μαγαζιά που έχεις, θέλει να στα πάρει ο αρχηγός μιας άλλης ομάδας. Έρχεσαι σε κόντρα, σε αντίθεση κι εκεί αρχίζουν οι απειλές και «μιλούν» τα όπλα.

Αλληλοσκοτωμοί, καθένas θέλει να έχει δική του ομάδα και να είναι αρχηγός, μα δεν γίνεται...αφού είναι τρίτος, τέταρτος, πώς ξαφνικά θέλει να γίνει πρώτος;

Όπως ο Νικόλας. Σ' ένα-δυο χρόνια ήθελε να κατακτήσει τη νύχτα. «Έπινε»...και δεν ήξερε ούτε τι έλεγε, ούτε τι έκανε. «Κρεμούσε» συμφωνίες. Έπαιρνε το «πράμα» κι αντί να δώσει τα λεφτά, τον «φέρμερε», του έβαζε το

όπλο στο στόμα...Ε...τι περιμένεις; Εκεί ξεχνάς και το ΚΑΡΑΤΕ και την πειθαρχία και ό,τι έχει σχέση με τον άνθρωπο.

Η «νύχτα» είναι άθλια κατάσταση, είναι σαν το ναρκωτικό. Έχει φινέτσα, λάμψη, σε «τραβάει», σε γλυκαίνει με γυναίκες, ποτά, λεφτά, «κοκό»...εξουσία, δύναμη...Ο τέλειος κόσμος. Όμως ξαφνικά οι δικοί σου στη «στήνουν» γιατί δεν έχουν μπέσα και γιατί θέλουν να γίνουν αυτοί «πρώτοι»...εκεί τελειώνει το έργο.

Στη νύχτα κανένας δεν πεθαίνει, δεν «φεύγει» από τους εχθρούς του γιατί τους γνωρίζει. Όλοι «πάνε» από στήσιμο φίλων, ΟΛΟΙ! Εδώ σου λέει ο άλλος «πάμε να πιούμε καφέ» και σε πυροβολούν, σε «περιμένουν». Αυτά κάνουν οι «πολεμιστές». Όλα γίνονται για το συμφέρον και τα λεφτά...Όσο «μεγαλώνεις» γίνεσαι δυνατός και αποκτάς την αρχηγεία, τόσο περισσότερο πληθαίνουν οι λόγοι για τους οποίους δεν πρέπει να υπάρχεις.

Λίγες είναι οι καλές στιγμές και αυτές στην αρχή πριν «χωθείς» για τα καλά. Μετά όλο άγχος, φόβο για τη ζωή σου, έχθρες και πυροβολισμοί. Δεν είναι ζωή αυτή! Χωρίς ηρεμία, χωρίς μέλλον...τι οικογένεια να κάνω; για πες μου; Να κάνω παιδιά; Αφού είμαι μπλεγμένος!...τι θα φταίει η γυναίκα και τα παιδάκια μου; Είναι ανωριμότητα να έχεις και «άλλους πίσω» όταν βιώνεις τέτοιες καταστάσεις.

Η γνώμη σου για το δάσκαλο των πολεμικών τεχνών;

Είναι το «κλειδί» για το πέραςμα στη νύχτα. Γράψε στη διατριβή σου ότι οι δάσκαλοι των πολεμικών τεχνών ΠΡΟΑΓΟΥΝ ΜΠΡΑΒΟΥΣ!!! ΝΟΜΟΣ! Στέλνουν τους μαθητές τους σε' μένα, στους άλλους που είναι ήδη «μπράβου», χωμένοι στα κόλπα και θέλουν να τους πάρουμε στη δουλειά, να τα κάνουμε «μπραβάκια». «Έχω ένα καλό παιδί...βαράει καλά και έχει ψυχή...προώθησέ τον...θα δεις, θα γίνει καλός». Έτσι αποκτούν καλές δημόσιες σχέσεις οι δάσκαλοι, ανεβαίνει το «κασέ» τους και η δύναμή τους για να βγάζουν παράνομα λεφτά, εκτός από τα λεφτά του ντότζο. Όσους περισσότερους μαθητές βγάζει ο δάσκαλος, τόσο πιο καλά περνάει. Βγάζει τη γκόμενα βόλτα, πίνει-τρώνει τζάμπα στα καλύτερα μαγαζιά, φιλίες και ό,τι άλλο υπάρχει πρόσφορο...

Για' μένα, μόνο 5% είναι οι σωστοί δάσκαλοι. Αυτοί που δεν παρανομούν, δεν πίνουν, δεν κάνουν καταχρήσεις και δεν παρασύρουν τα παιδάκια, τους έφηβους και όχι μόνο στην παρανομία. Δεν υπάρχει δάσκαλος που να μην έχει τα κυκλώματά του στη νύχτα, όλοι, όλοι...

Δέσποινα, οι δάσκαλοι είναι προαγωγοί, καταστρέφουν το μέλλον πολλών, οι οποίοι δεν γνωρίζουν τι τους περιμένει...και φυσικά κανείς δεν τους ενημερώνει. Κανείς δεν τους λέει «φίλε, μην μπλεχτείς γιατί ή θα καταστραφείς ή θα σε πάνε τέσσερις...κανείς!

Τους αφήνουν να «χωθούν», να τσακώνονται, να βαράνε τον κόσμο με το παραμικρό.

Δε λες, καλό είναι να ξέρεις να αμύνεσαι και να αθλείσαι...να γνωρίζεις μια πολεμική τέχνη, αλλά να είναι τεχνική...όλοι με το παραμικρό, «μπαλ» απλώνουν το χέρι τους, δεν υπάρχει αυτοσυγκράτηση. Ο αθλητισμός, το ΚΑΡΑΤΕ πρέπει να διδάσκονται για να εκτονώνεται κανείς και να ξεφεύγει απ' τα ποτά και τα τσιγάρα και όχι για να τον ρίξουν στα ναρκωτικά και στις βρώμικες δουλειές. Τότε τα κάνεις όλα μαζί: πολεμικές τέχνες, ξενύχτι...ωραίος συνδυασμός!

«Πώς πιστεύεις πως πρέπει να διδάσκονται οι πολεμικές τέχνες;»

Πρώτον, να μην πιστεύει ο κόσμος στις ταινίες ΚΑΡΑΤΕ, γιατί είναι όλα ψέματα και παραμυθάκια. Ο καλός που χτυπάει τον κακό, για να σώσει την γκομενίτσα, που τα «βάζει» με δέκα και τους πλακώνει όλους στο ξύλο...όχι τέτοια πρότυπα. Όχι στην τηλεόραση, γιατί καταστρέφει την προσωπικότητα και δίνει λάθος μηνύματα.

Δεύτερον, ο δάσκαλος να είναι δάσκαλος και όχι νυχτόβιος. Τι σημαίνει ότι όποιος βαρύνει καλά πρέπει να γίνει και μπράβος; Κάτι καλό δεν μπορεί να γίνει; Και αν ναι, πες μου έναν που έχει γίνει...έναν που να έχει ξεφύγει, να έχει κάνει καριέρα, λεφτά αλλά καθαρά! Πρέπει οι δάσκαλοι να βγάζουν πρωταθλητές και όχι «νονούς», να μην εξυπηρετούν συμφέροντα και ανθρώπους «περίεργους». Να «σπάσει» αυτός ο φαύλος κύκλος, για να μας εκτιμήσει επιτέλους και ο κόσμος, ν' αλλάξουμε εικόνα, να γίνουμε αποδεκτοί και σεβαστοί από το κοινωνικό σύνολο.

Τρίτον, να πάψουν επιτέλους οι δάσκαλοι να κοκορεύονται και να λένε: «Να εγώ τον έβγαλα αυτόν στη νύχτα, εγώ τον έκανα μάγκα». Να πάψει να είναι συνδετικός κρίκος, ανάμεσα στα γυμναστήρια και στη νύχτα. Δεν είναι αυτός ο ρόλος του. Ο σωστός ρόλος είναι η διδασκαλία πολεμικών τεχνών.

Τα πιτσιρίκια πάνε στο ντότζο, στο γυμναστήριο για να «φτιάξουν» το κορμί τους, ν' αρέσουν στα γκομενάκια...έρχεται ο δάσκαλος, τα παίρνει μαζί του για κανένα ποτό, αυτά θαμπώνονται και τελειώσει!

Χώνονται, τρελαίνονται, κοιμούνται με το φόβο, με το όπλο στο χέρι και στο τέλος, κάνουν τη λάθος κίνηση: Παθιάζονται με το «κοκό»! Πάει και η προπόνηση, πάει και το «ος» (έκφραση γιαπωνέζικη, υποδηλώνει σεβασμό και υποταγή στο δάσκαλο), χαλάνε όλα τα λεφτά γι' αυτό το «πράμα» και το «παραμύθι» έχει άδοξο και θλιβερό τέλος!

Για τους αγώνες;

Αυτοί που γίνονται εκτός ομοσπονδιών είναι χαμηλής ποιότητας, με «κλειστό κύκλο». Οι ίδιοι και οι ίδιοι. Μάγκες, παράνομοι, «νονοί»...δεν βλέπεις μορφωμένους ανθρώπους, άντε κανένα αστυνομικό να δεις που έχει ψύχωση με τη δουλειά του, κι έχει έρθει για να κόψει καμιά φάτσα, να δει καμιά περίεργη κίνηση για να «βγάλει» υπόθεση.

Τι αγαπάς στη ζωή σου;

Την ειλικρίνεια, το φιλότιμο-κι εγώ λέω την αλήθεια: πυροβόλησα έναν άνθρωπο...αφού το έκανα, τι να πω; Ότι δεν το έκανα εγώ; -μην με κοροϊδείτε κανείς, γιατί θα τον «καβουριάσω»...δεν το θέλω το ψέμα...Οι δύο φίλοι μου με κάρφωσαν...αυτό δεν το θέλω, δεν το ξεσηκώνω...Όλοι έχουν χάσει την εκτίμησή μου, είναι ψεύτικοι...μόνο την μητέρα μου αγαπώ, κανέναν άλλον!...

Όταν βγεις:

Το μέλλον αβέβαιο...με πολλές εκκρεμότητες...Έχω να λύσω «μερικά προβλήματα», ν' απαντήσω και να βρω την αλήθεια σε ατελείωτες ερωτήσεις, υποθέσεις και καταστάσεις που με απασχολούν από την ώρα που μπήκα στο πανεπιστήμιο»!

A.II.

Γεννήθηκα στις 9-1-1973, στην Αθήνα. Έχω μεγαλώσει στον Περισσό. Είναι μια περιοχή μικρή αλλά, νομίζω ότι έχει περισσότερους παρανόμους, όχι φτασμένους, ξέρεις, καπνίζουν τσιγάρα, παίζουν μπαριμπούτι. Οι οικογενειάρχες είναι αυτοί που παρανομούν. Παίζουν χαρτιά και βάζουν τσιλιαδόρους για να μην τους πιάσει η αστυνομία. Αυτά τα έβλεπα σαν παιδί. Έχουν μείνει εικόνες στο μυαλό μου. Με το ποδήλατό μου γύρναγα και έβλεπα την χαρτοπαιξία, καταλάβαινα πως κάτι δεν είναι νόμιμο, το κατέγραφα, μου έγινε βίωμα.

Έχω μεγαλώσει στη φτωχογειτονιά, ποτέ δεν έμενα σπίτι και οι γονείς μου δεν ήταν τόσο κοντά μου. Για' μένα οι παρέες και το παιχνίδι, ήταν η οικογένειά μου.

Βέβαια η μαμά με αγαπούσε, με καλομάθαινε και πάντα είχα ό,τι ήθελα! Δεν δούλευε, έμενε σπίτι για να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις τις οικογένειας.

Με τον πατέρα μου δεν τα πήγαινα καλά. Δυο αρχηγοί δεν χωρούν στο ίδιο σπίτι. Έχουμε τον ίδιο χαρακτήρα, τα ίδια γονίδια και πάντα ο ένας ήθελε να επιβληθεί στον άλλο. Ήμουν πιο μικρός, πιο αδύναμος και δεν γινόταν το δικό μου. Σκληρός και απλησίαστος. Ποτέ δεν με ρώτησε αν με προβληματίζει κάτι, ποτέ δεν κοίταζε την ψυχή μου. Δεν ήταν «κολλητός» φίλος μου, του είχα πει μια φορά: «Εμένα οι φίλοι μου θα με στηρίξουν, όχι εσύ», του στοίχισε αλλά αυτή ήταν η αλήθεια, όσο σκληρή κι αν ήταν. Έπαιρνα το ποδήλατο και έφευγα από το σπίτι.

Δεν ήθελα να είμαι σπίτι. Ήθελα να είμαι με τις παρέες μου να παίζω κρυφτό, κυνηγητό, να κάνουμε δικοιλίες... Την κοπανούσα και από το σχολείο για να είμαι με τους «δικούς» μου, τους φίλους.

Ο μπαμπάς από την άλλη μαρία, ήθελε να γίνω ό,τι ήταν αυτός. Μ' έπαιρνε από το σχολείο και με πήγαινε στο μηχανουργείο για να μαθαίνω τη δουλειά. Να γίνω μάστορας, για μηχανές... γυρνούσαμε σπίτι στις 9 το βράδυ για να πάω στο σχολείο το άλλο πρωί.

Στα μαθήματα δεν ήμουν καθόλου καλός... αναμενόμενο. Ότι μάθαινα από την παράδοση αλλά αυτό δεν έφτανε.

Προσπαθούσα ν' αντιδράσω σ' όλ' αυτά. Πώς; Την κοπανούσα, από τη δουλειά, απ' το σχολείο, απ' τα αγγλικά... μ' έστειλε ο μπαμπάς για μια δουλειά και γυρνούσα μετά από ώρες... και στο σχολείο, οπότε μπορούσα εφευγα. Πήγαινα στη γειτονιά και έβλεπα στα καφενεία που έπαιζαν ζάρια. Θυμάμαι, είχα μια φίλη στην ηλικία μου που τη χτυπούσε ο μπαμπάς της γιατί γύρναγε μεθυσμένος, είχε χάσει όλα τα λεφτά στα στοιχήματα και ξεσπούσε πάνω της. Τις ώρες που δούλευα στο συνεργείο, έβλεπα άτομα, όχι ποιοτικά, μηχανόβιους, αλήτες που έφερναν να φτιάξουν τη μηχανή τους. Είχα επιρροές από αυτά τα παιδιά. Οι μηχανές είναι η αδυναμία μου, ένα κομμάτι της δουλειάς του μπαμπά που μ' έχει σημαδέψει... από τον τρόπο που μιλάω, ως και κάποιες αδυναμίες μου.

Όταν δε δούλευα, κανόνιζα με την παρέα να πηγαίνουμε στην Κηφισιά και να κλέβουμε ποδήλατα από τις πυλωτές.

Στα 12 άρχισα να φλερτάρω. Γκομενίτσες, πάρτι και αρκετές πρωτοβουλίες. Ήμουν πάντα πρώτος στην παρέα, έδινα ιδέες και οδηγίες πως θα κλέψουμε. Κανείς δε με κόντραρε. Βέβαια πάντα υπήρχε ανταγωνισμός, ποιος θα κάνει τα περισσότερα, ποιος θα είναι πρώτος... όμως κανείς δε με ξεπερνούσε.

Για να είμαι πιο δυνατός και για να μπορώ να τσακώνομαι καλύτερα, στα 13 άρχισα πάλι. Ήθελα να μάθω τεχνική, για να κερδίζω πιο εύκολα, δεν με εξέφραζε όμως, σαν άθλημα και τέχνη. Έφυγα μετά από 6 μήνες, όμως έμαθα αρκετά καλά να κάνω κεφαλοκλειδώματα και φυσικά να βάζω κάτω τους αντιπάλους μου και να τους ακινητοποιώ.

Στο χρονικό διάστημα που άφησα την πάλη, άφησα και το ωδείο, όπου πήγαινα υποχρεωτικά γιατί το ήθελε η μαμά. Έκανε μαθήματα το παιδί μιας φίλης της και έπρεπε να πάω κι εγώ... ξέρεις να φανεί η ποιότητα, το και πάνω απ' όλα η ευαισθησία μου σαν παιδί. Μα εγώ ήθελα να «πλακώνομαι» με τους φίλους μου και να «κανονίζω δουλειές». Το παράτησα και μάλιστα πούλησα και την κιθάρα μου. Με τα λεφτά που πήρα, έπαιξα ηλεκτρονικά. Ξαναγύρισα στο δρόμο, στις παρέες που ήταν οικογένειά μου. Δούλευα και στο μπαμπά, έχοντας πάντα τους μηχανόβιους-αλήτες κοντά μου.

Τα πράγματα είχαν γίνει πιο σκληρά, γιατί ένωθα άντρας. Είχα «πάει» με γυναίκα κιόλας και αυτό ήταν! Πήρα το ρόλο μου πιο σοβαρά.

Οι τσακωμοί ήταν με γροθιές, με ξύλα, με σίδερα...φύγαμε από τα ποδήλατα και περάσαμε στα μαχαίρια.

Όλ' αυτά στα 14. Υπήρχε μια σειρά δραστηριοτήτων. Πηγαίναμε όλοι μαζί για να κάνουμε έρωτα με γυναίκες, όλοι μαζί για να κλέψουμε, για να τσακωθούμε με άλλες παρέες.

Φυσικά η έντονη προσωπικότητα μου ξεχώριζε κι ο ρόλος μου μετρούσε.

Μπαίναμε σιγά-σιγά στα βαθιά, οι παρέες μου ήταν επικίνδυνες.

Η μεγάλη αλλαγή στη ζωή μου, έγινε όταν ο μπαμπάς μου μ' έδωσε απ' το σπίτι, γιατί δε δούλευα, δεν ήμουν καλός μαθητής και γυρνούσα συνέχεια, ενώ αυτός ήθελε να πηγαίνω νωρίς σπίτι. Του έλεγα ψέματα ότι πάω σινεμά κι εγώ πήγαινα στη ντίσκο να χορεύω μπρέικ- ντανς και να καπνίσω. Όπως έκαναν όλα τα παιδιά της ηλικίας μου. «Γιατί ήρθες τέτοια ώρα;», «Που ήσουν;»...έφυγα κι εγώ και σταματήσαμε να τσακωνόμαστε.

Τότε γνώρισα τον Νίκο. Αυτός ήταν σε μια άλλη παρέα και βρεθήκαμε τυχαία σε μια καφετέρια στον Περίσσο.

Τον είχε διώξει και αυτόν ο πατέρας του από το σπίτι. Ο συχωρεμένος έφυγε απ' το σπίτι, γιατί ο πατέρας του τον χτυπούσε, του έκαιγε τα χέρια στο μάτι της κουζίνας και τον κακοποιούσε, βασανιστήρια πολλά...γιατί έκανε αταξίες, αν είναι δυνατόν!!! Είχαμε κοινά σημεία. Παρόλο που ήμασταν και οι δυο ισχυροί σαν προσωπικότητες, τα βρίσκαμε καλά.

Οι δυο μας πήγαμε και ζήσαμε σ' ένα χαμιόσπιτο. Ήταν και κάτι φίλοι του εκεί, πιο μεγάλοι σε ηλικία. Αυτοί ερχόντουσαν στο σπίτι για να πίνουν τσιγάρα. Εμείς μέναμε εκεί μόνιμα. Κλέβαμε από' δω, ζητούσαμε από φίλους, σιγά-σιγά φτιάξαμε το σπιτικό μας και ζούσαμε σ' αυτό.

Εκεί κανονίζαμε τις δουλειές μας. Γίναμε «ένα», αχτύπητο δίδυμο. Δεν μας μίλαγε κανείς, γιατί ήμασταν σκληροί! Είχαμε ξυρίσει τα μαλλιά μας, φορούσαμε σκουλαρίκια και στρατιωτικά ρούχα.

Κάναμε διάφορες μικροπαρανομίες για να επιβιώσουμε. Πηγαίναμε στις ντίσκο και κάναμε φασαρίες. Τσακωνόμασταν με άλλους και πάνω στο σαματά κλέβαμε μπουφάν, λεφτά, τσάντες. Έτσι περνούσε ο καιρός, όμως ήταν δύσκολο να επιβιώσουμε...περάσαμε πείνες με τον Νίκο...

Δεν αντέξαμε και γυρίσαμε σπίτι μας. Εγώ συνέχισα το σχολείο. Ο Νίκος όχι. Έβγαζα το νυχτερινό λύκειο, όμως τις ώρες που είχα χρόνο έκανα παράνομες δουλειές με τον κολλητό μου. Στο σπίτι έλεγα ένα «καλησπέρα» και ένα «καληνύχτα». Δεν είχα καμία επαφή με τους γονείς μου.

Γίναμε πρώτοι στην περιοχή. Δεν τολμούσε κανείς να μας μιλήσει. Στον κόσμο της παρανομίας είχαμε τα σκήπτρα. Για τον απλό κόσμο ήμασταν δακτυλοδεικτούμενοι, οι αλήτες που έκλεβαν μηχανάκια.

Όποιον έφερνε αντίρρηση, τον πλακώναμε στο ξύλο. Ο Νίκος ήταν πιο σκληρός. Ήθελε να τον τελειώσει τον άλλον, εγώ προσπαθούσα να τον συγκρατήσω, ήμουν πιο ήρεμος, σε αντίθεση με αυτόν που ήταν αρκετά νευρικός.

Τότε άρχισα TANG SOO DO και πυγμαχία για να είμαι πιο δυνατός και στηρίζομαι στα χέρια μου, όποτε χρειαζόταν. Ένιωσα όμορφα με τις πολεμικές τέχνες, γιατί υπήρχε εκτόνωση.

Τελειώνοντας την προπόνηση, ένιωθα πιο ήρεμος και μπορούσα να αποφασίζω με καθαρό μυαλό, ενώ ο Νίκος δεν το είχε αυτό το χάρισμα.

Ήταν ευέξαπτος και κουβαλούσε πάνω του μαχαίρια και πεταλούδες. Ποτέ δεν ήμουν σύμφωνος με αυτό, γιατί φοβόμουν μήπως μαχαιρώσει κανέναν πάνω σε καβγά. Έτσι κι έγινε! Σ' έναν τσακομιό, ο Νίκος δεν έλεγξε τα νεύρα του κι επήλθε το μοιραίο... Συμβαίνουν αυτά όταν τσακώνεσαι.

Όσο περνούσε ο καιρός γινόμασταν όλο και πιο δυνατοί, είχαμε φτιάξει μια φοβερή εικόνα για τους παρანόμους. Περναγε ο λόγος μας! Η πρόταση δεν άργησε να γίνει. Κάποιοι μπράβοι από την περιοχή μας πρότειναν να δουλέψουμε νύχτα. Έτσι κι έγινε. «Πόρτα» δεν κάσαμε. Κατευθείαν μέσα στο μαγαζί. Να το ελέγχουμε. Δεν είχαμε αναστολές και με το παραμικρό «πετάγαμε» έξω όποιον πουλούσε τσαμπουκά. Αρκετές φορές δημιουργούσαμε από μόνονι μας σκηνικό για να δείξουμε τη δύναμη και την σκληρότητα. Ήμασταν επαγγελματίες και οι μοιρασιές ήταν δίκαιες: μισά-μισά.

Κάποια στιγμή έμεινα μόνος μου γιατί ο Νίκος μπήκε φυλακή. Συνέχισα να δουλεύω νύχτα και τα μισά κέρδη τα έδινα στον κολλητό μου, που ήταν μέσα. Έτσι ήταν το σωστό.

Σαν μπράβος ήμουν δραστήριος. Κανόνιζα δουλειές, είχα αρκετά καλές δημόσιες σχέσεις. Μεγάλη μαγκιά να είσαι μπράβος στα 20. Είχαν πάρει τα μυαλά μου αέρα...ένιωθα αήττητος! Σ' αυτό συνέλαβε και το ότι «έβαζα γάντια», πράγμα που μου έδινε περισσότερη αυτοπεποίθηση και εμπιστοσύνη στις μπουνιές μου. Έκανα και κάποιους αγώνες στο kick-boxing αλλά δεν «κόλλησα» γιατί ήμουν «μπράβος», είχα άλλα ενδιαφέροντα.

Τέλος Αυγούστου, ξεκίνησε μια διαμάχη με κάτι ψευτόμαγκες από τη γειτονιά. Είχαν πάρει ναρκωτικά και δεν ήξεραν τι έλεγαν. Μου πούλησαν τσαμπουκά και έλεγαν πολλά ψέματα.

Δεν ήθελα να τους χτυπήσω, όμως έκαναν την αρχή. Με το που μου επιτέθηκαν, ήταν μεγάλη παρέα, δέκα-δεκαπέντε άτομα, έκανα πίσω κι έβγαλα το όπλο. Άρχισα να ρίχνω στο έδαφος για εκφοβισμό. Μια σφαίρα πήρε έναν απ' αυτούς «χαμηλά»...τον έστειλα νοσοκομείο! Συνειδητοποίησα τι έκανα και έβαλα το όπλο μέσα στο παντελόνι. Άρχισα νά χτυπάω με κροσέ συνεχόμενα «νταν-νταν», τους ξάπλωσα, όμως κάποιος μου έριξε με αεροβόλο και με «πήρε» στο μάγουλο...άσ' τα μάχη ολόκληρη.

Από τότε, από το 1990 και μετά δεν μου ξαναπούλησαν μαγκιά. Δεν μου «κουνιόταν» κανείς...παρόλο που έλειπε ο Νίκος, καθαρίζα μόνος μου. Περπατούσα και έτρεμαν, κανείς, κανείς δεν με κόντραρε!

Το σφαιράκι πώς το έβγαλες;

Έχω καλούς, έμπιστους φίλους και στη «δύσκολη» ήταν δίπλα μου. Όταν βγήκα ο Νίκος απ' τη φυλακή, μπήκαμε πιο δυνατά στη νύχτα. Τους είχαμε τριάντα ολους!...τόσο δυνατά παιδιά, με ψυχή... «Έπεφταν οι προτάσεις βροχή!». Έτοιμους συνεργάτες ήθελαν, μάχιμους. Δουλειές της νύχτας για μαγαζιά ήταν οι περισσότερες προτάσεις.

Ο Νίκος, αν και ήταν καλός στη δουλειά, είχε πολλές κόντρες και τσακωνόταν συχνά με άλλους. Είχε αρκετούς εχθρούς, οι οποίοι αν και τον φοβόντουσαν κάποια στιγμή του την έστησαν... Τον βρήκαμε σε κάποιο βουνό με 2 σφαίρες στο κεφάλι. Μόνος μου πια, αποφάσισα ν' αλλάξω τη ζωή μου, να φύγω απ' τη νύχτα. Ήθελα να ζήσω πιο ήσυχα, χωρίς φόβους για τη ζωή μου... προσπάθησα αρκετά για να ξεφύγω. Γύρισα στη δουλειά του μπαμπα, με τις γνωριμιές που είχε έγινε οδηγός μηχανής ταχύτητας. Σ' αυτό το σημείο έγιναν και καλύτερες οι σχέσεις μας. Τον πλησίασα πρώτος εγώ, ήθελα να γίνει αυτή η προσέγγιση. Είχα αρχίσει να ωριμάζω και να καταλαβαίνω την αξία των δικών μου. Έμεινα δίπλα του και συνεργαστήκαμε. Τα πήγα μια χαρά στα πρωταθλήματα, μάλιστα ήμουν και μέσα στους πρώτους. Έκανα και κάποια ταξίδια στο εξωτερικό για αγώνες και για να κάνω διαφημίσεις, σχετικά με μηχανές και λάστιχα.

Παράλληλα, έκανα kick-boxing, κατέβαινα σε αγώνες και δούλευα νύχτα, με τη σκέψη όμως, ότι θα έφευγα από τον κόσμο της. Όμως, δεν έγινε πραγματικότητα.

Στις διάφορες δουλειές που έκανα, πάντα υπήρχε ο φόβος του νόμιου. Έτσι, για πρώτη φορά μπήκα φυλακή το 1993 βγήκα όμως σε λίγους μήνες. Τη δεύτερη φορά, το 1994, έμεινα αρκετά. Όταν μπήκα, βρήκα πολλούς γνωστούς, οι οποίοι ήταν γνώστες πολεμικών τεχνών. Μάλιστα με έναν συγκαταρούμενο «έβαζα γάντια» για να διατηρούμε το μυαλό μας καθαρό και το σώμα μας σε καλή φυσική κατάσταση.

Όταν βγήκα, συνέχισα kick-boxing και φυσικά δεν μπορούσα ν' αφήσω τη νύχτα... φαύλος κύκλος!

Ποια η γνώμη σου για τους δασκάλους;

Ο δάσκαλος πρέπει να διδάσκει σωστά, ποιοτικά τις πολεμικές τέχνες και να μην παρασύρει τα παιδιά, τους μαθητές του.

Έχω διδάξει 2 χρόνια. Ποτέ δεν είπα: «Ξέρεις, το βράδυ, μετά την προπόνηση, έλα εκεί να πιούμε κάτι», πάντα ήμουν αφοσιωμένος και δίδασκα την πειθαρχία και την τέχνη του ΚΑΡΑΤΕ.

Αν μου ζητούσαν δουλειά ή λεφτά πάντα ήμουν θετικός. Λεφτά πάντα δίνω στα πιτσιρίκια, γιατί δεν θέλω να κλέψουν για ν' αποκτήσουν κάτι. Τους δίνω εγώ λεφτά να πάρουν ό,τι θέλουν...να μην κάνουν αυτά που έκανα εγώ...όποτε μπορώ δίνω, και σε ανθρώπους, σε οικογένειες που δεν έχουν λεφτά, πάντα και χωρίς να τους προσβάλλω, δίνω λεφτά για ν' αγοράσουν τρόφιμα. Δεν θέλω να βλέπω τη δυστυχία, τη φτώχεια δίπλα μου.

Τι αγαπάς στη ζωή σου;

Αγαπώ τους ανθρώπους που είναι ειλικρινείς και δεν ενδιαφέρονται μόνο για τον εαυτό τους. Απεχθάνομαι την αδικία και το ψέμα, το «δόσιμο». Για την αδικία μπορώ να φτάσω στ' άκρα! Έχω καταλάβει ότι η αδικία μπορεί να σου στερήσει την ελευθερία, το μέλλον σου, τα όνειρα και τα σχέδιά σου για τη ζωή.

Επίσης, αγαπώ τις πολεμικές τέχνες. Θα ήθελα να εδραιωθούν σαν τέχνη. Να διδάσκεται η ουσία τους, που είναι η ψυχική ηρεμία και ο σεβασμός. Να μην είναι επάγγελμα και οικονομική εκμετάλλευση.

Αν διδαχθούν σωστά, θα συμβάλλουν στην σωστή διάπλαση προσωπικοτήτων, χαρακτήρων γιατί έχει αρετές, μαθαίνονται μέσα απ' το μάθημα και δεν πρέπει αυτές να θυσιαστούν στο βωμό του συμφέροντος...

Δ.Γ

Γεννήθηκα στις 2 Μαρτίου του 1970 στη Γερμανία. Οι γονείς μου ζούσαν εκεί γιατί ήταν πολιτικοί πρόσφυγες, κομμουνιστές. Η μητέρα μου γεννήθηκε στην Βουλγαρία και γνώρισε τον πατέρα μου στη Γερμανία, όπου σπούδαζε οικονομικά. Ήταν κι αυτός πολιτικός πρόσφυγας. Μόλις έπεσε η χούντα, ήρθαν στην Ελλάδα και δεν ξαναέφυγαν.

Τα παιδικά σου χρόνια;

Έχω μεγαλώσει στο Μπραχάμ. Ουσιαστικά μ' έχει μεγαλώσει ο παππούς και η γιαγιά. Δεν έχω στερηθεί παιχνίδια και ό,τι τέλος πάντων θέλει ένα παιδί, όμως στερήθηκα τη στοργή και τη θαλπωρή της μάνας. Δούλευε συνέχεια, όπως και ο μπαμπάς και δεν είχε χρόνο για μένα. Έφερνε λεφτά στο σπίτι, όμως εγώ δεν ένοιωσα ποτέ τη μητρική ζεστασιά. Όταν γύρναγα από τον παιδικό σταθμό, δεν τους έβρισκα σπίτι... Αποκομμένος από την οικογένεια, μόνος! Από κάποιο σημείο και μετά άρχισαν οι τσακωμοί ανάμεσα στο ζευγάρι. Πολλοί, ατέλειωτοι τσακωμοί. Είπαν να χωρίσουν, ξέρεις... Είχε φτάσει η κατάσταση στα άκρα, στο διαζύγιο, όμως τελικά έμειναν μαζί, για χάρη μας, για μένα και την αδερφή μου και γιατί η μαμά, ήθελε να έχει και τα δυο παιδιά μαζί της, ενώ εγώ ήθελα να ζω με τον πατέρα μου.

Η μητέρα μου ήταν σκληρή, ψυχρή και ποτέ δεν μας έδειχνε την αγάπη της. Ο μπαμπάς ήταν πιο κοντά μου και γι' αυτό τον αγαπούσα περισσότερο. Μορφωμένος, καλή συμπεριφορά, όμορφο, σωστό πρότυπο για ένα παιδί, για

ένα αγόρι. Η ομιλία του καλλιεργημένη, έκανε διάλογο, ενώ η μαιά δεν μου έδινε σημασία.

Με το σχολείο; Ήσουν καλός μαθητής;

Ναι, στην παράδοση πρόσεχα, δεν χρειαζόταν να διαβάσω γιατί "τα έπαιρνα τα γράμματα" στην παράδοση. Οι παρέες μου ήταν καλές και στο δημοτικό και στο γυμνάσιο, παρ' όλο που το Μπραχάμι ήταν κακή συνοικία με πολλούς «πρέζους» -ναρκομανείς- και φημιζόνταν για τις συμμορίες ανηλίκων, τις κλεψιές και τη φτώχεια. Εμείς δεν κλεβίσαμε, δεν χτυπούσαμε άλλους, δεν αλητεύαμε. Το μόνο που μας ενδιέφερε ήταν ο αθλητισμός. Πώς θα παίξουμε ποδόσφαιρο, μπάσκετ, να κάνουμε προπόνηση. Δεν καπνίζαμε, δεν πίναμε... καλές παρέες είχα, ειλικρινά.

Πυγμαχία πώς άρχισες;

Στην τετάρτη δημοτικού, είχα μια συμπλοκή μ' έναν συμμαθητή μου για μια κοπέλα. Αυτός την πείραξε πολύ άσχημα, ενώ εγώ δεν ήθελα να συνεχίσει αυτό το σκηνικό. Τσακωθήκαμε, παίξαμε ξύλο. Σκέφτηκα ν' αρχίσω πυγμαχία για να μπορώ ν' αμύνομαι... όμως μάθαινα τένις, σπούδαζα πιάνο, μάθαινα αγγλικά, γαλλικά και ρώσικα. Μιλώ 3 γλώσσες.

Πιάνο; Πόσο καιρό;

Σπούδαζα πολλά χρόνια. Ήταν επιθυμία της μητέρας μου. Από 4 χρονών 14. Έπαιζα τένις, σπούδαζα ξένες γλώσσες και πιάνο. Μάλιστα ήμουν και πολύ καλός. Ο γυμναστής μου όμως, υποστήριξε ότι έπρεπε ν' αρχίσω πυγμαχία, επειδή ήμουν δυνατό και νευρικό παιδί. Στην αρχή την χλεύαζα, όμως όταν είδα την Ολυμπιάδα του 1988, το ξανασκέφτηκα... ήρθαν στο μυαλό μου τα λόγια του γυμναστή. Δεν ήταν αποκρουστικό, έτσι όπως τους έβλεπα να χτυπούνται. Παράτησα το πιάνο και το τένις κι άρχισα πυγμαχία. Η μητέρα μου έγινε έξαλλη! Ν' αφήσω το πιάνο και να ξεκινήσω πυγμαχία; Έχανα την αίγλη και το κοινωνικό status μου!

Πήγα, ρώτησα για σύλλογο πυγμαχίας και έγινα μέλος ενός συλλόγου κοντά στο κέντρο της Αθήνας. Εκεί γνώρισα τον προπονητή μου, τον Δ.Β. Καλός άνθρωπος και καθαρός. Δεν ήταν μπλεγμένος με νύχτα και δεν έκανε καταχρήσεις. Επαγγελματίας προπονητής, μορφωμένος και κρατούσε την ομάδα της πυγμαχίας σε υψηλό επίπεδο. Υπήρχε φοβερή πειθαρχία και όταν έβλεπε κάποιον να αυθαιρετεί ή να «πουλάει» μαγκιά, τον έδιωχνε.

Πρώτος πυγμαχικός αγώνας ήταν το 1990. Ήρθα πρώτος! Φάνηκε το ταλέντο μου. Αυτό ήταν μόνο η αρχή. Όλο επιτυχίες: Το 1992 πρώτος στο πανελλήνιο εφήβων, το 1993 πρώτος στην Β' κατηγορία ανδρών. Από αυτή την επιτυχία εισήλθα στην Γυμναστική Ακαδημία Αθηνών (Τ.Ε.Φ.Α.Α.)

Το 1994 ήρθα δεύτερος στην Ελλάδα στην Α' κατηγορία ανδρών. Το 1997 πρώτος στο κύπελλο Ακρόπολης και στους Μεσογειακούς στην Ιταλία και το 1998 πέμπτη θέση στο Πανευρωπαϊκό.

Με τη νύχτα και τις συμμορίες πώς μπλέχτηκες;

Το 1993 είχε ένα πανευρωπαϊκό πρωτάθλημα πυγμαχίας στη Θεσσαλονίκη. Η προετοιμασία ήταν σκληρή και τα είχα «δώσει» όλα! Είχα στερηθεί τα πάντα και περιμένα αυτή τη στιγμή... όμως μ' αδίκησαν! Μ' έριξαν και έστειλαν άλλον στη θέση μου να «βάλει γάντια». Εκνευρίστηκα! Είπα να παρατήσω την πυγμαχία... Τόσες θυσίες, τόσα έξοδα και αναγνώριση καμιά! Ήμουν 18 ετών και προσπαθούσα να προκριθώ κάνοντας πρωταθλητισμό και εργασία συγχρόνως! Αυτό δεν είναι θυσία; Από 13 χρόνων δούλευα στο θείο μου κι έκανα μεταφορές... μετακομίσεις για να μπορώ να έχω λεφτά, οικονομική άνεση! Πρωταθλητισμός και χειρωνακτική εργασία γίνεται; Είχα αξιοπρέπεια και ήθελα να «βαδίζω» τίμια. Και τι κατάλαβα: Το «ευχαριστώ» ήταν ότι έμενα απ' έξω από τους αγώνες! Ήταν τα πάντα για' μένα αυτή η στιγμή! Έτσι κι εγώ, αποφάσισα να αλλάξω, να βγάλω λεφτά χωρίς να κουράζομαι. Τα παιδιά τα γνώριζα από το σύλλογο. Κάναμε όλοι μαζί προπόνηση... Ήρθε λοιπόν η στιγμή που «ενώθηκα» κι εγώ μαζί τους. Μπήκα στην ομάδα... Για' μένα δεν ήταν ομάδα, ήταν οικογένεια! Ένοιωθα «δικούς» μου τα παιδιά! Ξεκίνησα να δουλεύω Παρασκευή και Σάββατο. Δεν έκατσα «πόρτα», κατευθείαν μέσα στο μαγαζί. Καθόμουν στο μπαρ, έπινα τους χυμούς μου και αν γινόταν καμμία φασαρία, σηκώνομουν κι «έπαιζα» ξύλο. Εύκολα πράγματα, εύκολα χρήματα! Έκανα πολλές γνωριμίες και οι γυναίκες «μου την έφεπταν» συνέχεια. Όμως εμένα με ενδιέφερε πώς θα πυγμαχήσω, πώς θα κατέβω σε αγώνες και πώς θα γίνω καλύτερος. Όσο πέρναγε ο καιρός, μάθαινα καλύτερα τη δουλειά της νύχτας. Δεν έπεφτε μόνο καμιά «φάπα», τσακωνόμασταν και με άλλες συμμορίες, γιατί υπήρχε διαφωνία στη «μοιρασιά της πίτας». Ποιος θα έχει αυτό το μαγαζί; , αυτή την περιοχή; , γιατί αυτοί κι όχι εμείς; Στην αρχή ήταν μια ομάδα και μετά έγιναν τρεις. Αρχισαν οι διχόνοιες, οι απειλές, οι τσακωμοί και οι συμπλοκές μεταξύ των συμμοριών.

Ξέρεις εκεί δεν έπεφταν «φάπες» αλλά πιστολιές και χειροβομβίδες... γιατί υπήρχαν διαφορές για τη μοιρασιά... Εκεί κατάλαβα ότι «παίζω» εγώ το τομάρι μου για 15 χιλιάρικά και άλλος παίρνει τα χοντρά λεφτά...για ποια «οικογένεια» και συνεργασία μιλούσαμε; Εγώ πίστευα ότι ήμασταν «ένα», «μια γροθιά», όμως ο καθένας κοίταγε την πάρτη του!...καταλήγεις να εμπιστεύεσαι μόνο το όπλο σου, το τραβάς για να επιζήσεις, για να μην σε φάνε...Έτσι έγινε η συμπλοκή το 1996 και μπήκα μέσα για 6 μήνες. Πήρα εγγύηση και βγήκα. Είχα αλλάξει κάθε άποψη περί ομάδας και νύχτας...Είπα πως δεν θα ξανά ασχοληθώ με τη νύχτα και ό,τι την περιβάλλει! Έτσι κι έγινε. Ασχολήθηκα καθαρά με την πυγμαχία και το πανεπιστήμιο. Το αποτέλεσμα

ήταν να έρθω πρώτος στα 81 κιλά, στους Μεσογειακούς αγώνες. Άρχισα να παίρνω λεφτά, 250.000δρχ από την πυγμαχία. Καλά λεφτά έβγαζα. Έπαιρνα λεφτά και από τους επαγγελματικούς αγώνες και τα prime που έκανα στο εξωτερικό. Ήταν ό,τι ήθελα... Κάθε επιθυμία μου είχε γίνει πραγματικότητα. Όμως η τύχη θέλησε να με εγκαταλείψει... Είχα ένα ατύχημα το 1999 με τη μηχανή. Έχασα τα πάντα!... δεν μπορούσα να «βάζω γάντια» κατ' επέκταση δεν μπορούσα να βγάζω λεφτά. Το ξεπέρασα όμως, και επανήλθα. Προπόνηση, γάντια για το Πανευρωπαϊκό του 2000. Φαντάσου... έστειλαν άλλον... εκεί ένοιωσα την αδικία σε όλο της το μεγαλείο! Παραιτήθηκα από αθλητής και είπα ότι δεν θα αγωνιστώ ξανά. Πέρασα κρίση αξιών... και είχα κακή ψυχολογία. Χτύπησε το τηλέφωνο και μου λέει ένας τύπος από τα παλιά, από τη νύχτα: «Είσαι για μια καλή δουλειά; Πολλά λεφτά! Δεν έχει σχέση με νύχτα... με τράπεζα». Δεν το σκέφτηκα πολύ! Το «ναι» ήταν η αντίδραση για όλα όσα με είχαν «ρίξει», με είχαν αδικήσει και... να' μια δίπλα σου...

Η γνώμη σου για τις πολεμικές τέχνες: Είναι τρόπος ζωής ή μορφή βίας;

Τείνει να εκλείψει η πραγματική υπόστασή τους. Όντως είναι τρόπος ζωής, όμως κανείς δεν πειθαρχεί στον εαυτό του, κανείς δεν σέβεται κανέναν κι όλοι μαθαίνουν πολεμικές τέχνες για να χτυπάνε τον κόσμο, να επιβάλλονται στους συμμαθητές, στους φίλους και για να μπαίνουν πιο εύκολα «πόρτα». Τα περισσότερα παιδιά της νύχτας από εκεί ξεκινάνε. Από τις πολεμικές τέχνες, την πόρτα και μετά «χάνονται στα άδυτα της νύχτας!». Η δουλειά της «πόρτας» έχει πολλά λεφτά, αρκετή «μαγκιά»-χτυπούν εύκολα κόσμο κι αυτό το θεωρούν μεγάλη μαγκιά. Γουστάρουν να χτυπούν τον κόσμο, πολλές γκόμενες και αρκετή κόκα! Αποκτούν δύναμη, ο λόγος τους αρχίζει να μετράει... τους έχουν ανάγκη για να περάσουν στο μαγαζί, να «κλείσουν» τραπέζι, έχουν δύναμη σε ό,τι λάμπει στο σκοτάδι: Όπλα, προστασία, κόκα!!! Γυναίκες όμορφες! Τα βλέπουν στην ταινία «νονός» και για φαντάσου... γίνεται πραγματικότητα! Ό,τι βλέπουν στην τηλεόραση. Γίνονται «νονοί», πρωταγωνιστές, όχι όμως στην τηλεόραση, αλλά στη ζωή.

Για το δάσκαλο των πολεμικών τεχνών;

Είναι «το κλειδί», το «πέρασμα» για την είσοδό σου στη νύχτα. «Έχω ένα καλό μαθητή για πόρτα». Εκεί τελειώνουν όλα! Νοιώθεις και υποχρέωση, επειδή ο δάσκαλός σου σε βοήθησε και βγάζεις λεφτά! Και τι δουλειά: Εξουσία, λεφτά, γυναίκες... πιστεύεις ότι θα κατακτήσεις τον κόσμο με τις γροθιές και το όπλο σου. Το όπλο είναι η προέκταση της γροθιάς σου. Φαντάζεσαι ότι θα έχεις δύναμη, θα χτυπάς για να λύσεις τις διαφορές σου. Κάποια στιγμή επιδιώκεις να γίνεις αρχηγός για να είναι όλα στα πόδια σου, όπως ακριβώς στην ταινία «νονός».

Τα παιδιά της νύχτας είναι καλοί χαρακτήρες;

Είναι καλά παιδιά, όμως μπλέκουν... Όποιος και να είναι, άμα μπλέξει με συμμορίες δε μένει αλώβητος. Κακοί χαρακτήρες και επιθετικοί γίνονται από την κόκα. Για να πουλήσεις προστασία και να τραβήξεις όπλο, πρέπει να είσαι επιθετικός, βίαιος κι αυτό το πετυχαίνεις με την κόκα. «Μυτιάζουν» και μετά βγαίνουν για δουλειά. Όμως όταν παίρνεις κόκα τα θες όλα δικά σου: λεφτά, μαγαζιά, γυναίκες, όπλα, κόκα. Δεν είσαι δίκαιος και δεν έχεις καθαρό μυαλό και κρίση. Παίρνεις τα μαγαζιά του άλλου με τη βία, με τον τσαμπουκά κι εκεί αρχίζουν οι τσακωμοί, οι διχόνοιες με τις άλλες συμμορίες. Εκεί έρχεται και το τέλος! Σκοτώνει ο ένας τον άλλο, «καρφώνει» ο συνεργάτης, ο αδερφός τον άλλο και πέφτουν τα κάστρα σου!... χάνεται το παραμύθι και τρως τα μούτρα σου στην ψυχρή και σκληρή πραγματικότητα: Τη φυλακή!... αν είσαι τυχερός. Αν όχι, οι σφαίρες σου δίνουν το διαβατήριο για τον άλλο κόσμο.

B.H:

Γεννήθηκα στον Πειραιά το 1960. Γέννημα θρέμα Πειραιώτης και φανατικός με την περιοχή. Η οικογένεια μου με άλλα τέσσερα αγόρια και ένα κορίτσι... ξέρεις, εμείς οι Μανιάτες, τα κορίτσια δεν τα θεωρούμε παιδιά, έτσι έλεγε ο πατέρας, αυτός δούλευε στο λιμάνι, δεν ήταν μορφωμένος, προσπαθούσε να μας ταισεί δουλεύοντας Σα το σκυλί. Η μαμά στο σπίτι για να μας προσέχει και να κάνει τις γυναικοδουλειές.

Δεν υπήρχαν λεφτά και ο πατέρας τα έβγαζε δύσκολα πέρα, η μαμά είναι σκληρή και δεν έδειχνε ούτε κουβέντιαζε τα προβλήματα που είχαν. Δεν μπορώ να πω πως έχω νιώσει τη ζεστασιά και την αγάπη της. Ήταν αδιάφορη και ποτέ δεν έδειχνε τα αισθήματα της απέναντι μας... μια αγκαλιά, ένα χάδι, τώρα που τα κουβεντιάσουμε... ποτέ, ίσως γιαυτό και γω να είμαι έτσι αδιάφορος για τους άλλους.

Με το σχολείο δεν τα πήγα ποτέ καλά, όπως και τα υπόλοιπα παιδιά, κανεις δεν έμαθε γράμματα, σιγά τι να τα κάνουμε; αφού μετά κάναμε "μπίσνες" οικογενειακώς, τι να τα κάνουμε τα βιβλία; άσε που δεν πατάγαμε, έπεφτε ξύλο αν ήσουν αδιάβαστος και άτακτος. Εγώ ή θα έκανα απουσίες ή θα ήμουν στο γραφείο για καμία αποβολή επειδης έκλεψα ή έδειρα κανέναν. Αν και ήμουν το Χριστουγεννιάτικο δώρο για τους γονείς μου, δεν τα έκανα και τόσο καλά ώστε να είναι περήφανοι. Όχι ότι τα άλλα παιδιά είναι καλύτερα από μένα, όμως δεν ξέρω τι λένε αυτοί για τον εαυτό τους.

Έπεφτε πολύ ξύλο, έτσι αποφάσησα και γω να μάθω κάποια πολεμική τέχνη για να βαράω καλύτερα και για να τρώω όσο το δυνατόν λιγότερες ως και καθόλου. Το ίδιο έκανα και τα άλλα δύο αδέρφια. Πήγα λίγο στο Καράτε, αλλά πολύ φιλοσοφία βρε παιδάκι μου, βαριώμουν υπερβολικά και εκνευριζόμουν με την τόση πειθαρχία και αγάπη. Εγώ ήθελα ένταση, πάθος, ξύλο, να δειρώ κάποιον, να βάλω γάντια και να βλέπω αίματα.

Έτσι, πήγα πυγμαχία, φυσικά στον Θρύλο, πορωμένος με την ομάδα, σκοτώνω άνθρωπο για τον Θρύλο, θρησκεία...ήταν αυτό που ήθελα, ένιωθα τόσο σπουδαία όταν άπλωνα τα χέρια μου και χτυπούσα, ανέβαινα σκάλες και γινόμουν αντράκι. Φυσικά αυτό το κουβαλούσα και στο σχολείο, με το παραμικρό χτυπούσα όποιον μου την “έσπαγε” και φυσικά ήμουν και εντάξει για την αλητοπαρέα, αν δεν ήξερες Καράτε και βαράτε δεν έμπαινες στην παρέα και έβγαίνες τσάρκα για να ρίξεις ξύλο σε άλλους, εντός και εκτός σχολείου και γειτονιάς. Ποιο σχολείο και αηδίες: ένα τεχνική σχολή και αυτή για να μπορώ να λύνω και να δένω πιο εύκολα τα μηχανάκια που κλέβαμε; πως; έτσι έκανα υπομονή και άκουγα τον κάθε ξενέρωτο καθηγητή.

Όταν ήμουν 15 πέθανε ο μπαμπάς. Είχα περισσότερη ελευθερία και δεν μου μίλαγε κανείς τι ώρα ήρθα και γιατί άργησα, ο μπαμπάς με ζάλιζε και πάντα τσακωνόμασταν γιατί δεν διάβαζα, γιατί ήμουν όλο έξω με τους κολλητούς και έκανα αλητείες, κάπνιζα και καβαλούσα ξένα μηχανάκια, ντάξει...τι ήθελε να κάνω; να παίζω πάνο; έτσι που λές, χωρίς μπαμπα ήταν πιο άνετα τα πράγματα...το γυρίσαμε στη νύχτα...χωρίς δεύτερη σκέψη, οι φίλοι και τα δύο από τα πέντε αδέρφια. Μια ομάδα, δεμένοι και πολύ σκληροί. Οποιος μας πούλαγε τσαμπουκά, του πουλούσαμε ξύλο και “κροσέ” και φυσικά βγάλαμε εύκολα λεφτά...όλοι πυγμάχοι και Καρατερίστες, βγαίναμε βόλτα στα μαγαζιά και προσφέραμε την προστασία μας, θέλοντας και μη...έτσι ξεκινήσαμε, μας πήγαινε γιατί είχαμε όλοι το ίδιο κόψιμο: του πολεμιστή...άλλος κικ μποξέρ, άλλος με γυμναστήριο, φουσκωτός και καρατερίστας, εγώ πυγμάχος με διεθνή καριέρα..βέβαια ήμουν εθνική ομάδα και τα ταξίδια που κάναμε ήταν φανταστικά...Ιταλία, Ρουμανία, που να θυμάμαι; μέχρι και Κούβα έχω πάει για να παίξω, εκεί να δεις ξύλο...με λεφτά βέβαια, γυναίκες όσες ήθελα και πολλά ναρκωτικά, ειδικά κόκα...

Αχ...έτσι άρχισα να χάνω το παιχνίδι και έγινα ναρκομανής...δεν βλέπεις πώς κατάντησα; και να φανταστείς ότι ήμουν ο φόβος και ο τρόμος και στη νύχτα και πάνω στο ρινγκ...τι σου έλεγα; α..ναι...που λες, άρχισα τις νυχτοδουλειές με μεγάλη επιτυχία, μυτιάζαμε και μετά βγαίναμε φορτωμένοι με καλά σιδερικά και κάναμε αυτά που πρέπει να κάνουν οι σκληροί άντρες, οι Μανιάτες. Για βάλε, από τα 16 και είμαι 39, τόσα χρόνια αυτή τη δουλειά, βέβαια μπαινωβγαίνω στις φυλακές όπως και οι άλλοι, όμως αυτό είναι αναγκαίο κακό, άσε που γίνεσαι και πιο μάγκας, με μεγαλύτερη πείρα και γνωριμίες με διάφορους..κατακάθια βέβαια, αλλά χρήσιμοι ως ένα σημείο για να κάνεις τις βρώμικες δουλειές, μετά άμα δεν τον χειάζεσαι ή σου βρωμάει ότι είναι “ρουφ” τον βγάζεις από τη μέση, φιλικά πάντα.

Τι δουλειές:

Αφου όλοι σου λένε τα ίδια, δεν βαρέθηκες να γράφεις τα ίδια; τι δουλειές; να κανένα μαγαζί με γκόμενες, στριπ-τις, μπουρδέλλα, ξέρεις εσείς οι γυναίκες αφήνετε λεφτά...σωματεμπόριο εντός και εκτός Αττικής..

Δηλαδή:

Γκόμενες για κυρίους εκτός Αθηνών, τι δηλαδή; όλα αυτά πάνε μαζί: γυναίκες, κόκα και όπλα...ό,τι θες διαθέτει το μαγαζί..από γνωριμίες άλλο τίποτα. Εγω έβγαινα και συχνά και όπως καταλαβαίνεις έχω "φίλους" και από Ιταλία και από Κούβα και από Ρωσία...κατάλαβες;παρανομία με λίγα, αλλά πολλά λεφτά, αξίζει τον κόπο που ρισκάρεις το τομάρι σου. Άσε που όπου και να πηγαίναμε ήταν οι πόρτες ανοιχτές, πρώτο τραπέζι, τα καλύτερα ποτά, την καλύτερη κόκα και τις πιο όμορφες πουτάνες, στα πόδια μας ,πριν τις βάλουμε στη δουλειά...ναι τις δοκιμάσαμε να δούμε αν αξίζουν τα λεφτά τους ή πήραμε σκάρτο πράμα; τι κοιτάς;καλά που ζεις; σήμερα αυτά είναι που αξίζουν...τι; αυτά που κάνεις εσυ; ξενέρωτα πράγματα...ενώ οι γκόμενες, το ξύλο που πέφτει...ε..τις ρίχνουμε και καμία, εσείς οι γυναίκες θέλετε το ξύλο σας..θυμάμαι μια φορά μια πήγε νοσοκομείο, βλέπεις ο άλλος νόμιζε πως είχε αντίπαλο απέναντι του όχι γυναίκα, όμως και αυτή γούσταρε τους φουσκωτούς κ ια ήθελε κοκό και κλαμπάκια.

Έτσι είναι, εκεί γίνονται όλα τα παιχνίδια, όμως πάντα υπάρχουν οι αντίπαλοι που θέλουν να σου πάρουν τα μαγαζιά, να σε μπιστολίσουν πισωπλάτα και να γίνουν αυτοί "ντον"...και οι μπάτσοι; αυτούς πού τους πας; και δεν μπορείς να τους καταλάβεις κάποιες φορές, άλλες φορές πάλι κάνουν "μπαμ"...όμως τελικά βρίσκονται από πάνω γιατί πάντα υπάρχουν καρφιά που θέλουν να σε δουν στη φυλακή, όμως αυτό δεν αλλάζει τις δουλειές μας.

Άλλη καλή φάση είναι να εκβιάζεις, να σπας και τίποτα για να πάρεις λεφτά που χρωστάνε σε άλλους..ή σου λένε ρε παιδί μου:" πόσα θες για να πας να σπάσεις στο ξύλο τον τάδε;" τι με νοίζει εμένα ποιος είναι αυτός ; με νοιάζει πως θα πάρω λεφτά και θα κάνω και την προπονησούλα μου...και φυσικά τα τρελλά λεφτά τα βγάσαμε από την κόκα, αχ, αυτό το θεικό ποτό τρελλένει τους πάντες, όμως ομολογώ πως αυτό με κατέστρεψε, δεν ήξερα τι έκανα, είχα παραισθήσεις και νόμιζα ότι με τσιμπάνε φίδια, φοβερς, εφιαλτικά πράγματα που στο τέλος σε κάνουν κουρέλι, όπως είμαι εγω τώρα και φαντάσου ότι ήμουν πρωταθλητής, στα 63 κιλά, πολύ γήγορος..και τώρα σέρνομαι, εκτός του ότι γυρνάω από φυλακή σε φυλακή.

Όμως η ζωή μου είναι τόσο έντονη και τραβηγμένη..με μπιστολιές, ξέρεις εμεις τσακωνόμαστε έτσι γιατί παίζουν πολλά και χοντρά λεφτα και αξίζει να σκοτώσεις κάποιο άλλο ρεμάλι, ένας λιγότερος και τι έγινε; όμως για σκέψου..αν φύγει από τη μέση; πιο πολλά λεφτά, περισσότερη δύναμη και

όλα στα πόδια σου..γυναίκες με το τσουβάλι, όσες και όπως τις θες, αχ αυτές οι γυναίκες, πάντα ήθελα να δείχνω δυνατός και να δέρνω κόσμο μπροστά σε γκόμενες γιατί έτσι με γούσταραν πιο πολύ και ζητούσαν να τις προστατεύω με τα δυνατά μπράτσα μου, τις έκανα ό,τι ήθελα γιατί ήξεραν πόος είναι ο αφέντης και ο άντρας.

Μια φορά είχαμε πάει σε ένα γνωστό κλάμπ κάτω στον Πειραιά, μεγάλη παρέα, αφού είχαμε κάνει προπόνηση, είχαμε πιεί αλλού το πρώτο ποτό, περάσαμε καιμια βόλτα για να δούμε πώς πήγαινε η δουλειά.

. Στην παρέα ήρθε μια κοπέλα ,πιτσιρίκα, γύρω στα 20, ήταν η φίλη ενός από την παρέα, όχι γκόμενα, σε κάποιους από την ομάδα τους γυάλισε, ήθελαν αν την πάρουν, να πάει μαζί τους και μετά να της σκάσουν το παραμύθι του έρωτα και μετά για δουλειά, ή σε σπίτι ή σε ροζ τηλέφωνα ή εκτος Ελλάδος αν ήταν ξέμπαρκε και χωρίς μελάδες από γονείς και έτσι...της έριξε ένας στο ποτό κάτι...σε λίγο άρχισε να ζαλίζεται και να κάνει λες και ήταν πάνω σε καράβι με εννιά μποφόρ...δεν μπορούσε να σταθει, έκανε να σηκωθεί μάταια, ξανάπεσε ...όλοι περίμεναν το “νοκ-άουτ”...όμως σηκώθηκε και με βήμα μεθυσμένου, πήγε στην τουαλέτα, δεν ξαναβγήκε...όταν ήρθε ο φίλος της, άρχισε να την ψάχνει...αυτός δεν ήξερε, απλά πιστεύαμε πως θα ξεχνιώταν με τους διάφορους που μιλούσε και θα κάναμε έτσι τη δουλειά μας...

όμως λάθος, αυτός “τα πήρε” και άρχισε να την ψάχνει...ήταν Καράτε –μπόι, δυνατός και μάχημος, έπαιζε ξύλο και σε πληροφορώ πολλοί από την παρέα τον φοβόντουσαν...πήγε στην τουαλέτα, άργησε να βγει...τότε ένας –ένας άρχιζε να φεύγει, πριν βγει αυτός έξω...βγήκε σέρνοντας την πιτσιρίκα...φύγανε, μα ήξερετί είχε γίνει...την άλλη μέρα αυτός που το έκανε-φυσικά κανείς δεν είπε πως όλοι την “θέλαμε” δικιά μας- το πλήρωσε με πολλά μπουκέτα στη μούρη και έχασε και τη φήμη του σαν μπράβος και πολεμιστής, ξεφτίλα δηλαδή...αυτός που έσωσε την κοπέλα μετά από χρόνια έγινε τρανός στη νύχτα και μετά, όπως πάντα, τον φάγανε, του ρίξανε πισώπλατα...τέλος και γι’ αυτόν, είχε κάνει όμως μια καλή πράξη στη ζωή του..ποιος ξέρει αν ήταν και η μόνη...

Εσύ; έχεις ρίξει σε άνθρωπο;

Όλοι το κάνουν, γουστάρουμε γιατί αλλιώς δεν θα είμασταν μαχητές, θα είμασταν γκόμενες , αυτά είναι μέσα στο πρόγραμμα στο είπα και πριν, αυτή είναι η ζωή μας; γάντια, κλωτσιές, τσακωμοι, κόκα και μπιστολιές...άλλος δεν στα έχει πει; τι κοιτας; α..τώρα που ερχόμουν, ήθελα να κάνω ένα τηλεφώνημα, του λέω :“φίλε ; φύγε από το καρτοτηλέφωνο , γουστάρω να τηλεφωνήσω.” δεν μου έδωσε σημασία...ποιόν; εμένα που με τρέμει όλος ο Πειραιάς..του γυρνάω και γω ένα “κροσέ” και έτσι πήρα τηλέφωνο...μα τον πούστη..μου την έσπασε...καλά θα μάθει με ποιόν έχει να κάνει.

Τι πιστεύεις για τις πολεμικές τέχνες;

Κοίτα, πρέπει να είναι τρόπος ζωής, γιατί και γω έτσι είχα ακούσει από τον δάσκαλο μου, όμως κανείς δεν το κάνει..αυτά μόνο στις ταινίες τα βλέπεις να τα κάνει ο Μπρους-Λη, υποκλήσεις, δεν μιλάγε και καλά όταν τον βρίζανε, χτυπούσε για υπερασπιστεί τους αδύναμους...τι είναι αυτά; όποιος είναι αδύναμος τρώει σφαίρες και χώμα...ναι. Δε λέω, στην Ελλάδα το Καράτε έγινε γνωστό από αυτόν, όμως εγώ πιστεύω πως άνετα τον έσπαγα στο ξύλο και ότι είμαι καλύτερος...αυτός ήταν μόνο στην τηλεόραση, ενώ η δική μου ζωή κάνει για ταινία, γιατί αυτά που σου λέω μόνο σε ταινίες θα τα δεις και όμως είναι η ζωή αυτών που κάνουν το λάθος να παθιαστούν από τις μπουνιές...αυτή είναι η αλήθεια, πως όλα καλά στη θεωρία και "ος" και άλλα τέτοια, αλλάαα...το βράδυ δέρνουμε τον μαγαζάτορα γιατί δεν μας δίνει το νυχτοκάματο ή του ανατινάζουμε το μαγσζί ή το αμάξι...ή κάνουμε καμιά ληστεία με κουκούλες για να μην δουν το δάσκαλο του Καράτε ή του άλλης τέχνης...και φυσικά την άλλη μέρα ξανακάνουμε "ος", διδάσκουμε σε παιδιά, ε..βγάζουμε και κανένα για "πόρτα" και μπραβιλίκι..κατά τα άλλα όμως διδάσκουμε πολεμικές τέχνες...αυτά να γράψεις..έτσι κοροιδεύουν τον κόσμο, βέβαια όχι όλοι...από τους δέκα οι εννιά... αν σου πω και άλλα δεν θα υπάρχουν σχολές.

Όλοι είναι μπράβοι, ψηλο, εως και χοντρό, ως και εγκληματίες όπως εγω και άλλοι εδώ μέσα, όμως όλοι έχουμε παρασύρει παιδιά, έχουμε καταστρέψει κοπέλες και έχουμε κάνει μανούλες να κλαίνε πάνω από φέρετρα, μαυροφορεμένες. Αυτοί είμαστε και να ξέρεις ότι γουστάρουμε να τα κάνουμε αυτά γιατί έτσι έχουμε μεγαλώσει μες τη βρωμιά και την πουστιά, δεν ξέρω αν έχω ευαισθησίες, δεν ξέρω αν με νιάζει για την ίδια μου τη μάνα, ξέρω όμως πως το να κάνω κάτι σε κάποιον που πρέπει να φύγει από τη μέση με τον έναν ή τον άλλο τρόπο θα το κάνω, γιατί το χρήμα και η εξουσία είναι ηδονή...νομίζεις ότι δεν θέλουμε να κάνουμε αυτά που κάνουμε; στην αρχή στεναχωριόμαστε λίγο, πίνουμε κανένα τσιγάρο για να χαλαρώσουμε, πίνουμε κανένα μπουκάλι ούισκι, κόκα και όλα είναι τέλεια, ξεχνάμε και τον φόνο και χαιρόμαστε που γίναμε λίγα εκατομμύρια πιο πλούσιοι...αγοράσουμε έτσι περισσότερη κόκα. Μετά μας λείπει η δράση και δεν μπορούμε χωρίς να δείρουμε κανέναν ή να «μπιστολίσουμε» κάποιον δικό μας που γίνεται απειλή, ή κάποιον που ανήκει σε άλλη συμμορία και πρέπει να φύγει από τη μέση επειδής μίλησε στους μπάτσους ή επειδής έχει πάρει τα ινία και κάνει πιο πολλά από αυτά που πρέπει...ξέρεις, περισσότερα μαγαζιά, γυναίκες, τέτοια πράματα .

Όλα αυτά ξεκινάνε μόλις γραφτείς σε ένα σύλλογο πολεμικών τεχνών. Αυτή είναι η αλήθεια, τι να πούμε για τις "τέχνες; αφού ο δάσκαλος είναι αυτός που βγαίνει τσάρκα με τους μαθητές για μαγκιά και για να τους μάθει τη δουλειά, να φαίνονται αυτοί και αυτός να είναι πίσω από τα πράματα, έτσι

μια στραβή να γίνει να πάει μέσα κανένας πιτσιρίκος και όχι αυτός, ξέρεις όταν έρθει η ώρα και σε στριμώξει η αστυνομία πρέπει να «δώσεις» κάποιον και αυτός θα είναι κάποιος νέος, κάποιος που έχει ηγύχωση με τον δάσκαλο, τον πιστεύει, τον έχει για θεό του και για κείνον δίνει και τη ζωή του.

Όταν μπει στη φυλακή καταλαβαίνει πόσο μαλάκας είναι και το μόνο που θέλει είναι να εκδικηθεί το δάσκαλο του και αυτούς που τον «έδωσαν», έτσι συνεχίζεται η ιστορία.. και να 'μαστε όλοι μια «παρέα», και κάνουμε διάφορα στους άλλους που είναι στο δίπλα κελί και να οι απειλές και να τα καρφώματα ,μέχρι να μας σκοτώσει και μας κάποιος και να τελειώνει η ιστορία. Δική μου άποψη είναι πως οι πολεμικές τέχνες βγάζουν μπράβους και εκβιαστές και φυσικά αυτό θα το είδες και εδώ μέσα και σίγουρα και έξω, μιας και κάνεις χρόνια Καράτε.

Τι πρωτίνεις για τη σωστή διδασκαλία;

Τίποτα.. να μην ασχολείται ο κόσμος με τις πολεμικές τέχνες, αυτό είναι το πιο σωστό, γιατί δεν γίνονται καλά τα πράγματα, αν θέλει κανείς να μάθει, να πάει στους Σαολίν, στους μοναχούς κάτω εκεί στην Κίνα για να μάθει πραγματικά και όχι για ξύλο, όπως κάνουν και εδώ και στην Αμερική και αυτά στα λειι άνθρωπος που έχει γυρίσει όλο τον κόσμο για τις πολεμικές τέχνες και έχει δώσει τη ζωή του γι' αυτές και να το αποτέλεσμα, το βλέπεις, κατάντια , μακάρι να είχα μυαλό να μην άρχιζα !

X.M

Γεννήθηκα και μεγάλωσα στον Πειραιά, το 1964, στις 20 Ιανουαρίου. Δεν θέλω να σου μιλήσω για τα παιδικά μου χρόνια γιατί δεν νιώθω καθόλου καλά, φτώχεια και δυστυχία, δεν θυμάμαι κάτι που να με είχε κάνει χαρούμενο ή κάποιο δώρο που να μου έδωσαν οι δικοί μου και να χάρηκα που το είχα. Πάντα ζήλευα αυτά που είχαν οι φίλοι μου και γω δεν είχα, βέβαια σε μια τέτοια φτωχή γειτονιά κανείς δεν είχε τίποτα, αλλά εμείς ήμασταν οι πιο φτωχοί από τους φτωχούς. Δεν ξέρω τι ήταν όμορφο από τη ζωή μου, τίποτα δεν με έκανε χαρούμενο και πάνω από όλα με μελαγχολούσε οι οικογένεια μου, όλα λάθος, τι κάνουν παιδιά αν δεν μπορούν να τα μεγαλώσουν; τώρα να μου πεις και γω γιατί έκανα; εμένα με ακούν και με βλέπουν στις ειδήσεις...άστα να πάνε.

Που λες δεν ξέρω να σου πω κάτι σπουδαίο. Σχολείο δεν πήγα, μέχρι το δημοτικό και αυτό με το ζόρι γιατί μου τις “έβρεχε” η μαμά. Βέβαια από πολύ

νωρίς τους έγραψα τους δικούς μου και ξαμωλήθηκα στις αλάνες και στις γειτονιές. Να κάνουμε κανένα τσιγαριλίκι, να κλέψουμε τίποτα, να πάρουμε κανένα πορτοφόλι, να κλέψουμε κανένα ποδήλατο, τέτοια πράγματα με ενδιέφεραν. Από μικρός ήμουν μπασμένος στα κόλπα, δεν θα γινόμουν τίποτα διαφορετικό από αυτό που έγινα, γιατί είναι τρόπος ζωής για μένα η παρανομία και ζω για τέτοια.

Έτσι έχω μάθει από τους φίλους . μεγαλύτερους από μένα, ήταν τα πάντα για μένα . γονείς δεν έβλεπα μα και δεν υπολόγιζα, φίλους όμως ναι τους υπολόγιζα και έκανα πολλά για πάρτη τους , καλά και κακά , προκειμένου να τους βγάλω από τη δύσκολη και να είμαι εντάξει απέναντι στους όρκους της φιλίας και τους άγραφους νόμους.

. Ποτέ δεν είπα κάτι και δεν κράτησα το λόγο μου..μου τη σπάει αυτό μα και γιάυτο είμαι εδώ τώρα και για πάντα ή μαλλον για αρκετά χρόνια . Που λες, γυρνούσαμε με τους κολλητούς και κάναμε όλες τις δουλειές και σε γυναίκες από πολύ μικρός, από τότε κατάλαβα πως αφήνει χρήμα το “πράμα” της γυναίκας...μόνον για τέτοια είσαστε εσείς, αυτή είναι η δουλειά σας και μιας είναι να σας “προστατεύουμε” και να παίρνουμε τα λεφτά. Είναι τόσο απλά τα πράγματα και η ζωή, καλά αυτή αξίζει όσο μια σφαίρα. Αυτό το έχω ζήσει ατελείωτες φορές. Ξέρεις πολύ γρήγορα μπήκα σε ομάδα και δούλεψα αρκετά και ήμουν πολύ καλός σε ό,τι έκανα. Έμαθα τα πάντα για τη νύχτα και τους ανθρώπους της. Συγχρόνως έκανα και πάλι, από μικρός γιατί ήθελα να ξεπεράσω κάτι δικά μου, ξέρεις επειδή είμαι πολύ κοντός με κοροϊδευαν και δεν το γούσταρα καθόλου αυτό . Είπα και γω θα μάθω μια πολεμική τέχνη για να φτιάξω κορμί και για να μην μου κολλάνε.

Πήγα σε διάφορα, όμως μου τέριασε καλύτερα η πάλη, δεν ξέρω...αυτό το “σε σφίγγω” μέχρι να σε λιώσω, το γουστάρω. Που λες, όταν μπήκα για τα καλά στη νύχτα , ήμουν ήδη φουσκωτός , μάχημος και έπαιζα ξύλο πολύ εύκολα και μπιστολιές επίσης . Δεν μου έλειπε τίποτα και μου πήγαινε τόσο αυτή η δουλειά όπως και άλλες οι οποίες έχουν άμεση επαφή με τη νύχτα και τα κυκλώματα της. Εύκολα λεφτά και όλοι σε φοβούνται, ενώ αν μάθαινα γράμματα τι θα γινόμουν; ενώ τώρα και όνομα έχω κάνει στη νύχτα και όλοι με φοβούνται . Έχεις δίπλα σου έναν από τους πιο μεγάλους μπράβους και παλαιστή.

Που λες...τι σου έλεγα...α, ναι. Άρχια να ανεβαίνω που λες και να παίρνω υποθέσεις σκληρές με πολύ ξύλο και αρκετά κλωτσίδια..είδες κάτι ήξερα που ήθελα να μάθω να παλεύω και να χτυπάω, δεν πήγαν χαμένες ούτε οι ώρες ούτε τα λεφτά που ξόδεψα..έκανα απόσβεση με τις δουλειές που έκανα τα βράδια..χα, χα..που λες...ναι..έκανα όνομα στη νύχτα και σε κάποια φάση έκανα τη δική μου ομάδα, δυνατή με καλά παιδιά, Καρατέκα ο ένα με σχολή στον Πειραιά, κικ μποξερς, πυγμάχους και Αλβανους πυγμάχους και κικ μποξερς που ήταν έτοιμοι να κάνουν τις βαριές δουλειές με λίγα λεφτά . Ξέρεις αν θες να βρεις καλά “χέρια” πηγαίνεις σε ένα γυμναστήριο, κάθεται μια-δυο μέρες και παίρνεις τους καλύτερους μαχητές για την ομάδα, φυσικά

τους δίνεις λεφτά , δύναμη, κανένα “εννιάρι”, γυναίκες από το στριπτιζάδικο και αυτό ήταν..γίνονται φανατικοί και γουστάρουν να δουλεύουν νύχτα. Το μόνο που κάνουν είναι προπόνηση και δουλειά ,που όμως στην πορεία γίνεται σκληρή και τις περισσότερες φορές τους στοιχίζει ή τη ζωή ή την ελευθερία τους. Όλες οι δουλειές περνάνε από τα χέρια μας: μαγαζιά, γυναίκες σε στριπτιζάδικα, ναρκωτικά και φυσικά αν κάποιος έχει πρόβλημα με την επιχείρησή του, με τη γυναίκα του , του χρωστάνε λεφτά ή ό,τι άλλο, εμείς καθαρίζουμε και οι τιμές κυμαίνονται ανάλογα: πόσο ξύλο θα πέσει, πόσο φυτίλι θα ξοδέψουμε, τι μεταφορά θα κάνουμε ,που και σε ποιόν θα μεταφέρουμε, πόσοι μάχημοι θα πάνε, τι θα συναντήσουν..και άλλα πολλά που φαίνονται ή καλύτερα ακούγονται σαν παραμύθι, αλλά πιστεψε με είναι εφιάλτης! Χωρίς να το καταλάβουμε μπαίνουμε σε ένα ατελείωτο παιχνίδι, στο οποίο δεν υπάρχει νικητής και νικημένος..

Όλοι κάνουν ένα “πέρασμα” από την νίκη, κολλάμε όμως όλοι στην χασούρα και την ήττα και κει τελειώνει το παιχνίδι..οι μπάτσοι “τρίβουν” τα χέρια τους και μεις σκεφτόμαστε πώς θα “φάμε” αυτούς που μας κάρφωσαν, όταν και άμα βγούμε ή με κανέναν δικό μας που είναι έξω.

Η δική μας ομάδα ήταν μεγάλη και τρανή. Κόντραρα τους Γ.....ς και τους άλλους δύο που είχαν γυμναστήρια και είναι και αυτοί δάσκαλοι πολεμικών τεχνών όπως όλοι βέβαια, αλλιώς δεν μπορείς να σταθείς στη νύχτα . Όλοι μαθαίνουν να χτυπάνε με κλωτσιές και μπουνιές γιατί ξερουν καλά πως θα τους χρειαστεί όπως και το όπλο . Που λες, τους είχαμε κοντράρει τόσο πολύ, που τους είχαμε κάνει να παραμιλάνε και να απειλούν θεούς και δαίμονες...τότε με τα σκηνικά της Ηλιούπολης ήμασταν “μέσα” και τα είχαμε ανατινάξει όλα στον αέρα στην κυριολεξία, είχαν πέσει μπιστολιές...”σηκώσαμε Ανάσταση”.

Τα πρωτοπαλίκαρα μας “έσπαγαν” επίταγες , έπαιρναν προστασία κανονικά κάθε Κυριακή ξημερώματα, ξέρεις, τότε που κλείνουν τα μαγαζιά μετά το ξεσάλωμα, έδιναν λεφτά με καλούς τόκους στην επιστροφή, φύλαγαν καλά τις γκόμενες και εκεί έπεφτε το πολύ χρήμα και η πολλή ανωμαλία...να δεις πως τρελαίνονται οι γυναίκες για την κόκα και τους ομαδικούς έρωτες, όμορφες-μανεκεν, άσχημες, νέες ,μεγάλες, δίνουν τα πάντα για το θεικό αυτό ποτό και φυσικά κάποιος πρέπει να τους το προσφέρει και να τις “προσέχει”...ο άλλος που ήταν στην ομάδα μας, είχε και έναν οίκο...ξέρεις καθένas είχε κάνει την δική του καριέρα και λεφτά στη νύχτα, καθένas με τον τρόπο του. Ο άλλος έβαζε γάντια στο δάσκαλο σου και όμως..σε μας ήρθε, ασχέτως αν μετά μου έριξε στο ψαχνό...ένα -ένα θα στα λεω, με τη σειρά.

Πες μου για τις ταινίες Καράτε, αν επηρέασαν τις πολεμικές τέχνες στην Ελλάδα.

Όλοι έχουμε δει και βλέπουμε τις ταινίες του Μπρους Λη , του Τζακ Νόρρις , Τσάκι Τσάν και άλλους που σίγουρα έχουν κάνει πολλούς και ειδικά

πιτσιρίκια να αρχίσουν Καράτε. Όλα τα μικρά κάνουν κινήσεις και βγάζουν κραυγές όπως αυτοί... όμως η αλήθεια είμαστε εμείς και όχι αυτοί...ας κάνει κάποιος τη ζωή μας ταινία, γιατί είναι ταινία. Ως εκεί καλά, όμως δεν είναι αλήθεια αυτά που βλέπουμε στο χαζοκούτι. Οι πολεμικές τέχνες είναι και ο σωστός και ο λάθος δρόμος και αυτό εξαρτάται από το δάσκαλο. Αν ο δάσκαλος είναι "χωμένος" στη νύχτα, πολύ δύσκολα να ξεφύγει ο μαθητής..θα γίνει και αυτός σαν τον "σενσέι", αν κάνει κικ μπόξινγκ ή μπόξινγκ; ακόμα χειρότερα. Σου λέω εγώ έπαιρνα τους καλύτερους από τα γυμναστήρια και τις σχολές Καράτε και ας ήταν και οι δάσκαλοι σε άλλες ομάδες...ντάξει, εγώ είμαι πιο σκληρός και .ότι πω το κάνω επι τόπου, δεν μασάω, ούτε κολώνω να χτυπήσω άγρια άνθρωπο, είναι κάτι που το κάνω από παιδί..είναι όπως όταν περπατάω..τόσο απλά.

Σου λέω εγώ, πριν σου πει κάποιος άλλος και δεν ξέρω πως θα τα μεταφέρει, γιατί έχουμε τσακωθεί σαν ομάδα, σου λέω λοιπόν πως είμαστε από τις πιο σκληρές ομάδες που κυκλοφορούν στην «πιάτσα» και τελειώνουμε τις δουλειές μας, με λίγο βίαιο τρόπο όμως γι' αυτό το λόγο διαλέγω Καρατέκα και πολεμιστές, γιατί αυτές οι δουλειές δεν είναι του σαλονιού, είναι για γεράνευρα και στομάχια, γι' αυτό έχω τέτοιους στην ομάδα μου, Έλληνες και ξένους.

Όμως ένας Αλβανός ενώ του φέρθηκε μόνιμα και του δώσανε ένα ψωμί, αυτός τους πούλησε και πήγε σε άλλη συμμορία...δεν έχουν μτέσα οι Αλβανοί, να ξέρεις μην εμπιστευτείς ποτέ Αλβανό, θα σε πουλήσει και θα σε σφάξει όταν βρει την ευκαιρία, γι' αυτό και αυτοί το κάνανε πρώτοι, γιατί όπως λέει και ο λαός μας, καλύτερα να σε πάνε δύο παρά τέσσερις.

Έτσι, βάλανε και αυτοί έναν δικό τους, Αλβανός και αυτός, στη ίδια ομάδα με τον άλλον, που λες...τον βάλανε και «ήπια» τόσο που το έκανε από μόνος του και αυτοί απλά απολαμβάνανε. Τον έβγαλε μέσα από το μαγαζί που χαιδεύονταν οι γκόμενες και πάνω στην καμούρα και τα συρόπια, τον τράβηξε με τη βία, με το ζόρι ρε παιδί μου και τον «μπιστόλισε», τον έβαλε κάτω και τον γέμισε κουμπότρυπες, καλά τον έκανε γιατί θα το έκανε αυτός στους άλλους και μην ξεχνάς πως παραβίασε νόμους δικούς μας, που εμείς τους κρατάμε.

Εγώ μπορεί να είμαι αγράμματος αλλά έχω λόγο και τον κρατάω σαν άντρας. Τώρα πες μου...είναι αντρίκια πράγματα; να τρως ψωμί από κάποιους και να πηγαίνεις σε άλλους; και γιατί θα πήγε; για να κάνει καμιά συμφωνία να τους «φάει» πουθενά γιατί είναι πολύ σκληροί και ταράζουν τα νερά, κάνουν τους πιο μεγάλους να μουρμουράνε...και φυσικά στο κόψιμο της πίτας θέλουν μεγάλο κομμάτι, γιατί οι γυμναστές και οι δάσκαλοι είναι πιο έξυπνοι; πήγαν και αυτοί και τους έκαναν άνω-κάτω και κατάλαβαν πως και αυτοί «βάζουν γάντια»...κατάλαβες; που λες, «έφυγε» ο Αλβανός από τη μέση γιατί ήταν ρουφιάνος και όχι πιστός.

Όμως από κει και ύστερα άρχισε η αντίστροφη μέτρηση. Ο ένας, δάσκαλος Καράτε, ενώ είχαμε «φτιάξει» έναν που χρωστούσε κάτι λεφτά και μεις απλά

του το θυμήσαμε, ενώ που λες ήταν ο.κ τα πράγματα , τον έχασα και αυτόν γιατί κάτι έκατσε στραβά και χάλωσε η συνεργασία...όμως το χοντρό ήταν που ένας δικός μας, επειδή «έφυγε» ο κολλητός του, μας περίμενε κάπου εκτός και με άλλο μεταφορικό μέσο προσπάθησε να μας μπιστολιάσει, ταινία σου λέω...

Παλαιστές εναντίον Καρατέκα..τους «δώσαμε μια με το αυτοκίνητο και πήγαν στον «αγύριστο», φέρναν τούμπες στην εθνική οδό και εμείς, γλυτώσαμε και να 'μαστε τώρα, μαζί με όλους που ήταν στην ομάδα ...πλάκα ε; όλη η ομάδα είναι μέσα γιατί ; γιατί είμαστε μαλάκες , γιάυτο να που κατέληξαν οι Καρατέκα, πάντως μου φάνηκε περίεργο όσον 'σκουσα πως έχει έρθει μια κοπέλα από το Πάντειο και θέλει να ρωτήσει για μας...σιγά μην το πιστέψαμε, είπαμε όλοι : «ήρθε μπάτσος...» και δεν σου κρύβω πως όλοι αυτό πιστεύουμε, άσχετα αν σου μιλάμε όλοι ..., τώρα το γιατί δεν ξέρω..και γω έλεγα: «σιγά μη μιλήσω...» όμως βλέπεις ότι μιλάμε τόση ώρα για τις πολεμικές τέχνες και για τα παιδιά που τις έχουν αναλάβει.

Πως πρέπει να διδάσκονται οι πολεμικές τέχνες για να μην υπάρχει απόκλιση;

Τι να μην υπάρχει απόκλιση; τι είναι αυτό;

Μπραβιλίκια και συμμορίες

Α..ναι, ξέχνατο, αυτό δεν γίνεται...δεν μπορω να σου λέω ψέματα ούτε να σου παρουσιάζω κάτι που θα φτιάξει. Όσο υπάρχουν δάσκαλοι, θα υπάρχουν μαθητάδες και όσο υπάρχουν όλοι αυτοί, θα υπάρχει "νύχτα" και μπιστολάδες με πολλά "νταν".

ΘΟΔΩΡΗΣ

Έχω γεννηθεί στο Ανόβερο της Γερμανίας. Είμαι 30 χρονών, 27 Ιανουαρίου το ' 71 έχω γεννηθεί. Όμως δε μεγάλωσα εκεί. Φύγαμε οικογενειακώς και πήγαμε στο Queen's, στο New York. Εκεί έχω μεγαλώσει. Ξέρεις εκεί έχει πολλούς Έλληνες. Πάνε για ένα καλύτερο αύριο. Κάνουν πολλά λεφτά, όμως δουλεύουν από το πρωί ως το βράδυ. Πλένουν πιάτα ή

Στο Queen's δούλευα στα μαγαζιά του πατέρα μου. Είχε σούπερ-μάρκετς και μετά το σχολείο πήγαινα και δούλευα. Προτιμούσα να δουλεύω, γιατί δεν το γούσταρα το σχολείο. Μια ελληνικά, μια ξένα... προτιμούσα να είμαι με τις παρέες μου εκεί... στις διάφορες περιοχές να γυρνάμε με τα ποδήλατα... και να κάνουμε σκανδαλιές. Να παίρνουμε πράγματα, να παίζουμε ξύλο μεταξύ μας, αλλά να προκαλούμε κι άλλους που ήταν άγνωστοι.

Πάντα δούλευα, από παιδί. Δεν είχαμε οικονομική άνεση και γι' αυτό ξενιτευτήκαμε. Έχω πολλά να θυμάμαι σαν παιδί... μου έλειπαν πράγματα... προσπαθούσα να τα έχω, δουλεύοντας... Ήθελα τόσο πολύ να γυρνάω(!), όμως έπρεπε και να δουλέψω.

Σχολείο;... πουφ, τα παράτησα. Γυμνάσιο κι αυτό με το ζόρι! Οι γονείς δεν μου έλεγαν τίποτα, γιατί με είχαν στη δουλειά...

Βέβαια ήταν λάθος αλλά... Έπρεπε να γίνει έτσι, για να έρθουμε εδώ. Τα καταφέραμε. Μόνιμα μέيناμε στην πατρίδα... τι χαρά! Ξέρεις είμαι πατριώτης, την αγαπώ την χώρα. Τότε άρχισα και το TANG SOO DO, δηλαδή ΚΑΡΑΤΕ. Μου άρεσε πολύ. Ένωθα ευτυχισμένος που επιτέλους μάθαινα αυτό που ήθελα από την Αμερική.

Ο δάσκαλος ήταν τέλειος... αυστηρός, σκληρός, μας είχε «σούζα». Μαθαίναμε να χτυπάμε τα καλάμια μας και να σπάμε ξύλο. «No pain»... να στην υπομονή... σκληρή προπόνηση.

Έβλεπα και τις ταινίες του ... πω... πω... πρότυπό μου! Τον θαυμάζω. Εξαιτίας του άρχισα ΚΑΡΑΤΕ. Έβλεπα τις ταινίες του. Έτσι, που χτυπούσε, η γρηγοράδα του... ήθελα σαν πιτσιρίκος κι εγώ, να του μοιάσω... Επίσης, έβλεπα και τον αστυνόμο, τον Μπρόνσον... ήθελα να γίνω κι εγώ έτσι, να πιάνω τους κακούς και να πυροβολώ... Ήθελα να γίνω «καπ». Αυτά ήταν πρότυπα για' μένα, μ' έχουν επηρεάσει.

Πάθος για τις πολεμικές τέχνες. Έχω κάνει ΤΑΕ-KWON-DO, SHOTOKAN. Όμως πιο καθαρός δάσκαλος ήταν αυτός του TANG SOO DO, όχι νύχτα, δεν μύτιαζε, πραγματικός, αλλά δεν ήταν έλληνας... Ήταν αληθινός Σενσέι, με ψυχή Σαμουράι... ξέρεις αυτοί που κάνουν πάντα το τίμιο και το δίκαιο, ποτέ το κακό και το άδικο. Ό,τι μάθαινα, πήγαινα μετά σπίτι και έπαιζα ξύλο με τον αδερφό μου και με τους κολλητούς μου.

Τσακωνόμασταν συνέχεια και χαιρόμασταν που ξέραμε τι να κάνουμε για να «ξαπλώσουμε» τους άλλους... ο αδερφός μου... πυγμάχος... αυτός ήταν στη νύχτα κι εγώ την πληρώνω... πάει κι αυτός, πάει κι ο πατέρας μου...

Ο πατέρας μου... χμ! Αδυναμία του είχα. Βέβαια ήταν σκληρός και εκνευριζόταν με το παραμικρό, όμως του είχα μεγάλη αδυναμία. Όταν τον σκέφτομαι, τα δάκρυνά μου κυλούν... βλέπεις αυτή τη λακουβίτσα στο καλάμι; Μια φορά τον εκνεύρισα... έβγαλε το όπλο και μου έριξε στο πόδι...

Ο πατέρας σου;;;

Γιαλ...στο αριστερό καλάμι...Είναι ΟΚ...Εδώ έχω πόσες σφαίρες από αστυνομικούς...κοίτα!...κόντεψα να πεθάνω σε μια συμπλοκή με «καπς»...

Τι φταίω εγώ αν ο αδερφός μου δεν έκανε σωστά τις δουλειές; Δεν έκανε «σωστούς», ξεκάθαρους λογαριασμούς...Μια φορά γύρισε το κλειδί και...ΜΠΟΥΜ!

Εγώ όμως τι έκανα; Γύρναγα από φαγητό με τους κολλητούς μου και μας την έπεσαν...ε; τι θα κάναμε;...Έξι...

Τι έξι;

Ε... «καπς»... Εγώ δεν φταίω σε τίποτα...ο αδελφός μου δεν τα έκανε καλά...αυτός, είχε αποκτήσει πολλές γνωριμίες από το γυμναστήριο και ερχόταν σε επαφή με πολλούς... ξέρεις... γυμναστήριο με πολεμικές τέχνες, σάκου, βάρη...εκεί μαζευόμασταν και βάζαμε γάντια τα απογεύματα ...οι άντρες είναι σαν τα κοκόρια... και μετά πηγαίναμε για καφέ και για ποτό στην παραλιακή και στα μπαράκια...πολλές γνωριμίες, πολλοί μαθητές που ήθελαν να μάθουν πυγμαχία και να γίνουν δυνατοί...να μπορούν να ρίχνουν ξύλο και να έχουν τσαμπουκά...οι περισσότεροι της παρέας μαζευνόντουσαν στο «τζιμ» και εκεί φτιάχναμε μαχητές. Μην ξεχνάς πως ο αδελφός μου και γω είμαστε πυγμάχοι με πολλά μετάλλια και ειδικά στην Αμερική...είμαστε εύσωμοι και έχουμε ψυχή...ο αδελφός μου τώρα τελευταία δεν τα έκανε καλά ...τσακωνόταν συνέχεια, δημιουργούσε εχθρούς για μικροπράγματα και όταν πηγαίναμε για δουλειά, έπαιρνε κομμάτια της πίτας που δεν ήταν δικά του και δεν του ανήκαν...το άσχημο είναι πως τα χέρια του «φεύγαν» πολύ εύκολα...και οι σφαίρες το ίδιο...είμαστε από Μανιάτικη οικογένεια και η σκληρότητα υπάρχει...ωραία η Μάνη...άγρια ομορφιά...εσύ από πού είσαι;

Από το Γύθειο

Α ...εμείς είμαστε πιο μέσα...Που λες...εκεί υπήρχε το πρόβλημα...στο μοίρασμα...γι' αυτό και έγινε χαμός στην Ηλιούπολη...είναι πολλά τα λεφτά και αρκετές οι ομάδες...κάποιος έπρεπε να πάρει το πάνω χέρι...γιατί; τον αδελφό μου δεν τον ανατίναξαν; γύρισε το κλειδί και έφυγε... 'μπουμ'...τινάχθηκε σε απόσταση τριάντα μέτρων...και όμως έζησε...βέβαια ταλαιπωρηθήκαμε... είναι σκληρή η ζωή μας και ξέρουμε πως μια μέρα θα πεθάνουμε...εγώ είμαι ο μόνος που έμεινε...και ο πατέρας μου... 'χις γκον'... 'τον γαζώσανε την ώρα που οδηγούσε...ο ένας εξοντώνει την ομάδα του άλλου και τα γυμναστήρια... τρία- τέσσερα γυμναστήρια έχουν ανατιναχτεί και καταστραφεί για ξεκαθάρισμα λογαριασμών... όλοι δάσκαλοι...«φάιτερς»...βέβαια, κανείς δεν

ήρθε στα ίσα...να μετρηθεί όπως κάνουν οι άντρες...στα ίσα...όλοι κάνουν το φίλο και μετά σε ανατινάζουν από τα εκατό μέτρα με τηλεχειριστήριο .

...μα αυτοί δεν είναι άντρες...δεν υπάρχουν φίλοι στη νύχτα...όλοι θέλουν να μας φάνε...είμαστε δυνατοί και πολεμάμε στα ίσα...δεν είμαστε γκόμενες...και μη νομίζεις...μπορεί να μας ανατινάζουν, όμως τίποτα δεν μένει κρυφό...γι' αυτό άλλωστε ο ένας τρώει τον άλλο...για αντίποινα...βεντέτα...αυτός που ανατίναξε τον 'μπράδερ' την πάτησε...έτσι γίνεται πάντα...κάποιος άλλος θα πληρωθεί για να βγάλει από τη μέση αυτόν που έφαγε τον προηγούμενο...και ο άλλος δάσκαλος τα ίδια έπαθε...πήρε λεφτά για ένα συμβόλαιο θανάτου...και τα γύρισε πίσω...λάθος του...ευαισθησίες δεν υπάρχουν...όπως και στον πόλεμο...και στο ρίγκ...ή εσύ όρθιος ή ο άλλος , δεν υπάρχει άλλη λύση...

Εμείς μαζεύαμε δυνατά παιδιά και τους μαθαίναμε τεχνικές που δάσκαλοι δεν δείχνουν...πάνω από όλα παίζαμε με ψυχή , χωρίς να φοβόμαστε τον πόνο...και το θάνατο...δεν φοβάμαι το θάνατο... τον περιμένω «κουλ»...ξέρω πώς είναι δύσκολα τα πράγματα και πώς δεν θα βγώ εύκολα από δω μέσα...και να σκεφτείς πως κάποτε ήμασταν κολλητοί με αυτούς που τώρα προσπαθούν να μας τελειώσουν...όλοι γυμνασμένοι, με διάθεση για ξύλο και διδασκαλία στην πράξη...και όμως, δεν έγινε τελικά όπως νομίζαμε ότι θα γίνει...είναι κάτι που δεν θα τελειώσει ποτέ...ποτέ, πάντα ο ένας θα λέει στον 'άλλον, πάντα θα πηγαίνουν σε μαγαζιά τις νύχτες και ο ένας θα απειλεί τον άλλον...πάντα θα υπάρχουν δυνατοί που θα 'τρών' τους λιγότερο δυνατούς...κάθε ένας με 'τζιμ'...αυτοί κάνουν τα χοντρά παιχνίδια γιατί γνωρίζουν κόσμο και χώνονται...Πάντα θα υπάρχουν δάσκαλοι παράνομοι, οι οποίοι θα πηγαίνουν με μαθητές - πρωτοπαλίκαρα- για να «μαζέψουν» , να μεταφέρουν και να κάνουν δουλειές της νύχτας...σκοτεινές ,με κίνδυνο και πολλές σφαίρες...

Από τη άλλη, πάντα θα υπάρχουν οι «καπς» που θα κυνηγάνε τους «φάιτερς» και θα γίνεται ο χαμός από καταδιώξεις και μπιστολιές...εκεί είναι ποιος θα 'πάρει' τον άλλον...ρίχνουν και οι δύο μεριές...όπως βλέπεις στα έργα...γκάνξτερες...μάφια...με πολύ αίμα, ένταση και απώλειες...κερδισμένοι είναι πάντα οι «κάπς»...γι' αυτό είμαι τώρα μέσα...

Τι όνειρα κάνεις;

Όνειρα; πουφφ... τι όνειρα να κάνω εδώ μέσα; κοιτάω μέσα από τα κάγκελα και δεν ξέρω και γω πώς θα ξεμπλέξω...δεν ξέρω...και έξω που θα βγώ...τι θα κάνω; που θα πάω; βέβαια έχω την οικογένεια μου, αλλά ξέρω δεν θα με αφήσουν ήσυχο...και τώρα που είμαι μόνος μου...δεν ξέρω ποιος ο φίλος και ποιος ο «φρέντ»...ξέρω πως υπάρχει φόβος για μένα και ό,τι έχει απομείνει από την οικογένεια μου...οι υπόλοιποι δεν είναι πια μαζί μου...κανένας...μόνος μου...τι θα κάνω

έξω; αλλά δεν νομίζω πως θα βγω σύντομα...δεν έχω όνειρα...θα ήθελα η οικογένεια μου να φύγει στην Αμερική...εκεί είναι πιο Ο.Κ. ... όμως δεν ξέρω...

Τι γνώμη έχεις για τους δασκάλους και τις πολεμικές τέχνες;

Έλα...οι περισσότεροι το παίζουν μάγκες στα μαγαζιά ...όμως με την πρώτη ψηλή... γίνονται κότες...δεν ξέρουν να παλεύουν στα ίσα...μαθαίνουν και στους μικρούς δυο-τρείς μπουνιές και βγαίνουν και πουλάνε μούρη...όμως με την πρώτη «φέρμα» δίνουν τους πάντες και ξερνάνε...τους φεύγει και το δασκαλίκι και ο τσαμπουκάς...αυτοί είναι οι δάσκαλοι...εμείς πάντα τα λέγαμε στα ίσα...και σου είπα...οι μεγάλες ομάδες, όλοι έχουν γυμναστήρια και είναι δάσκαλοι...έχει γεμίσει ο κόσμος γυμναστήρια και οι δάσκαλοι φτιάχνουν μπραβάκια... εισπράκτορες...

Καλλιθέα, Ηλιούπολη, Γλυφάδα... Νίκαια... παντού υπάρχουν... και το βράδυ κάνουν άλλες δουλειές...τα ξέρεις... όλοι εδώ μέσα αυτά δεν σου λένε; και γι' αυτά εξάλλου είναι μέσα... δεν πρόκειται ν' αλλάξει... όσο οι 'καπς' κυνηγούν...μπιστολιάζουν ...πάντα θα βγαίνουν καινούργιοι... όσο υπάρχουν «τζιμς» και όσο υπάρχουν δάσκαλοι που φτιάχνουν μαθητές και πρωτοπαλίκαρα... τώρα, έχουν και Αλβανούς... τους μαθαίνουν την τέχνη και τους δίνουν τις σκληρές και δύσκολες δουλειές...όμως αυτοί...δεν έχουν μπέσα... έχουν έρθει από πάνω, σκοτώνουν για πλάκα τον δικό τους, κλέβουν την μάνα τους ...ε...τι περιμένεις; έχουν μάθει τη δουλειά και τώρα αρχίζουν και βγάζουν από τη μέση τους δασκάλους τους, για να πάρουν αυτοί την πρωτιά... κάθε ομάδα έχει μέσα Αλβανούς...που όμως καρφώνουν, αλλάζουν ομάδα αν δουν πως έχει μεγαλύτερο κομμάτι και εξουσία... εμείς δεν τους θέλουμε...στη δύσκολη δεν στέκονται και δεν καθαρίζουν...έχουν χαλάσει τον κόσμο και δεν υπάρχει λόγος τιμής...θα έρθει στα χέρια τους η νύχτα...δεν θα μπορούμε να μιλήσουμε...και όλοι τους γνωρίζουν μπόξινγκ, κικ ή άλλο στυλ πολεμικών τεχνών...φυσικά την χρησιμοποιούν και τους είναι απαραίτητη με τις δύσκολες δουλειές που κάνουν...

Πυγμαχία; Γιατί έκανες;

Πηγαίναμε, μαζί με τον μπράδερ, όλοι οι κολλητοί στον ίδιο σύλλογο...βάζαμε γάντια, σπάρινγκ. Έχω κατέβει και σε αγώνες. Στα 91 κιλά, ως και Α' κατηγορία έφτασα. Είναι άλλη αίσθηση, «μπαμ-μπουμ», κροσέ...άλλος κόσμος...σκληρός, αλλά αληθινός! Στο δρόμο χρησιμοποιείς πιο εύκολα το κροσέ. Φεύγει πιο εύκολα...τις περισσότερες φορές, έτσι αμύνομαι...με κροσέ... Είχα και γυμναστήριο...δικό μου, φώναζα τα φιλαράκια και κάναμε προπόνηση. Όμως μου το ανατινάξανε...έχω

αντιπάθειες, γιατί όταν η πίτα είναι μία για όλους, τότε ο πιο δυνατός θα την κατασπαράξει. Εκεί πια η μια ομάδα διασπάται και γίνονται πολλές διαφορετικές. Η μια προσπαθεί να εξοντώσει την άλλη, βροχή οι σφαίρες... και τότε τραυματίστηκα, έφαγα μια σφαίρα...εσωτερική υπόθεση...

Για την διδασκαλία των πολεμικών τεχνών;

Τρόπος ζωής, αν ο δάσκαλος είναι καθαρός...όπως αυτός που σου έλεγα. Όμως οι περισσότεροι τις χρησιμοποιούν για βία.

Είναι υποκειμενικό και εξαρτάται από την προσωπικότητα αυτού που φοράει τη μαύρη ζώνη.

Ξέρω δασκάλους που τους νοιάζει να κάνουν μπράτσα, παίζουν πολλά κιά, φουσκώνουν, ξέρουν και να χτυπούν...καταλαβαίνεις. Είναι έτοιμοι για «πόρτα» και νυχτερινή δουλειά. Όμως δεν έχουν ψυχή...είναι κότες.

Ε...τι δάσκαλος; Άλλα λένε στους μαθητές και άλλα κάνουν; Τους παίρνουν και λεφτά...ωραία...έτσι λέει; Είναι φιλοσοφία αυτό; Είναι φιλοσοφία το ότι όλοι οι μάγκες δάσκαλοι είναι χωμένοι στα μπραβιλίκια; Όπλα, κόκα, γκόμενες...Ωραία φιλοσοφία!...

Διδάσκουν το απόγευμα ως το βράδυ και απ' το βράδυ ως τα ξημερώματα τους βλέπεις στα μαγαζιά να τσακώνονται, να βρίζουν και να κυριαρχούν με τη βία σ' όλους...διδάσκουν και στα μαγαζιά ξέρεις...

Ο δάσκαλος;

Ναι, παρασύρει. ΝΟΜΟΣ! Είναι το «πέρασμα», το «κλειδί» για την είσοδο του μαθητή στο μονοπάτι, όχι της σοφίας, όπως λέει το Ζεν - φιλοσοφία- αλλά της νύχτας και της παρανομίας.

Αυτά να γράφεις! Ναι, ...είναι η αλήθεια! Ξέρεις και το άλλο: Βάζουν αλλοδαπούς, τους μαθαίνουν δυο-τρεις κλωτσιές και βγαίνουν να κάνουν «θελήματα». Ύπουλοι, με την πρώτη ευκαιρία ή θα σε καρφώσουν στους «καπς» ή θα σε πυροβολήσουν. Τίποτα...εγώ, ένα-δυο κολλητούς έχω, καλά παιδιά, έμπιστοι φίλοι.

Έχουμε μεγαλώσει μαζί, από τότε που ήρθα στην Ελλάδα. Βέβαια μην φανταστείς ότι είναι σπουδαγμένοι, όμως το λόγο τους τον κρατούν. Είναι OK, αυτό μετράει! Είμαστε «ένα», μαζί στα καλά, μαζί και στα άσχημα...μαζί βάζαμε γάντια, μαζί πάντα και παντού!

OK, δεν λέω, αν μπλεχτείς στη νύχτα, γενικά μιλάω, πρέπει να κολυμπήσεις, αλλιώς ή θα πνιγείς ή θα σε φερμάρουνε...

Φερμάρουνε;

Ναι, ένα όπλο σε απειλεί και είναι κολλημένο στο κεφάλι ή στο στόμα σου μέσα...

Κλασικό;

Νόμος ή μάλλον κατάληξη γεγονότων!!!

Πώς πιστεύεις ότι θα έπρεπε να διδάσκονται οι πολεμικές τέχνες;

Να είναι αυτοάμυνα και όχι επιβολή...όχι βία...Ο δάσκαλος να διδάσκει τη δύναμη και το σεβασμό της γροθιάς, όμως με σκοπό την πειθαρχία και την καλύτερη ποιότητα του νέου.

Όχι ντιρέκτ και σφαίρες! Αν και πιστεύω πως δεν θα αλλάξει ποτέ αυτό! Πάντα θα υπάρχουν νυχτόβιοι δάσκαλοι... Εγώ φοβάμαι μήπως πάψουν να υπάρχουν οι σωστοί και μείνουν μόνοι οι άλλοι...Έτσι «τη βλέπω» τη φάση...Δεν θα υπάρχουν τίμιοι δάσκαλοι.

ΟΛΑ ΘΥΣΙΑΖΟΝΤΑΙ ΣΤΟ ΒΩΜΟ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΣ!

Πρέπει να σημειώσουμε ότι ο Μανιάτης, για κάποιους δεν ήταν και τόσο συμπαθητικός μέσα στον Κορυδαλλό... Παιδιά που συνεργάστηκαν μαζί του , είχαν παράπονα για τη συμπεριφορά του... «ο άνθρωπος, δεν ξέρει ούτε τι λέει, ούτε τι κάνει...τραβάει κροσέ έτσι για πλάκα»... Άλλοι, που είχαν έμμεση επαφή μαζί του και τον έβλεπαν τα βράδια σε μαγαζιά, είπαν τα καλύτερα λόγια και «ότι φοράει παντελόνια».

Προς το τέλος Ιανουαρίου του 2002...απεβίωσε μέσα στο κελί του. Έπαιρνε φάρμακα και ο συνδυασμός με αλκοόλ επέφερε το θάνατο του...

Οι κρατούμενοι φτιάχνουν ένα είδος τσίπουρου από φρούτα, το ονομάζουν «μηλόζουμο ή κρασόζουμο», είναι το «ποτό των φυλακών». Πέθανε από παθολογική μέθη, βέβαια, τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης, ισχυρίζονται άλλες εκδοχές... Έσβησε και ο τελευταίος της οικογένειας, οικογένεια με δύναμη και ισχύ, πολεμιστές όλοι.

A.Σ

Έχω γεννηθεί στην Αθήνα, σε μια γειτονιά, αθηναίος γέννημα θρέμμα. Είμαι 44 χρονών, αλλά λίγο ταλαιπωρημένος, λόγω φυλακών...μπες-βγαις, μια στην Αγγλία, πολλές καταδίκες, φυγόδικος... καταλαβαίνεις, ελίσσομαι όσο μπορώ από το χέρι του νόμου και του κράτους.

Η οικογένειά μου είναι υψηλά ιστάμενη, άρχουσα κοινωνική τάξη. Έχω μεγαλώσει στα πλούτη, στην πολυτέλεια...με οικιακούς βοηθούς, με νταντάδες, με τα ιδιωτικά σχολεία, με ξένες γλώσσες.

Η μαμά δεν υπήρχε κοντά μου...απόμακρη και ψυχρή, γιατί στη διαπαιδαγώγησή μου, έπρεπε να λαμβάνει μέρος η οικιακή βοηθός...έτσι επέβαλε το status...της οικογένειας.

Η βοηθός να με πάει, να με φέρει, να με φροντίσει...η μαμά είχε ασχολίες όπως η χαρτοπαιξία...πώς θα κερδίσει και πώς θα παίξει στα μεγαλύτερα καζίνο της Ευρώπης.

Ο μπαμπάς ήταν πιο κοντά μου. Γιατρός, με πολύ καλό μορφωτικό επίπεδο, ήξερε να μιλάει, να συμπεριφέρεται και σαν αγόρι τον ένιωθα πιο κοντά μου...ξέρεις μ' έκανε να νιώθω έντονα το αίσθημα του ανδρισμού...δεν άφηνα να με χαϊδεύουν και γενικά δεν τα ήθελα τα χάδια και τα φιλά. Το μόνο αρνητικό που έχω καταλάβει απ' την οικογένειά μου είναι η καταπίεση...δεν μας άφηναν να πολυκυκλοφορούμε, ξέρεις Σπαρτιάτης ο μπαμπάς, με αυστηρές αρχές. Έτσι η έξοδος από το σπίτι δεν ήταν εύκολη υπόθεση.

Βέβαια το έσκαγα, μόλις έφευγε ο μπαμπάς την «έκανα» κι εγώ...στα 12 είχα γυρίσει όλη την Αθήνα, που όλα ήταν σε εξέλιξη...μαγαζιά, γυναίκες, ό,τι μπορείς να φανταστείς.

Βέβαια έχω παίξει σαν παιδί στους δρόμους με συνομήλικους, όμως είχα και άλλα ενδιαφέροντα, όπως οι γυναίκες!

Ανέκαθεν διάβαζα...πήγαινα στη βιβλιοθήκη του παππού και αφοσιωνόμουν...ο παππούς νόμιζε ότι θα γίνω Αρχιεπίσκοπος.

Πάντα μου άρεσαν τα βιβλία και πιστεύω ότι η γνώση είναι το μεγαλύτερο και πιο δυνατό όπλο. Από τα 15 και μετά, άλλαξα το είδος των βιβλίων. Διάβαζα λ.χ. Λένιν, Μαρξ...αυτοί έρχονταν σε αντίθεση με τις γνώσεις που έπαιρνα απ' το σχολείο. Πήγαινα σε ιδιωτικό, το περιβάλλον ήταν αυστηρό, οι γνώσεις, τα βιβλία, όλα στη βάση μιας κλασικής παιδείας...Φαντάσου ότι έχω μεγαλώσει στην εποχή της χούντας.

Το πολυτεχνείο το θυμάμαι σαν να είναι τώρα...Έμενα και κοντά...πήγαινα με τους φίλους μου και παρακολουθούσα την εξέλιξη των γεγονότων. Φοβερός Μαρξιστής εγώ! Με πατέρα κεντρώο, και μαμά δεξιά. Ο πατέρας της ήταν υπασπιστής του βασιλιά...Όμως εγώ πολιτικοποιημένος από πολύ μικρός...

Αδυναμία έχω στον μπαμπά...ωραίος άνθρωπος. Σου λέω στα μόνα που με πίεζε ήταν από τη μια να μην βγαίνω και από την άλλη ήθελε να γίνω κι εγώ γιατρός. Μα εγώ...ήθελα τις περιπέτειες, να εξερευνήσω, να μάθω τη ζωή...τρελαινόμουν για περιπέτειες!

Από τα 12 ήμουν και τζέντλεμαν και αλήτης. Είχα φίλους, προϊόντα της μεγαλοαστικής τάξης απ' το σχολείο, όμως είχα και φίλους τσιγγάνους, πήγαινα στους καταυλισμούς τους και παίζαμε χαρτιά, πίναμε, γυρνούσα όλη

την Αθήνα, ήθελα να μάθω, να δω τους ανθρώπους, την πραγματικότητα, έξω από τον μυθικά πλασμένο κόσμο μου.

Έκανα παρέα με παιδιά που δεν πήγαιναν σχολείο, γιατί ήταν αλητάκια, μέχρι και με παιδιά που έπαιζαν πιάνο... Δεν έχω στερηθεί ούτε παιχνίδια, ούτε βόλτες, ούτε σινεμά. Βέβαια οι ταινίες που έβλεπα ήταν καθαρά σεξουαλικού περιεχομένου.

Από τα 13 είχα έρθει σ' επαφή με το αντίθετο φύλο. Η πρώτη μου γυναίκα ήταν η φίλη της μητέρας μου... πρώην Σταρ Ελλάς... Ωραία γυναίκα! Ο πρώτος μου έρωτας... τυχερός ήμουν, θεωρώ μεγάλη τύχη το ότι ήταν αυτή η πρώτη μου επαφή. Μετά άρχισα να γυρνάω στους οίκους ανοχής. Με φίλους ή και μόνος μου. Σύχναζα στους οίκους... περνούσα αρκετές ώρες με τις κοπέλες... μιλούσα μαζί τους, άκουγα τις εμπειρίες τους, παίζαμε χαρτιά.

Να σκεφτείς ότι ερχόταν ο ξάδερφός μου απ' το στρατό και τον πήγαινα εγώ στα καλύτερα «σπίτια», ρωτούσε εμένα κι εγώ τον έπαιρνα μαζί μου και τον πήγαινα στα κατόλληλα στέκια. Οι γονείς μου δεν ήξεραν που βρισκόμουν και τι έκανα, κρατούσα τους τύπους και ήμουν στο ρόλο μου τέλειος. Δεν έδινα δικαίωμα, αφού το περιβάλλον ήταν στρατιτικοποιημένο, ήμουν κι εγώ άπογος.

Στα 16 αρχίζω να ασχολούμαι με την πολιτική, ήδη έχω γραφτεί σ' όλα τα κόμματα της αριστεράς, χωρίς ποτέ να γίνω οπαδός κάποιου μεγάλου κόμματος. Τα βιβλία που προτιμώ είναι πολιτικού περιεχομένου.

Έκανα παρέα με το θείο μου, 50 χρονών, αριστερός, συνειδητοποιημένος... Επίσης, στις παρέες μου ήταν και διανοούμενοι, όπως ο Τάσος Λειβαδίτης.

Διάβαζα ό,τι είχε σχέση με Μαρξ, Επανάσταση και κοινωνικοοικονομική ανατροπή, ενάντια στο κατεστημένο και το κράτος.

Παράλληλα, είχα και τις παρέες, με τις οποίες γυρνάγαμε όλη την Αθήνα και φυσικά και γυναίκες. Τότε άρχισαν οι μεγάλοι έρωτες. Ανέκαθεν ήμουν μονογαμικός και ρομαντικός. Πίστευα στον μεγάλο έρωτα, ο οποίος δεν άργησε να έρθει.

Από τα 20 μέχρι τα 35 μου χρόνια, έχω ερωτευτεί σφόδρα 2 φορές και βεβαίως καταστράφηκα!, αλλά δεν μετανιώνω! Πιστεύω ακράδαντα ότι οι ψυχές βρίσκονται και ερωτεύονται, χωρίς πώς και γιατί... έτσι... μόνο με το κοίταγμα, και μετά έρχεται το χτυποκάρδι, το πάθος, η ένταση... ζεις την κάθε στιγμή... Τα δίνεις όλα!

Είναι θέμα αρχών... δεν συμβιβάζομαι, δεν είμαι των χλιαρών καταστάσεων. Θα κάνω αυτό που θέλω, γιατί έτσι μου λέει το μυαλό μου και δεν θα κάνω πίσω, δεν υποχωρώ... για να γίνει αυτό θα πρέπει να' μια τουλάχιστον πέντε λεπτά νεκρός.

Δεν μπορεί να μου πετάξει κάτι η ζωή και να το φάω στη μάπα... οι περισσότεροι ζουν για να βολεύονται, εγώ διαφέρω...

Ό,τι κάνω, το θέλω, ακολουθώ αυτά που οι αρχές και η σκέψη μου ορίζει... ακολουθώ τα όνειρά μου και δεν τα εγκαταλείπω ποτέ!

Αυτή τη «στάση ζωής» την έχει ενισχύσει η επαφή μου με τα γυμναστήρια. Πάντα γυμναζόμουν και προσπαθούσα να κάνω ρεκόρ. Πείσμωννα, πάλευα, δεν εγκατέλειπα την προσπάθεια...έπρεπε να ξεπεράσω την κούραση, τον εαυτό μου και να σηκώσω όσο το δυνατόν περισσότερα κλά.

Να φέρω εις πέρας την προσπάθεια, να τα δώσω όλα για να κάνω προσωπικό ρεκόρ. Έτσι ακριβώς είναι και η ζωή. Προσπαθείς κάθε στιγμή, παλεύεις για να κάνεις αυτά που ποθείς. Είμαι συνειδητοποιημένος. Ξέρω και τι θέλω, και τι κάνω...βέβαια έχω διαβάσει αρκετά και έχω καταλήξει στην Αρχαία Φιλοσοφία και τρόπο ζωής.

Παράλληλα με το γυμναστήριο, είχα τους φίλους του «λιμανιού» και του «σαλονιού».

Έφτασε η ώρα για να αποφασίσω για το τι θα γίνω στη ζωή μου. Ήθελα να γίνω στρατιωτικός...είχε και αυστηρές αρχές...το ήθελα...Ο μπαμπάς έλεγε: «καλά караβανάς θα γίνεις παιδί μου;», «θα σε στείλω στην Αγγλία να γίνεις γιατρός». Έτσι στα 17 μου ξεκίνησα για σπουδές...όμως εκεί ξεκίνησα την παράνομη δραστηριότητά μου. Η Αγγλία αποτέλεσε την αφετηρία της παράνομης ζωής μου.

Νοίκιασα σπίτι...OK, όλα...ανέσεις...όμως ο συγκάτοικος μου ήταν Ιρλανδός και το διαμέρισμα το είχε γεμάτο όπλα. Κατέβαινα στο υπόγειο και έβρισκα βόμβες, εκρηκτικά...ήταν σε οργάνωση... καταλαβαίνεις που έμπλεξα. Κόλλησα με τα παιδιά, έγινα κι εγώ «ένα». Φυσικά μου άρεσε...όμως να ξεκαθαρίσω: Θα κάνω κάτι, το οποίο θα πλήξει το κράτος, όχι αδύναμους, αθώους...δεν μ' αρέσουν οι βιαιότητες γι' αυτό και αποχώρησα...αυτό ήταν το σημείο τριβής με τους άλλους.

Ναι στην καταπολέμηση των Αμερικανών, όχι στη βία, όχι στους σκοτωμούς αμάχων, σέβομαι τους αδύναμους και προσπαθώ να τους προστατεύω...

Επίσης, σέβομαι όσους κερδίζουν την εκτίμησή μου...κανείς δεν μπορεί να μου επιβάλλει τον σεβασμό του, ΚΑΝΕΙΣ!

Η μόνη εξουσία που έχω νιώσει είναι από τη γυναίκα που αγάπησα, άλλο είδος εξουσίας δεν έχω γνωρίσει. Ούτε ο πατέρας μου τα κατάφερε...από την ιατρική, το γύρισα στα οικονομικά.

Ναι, στο τέλος σπούδασα οικονομικά, έχοντας περάσει και από άλλες ειδικότητες. Ήμουν πολύ καλός φοιτητής και μ' ενδιέφερε να κάνω ακαδημαϊκή καριέρα...

Όμως είχα και την παράνομη καριέρα που πήγαινε τέλεια...Είχα πάρα, μα πάρα πολλά λεφτά σαν φοιτητής...Είχα αυτοκίνητα, γυναίκες υπερπολυτελείας, γύρναγα στα καλύτερα μαγαζιά και «σπίτια». Τρεις γυναίκες την ημέρα, όμως υπήρχε ένταση. Λαθρεμπόριο, χρήματα και ό,τι έχει σχέση με την παρανομία. Παντού και σ' όλα μέσα. Σε κάποια φάση, γνώρισα ένα μανεκέν...το ερωτεύτηκα σφόδρα. Όμως ήταν αλκοολική. Αναγκάστηκα να της πω ότι χωρίζουμε...δική μου πρωτοβουλία...μου στοίχισε, αλλά δεν

είχα άλλη επιλογή... Πληγώθηκα, για να σταθώ το έριξα στο διάβασμα... για 6 μήνες μόνο διάβισμα και βιβλιοθήκη!... ούτε παρανομία, ούτε γυναίκες, όμως όταν συνήλθα γύρισα στα παλιά, τα γνωστά... ένας σημαντικός λόγος ήταν και η έλλειψη χρημάτων.

Ο μπαμπάς δεν μου έστελνε πλέον λεφτά. Είχαν καταστραφεί οικονομικά. Η μαμά και η θεία είχαν φροντίσει γι' αυτό: Όλα τα λεφτά τα είχαν «φάει» στα πιο χλιδάτα καζίνο της Ευρώπης, μια δραχμή δεν έμεινε!

Γνώρισα μια κοπέλα και μέσω αυτής ήρθα σ' επαφή μ' έναν Άραβα. Ανήκε στις μυστικές υπηρεσίες του Ιράκ. Έκανα κάποια «σπουδαία» συμβόλαια με Τράπεζες. Γνώριζα πολύ καλά οικονομικά, μπορούσα να ελιχθώ και πάνω απ' όλα ήμουν μορφωμένος και αλήτης συγχρόνως... ο τέλειος συνδυασμός!

Για δυο χρόνια έβγαλα τρελά λεφτά... έψαχνα τρόπους να χαλάω τα χρήματα. Το καλό είναι ότι έπαψα να παίρνω λεφτά από τους γονείς, μην ξεχνάς ότι η μαμά ήταν ναρκομανής με τα χαρτιά και ο μπαμπάς προσπαθούσε να ξεχρεώσει.

Δεν χρειαζόμουν πλέον τη βοήθειά τους. Όμως η ζωή «παίζει» πολλά παιχνίδια. Είχα γνωρίσει μια κοπέλα και συζούσαμε. Περνούσαμε καλά, όμως δεν ένιωθα πάθος... Την εμπιστευόμουν ατελείωτα, έτσι τα λεφτά που έβγαζα, της τα έδινα και τα κρατούσε.

Σε κάποια φάση έμεινε έγκυος και ήθελε να με παντρευτεί. Πίστευε πως θα με τύλιγε με το παιδί... όμως σου έχω πει ότι δεν νιώθω καταπίεση από κανέναν... της άφησα τα λεφτά κι εξαφανίστηκα, δεν ανεχόμουν τον εκβιασμό της!

Έτσι, πήγα φαντάρος, χωρίς μια δραχμή, φτου κι απ' την αρχή!... Ξανάρχισα τις δουλειές... πήγαινα και γυμναστήριο, γιατί έπρεπε να είμαι δυνατός και να εκτονώνομαι. Αν δεν έκανα προπόνηση, κάτι μου έλειπε... γάντια δεν έβαζα, είχα κάνει όμως μαθήματα επιβίωσης πιο μικρός.

Είχα μάθει να χτυπάω την κατάλληλη στιγμή, αδίσταχτα και με ψυχραιμία! Αυτός είναι ο πόλεμος!! Ακόμα και ο πιο σκληρός άντρας, θα έρθει γυρεύοντας μια ευκαιρία, μια στιγμή για να τονώσει τον αντρισμό του... σίγουρα, 99%, 100%, θα έρθει για να το συζητήσει... ΛΑΘΟΣ! Ο πολεμιστής, ο επαγγελματίας, δεν έχει μάθει να συζητάει, δεν κουβεντιάζει, απλά χτυπάει και φεύγει!

Ο Μέγας Ναπολέον έλεγε ότι ο πόλεμος είναι η τέχνη του να είσαι έτοιμος, ή μάλλον τέλεια έτοιμος για μια συγκεκριμένη στιγμή... Εγώ έρχομαι να συμπληρώσω ότι η τέχνη του πολέμου είναι να επιλέξεις ΕΣΥ τη στιγμή που θα επιτεθείς. Ο χρόνος είναι ο καλύτερος, ο πιο πιστός, αλλά και ο πιο δύσκολος συνεργάτης σου.

Όχι στις πιέσεις των άλλων! Εσύ επιλέγεις το πότε και το πώς... εσύ κινείς τα νήματα και μένεις σταθερός στις θέσεις σου, no matter what!...

Επίσης, εκτός από τα «περίεργα» χτυπήματα, έμαθα να έχω και το βλέμμα, το μάτι του τίγρη. Ξέρεις το βλέμμα μαρτυρά αυτό που θα

κάνεις...Το βλέμμα πρέπει να παγώνει το αίμα του άλλου. Έτσι είναι οι επαγγελματίες...αυτό οι άνθρωποι ή το έχουν ή όχι, γι' αυτό δεν μπορούν όλοι να είναι πολεμιστές κι ας έχουν νταν...Αυτό είναι εσωτερικό. Για να επιβληθείς με τη ματιά σου, πρέπει πρώτα να έχεις καταλάβει τον εαυτό σου, να τον έχεις κατακτήσει, αλλιώς δεν θα κατακτήσεις και τους άλλους...να τους κατακτήσεις, όχι να τους αγοράσεις όπως κάνουν όλοι. Αν λοιπόν έχεις το «μάτι του τίγρη», έχεις επιβιώσει...γιατί εσύ θα χτυπήσεις ΠΡΩΤΟΣ!!! Αυτό δεν το έχουν οι ΚΑΡΑΤΕΚΑ και οι kick-boxers, μόνο προπόνηση και φιγούρα. Υπέρμετρος εγωισμός και αυτό είναι επικίνδυνο! Το έχω ζήσει στα γυμναστήρια.

Υπάρχουν οι παλιοί, που την έχουν δει κάπως, το παίζουν παντογνώστες και σνομπάρουν τους υπόλοιπους και ειδικά τους καινούριους.

Δεν είναι σωστό. Όταν γνωρίζεις μια τέχνη έχεις δύναμη, ΟΚ, εντάξει...δεν την επιδεικνύεις όμως, απλά την αφήνεις να υπάρχει μέσα σου και την χρησιμοποιείς για να αμβλύνεις τα μειονεκτήματά σου, τον εγωισμό.

Αλλιώς δεν βγαίνει σε καλό αυτή η δύναμη. Δεν έχεις καθαρό μυαλό, λειτουργείς και πράττεις με κέντρο τον εγωισμό σου και τότε είναι που αυξάνονται οι πιθανότητες να βρεθείς... ΞΑΠΛΩΜΕΝΟΣ!...Γιατί θα υπερεκτιμήσεις τον εαυτό σου και τις γροθιές σου και θα υποτιμήσεις τον άλλον που δεν είναι γνώστης πολεμικών τεχνών!

Ναι, αλλά ο άλλος έχει το μυαλό του...σαν όπλο...και έτσι βγάζει το όπλο και σε τελειώνει, χωρίς να ξέρεις το πώς και το γιατί...απλά ζεις τις τελευταίες στιγμές σου...

Οι «πολεμιστές» δεν μπορούν να δουν τον κίνδυνο που ελλοχεύει γιατί πιστεύουν πως αυτοί είναι οι έξυπνοι και οι μάγκες...έτσι, πέφτουν σε σωματικούς και πνευματικούς κινδύνους. Είπαμε ναι στη σωματική ρώμη, αλλά το πνεύμα; Εκεί είναι που ακολουθείς λάθος δρόμο... Η υπερεκτίμηση στον πόλεμο είναι λάθος, το σωστό είναι ο αιφνιδιασμός.

Αν είσαι εγωιστής αιφνιδιάζεσαι και σου μένουν τα μπράτσα, οι μπουνιές και οι κλωτσιές. Αν είσαι έξυπνος, τότε αιφνιδιάζεις και σ' αυτό βοηθούν οι κλωτσιές, μόνον τότε...

Έχεις συνεργαστεί με γνώστες πολεμικών τεχνών;

Βεβαίως...αλλά τι να το κάνεις; Μόνον ως εκτελεστικά όργανα μπορούν να υπάρξουν. Άλλες φορές έχω διαπληκτιστεί, γιατί τα έκαναν θάλασσα, και άλλες έχω «συμπλεύσει», γιατί πρέπει αναγκαστικά να συνεργαστείς. Στις φορές που συνεργαστήκαμε μετάνιωσα πικρά!... Όπως και τώρα...εξαιτίας τους είμαι δίπλα σου. Διότι όταν είσαι επαγγελματίας, πρέπει όλα να τα κάνεις τέλεια και να δίνεις σημασία στη λεπτομέρεια. Πρέπει όμως, έτσι να σκέφτονται και οι συνεργάτες σου.

Πας να κλέψεις μια τράπεζα κι έχεις για «παρτενέρ» τη γιαγιά σου σε αναπηρικό καροτσάκι...Έ, κι εσύ αναγκάζεσαι να κάνεις τη δουλειά με τη γιαγιά, αφού δεν έχεις άλλη επιλογή.

Εξαντλησα όλα τα μέσα και τα όρια, αλλά τι να πώ; Με απογοήτευσαν...Μόνο για καμιά πόρτα είναι ικανοί και κανέναν τσαμπουκά.

Για σοβαρές δουλειές δεν μπορούν, γιατί δεν έχουν το «μενταλιτέ» και τις γνώσεις. Στηρίζονται μόνο στη σωματική τους εμφάνιση, στη δύναμη και στην τέχνη.

Ναι, καλά...έτσι νομίζουν ότι θα γίνουν επαγγελματίες και πλούσιοι, μα πώς; Θα επιβληθείς με ΚΑΡΑΤΕ; Αφού θέλει μυαλό και γκατς...που αυτοί δεν έχουν, με δυο σφαλιάρες τα λένε όλα!

Ένα χαστούκι για ν' αρχίσουν να λένε, να καρφώνουν και χίλια για να κλείσουν το στόμα τους.

Όταν κοντραρίστηκες μαζί τους;

Αναγκαστικά, δεν είχα άλλη επιλογή...Για δουλειές έχω τσακωθεί με τέτοιους, για λεφτά, για θέματα επιβίωσης...ξέρεις; ζω ή δεν υπάρχω, ακόμα και μέσα στη φυλακή! Όχι όμως εδώ...

Στην Αγγλία! Εκεί η φυλακή είναι κόλαση. Εδώ είναι ΟΚ, όλα καλά. Βασικά είναι η μέρα με τη νύχτα, καμιά σχέση. Στον Κορυδαλλό υπάρχει και σωφρονιστικό σύστημα, υπάρχει αυτό που λέμε ανθρωπισμός. Στην Αγγλία κατεύθυνση, ή μάλλον σκοπό έχουν την τιμωρία, την σωματική και πνευματική αποδιοργάνωση.

Εδώ σε βλέπουν άνθρωπο, γιατί οι φύλακες είναι ΑΝΘΡΩΠΟΙ. Ακούν τα «θέλω» σου, έχεις ελευθερία στο χώρο, σε σέβονται και κάνουν διάλογο. Στην Αγγλία ο φύλακας είναι ρομπότ, λοχίας που εκπαιδεύει πεζοναύτες...ή καλύτερα τους καψωνάει!

Σε πιέζει το σύστημα- ο φύλακας- για να βρει τα όριά σου και να σε τσακίσει, να σου σπάσει τα νεύρα...σε σπρώχνει, σε χτυπάει, σε αφήνει να βγεις στο προαύλιο πέντε λεπτά, εδώ είσαι ελεύθερος από το πρωί ως το βράδυ. Εδώ αισθάνομαι ότι αποφυλακίστηκα...νιώθω ήρεμα, χωρίς να φυλάω την πλάτη μου στον τοίχο.

Βέβαια όλα ξεκινάνε από τη θέληση που έχουν οι αρχιφύλακες, είναι ΟΚ...Έχω τις κάρτες μου για τηλέφωνα, τα τσιγάρα μου, δεν μου λείπει τίποτα.

Περνάω χαλαρά, πιο καλά εδώ, παρά φαντάρος, εκεί έκανα και σκοπιές.

Στην Αγγλία τα πράγματα είναι τόσο άσχημα. Πρέπει να έχεις πολλούς φίλους συγκατατούμενους, για να σου λένε «πρόσεχε»...βέβαια έχεις μάτια και στην πλάτη, όμως κάποια στιγμή θα χαλαρώσεις και θα σε στριμώξουν! Ή θα σου ρίξουν βραστό νερό με τον κουβά στο κεφάλι, ή δεν θα τρως καλά, ενώ εδώ το φαγητό είναι και πολύ και ποιοτικό.

Άλλη φάση; Περνάνε άλλοι γνώστες πολεμικών τεχνών και σου καρφώνουν ένα μαχαίρι στην πλάτη ή σε χτυπάνε με λοστό...πρέπει να χτυπήσεις κι εσύ για να επιβιώσεις. Μια φορά να λυγίσεις...τέρμα! Σε πήρε από κάτω! Στα αγγλικά λουτρά έχω δει αυτοκτονίες. Την άλλη φορά, μέτρησα 39...Αυτό είναι το σύστημα στην Αγγλία...τέλμα! Πιο κάτω δεν έχει!

Για τους δασκάλους των πολεμικών τεχνών:

Έχουν έναν τρόπο ζωής, τελείως εγωκεντρικό και φυσικά αυτό έρχεται σε αντίθεση με τη φιλοσοφία της τέχνης.

Τους ενδιαφέρει μόνο η εμφάνιση, η φιγούρα και η επιβολή με τη γροθιά, δεν μπορούν να δουν τις καταστάσεις σφαιρικά.

Οι σχολές έχουν κληρονομήσει μια αρχή απ' το στρατό και πλάθουν στρατικοποιημένες προσωπικότητες.

Έτσι, μόλις γραφτείς στο γυμναστήριο, αυτομάτως εντάσσεται σε μια υποομάδα, η οποία σου μαθαίνει συμπεριφορές και σε κοινωνικοποιεί σύμφωνα με τις αρχές που διδάσκει ο δάσκαλος. Ενισχύεται η επιθετικότητα και συνειδητά ή ασυνείδητα ενισχύεται ο ρόλος του πολεμιστή.

Πολεμάς, γιατί το λέει ο δάσκαλος, κάνεις ό,τι ή δεν κάνεις, γιατί είναι εντολή, επέρχεται το πάθος και η εξάρτηση στο πρόσωπο του δασκάλου, γίνεται πρότυπο και κάθε μαθητής τον μιμείται, προσπαθώντας, ή μάλλον, επιδιώκοντας να γίνει ίδιος.

Δεν τους ενδιαφέρει να καλλιεργήσουν το πνεύμα τους, απλά καταντούν παθολογικά στοιχεία και προσπαθούν να καλύψουν τις ψυχολογικές και πνευματικές ελλείψεις με το να δρουν με τα χέρια και τα πόδια.

Ναι, όμως αυτό είναι κόμπλεξ και όχι τρόπος ζωής και φιλοσοφία. Το να συγκεντρώνεις τη σκέψη και τη δραστηριότητά σου στο ξύλο, είναι καταστροφικό.

Σε κάθε δύσκολη στιγμή που θα νιώθουν πίεση και απειλή, ανατρέχουν σ' αυτά που ξέρουν κι έχουν βιώσει. Τι ξέρουν; Το ξύλο!

Δέρνουν τις γυναίκες τους, τους άλλους, μιλούν άσχημα και ασκούν ψυχολογική και σωματική βία. Είναι επικίνδυνοι και το σήμα κατατεθέν τους είναι η επιθετικότητα.

Τις φορές που δεν μπορούν να τα καταφέρουν ή θα το βάλουν στα πόδια- όπως μου' χει τύχει, ή θα καταφύγουν σε σωματική επίθεση, αλλά ομαδικώς και ξέρεις, αυτό δεν είναι δίκαιο. Και αυτό μου έχει τύχει στις αγγλικές φυλακές. Παίζουν μπουνιές, στην «πέφτουν» ύπουλα και το παίζουν και μάγκες...

Πώς πρέπει να διδάσκονται οι πολεμικές τέχνες;

Σαφώς πρέπει να έχει ποιότητα ο δάσκαλος. Να είναι μορφωμένος και πάνω απ' όλα «κύριος». Να πράττει αυτά που πρεσβεύει και να μην ψάχνει για «εργάτες».

Όμως, για το αν θα παρασυρθεί ο μαθητής ή όχι, σημαντικό ρόλο παίζει η οικογένεια.

Ναι στο γυμναστήριο και την προπόνηση, όμως να μην ενταχθεί σ' αυτό το κοινωνικό σύνολο.

Για να γίνει αυτό θα πρέπει να έχει πολλά διαφορετικά ερεθίσματα και ενδιαφέροντα, έτσι ώστε να μην «κολλήσει» στο ντότζο.

Αν έχει πολλές διαφορετικές εμπειρίες και γνώσεις, θα είναι σε θέση να κρίνει, να δεχτεί και ν' απορρίψει, έτσι θα υπάρχει εσωτερική ισορροπία. Αυτό μόνον οι γονείς μπορούν να το καλλιεργήσουν. Το παιδί είναι «ταμπούλα ράσα»...ό,τι του μάθεις, θα το κάνει.

Ναι λοιπόν στις πολεμικές τέχνες, αλλά όχι στην πόρωση, γιατί τότε το έχει χάσει κανείς το παιχνίδι...

Θα γίνει δάσκαλος, μαχητής...ναι, ΟΚ...και μετά; Στη νύχτα, οι δάσκαλοι των πολεμικών τεχνών, έχουν συχνές και ποικίλες «συναντήσεις». Τέρμα...θα σου πω εγώ:

Οι δάσκαλοι και τα ντότζο είναι βιοτεχνία, όχι βιομηχανία, παραγωγής μπράβων, οι οποίοι προσφέρουν μόνο την παρουσία τους και τίποτ' άλλο!

Γιατί βιοτεχνία και όχι βιομηχανία;

Η βιομηχανία είναι η πιο βαριά μορφή, κλάση, παρανομίας. Σ' αυτή την κλάση δεν μπορούν ν' ανήκουν αυτοί, γιατί δεν έχουν μυαλό...απλώς είναι εκτελεστικά όργανα. Ως εκεί...αναλώσιμα στοιχεία...με ημερομηνία λήξης...όσο χρειάζεσαι κάτι τους χρησιμοποιείς μετά...το μοναστήρι να' ναι καλά...Σιγά;...τι είναι;

Ένα κομμάτι σκουπίδι χαρτί έρμαιο στον «άνεμο» της εγκληματικότητας...δηλαδή σ' αυτό που λέμε «νύχτα»...

Πού θα καταλήξουν; Όπου τους φυσήξει ο «άνεμος», ή καλύτερα όπου τους πετάξει ο «άνεμος»...σε κανένα σκοτεινό σοκάκι, σε δρόμο, σε ΧΑΝΤΑΚΙ...οπουδήποτε!

K.A

Γεννήθηκα στις 7 Ιουνίου του 1961 στην Αγία Βαρβάρα, στη Νίκαια. Έχω μεγαλώσει εδώ. Οι γονείς μου είναι φτωχοί άνθρωποι, εργάτες. Άστα Δέσποινα, φτώχεια, περάσαμε δύσκολα χρόνια. Σπίτι χωρίς θέρμανση, μετρημένο φαγητό, γιατί ήμασταν τρία παιδιά και δεν υπήρχαν πολυτέλειες. Ρούχα δεν είχαμε να βάλουμε, κρυώναμε και δεν είχαμε να φορέσουμε. Η μητέρα μου δούλευε εργάτρια για να μπορέσει να μας μεγαλώσει...ήταν όμως κονιά μας, μας έδινε αγάπη! Ο μπαμπάς ήταν στην ουσία ανύπαρκτος! Εργάτης κι αυτός, μετά τη δουλειά, πήγαινε στο καφενείο, έπαιζε χαρτιά, μεθούσε, γύρναγε σπίτι και τσακωνόταν με τη μητέρα μου.

Δεν ήταν αρμονική η σχέση μεταξύ τους, όχι γιατί η μαμά έδινε δικαίωμα, αλλά γιατί ο μπαμπάς έπινε πολύ και ξεσπούσε στη μητέρα μου...την κακομοίρα.

Τα ζούσα, μπροστά στα μάτια μου, όλ' αυτά, ως και τα 16 μου. Ένιωθα δυστυχία για την όλη κατάσταση, όμως από την άλλη μεριά, αγαπούσα περισσότερο τη μητέρα μου και μισούσα τον πατέρα μου.

Γιατί μέχρι τα 16;

Ναι, γιατί τότε ο πατέρας μου, χτύπησε για άλλη μια φορά τη μητέρα μου και μπήκα στη μέση. Του επιτέθηκα, γιατί δεν ήθελα να ζήσω ξανά αυτή τη σκηνή! Από' κει και ύστερα, δεν τη χτύπησε ξανά. Αυτό ήταν...τα μάζεψε τα χέρια του.

Ξέρεις γιατί τη χτυπούσε; Γιατί ήταν εαυτούλης, την ήθελε για πάρτη του, και δεν την άφηνε να δουλέψει για να μεγαλώσει, όσο το δυνατόν, καλύτερα τα παιδιά της.

Η μαμά έπαιρνε και έραβε σπίτι. Έκανε φασαρία και αυτός την πλάκωνε στο ξύλο. Δεν φτάνει που δεν έφερνε λεφτά στο σπίτι, τη χτυπούσε κιόλας. Η «άλλη» προσπαθούσε να μας ζήσει κι αυτός...στον κόσμο του.

Είναι άδικο. Να σκεφτείς ότι αυτό το έβλεπα από 6 χρόνων, από τότε που μπορούσα να θυμάμαι τον εαυτό μου να καταλαβαίνω...

Είπα στα 16 μου: Φτάνει! Μπαίνω στη μέση, τον «βουτάω» και παίζαμε ξύλο. Έγινε κανονική εμπλοκή και υπερίσχυσα, τον κέρδισα, από τότε δεν πείραξε την μανούλα μου.

Με το σχολείο;

Πολύ καλός μαθητής. Αυτό που λέει ο λαός μας: «Τα παίρνει τα γράμματα». Όμως είχα κακή διαγωγή. Τα γνωστά: ζωηράδες, σκανδαλιές. Να γκρεμίσουμε μια πόρτα, να σπάσουμε κάτι, να την κοπανήσουμε. Ε...βάλε ότι με παρέσερναν και οι φίλοι μου.

Είχες πολλές παρέες;

Παιδιά της γειτονιάς. Παίζαμε στις αλάνες κρυφτό, στάκαμαν, κυνηγητό. Κάναμε βόλτες με τα ποδήλατα...ήταν η αδυναμία μου το ποδήλατο. Έκανα και πολλές σούζες για φιγούρα, για μαγκιά. Πάντα ήμουν ηγέτης στην παρέα. Πρώτος έδινα τις ιδέες, να κάνουμε κάτι, να κλέψουμε κάτι. Ήμουν δυναμικός και στο σχολείο έπαιρνα πρωτοβουλίες. Βέβαια ήμουν σωματώδης και μπορούσα να επιβάλλω το λόγο μου. Τους έλεγα: «Πάμε να κλέψουμε φρούτα. Μεγάλη τρέλα! Έκλεβα, έστω και αν είχαμε στο σπίτι. Ήμουν ζωηρό παιδί. Τσακωνόμουν και συχνά για διάφορα. Τα πιστιρίκια έχουν μια πρωτογενή αντίληψη της εξουσίας και προσπαθούν το ένα να επιβληθεί στο άλλο. Η πιο απλή μορφή βίας και επιβολής. Φαίνεται από μικρή ηλικία ποιος έχει τη δύναμη να εμπνέει το σεβασμό στους άλλους και έτσι ξεχωρίζει, γίνεται αρχηγός, ηγέτης σε σύνολο ατόμων που έχουν κοινά ενδιαφέροντα και στόχους.

Και' μεις είχαμε στόχους: Να την κοπανήσουμε, να φλερτάρουμε με τις γκομενίτσες, να κλέψουμε μικροπράγματα. Για ένα μόνο πράγμα νιώθω άσχημα το ότι κάπνιζα χωρίς να το θέλω, αλλά έπρεπε, γιατί αλλιώς θα με σνόμπαραν, θα ήμουν απορριπτέος από την ομάδα. Δεν ήθελα, όμως έπρεπε γιατί όλοι κάπνιζαν.

Όλο αυτό τον καιρό πώς τα πήγαινες με το σπίτι;

Έκανα κάτι πολύ χοντρό: Την κοπανούσα από το σχολείο και πήγαινα στο εργοστάσιο και δούλευα, κρυφά από τη μαμά. Έλεγα ότι πήγαινα και έπαιζα για να δικαιολογήσω την απουσία μου. Στα 15 μου, δούλευα οχτάωρο κανονικό, όταν δεν πήγαινα σχολείο. Έπρεπε να φέρω λεφτά στο σπίτι, να βοηθήσω την κατάσταση. Άλλες φορές δούλευα λίγες ώρες, . Ό,τι μπορούσα έκανα για τη μαμά και τις αδελφές μου.

Τα καλοκαίρια δούλευα σερβιτόρος. Το ήξεραν οι δικοί μου. Πήγαινα όλα τα χρήματα στη μαμά. Της άρεσε ένιωθε περήφανη. Ήθελε να δουλεύω για να έχει οικονομικό στήριγμα. Με το μπαμπά μίλησα ξανά στα 19 μου, ως τότε δεν είχαμε καμία επαφή.

Σπούδασα ηλεκτρονικός, όμως ποτέ δεν εξάσκησα το επάγγελμα αυτό, γιατί με απορρόφησε η πυγμαχία.

Πυγμαχία τότε άρχισες;

Τυχαία. Έκανα γυμναστική και ενόργανη. Επειδή όμως άλλαξα ωράριο στο σχολείο και δεν προλάβαινα, τις ημέρες που είχα χρόνο πήγαινα στην αίθουσα της πυγμαχίας για να κάνω βάρη με τα όργανα που είχε για τους πυγμάχους. Οπροπονητής φώναζε, δεν μ' άφηνε να βρίσκομαι στην αίθουσα επειδή δεν ήμουν πυγμαχάκι. Έτσι, στα 15 άρχισα να πυγμαχώ. Ήταν προκάλυμμα για να μπορώ να γυμνάζομαι... ξέρεις παραμύθι.

Μια μέρα λοιπόν, με «βουτάει» και με «ρίχνει» στο “ρίνγκ” δικτατορικά, με τον τσαμπουκά. Ήθελε να φάω ξύλο, για να μην ξαναπατήσω στην αίθουσα. Έβλεπε ότι δεν πήγαινα για να μάθω πυγμαχία. Μόλις ανέβηκα στο «ρίνγκ» και φόρεσα τα γάντια, ανακάλυψα ότι έχω ταλέντο...ανακάλυψα πως είμαι πυγμάχος! Το ένιωσα. Ήμουν μαχητής από παιδί και είχα ψυχή. Μου ταίριαζε η πυγμαχία. Βγήκα πρωταθλητής Ελλάδος το 1975 και δεν ήξερα πώς. Κέρδισα μόνο με τη ψυχή μου, τεχνική δεν είχα καθόλου. Στην εθνική έμαθα να πυγμαχώ με τέχνη.

Έπαιζα στα 81 κιλά, όμως καταλάβαινα πως δεν ήξερα να παίζω με τέχνη. Απλά ήμουν δυνατός, πεισματάρης και πάνω στο ρινγκ τσακωνόμουν, έτσι κέρδιζα τους αγώνες, με τσακωμό και άτεχνο ξύλο. Έπαιζα με πάθος γιατί έχω εθνικό αίσθημα και είμαι πατριώτης. Αντιπροσώπευα την Ελλάδα και αυτό ήταν τα πάντα για μένα. Να βλέπω τη σημαία να ανεβαίνει και να ακούω τον εθνικό μας ύμνο. Έπρεπε όμως να φτιάξω την τεχνική μου. Έκατσα και δούλεψα αρκετά, έκανα αγώνες και στο εξωτερικό...και από ένα σημείο και μετά δεν μπορούσε να με κερδίσει κανείς, δεν ξαναέχασα ποτέ. Είχα 25 συνεχόμενες νίκες.

Η αποθέωση ήταν στην Προύσα της Τουρκίας, βαλκανικοί αγώνες. Φτάνω στον τελικό με τον Γιουγκοσλάβο ο οποίος είχε κερδίσει τον Τούρκο, το στάδιο ήταν γεμάτο από Τούρκους...φαντάζεσαι; στον τρίτο γύρο έγινε χαμός: μου δίνει ένα δεξί «κροσέ» και έχασα τον κόσμο από τα πόδια μου, έπεσα! Με μέτρησε ο διαιτητής, όμως σηκώθηκα. Κατάλαβα ότι δεν είχα περιθώρια...ή εγώ ή αυτός...τον κοίταξα στα μάτια «άι οφ Δε τάιγκερ», το μάτι της τίγρης, όπως στην ταινία με τον «Ρόκυ», έπρεπε να κερδίσω για την Ελλάδα, δεν μπορούσα να συμβιβαστώ με την ιδέα της ήττας. Έβαλα όλες μου τις δυνάμεις και έκανα συνδυασμό τριών χτυπημάτων πιστεύοντας πως ένα από αυτά θα φέρει το αποτέλεσμα. Ήμουν τυχερός: αριστερή «γκάρντ» είχα, τον πάω στη γωνία και του δίνω δεξί «ίσιο» και αριστερό «στριφτό» και δεξί «άπερκατ», το οποίο δεν τον βρήκε γιατί με το «στριφτό» βιδώθηκε, σωριάστηκε και δεν ξανασηκώθηκε: «νοκ-άουτ», τον κέρδισα! Ακούστηκε ο εθνικός ύμνος μέσα στη Τουρκία...άστα πετούσα από τη χαρά μου, ενώ οι Τούρκοι μου πετούσαν μπουκάλια, με έβριζαν...όμως ήμουν τόσο ευτυχισμένος και πάνω από όλα πατριώτης.

Έτσι πήγαινα χωρίς ήττες, ανίκητος, όμως είχα ένα ατύχημα πολύ σοβαρό και αυτό τα άλλαξε όλα, με κατέστρεψε.. έκατσα τέσσερις μήνες στο νοσοκομείο και μετά μπαινόβγαινα επί τρία χρόνια . Ξόδεψα πολλά λεφτά για την υγεία μου και δεν τα είχα, μου έδιναν οι γονείς μου. Όταν συνήλθα , άρχισα να δουλεύω φορτηγό σε εταιρεία διανομών. Αυτή τη δουλειά ‘έκανα γιατί δεν μπορούσα να σταθώ αρκετή ώρα όρθιος. Εξελίχθηκα στην εταιρεία, έγινα επιθεωρητής πωλήσεων, ένιωσα καταξιωμένος κοινωνικά και οικονομικά...έτσι άρχισα «να στέκομαι στα πόδια μου» και να μη ζητάω από τους γονείς λεφτά. Όμως με έπιασε ξανά το πόδι και μπήκα για άλλη μια φορά στο νοσοκομείο, όπου έκατσα πέντε μήνες, φυσικά με διώξανε από τη

δουλειά...μου έγινε μια πρόταση να μπω στην αστυνομία.. τη δέχτηκα. Από το 1983 είμαι μπάτσος! Ε...τι κοιτάς; ένωσα όμορφα, ότι «καθάρισα», έφτιαξα το επαγγελματικό ρε παιδί μου...δεν θα είχα ποτέ ξανά οικονομικό πρόβλημα. Ξανάρχισα την πυγμαχία και ήρθα πρώτος στο πρωτάθλημα Ενόπλων δυνάμεων για πέντε συνεχόμενες χρονιές.

Στα 27 χώρισα από τη δεύτερη γυναίκα μου...ναι αυτό δεν στο είπα: ο πρώτος μου γάμος ήταν στα είκοσι δύο. Η πρώτη μου γυναίκα με καταπίεζε τρομερά. Η δεύτερη είναι καλή μάνα...έχω μια κόρη δεκαέξι χρονών...άριστη μαθήτρια, δεν μοιάζει σε μένα.. που λες, η δεύτερη μου γυναίκα κάνει για μάνα δεν κάνει όμως για γυναίκα...χώρισα και με αυτή. Μόλις χώρισα δεύτερη φορά, τότε μπλέχτηκα με τη νύχτα. Ενώ ήταν να πάω στη Μόσχα για να πυγμαχήσω στους Ολυμπιακούς αγώνες, με πολύ καλές προοπτικές...όμως δεν με άφησε το πόδι...μου την «έδωσε»...τα παράτησα και γω και ασχολήθηκα με το άθλημα της νύχτας...και κει αγώνα κάνεις, ξύλο ρίχνεις, έχει κοινά σημεία.

Σύχναζα σε ένα μαγαζί, έπινα τα ποτά μου και γλεντούσα...ήξεραν πως είμαι πυγμάχος και ένα βράδυ που είχα πάει , με πλησίασαν κάποιοι από το μαγαζί και μου πρότειναν να μπω «πόρτα». Αυτή ήταν η αρχή...μετά ξέρεις..εποπτεία στο μαγαζί, αν γινόταν τίποτα, κανένας τσακωμός, να τον «πέταγα» έξω και να του έριχνα και ξύλο...τα γνωστά. Από τη νύχτα έκανα πολλές γνωριμίες, πολλές δημόσιες σχέσεις επικίνδυνες όμως. με κακά παιδιά, που με το παραμικρό σε κλωτσούσαν αν και σου έβαζαν και το όπλο στο στόμα άμα δεν τους έκανες τα χατίρια... έτσι ήταν τα πράγματα τότε. Δεν υπήρχαν πολλές ομάδες, ο καθένας είχε το μαγαζί του και όλα ήταν ξηγημένα και ήρεμα.. βέβαια μπιστολιές πέφτανε.. ξέρεις για το ποιος θα πάρει τα πιο πολλά ...εγώ ήμουν καλός και σε αυτό.

Έτσι έφτιαξα τη δική μου ομάδα και φυσικά ήμουν αρχηγός, πρώτος, όπως και στους αγώνες: πάντα πρώτος, νικητής.. άρχοντας...έτσι και στη νύχτα έγινα άρχοντας και οι δικοί μου με δέχτηκαν. Σε ένα χρόνο είχα φτιάξει τα πράγματα όπως ήθελα εγώ και έβγαζα χοντρά λεφτά από γυναίκες, κόκα, όπλα και προστασία, έκλεβα και αυτοκίνητα από πλούσιους μόνον, ξέρεις είμαι μαρξιστής και συνειδητοποιημένος εγκληματίας...γουστάρω να αφαιρώ από «ματσό» άτομα. .φυσικά είχα και τον μιστουλάκο από την αστυνομία.. το σταθερό...και τη δύναμη του μπάτσου! Ξέρεις...για κάλυμμα, όμως τίποτε δεν μένει κρυφό για πάντα και το κάλυμμα δεν κράτησε για πολύ: «Κύριε Μακρίδη μια σφαίρα γράφει πάνω το όνομα σας...» από το Εκβιαστών με «φερμάρανε»...ντάξει καλή δουλειά έκαναν τα παιδιά, καθένας κοιτάει τη δουλειά του...που λες...τι σου έλεγα; α.. ναι. αν και μικρός στην ηλικία, είχα μεγάλη δύναμη και μετρούσε ο λόγος μου γιατί είχα όγκο και ήμουν και πολεμιστής.. περνούσε ο λόγος μου.. αλλιώς δεν σε υπολογίζουν μέσα στη νύχτα.

Πρέπει και να ξέρεις από όπλα και από ξύλο γιατί και τα δύο θα σου χρειαστούν σίγουρα συν το ότι σε τρέμουν , είναι καθαρά θέμα

ψυχολογίας...ο άνθρωπος φοβάται ό,τι πίνει το μάτι του, ό,τι βλέπει...δίνει εντολή στον εγκέφαλο και έτσι νιώθει φόβο, γιατί βλέπει...τι φοβάται; το επιβλητικό περπάτημα, τον «αέρα» που «σέρνει» ο αρχηγός, ο πρώτος. Πώς αλλιώς θα κοντραριστείς και θα επιβιώσεις; κόντρα, ξύλο και πολλές μπιστολιές.

Έτσι λύνονται οι διαφορές και μοιράζονται τα «πράγματα»...ξεκαθαρίζεις με τα χέρια ή καλύτερα τις γροθιές και το όπλο σου, αρσενικά πράγματα, όχι λυκοφιλίες και κατινιές όπως έχουν καταντήσει σήμερα οι «δάσκαλοι» που για μένα δεν είναι ούτε δάσκαλοι ούτε άντρες...όπως ο Γ.Γ και ο Ν.Ζ, τους ξέρεις, βάζατε γάντια και σου διδασκαν, αλλά εσύ τότε ήσουν πιτσιρικά τι να καταλάβεις; τώρα που άλλαξες φάση το χειρίζεσαι έξυπνα...από ότι βλέπω και ακούω...μαγκιά να περάσεις, να δεις, να μη μιλήσεις και να «σκοράρεις» την κατάλληλη στιγμή.. είσαι η «Νικήτα »...ξέρεις στην τηλεόραση μια ξανθιά που δεν φαίνεται αλλά κάνει τα διάφορα μπατσίστικα την ώρα και τη στιγμή που πρέπει...ξέρεις το πιο λάθος θα ήταν να μιλήσεις, ενώ τώρα... «κύριοι είναι διατριβή..» και ανοίγεις έτσι έξυπνα των κόσμο των πολεμικών τεχνών...

Είναι όντως κάτι πολύ διαφορετικό και δύσκολο! Δεν περίμενα τέτοια θετική εξέλιξη, δεν περίμενα ότι θα μου μιλούσατε

Αφού δεν μας φοβάσαι και εκτός αυτού κάθεσαι και μας ακούς χωρίς να μας κατακρίνεις, ξέρεις έτσι κάνουν όλοι εκτός από σένα.. κάθεσαι και ακούς χωρίς να ασκείς κριτική, ξέρεις αυτό δεν γίνεται εδώ.. για όλους, ακόμα και τους δικούς μας, είμαστε οι χειρότεροι, οι αλήτες, τελειωμένοι...και ξεχασμένοι από θεούς και δαίμονες...τέλος πάντων, τι σου έλεγα; α.. ναι για τις λυκοφιλίες.

Παλιά δεν ήταν έτσι. Δεν αλληλοκαρφώνονταν οι ομάδες. Ήταν λίγοι και μετρημένοι στα δάχτυλα οι άντρες που ξηγιόντουσαν μπεσαλίδικα μέσα στη νύχτα: ο Θέμης, ο Μανιαβός, ο Καλιμώρος, και φυσικά όλοι είναι νεκροί. Τους «φάγανε» πισώπλατα, όπως κάνουν σε όλους και στον Νίκο...γιατί δεν έχουν τη μαγκιά να έρθουν μπροστά σου και να πολεμήσουν σαν άντρες, όπως κάνουν οι πολεμιστές...εδώ πάνω στο ρινγκ και σου λένε μην γυρνάς πλάτη.. υπάρχει κανονισμός και στο κικ και στο καράτε.. μην γυρνάς πλάτη γιατί δεν είναι σωστό και δεν δείχνεις την μαχητικότητα σου έτσι.. δείχνεις ότι είσαι δειλός ,κότα...όμως στη νύχτα όποιος θέλει να σε βγάλει από τη μέση γιατί θέλει να πάρει αυτός τη θέση σου...ξηγιέται έτσι: πισώπλατα και πούστικα...παλιά υπήρχαν άντρες, Μανιάτες, με μπέσα που τηρούσαν το λόγο τους. Ο λόγος τους ήταν συμβόλαιο...έτσι ήταν και ο Θέμης...βέβαια ήταν σκληρός και σκότωνε στην ψύχρα.. όμως έτσι είναι η νύχτα σκληρή και μυρίζει θάνατο κάθε λεπτό. Βέβαια αυτό δεν μπορεί κανείς να το καταλάβει στην αρχή γιατί σε μαγεύουν οι γυναίκες , τα ποτά και η κόκα.

Μετά τα ζεις και τότε καταλαβαίνεις πως κάνεις έναν αγώνα στον οποίο σίγουρα θα είσαι εσύ ο νικημένος...όμως και πάλι νιώθεις πως δεν πρέπει να νιώθεις, να πονάς να λυπάσαι και να εμπιστεύεσαι.. δεν πρέπει να έχεις ευαισθησίες...όχι, γιατί αλλιώς σε «φάγανε». Πρέπει να είσαι σκληρός και να τραβάς το σκοινί...να πηγαίνεις την υπόθεση ως το τέλος...έτσι γινόμαστε ψυχροί και μας φαίνεται απλώς ο θάνατος και για τον εαυτό μας και για τους άλλους.

Με τόσα που έχουν δει τα μάτια μας και με αυτά που έχουμε κάνει, τι περιμένεις; έχουμε γίνει...απάνθρωποι, «κάτι» τελειωμένα όντα που τα έχουν κλείσει μέσα...και όμως να ξέρεις τι ανάγκες έχουμε...όχι από υλικά αγαθά.. σιγά.. λεφτά; να φαν και οι κότες.. τα λεφτά που έχω βγάλει...βέβαια δεν τα έχω χαρεί. Όμως δεν είναι αυτό.. έχουμε ανάγκη από αγάπη, από κατανόηση...όλοι εδώ μέσα νιώθουμε κενό...ατελείωτο κενό και ας είμαστε σκληροί...νιώθουμε ατελείωτο κενό και πίστεψε με αυτή είναι η μεγαλύτερη τιμωρία για μας...να έχουμε μόνο παρελθόν και να μας βασανίζει και αυτό γίνεται μέρα- νύχτα...τι έχουμε κάνει, λάθος δρόμους που πήραμε, πως καταντήσαμε, όλοι εδώ μέσα έτσι σκέφτονται και ας μην το λένε...όλοι...θυμάμαι εγώ τον εαυτό μου, περπατούσα με μια σιγουριά, με έπαρση και πρόκληση, ένιωθα τόσο δυνατός, προκαλούσα τους πάντες και δεν έκανα πουθενά πίσω...είχα έπαρση γιατί ήμουν νέος, δυνατός και είχα τα πάντα: αίγλη, ο λόγος μου περνούσε, κάθε τι που έλεγα γινόταν, είχα πολλές και ωραίες γυναίκες...είναι και αυτές μέρος του παιχνιδιού και τις περισσότερες φορές αυτές σε καταστρέφουν, κυριολεκτικά!

Όμως τότε ήταν τόσο θεϊκά...πήγαινα στις έξι το πρωί σπíti και ξυπνούσα το απόγευμα. Έβαζα τα γάντια μου, πήγαινα για καφέ και μετά πάλι στη νύχτα για δουλειά και γκομενίλκι, ξέρεις δουλειά και διασκέδαση μαζί! Ως τότε έβαζα «γάντια και κατέβαινα σε αγώνες, όμως ξενύχτι και πρωταθλητισμός δεν γίνεται. Η χαριστική βολή ήταν στην Πάτρα: Έφτασα τελικό, όμως εκεί τα βρήκα σκούρα...είχαν «κρεμάσει» τα χέρια μου από την κούραση, είχα «σκάσει» και δεν άντεξα.. τα παράτησα ..τους είπα: «παιδιά ντάξει, ως εδώ ήταν, πάρτε και τη νίκη, γεια σας, δεν ξανακατεβαίνω σε αγώνες...φτάνει!» τρελάθηκαν όλοι, δεν το περίμεναν, ενώ τον είχα σπάσει στο ξύλο, παράτησα τον αγώνα γιατί δεν είχα άλλη αντοχή...από τις ατελείωτες καταχρήσεις και ξενύχτια...κατάλαβες; έτσι έμεινα μόνο στη νύχτα, δεν ξεμπλέκει εύκολα από αυτό το θηλυκό!

Και όσο μπλέκεσαι, όσο «χώνεσαι», τόσο λιγοστεύουν και οι ήρεμες, ανέμελες στιγμές σου. Γιατί μεταξύ ομάδων υπάρχουν έχθρες και μίσση και αυτά σε φοβίζουν, ξέρεις εκεί δεν τσακωνόμαστε με τα χέρια, δεν έχει ξύλο, έχει μπιστολιές, μιλούν τα όπλα και οι σφαίρες, δεν μπορείς να βρεις άκρη, ο ένας θέλει να εξοντώσει τον άλλον. Εγώ από τέτοιο καυγά έχω μια σφαίρα κάτω χαμηλά στη μέση μου....έχει σφηνωθεί κάπου ανάμεσα στον σπόνδυλο, χαμηλά. Όταν πήγα στο γιατρό μου είπε: «είσαι τυχερός και που ζεις και που περπατάς». Δεν την έχω βγάλει, ζω με τη σφαίρα, ενθύμιο από τη

συμπλοκή...ξέρω Δε με πιστεύεις αλλά έτσι έχει γίνει...Δε βαριέσαι έτσι είναι αυτά, ξεκαθαρισμοί μεταξύ πολεμιστών, μεταξύ αντιπάλων, ξέρεις όπως είναι στον αγώνα, ή εσύ ή ο άλλος και οι δύο δεν μπορούν να είναι πρώτοι, νικητές. Μόνο ανταγωνισμός και όφελος, φιλίες δεν υπάρχουν. Είσαι φίλος όσο σε χρειάζομαι για να μου κάνεις τη δουλειά.. μετά ή σε σκοτώνω ή σε δίνω...ή χώμα ή «πανεπιστήμιο», Κορυδαλλό.

Για τους δασκάλους των πολεμικών τεχνών;

Α... Μάλιστα, φοβερή διδασκαλία και ποιότητα, τι να σου πω...όταν ο δάσκαλος παίρνει λεφτά από τον μαθητή τι περιμένεις; όλοι διδάσκουν για οικονομικούς λόγους και βλέπουν τους μαθητές σαν πεντοχίλιαρα...είναι αρκετοί, οι πιο πολλοί που δεν τους ενδιαφέρει η ουσία, η τέχνη, η μάθηση.. τους ενδιαφέρει να βγάλουν λεφτά από τους μαθητές και να τους βγάλουν και στη νύχτα, τους επενδύουν με λίγα λόγια για να βγάλουν ακόμα περισσότερα και να αποκτήσουν μεγαλύτερη δύναμη και επιβολή στη νύχτα και στις «δουλειές» της.

Τους προβάλλουν ψεύτικη δόξα, ισχύ, τρελαίνονται και από τις κλωτσιές του δασκάλου και σου λει: «θα γίνω και γω έτσι.. με γκόμενες, αυτοκίνητα, μερσεντές, όπλα και τζάμπα ποτά στα μπουζούκια και τα κλαμπ !» αρχίζουν την «πόρτα» και αυτό ήταν.. χώνονται για τα καλά και εκτελούν τις διαταγές του δασκάλου τους, μέχρι να σταθούν στα δικά τους πόδια και μετά να τον «φάνε» ή να «φαι» αυτός εκείνους...και πάει λέγοντας, όμως όλα είναι ψέματα και όπως εύκολα τα αποκτάς, άλλο τόσο εύκολα τα χάνεις, μαζί με την ελευθερία σου.

Οι πολεμικές τέχνες χρησιμοποιούνται ως μέσο, ως τρόπο για την πιο εύκολη διείσδυση στην νύχτα και την παρανομία, αυτό να γράφεις, όπως ακριβώς στο λεω, γιατί έτσι ακριβώς γίνεται. Ο δικηγόρος χρησιμοποιεί την οξύτητα του μυαλού του, ο μπράβος χρησιμοποιεί τη βαρύτητα της μπουνιάς και της κλωτσιάς του, γιατί μόνον έτσι θα εργαστεί σωστά και θα βγάλει το ψωμί του. Να τα γράφεις αυτά για να ξέρουν οι γονείς και οι μεγάλοι άνθρωποι την αλήθεια. Πάνε τα παιδιά τους να μάθουν καράτε και καταντάνε μπράβοι... είναι κάτι που γίνεται χρόνια τώρα, όμως κανείς « δεν την έχει ψάξει» , να δουν γιατί αυτός έγινε, κατάντησε έτσι και όχι αλλιώς...κανείς...μόνον μέσα στη φυλακή έχει κάτι ψυχολόγους...τώρα;;; είναι πολύ αργά, σιγά μη στρώσω τώρα στα γεράματα.. σκοπός είναι να τον προλάβεις τον άλλον πριν πάρει το στραβό το δρόμο...άμα κατρακυλήσει.. τέλειωσε ..όπου και αν τον βάλεις, τους καλύτερους ψυχολόγους να του έχεις, πάλι τα ίδια θα κάνει γιατί αυτό έχει μάθει να κάνει πάντα και το έχει πια στο αίμα του .. «κυλάει» η παρανομία και το «λάθος» στις φλέβες του και μετά γουστάρει κι όλες να κάνει βρώμικες δουλειές.

Για μένα ο δάσκαλος, για να σου απαντήσω , θα πρέπει να μην παίρνει λεφτά από τους μαθητές.. για να δούμε τότε; πόσοι θα δίδασκαν και για πόσο; έτσι δεν κάνουν στην Κίνα; αυτοί είναι πραγματικοί δάσκαλοι, ανιδιοτέλεια

και όχι πολεμικές τέχνες για κακό αλλά για φιλοσοφία και γιατί είναι τρόπος ζωής, ασχέτως που τις χρησιμοποιούσαν στους πολέμους, λογικό, πώς αλλιώς να πολεμήσουν; έτσι πρέπει να κάνουν και οι δικοί μας...

Δεσποινάκι εγώ το αγαπάω το άθλημα, γιατί μέσα από αυτό εκφράζω το πνεύμα μου και όχι γιατί μου κάνει ωραίο σώμα, για το πνεύμα μου. Όταν παίζω βάζω το μυαλό και δουλεύει. Εξυπνάδα, μαχητικότητα, επιμονή, κοιτάς τον αντίπαλο στα μάτια και προσπαθείς να τον ψυχολογήσεις, βάζεις τη φαντασία σου να δουλέψει, φτιάχνεις σενάρια, παγίδες, κάνεις προσποιήσεις για να τον ξεγελάσεις, να τον αιφνιδιάσεις και να περάσεις έτσι το χτύπημα πιο εύκολα και γρήγορα...αυτό είναι οι πολεμικές τέχνες :εξυπνάδα και να έχεις τη τέχνη να είσαι πολυμήχανος...έτσι αξίζει να μάχεσαι.

Τι ποθείς;

Θα ήθελα να διδάξω...και δω μέσα βάζω γάντια και δείχνω...με έχει σώσει αυτό, αλλιώς θα τρελαινόμουν , διατηρώ έτσι τη σωματική και ψυχική ισορροπία. Ε.. εντάξει, διαβάζω και κάτι λογοτεχνικά βιβλία, βλέπω τηλεόραση πάρα πολύ και σκέφτομαι αυτά που πέρασαν. Ποθώ να βρεθώ με γυναικεία παρουσία για συντροφιά σε θάλασσα και να καθόμαστε εκεί πίνοντας το κρασάκι και κάνοντας διάλογο...για ότι εκτός από νύχτα και όπλα.

Πάντα το ονειρευόμουν , το λαχταρούσα, όμως ποτέ δεν ήμουν χαλαρός και ήρεμος για να πάω σε θάλασσα, φοβόμουν πως κάπου θα μου την έχουν «στημένη» και θα με μπιστόλιαζαν...αν ρωτήσεις άλλους θα σου πουν πως θα γούσταραν κανένα αμάξι , κανένα σπίτι στη Γλυφάδα, για να αλλάξουν και καλά κοινωνική τάξη και να τους σέβεται ο κόσμος επειδή είναι φραγκάτοι...μα πως; θα σεβαστώ εγώ αυτόν που «δίνει» που καρφώνει τον άλλον για να μην πάει ο ίδιος φυλακή; έτσι κάνουν όσοι είναι έξω και φυσικά οι δάσκαλοι του καράτε...βέβαια και μετά πουλάνε και μαγκιά, τι μάγκας είναι όταν είσαι ρουφιάνος , δεν μπορώ να καταλάβω...μάγκες και όταν τους «φερμάρει» το Εκβιαστών σε κανένα μαγαζί κλαινε σαν γυναικούλες και εκλιπαρούν τους μπάτσους...και φυσικά αυτοί για να τους αφήσουν να «πέσουν» στα μαλακά ζητούν πληροφορίες και μόνιμη συνεργασία με τους «δασκάλους», σωστό και έξυπνο!

Οι εκβιαστές από την άλλη τους ενδιαφέρει ότι γλίτωσαν , όμως όλοι και οι ίδιοι ξέρουν πως δεν τα σηκώνει αυτά ο νόμος της σιωπής, ο νόμος της νύχτας...ντάξει, εγώ είμαι συνειδητοποιημένος εγκληματίας, μαρξιστής, ρουφιανιές δεν κάνω και γι αυτό είμαι μέσα.. απλά πράγματα και πάνω από όλα; αλήθεια! Ξέρεις είναι μαγκιά και τιμή να περάσεις από δω μέσα γιατί δεν «κάρφωσες» φίλους...εγώ σαν μαρξιστής και ρομαντικός δεν θέλησα να πω πως βρέθηκαν τα όπλα στο σπίτι μου...το «πήρα» πάνω μου γιατί δεν είμαι ρουφιάνος...δεν το έχω μετανιώσει, ίσα-ίσα νιώθω και περήφανος επειδή είμαι άντρας και φοράω παντελόνια. Ξέρεις για να μπορείς να κυκλοφορήσεις

με νηλιά το κεφάλι εδώ πρέπει να είσαι αντρας, γιατί ωλώς στην πρώτη ευκαιρία θα στο «χτυπήσουν».. «ρουφ»..πω.. πω! άτιμο πράμα η ρουφιανία...και όμως καλά ζούνε μόνον οι ρουφιάνοι.. οι μάγκες μετράνε τα σιόερα της φυλακής και δεν μπορούν να «σβήνουν» μέρες, γιατί έχουν «φαι» τα ατέλειωτα χρόνια για ποινή...και γω τώρα κάθομαι και προσθέτω και αφαιρώ για να δω πότε και πώς και μετά από πόσα αιώνια χρόνια θα βγω.. αν βγω..

Δ.Σ

Γεννήθηκα στις 1 Μαΐου του 1973 στη Τρίπολη. Μένανε μόνο με τη μαμά, γιατί ο μπαμπάς δούλευε και ζούσε στην Αθήνα. Έχω μεγαλώσει ουσιαστικά με τη μητέρα μου. Μεγαλώσαμε στο χωριό της και παρόλο που οι συγγενείς ζούσαν στο ίδιο χωριό παρά ταύτα ήταν απόμακροι κι εχθρικοί. Η μητέρα μου είναι τόσο καλός άνθρωπος, ζεστός, με φοβερές ευαισθησίες. Η μητρότητα ήταν έντονη και σε' μένα και στην αδερφή μου.

Τα πλούσια χαρίσματα της μαμάς ήταν η αιτία που μεγαλώσαμε αρμονικά με τον καλύτερο τρόπο και τα 4 παιδιά. Η συμπεριφορά της μαμάς έκανε ανεπαίσθητη την απουσία του πατέρα. Τον μπαμπά τον βλέπαμε μια φορά στους 6 μήνες. Δεν έχει λάβει μέρος στην κοινωνικοποίησή μας, έπαιξε πάντα δευτερεύοντα ρόλο. Αναγκαστικά έμενε στην Αθήνα γιατί ήταν η φύση της δουλειάς του τέτοια. Δούλευε σ' ένα εμπορικό κέντρο και συν τω χρόνω έγινε και διευθυντής. Η μαμά από την άλλη μεριά, δεν έδινε κανένα δικαίωμα στην τοπική κοινωνία του Αγρινίου. Ασχολούνταν μόνο με τα παιδιά και το σπίτι της. Η μόνη διασκέδαση ήταν να πάει στην αδερφή ή στον αδερφό της που έμεναν και αυτοί στο χωριό.

Δεν μεγάλωσα όμως, ήρεμα και με γαλήνη, γιατί ενώ είχα τα πάντα σαν παιδί, ρούχα, παπούτσια, παιχνίδια, παρόλα αυτά είχα έχθρες και διχόνοιες με τα ξαδέρφια μου και αυτό έχει σημαδέψει τα παιδικά μου χρόνια.

Από τη στιγμή που αισθάνθηκα τον εαυτό μου, ξεκίνησα έναν ατέλειωτο αγώνα προσαρμογής και ένταξης στο στενό οικογενειακό περιβάλλον, το οποίο δεν με αποδεχόταν, ήμουν απορριπτέος λόγω του ότι ο πατέρας μου ήταν ξένος κι έμενε αλλού.

Έτσι, υπήρχε κόντρα, έχθρα και πάντα με κατέκριναν στους συμμαθητές, μ' αποτέλεσμα να μην μπορώ να δημιουργήσω φιλίες. Τα ξαδέρφια μου με υποθάλπανε με αποτέλεσμα να είμαι αποξενωμένος από το σχολείο και το χωριό.

Με τα μαθήματα πώς τα πήγαινες;

Ήμουν άριστος μαθητής. Διάβαζα λίγο, όμως παρακολουθούσα στην τάξη και είχα πολύ καλούς βαθμούς. Μετά το διάβασμα, τις ελεύθερες ώρες, πήγαινα βόλτες μέσα στο χωριό, όχι τίποτα σπουδαίο γιατί όπως σου ανέφερα δεν είχα παρές.

Σαν παιδί δεν τσακωνόμουν, δεν έβριζα, δεν έκλεβα αντικείμενα άλλων παιδιών και γενικά ήμουν ήρεμος και μετρημένος. Γαινίες δεν έβλεπα γιατί δεν υπήρχε αυτή η πολυτέλεια. Να φανταστείς ότι σ' όλο το χωριό υπήρχαν μόνο δυο τηλεοράσεις. Η μία ήταν δικιά μας. Ασπρόμαυρη. Βλέπαμε πολύ λίγο. Αλλά και ο κινηματογράφος ήταν ανύπαρκτος, άπιαστο όνειρο για τα παιδιά του χωριού.

Πότε ήρθατε στην Αθήνα;

Πρώτη απόπειρα για να φύγουμε από το Αγρίνιο ήταν στην τρίτη δημοτικού. Πήγα σ' ένα σχολείο στον Πειραιά, όπου εκεί έστελναν τα παιδιά τους οι πιο πλούσιες οικογένειες. Τότε ανθιζε η ναυτιλία και όλοι ήταν γόννοι ναυτικών οικογενειών. Άρχουσα κοινωνική τάξη. Τα παιδιά φόραγαν ακριβά ρούχα... τα καλύτερα!... από το πιο μικρό, το στυλό ως τον τρόπο που διασκεδάζαν...

Εγώ δεν μπορούσα να ακολουθήσω τους ρυθμούς τους, μόνο στο ντύσιμο συμβάδιζα μαζί τους και αυτό γιατί ο μπαμπάς δούλευε στο εμπορικό κατάστημα. Όμως, δεν είχα λεφτά, ούτε για να διασκεδάσω, ούτε για να φέρω δάσκαλο στο σπίτι να μου κάνει ιδιαίτερα.

Η παραπαιδεία ήταν θέμα αίγλης. Όλα τα παιδάκια μέσα στην τάξη έκαναν ιδιαίτερα. Μόνον εγώ κι άλλοι δυο-τρεις δεν μπορούσαμε να ανταποκριθούμε σε αυτή την «κοινωνική απαίτηση», λόγω κατώτερης κοινωνικοοικονομικής τάξης. Οι γονείς μου δεν είχαν τόσα λεφτά! Έτσι έμενα πίσω στις σπουδές μου και δεν ήμουν τόσο καλός μαθητής. Αυτό ήταν η αιτία να γυρίσουμε στο χωριό. Κατάλαβα πόσο σκληρός είναι ο κόσμος, η κοινωνία και ότι το χρήμα κινεί τα «νήματα της ζωής»! Είναι τραγικό: Στα 8 χρόνια μου συνειδητοποίησα την ουσία, το νόημα της ζωής: Τα χρήματα!

Πίσω λοιπόν, στο χωριό, κάναμε το δικό μας αγώνα για να επιστρέψουμε στην Αθήνα. Είχαμε τις δυνατότητες σαν οικογένεια να τα καταφέρουμε! Να αποδείξουμε στους συγγενείς ότι αξίζουμε! Να κλείσουμε τα «κακά στόματα» που μας συκοφαντούσαν!

Είχαμε περηφάνια και αξιοπρέπεια...γι' αυτό και μόνο, έπρεπε(!) να τα καταφέρουμε, να έρθουμε πρώτοι στο δικό μας αγώνα! Έτσι με πέσεις προς τους γονείς και ειδικά προς τη μαμά, γυρίσαμε στην Αθήνα όταν ήμουν 12 χρονών. Τέλειωσα το γυμνάσιο, όχι και τόσο ομαλά, αλλά όχι και τόσο δύσκολα, όσο το δημοτικό. Έκανα ιδιαίτερα ως και τις πανελλήνιες. Όμως για

να έχω λεφτά για να πληρώνω τους καθηγητές, έπρεπε να δουλέψω κρυφά από τους γονείς μου...δεν ήθελα να παίρνω από αυτούς χρήματα. Ήθελα να έχω τα δικά μου, να είμαι ικανός να αντεπεξέλθω στις υποχρεώσεις, χωρίς τη βοήθεια των γονιών μου.

Αποφάσισα να δουλέψω στη λαχαναγορά και στο λιμάνι, όπου ξεφόρτωνα νταλίκες. Τι άλλο θα μπορούσα να κάνω στα 13; Ξεφόρτωνα αγροτικά προϊόντα. Σκληρή δουλειά για ένα παιδί, δύσκολες συναναστροφές...περίεργες καταστάσεις για έναν πιτσιρίκο. Ήπαιρνα ή 5 ή 10 χιλιάδες την ώρα και δούλευα 5-6 ώρες.

Στους γονείς σου που έλεγες ότι ήσουν:

Έλεγα ότι πήγαινα στο σπίτι του φίλου μου κι έμενα τα σαββατοκύριακα εκεί για να διαβάσουμε. Μου είχαν εμπιστοσύνη. Δεν έπαιρναν τηλέφωνο να δουν πού είμαι και τι κάνω; Γι' αυτούς πέραγα ξένοιαστα, διασκέδαζα...όμως ο «Κωστής» ήταν στην λαχαναγορά και ξεφόρτωνε, για να μπορέσει να πληρώσει τα μαθήματά του. Πανελλήνιες έγραψα άριστα:18,5. Πέρασα στη διοίκηση επιχειρήσεων Πειραιά. Ένοιωσα φοβερή δικαίωση απέναντι στους γονείς, στους συγγενείς μου -σημαντικό - και στο κοινωνικό περιβάλλον που με πλαισίωνε. «Ο Σταύρος», παιδί μεσαίας κοινωνικής τάξης, διέπρεψε, ήρθε πρώτος ανάμεσα στα πλουσιόπαιδα! Αυτοί τα είχαν όλα έτοιμα, και λεφτά και ιδιαίτερα, ενώ εγώ, με τον ιδρώτα μου ήρθα πρώτος...πρώτος!

Απέδειξα ότι υπήρχαν αξίες, πιο ισχυρές από την αξία του χρήματος.

Πολεμικές τέχνες πότε ξεκίνησες;

Εξαιτίας όλων αυτών των προβλημάτων, υπήρχε μια εσωτερική δύναμη, μια πίεση, μια ένταση, που έπρεπε να βγει στην επιφάνεια. Αποφάσισα να αρχίσω πολεμικές τέχνες όταν πήγαινα λύκειο, 16 χρονών ήμουν.

Οι άλλοι ήταν ογκώδεις, με πολλές παρές, είχαν μαγκιά και συνέχεια έλεγαν «το παιδί του υπαλλήλου». Ήμουν «παρακάτω» γι' αυτούς. Έτσι, αποφάσισα να τους αποδείξω ότι είμαι «παραπάνω».

Εν αγνοία των γονιών μου πήγα καράτε σ' ένα πολύ καλό ντότζο στον Πειραιά. ΚΑΡΑΤΕ-SHOTOKAN έχω διδαχθεί. Ποτέ δεν το είδα σαν μέσο επιβολής, ποτέ δεν «σίκησα το χέρι μου» για μαγκιά. Για' μένα ήταν ένα μέσο για να μπορέσω να ισοσκελίσω τη δύναμη του άλλου απέναντί μου, κι όχι σαν μέσο εκτόνωσης!

Υπήρχε ταλέντο. Αφοσιώθηκα στις πολεμικές τέχνες. Τρόπος ζωής! Σεβασμός στον άνθρωπο, στη φύση, στο Θεό. Ένιωθα όμορφα, ήρεμα!

Σε αγώνες κατέβαινες;

Έπρεπε να καθιερωθώ, να πετύχω, να φανεί το ταλέντο, έπρεπε να ειμαι τέλειος, γι' αυτό κατέβαινα σε αγώνες. Σ' όσους αγώνες έλαβα μέρος, ήρθα πρώτος. Μεγάλη ικανοποίηση! Πρόσθεσα στην προσωπικότητά μου στοιχειά, όπως είναι η άμιλλα, το φιλαθλο πνεύμα, η μαχητικότητα, ο σεβασμός στον αντίπαλο. Ένιωσα πιο δυνατός, πιο έμπειρος.

Σκέφτηκες να διδάξεις;

Ναι, έγινε δάσκαλος. Αφορμή ήταν ένας αγώνας, με έπαθλο ένα ταξίδι στην Ιαπωνία για εκπαίδευση. Στον τελικό, επειδή έσπασα τη μύτη του αντιπάλου μου, έχασα το εισιτήριο, όμως από την άλλη, κέρδισα τους θεατές, που με αποθέωσαν και τους δασκάλους, που με θεώρησαν «καλή επένδυση». Μου πρότειναν να ανοίξουμε ντότζο. Έτσι κι έγινε. Στην Πέτρου Ράλλη ανοίξαμε ντότζο – άλλος ένας δάσκαλος, μαζί μου – το έβλεπα πια επαγγελματικά! Διδάσκαμε, κατεβάζαμε αθλητές σε αγώνες. Βγάζαμε λεφτά, όμως δεν ικανοποιούνταν οι αθλητικές φιλοδοξίες και οι οικονομικοκοινωνικές επιδιώξεις μου.

Έφυγα από το ντότζο. Όμως, ήδη είχα κάνει πολλές γνωριμιές. Προπονούσα άτομα που δούλευαν στη νύχτα. Έτσι, αποφάσισα να συνεργαστώ, να περάσω στην άλλη άκρη, στον κόσμο της νύχτας.

Άρχισα από «πόρτα». Ανέβηκα σιγά-σιγά...Το τονίζω αυτό: Σιγά-σιγά!...Γιατί όλοι θέλουν να γίνουν αρχηγοί, «Ντον» και να παίρνουν τα λεφτά, την κόκα, τα όπλα και τις γκόμενες. Όμως, δεν είναι έτσι. Πρέπει να περάσεις από όλα τα στάδια της ιεραρχίας! Από τα χαμηλά επίπεδα της πυραμίδας, να παιδευτείς, να ρισκάρεις, να κινδυνέψει η ζωή σου, να μάθεις ανθρώπους, συμμορίες, ρουφιάνους, πώς αλλιώς θα ανέβεις; Από τη μια στιγμή στην άλλη; Θα σε σκοτώσουν, θα σε «φάνε»!

Έφτασα σ' ένα σημείο αρκετά υψηλό. Με σεβόντουσαν.

Η γνώμη σου για τα παιδιά της νύχτας;

Δεν με τρομάζουν! Μαθαίνουν δυο μπουινιές και δυο κλωτσιές και βγαίνουν να «πουλήσουν» μαγκιά και νταιλίκι. Δεν είναι όμως έτσι...είναι σκληρή η νύχτα, ένας δρόμος χωρίς επιστροφή. Όλοι το λένε, απλά όμως, όταν το συνειδητοποιήσουν είναι πλέον αργά...

Για τους προστάτες-πολεμιστές, τι λες;

Κατακρίνουν τους μπράβους ότι είναι κωλόπαιδα, όμως αν γίνει μια φασαρία σ' ένα μαγαζί, τον μπράβο θα φωνάξουν για να «παίξει ξύλο» και να «καθαρίσει». Είναι επικίνδυνο αυτό. Δεν ξέρεις που θα καταλήξει ένας καυγάς!...Στο τμήμα, στο νοσοκομείο,...στη φυλακή; Υπάρχει παιδί εδώ μέσα που «έχωσε» ένα κροσέ, έπεσε ο άλλος, χτύπησε πίσω στο κεφάλι και σκοτώθηκε...Τώρα είναι μέσα για ανθρωποκτονία. Λοιπόν;

Τι μου λες;

Όλοι καταφεύγουν στους ανθρώπους που βρίζουν, στους μπράβους. Χρωστάει κάποιος μια επιταγή; Δεν την έχει πληρώσει; Βάζουν τον μπράβο να πάει να τη «σπάσει».

Δηλαδή;

Τον «αναγκάζει» να δώσει τα λεφτά που χρωστάει.

Όταν γίνει μια «στραβή», τότε τους διαπομπεύουν όλοι, σου δίνουν μια κλωτσιά, πας ακόμα πιο κάτω.

Εμείς όμως, τσακωνόμαστε όταν πρέπει, «καθαρίζουμε» σε κάθε δύσκολη που θα γίνει στο μαγαζί, αν χρειαστεί «παίζουμε» μπιστολιές, δεν είναι ζωή αυτή! Απλά δεν μπορείς να κάνεις πίσω, ούτε να ξεφύγεις!

Μπιστολιές γιατί παίζετε;

Είναι κι άλλοι που θέλουν τα μαγαζιά, διεκδικούν...εκεί τι θα κάνεις; Θα τραβήξεις όπλο. Δεν ξέρεις ποιος ο φίλος και ποιος ο εχθρός. Δεν ξέρεις από ποιον θα σου 'ρθει και πότε...Ο ένας κοιτάζει να «καρφώσει» τον άλλον, γι' αυτό και δεν υπάρχει οργανωμένο έγκλημα. Όλοι θέλουν να είναι αρχηγοί και σκοτώνουν τους ανταγωνιστές...οι φίλοι «δίνουν» τους κολλητούς για να πάρουν αυτοί τη μερίδα του λέοντος!

Προσπάθησες να ξεφύγεις από τη νύχτα;

Ναι, δημιούργησα μια εταιρεία παροχής υπηρεσιών-security- παράλληλα δούλευα νύχτα, σκοπός ήταν ν' αποχωρήσω. Ήταν μια κίνηση θετική! Ήθελα να μεταβώ από τη νύχτα στη μέρα, από την παρανομία, στη νομιμότητα. Όμως, ο κρατικός μηχανισμός, με τους φόρους, Τ.Ε.Β.Ε., Ι.Κ.Α., έβαλε «stop» στην πορεία της εταιρείας. Δεν ευδοκίμησε. Έτσι επέστρεψα στη δουλειά της νύχτας. Απέτυχα να «περάσω» στη νομιμότητα. Παρέμεινα στην παρανομία.

Για τους δασκάλους ποια η γνώμη σου;

Υπάρχουν ποιοτικοί, γνώστες των πολεμικών τεχνών, που τους ενδιαφέρει να διδάξουν κι είναι σοβαροί, έχουν έντιμο βίο.

Η πλειοψηφία όμως, βγάζουν τους μαθητές τους στη νύχτα, για να έχουν μεγαλύτερη δύναμη και να κοντρολάρουν, να ελέγχουν καλύτερα τα μαγαζιά. Τους βάζουν «πόρτα» για να διεισδύουν στα κυκλώματα και τις συμμορίες. Εμάς μας παρακαλάνε να παίρνουμε μαθητές από ντότζο. Έτσι γίνεται η «αρχή» για τη νύχτα, μπλέκεσαι, γνωρίζεις λάθος ανθρώπους, σε λάθος χώρους, με λάθος συνεργασίες. Κανένας δάσκαλος δεν σου λέει τι θα συμβεί στη δουλειά που σε βάζει, απλά σ' αφήνουν να το βιώσεις, να σ' αιφνιδιάσει, να μην μπορείς να κάνεις πίσω παρά μόνο μπροστά και με το όπλο στο χέρι...καταλήγεις στον τάφο ή στη φυλακή.

Η φυλακή...είναι ο καθρέφτης της κοινωνίας. Αθλιότητα, δυστυχία, μια σκέτη ζούγκλα! Όπως είναι κι έξω. Δεν εμπιστεύεσαι, δε μιλάς, προσπαθείς να επιβιώσεις, όπως κι έξω...μόνο που εδώ δεν μπορείς να πας όπου θες...Αυτά να τα γράψεις στη διατριβή σου, να ξέρει ο κόσμος, η νεολαία...να σκεφτούν καλά πριν πράξουν κάτι, γιατί η φυλακή είναι σκληρή!

Είναι τρόπος ζωής οι πολεμικές τέχνες;

Ήταν! Τις έχουν καταντήσει βρομόξυλο, βία, βρωμιά, καθένας πάει, μαθαίνει λίγα πράγματα, παίρνει κόκα και βαράει όποιον βρει, γιατί θεωρεί τον εαυτό του μάγκα και «νονό» της νύχτας.

Τα παιδιά αυτά δεν μπορούν να σταθούν εύκολα. Μπορεί να γνωρίζουν πολεμικές τέχνες, όμως με την κόκα και τη συμπεριφορά τους, καταστρέφουν κάθε φιλοσοφία, κάθε ποιότητα. Τους ενδιαφέρει να αποκτήσουν με κάθε μέσο λεφτά, υλικά αγαθά, γυναίκες, ισχύ, χωρίς να σκεφτούν, χωρίς να έχουν σπουδαία μόρφωση...το εύκολο χρήμα! Ο εύκολος τρόπος να αλλάξεις ζωή, να την κάνεις όπως στις ταινίες...όμως αλλού καταλήγουν οι περισσότεροι. Ακόμα και στις ταινίες οι «νονοί» δεν έχουν αίσιο τέλος!

Σ.Π.

Γεννήθηκα το 1972 στην Αλβανία. Τότε τα πράγματα ήταν αρκετά σκληρά. Δεν υπήρχε ελευθερία λόγου και κινήσεων. Ήταν δυο παρατάξεις οι κομμουνιστές και οι άλλοι. Δεν ήθελαν τον Χότζα. Υπήρχε φοβερή διχόνοια και φανατισμός. Ή θα ήσουν με το ρεύμα και θα έλεγες «ναι» σε ό,τι σου πλάσαραν, ή δε θα υπήρχες, θα σ' έκαναν στην άκρη. Πού να μιλήσεις; Πού να σηκώνεις κεφάλι; Όπως είχατε εσείς εδώ τη χούντα, έτσι ήταν και σ' εμάς εδώ τα πράγματα.

Αθλιότητα, φτώχεια, σκλαβιά, καταπίεση. Ο μπαμπάς μου δούλευε σε μια εταιρεία, ήταν διευθυντής, πολύ μορφωμένος. Είχε τελειώσει οικονομικά, όπως και η μητέρα μου. Αυτή δούλευε σε τράπεζα. Προσπαθούσαμε να ζήσουμε όσο το δυνατόν καλύτερα. Όμως οι καταστάσεις δεν μας το επέτρεπαν. Ο πατέρας μου ήταν πολύ σκληρός. Κάθε φορά που έκανα μια κακή πράξη, μια ζαβολιά, έπαιρνε το λάστιχο και με χτυπούσε...για φαντάσου τι τραύματα έχω...αν είναι δυνατόν!... να μαστιγώνεις ένα παιδί; Κι αυτό το έκανε συνέχεια.

Ξέρω' γω, έπαιζα με τα δυο αδέρφια μου, κάτι γινόταν και με πλάκωνε στο ξύλο, στο τέλος έπαιρνε κι αυτό το λάστιχο...μια ζωή εγώ την πλήρωνα! Άσε το άλλο...επειδή έκανα παρέα με παιδιά που δεν ήταν στην ίδια παράταξη, με είχε ρημάξει! Απαγορευόταν να μιλάς με τέτοια άτομα, αλλά εγώ ήμουν ανπιδραστικό στοιχείο...βέβαια αυτό το πλήρωνα ακριβά...

Οι παρέες ήταν από παιδιά της ηλικίας μου, που όμως οι γονείς τους ήταν εξορία και ήταν στιγματισμένοι. Ο μπαμπάς τα έπαιρνε, τρελαινόταν, φοβόταν πολύ ότι θα τους κατάστρεφα με τις παλιοπαρέες, όπως έλεγε ο ίδιος...όμως ήταν οι καλύτεροί μου φίλοι κι αυτό δεν μπορούσε να το αλλάξει κανείς και τίποτα!

Ο μπαμπάς ήταν με το καθεστώς, κι από' κει ξεκινούσε το ξύλο και οι τσακωμοί. Αφού στα 13, ορκίστηκα μπροστά του ότι θα τον σκοτώσω...πολύ κακό να δέρνεις τα παιδιά σου και να τα μαστιγώνεις, αν είναι δυνατόν!!! Η μαμά ήταν πιο μαλακή. Με μάλωνε συνήθως γιατί με ξυπόλνιχα πόδια πήγαινα και ξάπλωνα στα καθαρά σεντόνια, ενώ είχα περπατήσει πριν.

Στο σχολείο τα πήγαινα μια χαρά. Όμως βαριόμουν να κάτσω να γράψω...έβαζα κάτι συμμαθητρίες μου και μου έγραφαν τα μαθήματα της επόμενης μέρας. Εγώ είχα άλλα ενδιαφέροντα: Να βγω να παίξω ζάρια με φίλους μου. Έκλεβα λεφτά από το πορτοφόλι της μαμάς και πήγαινα κι έπαιζα ζάρια...είχαμε ρημάξει όλη τη γειτονιά, κλέβαμε, καπνίζαμε...Ήμασταν «ένα», διαφορές και τσακωμοί δεν υπήρχαν μεταξύ μας! Συμφωνούσαμε σε όλα και πάντα βάσει πλειοψηφίας πηγαίναμε και κάναμε ό,τι...

Κάθε φορά που μάθαινε ο μπαμπάς τι έκανα, μετά το ξύλο, μ' έβαζε να υπογράψω μια υπεύθυνη δήλωση: «Εγώ ο τάδε, δηλώνω υπεύθυνα ότι δεν θα ξανακάνω αυτή την κακή πράξη, αλλιώς συμφωνώ να με πάει ο πατέρας μου στην αστυνομία»...

Τέτοιες συμφωνίες έκανα με τον μπαμπά, δεν μ' ένοιαζε όμως... Εγώ, με την παρέα μου, κάναμε αυτά που σχεδιάζαμε.

Επίσης, παίζαμε αρκετές ώρες σκάκι, και κάναμε διάφορα πειράματα, βάσει φυσικής. Μια φορά θυμάμαι, φτιάξαμε ένα ραδιόφωνο, το οποίο και δούλεψε...χαρά...νιώσαμε τόσο σπουδαίοι, δημιουργοί, μάστορες!

Α...τόρα που θυμάμαι κλέβαμε και κουνέλια. Ήταν τόσο επικίνδυνο!...αν μας έπιαναν θα πηγαίναμε όλοι μαζί στις φυλακές ανηλίκων. Φοβόμασταν αυτή την τιμωρία, όμως το ρισκάρουμε, ήταν κι αυτό μέσα στους κανόνες του παιχνιδιού...

Στα 14 ήρθε ο πρώτος έρωτας, με μια συμμαθήτριά μου...σχέση της ηλικίας...ρομαντισμός, αγάπη και λουλούδια! Όμως...τίποτα δεν κρατάει για πολύ! Εγώ ήμουν άλλο παιδί...

Από τα 14, ο μπαμπάς με έβαλε να δώσω σε μια σχολή στρατιωτική...το ήθελε τόσο πολύ...ήταν κάτι σαν την σχολή Ευελπίδων. Έδωσα εξετάσεις και πέρασα με 9,5...ΑΡΙΣΤΑ ΠΗΓΑ!

Τρελάθηκα...σηκωνόμασταν στις 6:30, κάναμε προπόνηση, τρέχαμε, φωνάζαμε, ό,τι μπορείς να φανταστείς...πηγαίναμε συνταγμένοι και σηκώναμε την σημαία, καψώνια, πολεμικές τέχνες: τζούντο, λαβές, πάλη, τεχνικές αυτοάμυνας, σκοποβολή. Μας κούρευαν γουλί...μπάνιο κάναμε μια φορά στις 15 μέρες.

Διαβάζαμε πολύ, στρατιωτικά βιβλία και κάθε καλοκαίρι μας πήγαιναν για εκπαίδευση κοντά στη θάλασσα. Μέναμε σε σκηνές και ήταν τόσο σκληρά τα πράγματα, που έβγαίνες αγρίμι...γυάλιζε το μάτι σου! Βλέπεις το ήθελε ο πατέρας μου για να συμμορφωθώ και να γίνω σωστός.

Στο τρίτο έτος την κοπάνησα...είχα πάρει άδεια και δεν γύρισα ποτέ πίσω...Η φυλακή εδώ είναι δέκα φορές καλύτερη. Δεν άντεχα άλλο, ήθελα τόσο πολύ να φύγω...Πήγα από το σπίτι μου. Άφησα τα άπλυτα ρούχα και πήγα σ' ένα πάρτι. Όταν η μαμά βγήκε στην αυλή να πλύνει με το λιγοστό νερό που είχε μαζέψει, δεν υπήρχε νερό στις βρύσες, και είδε ότι δεν είχα πλύνει τα ρούχα μου, ήρθε, με βρήκε στο πάρτι και μου έριξε ένα σκαμπίλι μέσα στον κόσμο και στις κοπέλες. Της είπα: «Μάνα, κοίταξε τον γιο σου, γιατί δεν θα τον ξαναδείς...»,...έφυγα, μαζί με άλλα τρία άτομα περάσαμε λαθραία τα σύνορα.

Μέσα στο κρύο και στα χιόνια, τέτοιος καιρός ήταν το 1991, είπα πως δεν θα τα καταφέρω...ότι θα πεθάνω από το κρύο...σε κάποια φάση μπερδευτήκαμε και βγήκαμε στην Ηγουμενίτσα...όμως ήμουν τόσο θυμωμένος, που προτιμούσα να πεθάνω, παρά να γυρίσω πίσω.

Οι δυο από' μας γύρισαν πίσω. Εγώ έμεινα και είπα ότι θα τα καταφέρω! Έπιασα δουλειά σ' ελιές, δούλεψα σκληρά. Μάζεψα λεφτά και κατέβηκα στην Αθήνα. Δεν ήξερα ούτε πού να πάω, ούτε να μιλήσω, ούτε ποιόν να εμπιστευτώ.

Κοιμόμουν στα παγκάκια στην Ομόνοια. Εκεί να δεις τσακωμούς και ξύλο...ευτυχώς που είχα κάνει πολεμικές τέχνες και μπορούσα ν'

αμυνθώ...φασαρίες, μαχαιρώματα. Οι Αλβανοί έσφαζαν Αλβανούς για ένα κομμάτι ψωμί...Ξέρεις εμείς είμαστε ικανοί να σκοτώσουμε τον αδερφό μας, δεν έχουμε μπέσα! Τι να κάνω κι εγώ; Έπρεπε να επιβιώσω και να σωθώ από τους δικούς μου, τους συμπατριώτες μου.

Μπλεγμένοι όλοι στην παρανομία: κλεψιές, μεταφορές περιέργες, όπλα, γυναίκες...Μια μέρα πέρασε ένα φορτηγάκι μας μάζεψε και μας πήγε στη Λούτσα για να δουλέψουμε. Ήταν τα πρώτα λεφτά που έβγαλα...μ' αυτά νοίκιασα ένα δωμάτιο σ' ένα ξενοδοχείο στην Αγορά...για να περάσω στις σκάλες, έπρεπε να κάνω στην άκρη τις πουτάνες που είχαν πιάσει δουλειά...περνούσα κι ανέβαινα να κοιμηθώ...

Μετά γυρνώντας στην αγορά, έβγαζα λεφτά από τον «παπά». «Παπατζήδες»! Έπαιρνα 4 χιλιάδες την ημέρα...πουστιές...κοροϊδεύαμε τον κόσμο...να ξέρεις: όπου υπάρχει φτώχεια, υπάρχει και τζόγος, το εύκολο χρήμα και η τελευταία λύση, το «θαύμα» για να αποκτήσει κανείς λεφτά...πώς αλλιώς θα κάνει αυτά που βλέπει στην τηλεόραση; Καπιταλισμός βλέπεις...Καλά λεφτά έπαιρνα...όμως έπρεπε να κάνω κάτι πιο σταθερό.

Πήγα σερβιτόρος σ' ένα καλό και μεγάλο μαγαζί στον Κάλαμο. Μάζεψα πολλά λεφτά, βαφτίστηκα, έγινα νόμιμος και έφερα όλη μου την οικογένεια, μαζί και την κοπελιά μου στην Ελλάδα.

Μετά από λίγο καιρό, αφού είχα μαζέψει και άλλα χρήματα, παντρεύτηκα...την αγαπούσα και την αγαπώ, ασχέτως αν χωρίσαμε τώρα...φού...φού...στεναχωριέμαι για το γιο μου, είναι 5 ετών...τι θα γίνει; Πώς θα μεγαλώσει; Όμως από το να μας βλέπει να τσακωνόμαστε συνέχεια, καλύτερα έτσι. Το παιδί μου θα κάνει ό,τι θέλει. Βέβαια θα του λέω ποιο είναι το σωστό και μετά θα το αφήνω ελεύθερο να αποφασίζει τι θέλει και τι δεν θέλει...πάνω απ' όλα ποτέ δεν θα απλώσω χέρι πάνω του...όπως έκανε ο δικός μου πατέρας...Ξέρεις τι απωθημένα έχω;

Ίσως και γι' αυτό να χτυπάω τον άλλον εύκολα, με το παραμικρό...όμως έτσι ήταν και οι συνθήκες στις οποίες έχω μεγαλώσει. Πώς θα κατακρίνεις κάποιον που έχει ζήσει σ' ένα άθλιο περιβάλλον και με τις χειρότερες προϋποθέσεις; Αν έχει μεγαλώσει σωστά, με καλό πολιτικό σύστημα, τότε ναι! Να τον χαρακτηρίσεις, να τον «βαθμολογήσεις»...όταν όμως δεν έχει τίποτα; Τι περιμένεις να γίνει κάποιος;

Ξέρεις πόσοι από εμάς θα γινόντουσαν μεγάλοι και σπουδαίοι αν είχαν βρεθεί σε μια άλλη χώρα και είχαν μεγαλώσει ανθρώπινα, πολιτισμένα...

Πολεμικές τέχνες πότε άρχισες;

Πήγα στον Ωρωπό. Ωραίο άθλημα...δεν μπορώ να πω...αλλά έξω από την πραγματικότητα.

Δεν μπορείς να σταθείς σ' έναν καυγά. Η πραγματικότητα είναι σκληρή και το δεν έχει σχέση και επαφή με αυτή...Είναι για φιγούρα, τίποτα σοβαρό...δεν μπόρεσε να με «κρατήσει». Εγώ έχω μάθει στα χαμηλά

χτυπήματα και στις μαχαιριές...τι να μου κάνουν οι θώρακες και οι κάσκες που φοράνε;

Η πραγματικότητα...το ξύλο, το μπουκέτο, ο ιδρώτας, τα σάλια και το αίμα σου...τέλειο...είναι...ένιωσα μια σιγουριά...άλλον αέρα έχεις...περπατάς και τρέμουν ...αυτό είναι...το είναι βγαλμένο από τη ζωή και απευθύνεται σ' αυτούς που τσακώνονται...

Είναι φτιαγμένο γι' αυτούς, για τους νυχτόβιους...και για τους Αλβανούς. Ξέρεις οι Αλβανοί, αν τους κοιτάξεις πάνω από δέκα δευτερόλεπτα, σου ζητούν το λόγο: «τι κοιτάς ρε;» και μετά πέφτει ξύλο...δεν ξέρω γιατί, μα είναι άπειρη φάρα...είναι ικανοί να σκοτώσουν τον δικό τους, το «αίμα» τους δεν τους νοιάζει...οι καταστάσεις βλέπεις!...Που λες, το είναι από τα καλύτερα συστήματα. Τι Κουνγκ Φου και κάτι αλλά...ένας δάσκαλος έλεγε ότι είναι σαν να παίζεις πινγκ-πονγκ...δίκαιο έχει! Βέβαια, σέβομαι το ΚΑΡΑΤΕ...ναι...και σαν άθλημα έχει εξελιχθεί, εσύ ξέρεις από πρωταθλητισμό.

Τα Βαλκάνια έχουν ανεβάσει το ΚΑΡΑΤΕ, γιατί έχουμε κύρος, εξυπνάδα και μεράκι για δουλειά. Μαχητές είμαστε και βάσει κουλούρας και νοοτροπίας φτιάξαμε καλό ΚΑΡΑΤΕ.

Κοντράρουμε άνετα άλλους λαούς...και να σκεφτεί κανείς ότι στην Αλβανία δεν υπήρχε ΚΑΡΑΤΕ και σχολές. Ό,τι κάναμε από μόνοι μας, βέβαια υπήρχαν πολλοί τραυματισμοί, όμως έχουμε και θέληση.

Εδώ στην Ελλάδα, οι περισσότεροι από εμάς πηγαίνουν στα γυμναστήρια και βάζουν γάντια. Μαθαίνουν πολεμικές τέχνες, όμως το άσχημο είναι ότι γίνονται πολύ πιο επικίνδυνοι και σκληροί. Δεν έχουν αναστολές, είναι παθιασμένοι για λεφτά, για υλικά αγαθά και έτσι κάνουν μεγαλύτερο κακό.

Όλες οι συμμορίες έχουν σκληρούς από τα μέρη μας, που κάνουν τις άσχημες δουλειές.

Για πες μου λίγο γι' αυτό το φαινόμενο;

Ε...αφού τα γνωρίζεις: Μαθαίνουν να χτυπούν τεχνικά και μετά βγαίνουν στη νύχτα μαζί με τους υπόλοιπους για να κάνουν παρανομίες.

Οι περισσότεροι στα νυχτερινά κέντρα, Έλληνες και αλλοδαποί, είναι εκπαιδευμένοι, ξέρουν να κλωτσούν καλά! Όμως το άσχημο που υποτιμά τις πολεμικές τέχνες είναι ότι αυτοί που τις αντιπροσωπεύουν όχι μόνον χτυπούν και προκαλούν, αλλά πίνουν και ό,τι κρίνουν το κάνουν κάτω από την επήρεια ναρκωτικών.

Έτσι, ρίχνουν την ποιότητα των πολεμικών τεχνών, γίνονται επικίνδυνοι και ανεπιθύμητοι στον κόσμο...Άσε το άλλο: Τσακώνονται, χτυπούν τον άλλον, τον στέλνουν νοσοκομείο!...και μετά; Τι γίνεται μετά;

Έτσι έχει πει ο δάσκαλος; Αυτά περνούν μέσα από την προπόνηση; Που είναι το ήθος και ο σεβασμός;

Είναι άνανδρο να χτυπάς κάποιον που δεν γνωρίζει ΚΑΡΑΤΕ, είναι απλός καθημερινός άνθρωπος και έρχεται να διασκεδάσει...

Το να τον χτυπήσεις είναι άδικο. Δεν υπάρχει ισότητα, δεν «παίζεται» με τους ίδιους όρους. Ο ένας είναι μαχητής, επαγγελματίας και άλλος δεν γνωρίζει τίποτα...Είναι όπως όταν χτυπάς μια γυναίκα και αυτό άνανδρο είναι, γιατί η γυναίκα από τη φύση της είναι αδύναμη. Αυτά που σου λέω, δεν τα διδάσκει κανείς..., δεν πουλάει...

Οι πολεμικές τέχνες έχουν θυσιαστεί κι αυτές στο βωμό του καπιταλισμού. Ο πιο δυνατός τρώει τον αδύνατο.

Ο εργάτης δουλεύει για τον καπιτάλα, για το αφεντικό...είναι το σύστημα τέτοιο! Στην Ανατολή διδάσκονται οι πολεμικές τέχνες όπως τα αγγλικά ή οποιοδήποτε άλλο μάθημα. Είναι βασικό μάθημα γι' αυτούς, γιατί ανήκει στην κουλτούρα, το κοινωνικό τους σύστημα και είναι σύμφωνο με τα έθιμά τους.

Αντιθέτως, στη Δύση, ο ένας κοιτάει να πατήσει τον άλλο, να νικήσει τον διπλανό με οποιοδήποτε μέσο και τρόπο.

Όλα αυτά γίνονται βάσει χρημάτων. Επίκεντρο είναι η οικονομία, το δολάριο, ο καπιταλισμός. Ενώ στην Ανατολή, πρώτο ρόλο παίζει ο Θεός, η τιμή και η οικογένεια.

Στη Δύση το δολάριο ενώνει λαούς και δίνει κίνητρα για μεγάλες μπιζνες. Ενώ εμένα, εσένα και όλους τους λαούς των Βαλκανίων, άλλα πράγματα τους ενδιαφέρουν. Έχουν μεγαλώσει αλλιώς, με άλλες αξίες και πρότυπα.

Όμως, απ' ό,τι βλέπω κι εδώ όλα γίνονται για τα λεφτά. Γι' αυτό και δεν διδάσκονται σωστά...όταν ο δάσκαλος σε κοιτάει σαν πεντοχίλιορο ή θέλει να σε χώσει στη νύχτα για να έχει καλύτερες άκρες και γνωριμίες, τι περιμένεις; Να πάει μπροστά;

Έχει καταντήσει επιχείρηση και εργοστάσιο. Επιχείρηση γιατί τα παίρνουν χοντρά από τους μαθητές, εργοστάσιο γιατί παράγουν, φτιάχνουν μπράβους και «νονούς»!

Δεν υπάρχει άμιλλα και σεβασμός. Ο δάσκαλος δεν ενδιαφέρεται να φτιάξει το μαθητή του πρώτα σαν άνθρωπο και μετά σαν ΚΑΡΑΤΕΚΑ, σαν μαχητή. Ο νόμος είναι ο εξής. **Ο δάσκαλος ή θα έχει παρτίδες με τη νύχτα, ή δεν θα έχει σχολή και δεν θα επιβιώσει σαν δάσκαλος!**

Αυτά είναι αμερικάνικα κόλπα, έτσι είναι τα πράγματα εκεί...οι συμμορίες αποτελούνται από δυνατούς μαχητές, ΚΑΡΑΤΕΚΑ, οι οποίοι ελέγχουν τη νύχτα και διοργανώνουν κι επαγγελματικούς αγώνες σε clubs για να βγάλουν χιλιάδες δολάρια από τα εισιτήρια και τα στοιχήματα.

Πώς τις βλέπεις τις καταστάσεις στη νύχτα;

Είναι άγρια η νύχτα...όμως τα πολλά φώτα και οι χλιδές σε μαγεύουν...πρέπει να είσαι μάγκας για να μπορείς να επιβιώσεις...μάγκας,

εκτός από μαχητής και πάνω απ' όλα να την σέβεται και να μην τη φοβάσαι! Είναι όπως η θάλασσα, σε τραβάει, όμως αν δεν την προσέξεις εύκολα πνίγεται!

Έτσι και στη νύχτα: διασκέδαση, ποτά, γυναίκες, όμως είναι δύσκολα και πρόστυχα αυτά που γίνονται...βέβαια οι κανονικοί άνθρωποι δεν μπορούν ούτε να τα δουν, ούτε να τα καταλάβουν. Αν καταλάβαιναν...τότε...θα τους φαινότουσαν όλα τρελά...γιατί γίνονται τρελά πράγματα. Ακραίες καταστάσεις, λες και βλέπεις ταινία...θέλει νεύρα για να αντέξεις και εξυπνάδα για να επιζήσεις και να μην βρεθείς πουθενά πεταμένος από αυτά που έχεις δει κι έχεις μάθει...

Φυσικά και αρκετοί από τους Σενσέι είναι μάχιμοι, δεν κάθονται πόρτα, γιατί σκοπός τους δεν είναι να φαίνονται και να κάνουν φιγούρα. Ανάλογα με τους στόχους, τους σκοπούς που έχουν και τις καταστάσεις που επικρατούν, ανάλογα κινούνται...χωρίς να φαίνονται...Ξέρεις γιατί οι περισσότεροι δεν κάνουν λεφτά και σε κάποια φάση βρίσκονται ή μέσα ή «κάτω»;

Είναι σαν την γαλοπούλα της πρωτοχρονιάς. Τους παίρνουν οι ισχυροί, τους εκμεταλλεύονται για να βγάλουν το φίδι από την τρύπα, τους φουσκώνουν στο «μπλα-μπλα» και στο παραμύθι...και όταν τελειώσει η φάση και δεν τους χρειάζονται άλλο, τους σφάζουν σαν τη γαλοπούλα και τους «πλασάρουν»...τους «δίνουν»...και μετά άλλος και άλλος και πάει λέγοντας!

Αυτά δεν φαίνονται από την αρχή! Υπάρχουν τόσα φώτα που δεν αφήνουν να φανεί η αγριότητα των πραγμάτων. Θα πρέπει να χωθείς, να ζήσεις αρκετά για να καταλάβεις πως είναι το παιχνίδι. Όταν αρχίσεις να καταλαβαίνεις, τρομάξεις! Οι περιοχές είναι μοιρασμένες σε Α, Β, Γ, Δ... όμως υπάρχουν διαφωνίες ανάμεσα στις ομάδες και εκεί γίνεται ο σκοτωμός στην κυριολεξία. Τρώει ο ένας τον άλλο. Μια φορά το 1992 ή 1993, δεν θυμάμαι πολύ καλά, είχαν δώσει ραντεβού, να βρεθούν όλοι στο Hilton...συνάντηση μεταξύ «νονών», ισχυρών...πολεμιστές και φουσκωτοί...για να τα «βρουν»...σιγά μη τα βρήκαν...

Ο Νάιαν Φράσνυ, Αλβανός συγγραφέας είχε πει: «Δώδεκα στρατιώτες και δεκατρείς καπεταναίοι»,μα είναι δυνατόν να υπάρχουν δέκα καρέκλες και να θέλουν να κάτσουν σ' αυτές εκατό άτομα; Οι πιο ισχυροί και πονηροί θα κάτσουν, οι υπόλοιποι δεν θα μείνουν όρθιοι, γιατί δεν θα υπάρχουν!

Κοίτα πως έχουν καταντήσει οι πολεμικές τέχνες: Να εξυπηρετούν συμφέροντα, να προστατεύεις, να φυλάς και να χτυπάς για λογαριασμό άλλων...είναι κι αυτές ένα γρανάζι στον όλο μηχανισμό: Στον καπιταλισμό...το μόνο σύστημα που έχει αμορτισέρ...και δεν πρόκειται ν' αλλάξει τίποτα...έτσι θα είναι πάντα, όσο υπάρχει κοινωνική ανισότητα και κυβερνά το χρήμα.

Και όσοι είναι παράνομοι θα πληρώνονται και θα πληρώνουν συγχρόνως! Όσο έξυπνος, όσο επαγγελματίας και αν είναι κάποιος, πάντα θα υπάρχει το τέλος και γι' αυτόν, όπως γίνεται πάντα και για όλους, αργά ή γρήγορα.

Απλά, αν έχεις πιστούς φίλους και είσαι πονηρός, μπορείς ν' αντεξεις περισσότερο και να «πέσεις» στα μαλακά...βέβαια είναι δύσκολο να έχεις φίλους στη νύχτα και να συνεργάζεσαι μαζί τους.

Για τα λεφτά και το «κοκό» γίνονται όχι τσακωμοί... σκοτωμοί... είναι...είναι άσχημα τα πράγματα...θα μπορούσα ώρες να σου λέω ιστορίες, αλλά δεν θα ήταν έξυπνο και «σοφό»...πιστεύω πως με αυτά τα λίγα, θα σχηματίσει ο κόσμος μια εικόνα για το τι συμβαίνει στον αθέατο κόσμο των πολεμικών τεχνών!

Σωστά πες μου...πώς περνάς την ώρα σου;

Σκέφτομαι συνέχεια το δικαστήριο, να δω αν θα τη γλιτώσω...ή θα μείνω μέσα...αυτό με βασανίζει...μετά σκέφτομαι ατέλειωτες ώρες την οικογένειά μου, το παιδί μου...

Διαβάζω αρκετά. Ό,τι έχει σχέση με τον άνθρωπο και τον τρόπο που συμπεριφέρεται σαν κοινωνικό όν.

Αν και ο πατέρας μου με ήθελε «Στρατηγό», εγώ έχω κλήση στις κοινωνικές επιστήμες και μ' ενδιαφέρει να μαθαίνω ό,τι αφορά τον άνθρωπο και την κοινωνία. Είναι σημαντικό γιατί μετά μπορείς και αναλύεις πολιτικά, κομματικά φαινόμενα, εξηγείς καταστάσεις..., ψυχολογείς, παίρνει άλλες στροφές το μυαλό σου...δεν είσαι κολλημένος, σκέφτεσαι, έχεις τροφή για το πνεύμα σου, μεγάλη υπόθεση! Έτσι πέφτεις δύσκολα, δεν γίνεσαι εύκολα θύμα των άλλων, μπορείς και παίζεις με ίσους όρους, γιατί έχεις μυαλό, έξυπνα απαντάς, γρήγορα και άμεσα πράττεις...αυτό μπορεί να σε σώσει...στην κυριολεξία.. μην ξεχνάς ότι στη νύχτα επιβιώνει ο πιο πονηρός και όχι ο πιο δυνατός...το κροσέ δεν μετράει όταν σε 'στριμώξουν', ούτε μπορεί να σταματήσει τη σφαίρα αν έρχεται κατά πάνω σου... Όμως, αν έχεις μυαλό 'ξυράφι', προβλέπεις, προνοείς, βλέπεις τον άλλον από μακριά και χωρίς να τον ξέρεις, καταλαβαίνεις αν θέλει να στην 'κάτσει'.

Εμείς που έχουμε μεγαλώσει σε καταστάσεις δύσκολες, έτσι λειτουργούμε...γι' αυτό και επιβιώνουμε...ειδικά στη νύχτα. Είμαστε δοκιμασμένοι στις κακουχίες, δεν έχουμε να χάσουμε τίποτα, άρρισκάρουμε τα πάντα, δεν 'πίνουμε' και πάνω απ' 'όλα έχουμε ενημερωθεί για τις εξελίξεις σε όλους τους τομείς...γι' αυτό και υπάρχει πρόοδος και η παρουσία μας στο 'σκοτάδι' είναι έντονη, αισθητή, αρχίζουμε ν' ανεβαίνουμε, ενώ οι άλλοι πέφτουν. Γιατί; Γιατί συνδυάζουμε μυαλό με γάντια...όχι σκέτο 'μπάπα-μπούπα', δεν είναι σοφό, δεν είναι επαγγελματικό.

Ο επαγγελματισμός έρχεται από την σωστή κρίση και τις σωστές επιλογές...ναι στην προπόνηση αλλά ναι και στην πνευματική καλλιέργεια, όχι στα ναρκωτικά...

Γιατί κατηγορείσαι;

Για διακίνηση ναρκωτικών...!

A.K

Γεννήθηκα στις 23 Νοεμβρίου του 1970. Γέννημα θρέμμα στον Κορδαλλό. Μια ήρεμη οικογένεια έχω, ούτε τσακωμοί, ούτε χωρισμοί και διαζύγια.

Η μαμά δεν δούλευε, μας μεγάλωνε...όμως ο μπαμπάς κρατούσε το σπίτι, η κολώνα του σπιτιού. Δούλευε χειριστής γερανών. Δύσκολη δουλειά, όμως δεν έχουμε στερηθεί τίποτα, ούτε εγώ, ούτε τα τρία αδέρφια μου.

Είμαστε μεγάλη οικογένεια με αρχές και παράδοση, κρατάμε επαφές με την ιδιαίτερη πατρίδα και τηρούμε τις παραδόσεις.

Με το σχολείο δεν τα πήγαινα καθόλου καλά. Δεν ήθελα ούτε να διαβάζω, ούτε να γράφω, μου την έσπαγε η ιδέα...Εγώ γούσταρα να γυρνάω, να παίζω, να είμαι με τους φίλους μου, τέτοια πράγματα. Την κοπανούσαμε από το σχολείο και βολτάραμε στον Άγιο Κοσμά ή τσακωνόμασταν με άλλες παρέες και ξένους για διάφορους λόγους κι αιτίες...Για κοριτσάκια... «γιατί την πείραξες ρε;», «τι είπες;», τσακωνόμασταν γιατί έτσι έπρεπε...ήταν στα «πρέπει» τα άγραφα...ξέρεις αντράκια.

Στα 14 άρχισα πυγμαχία γι' αυτό το λόγο. Για να μπορώ να τσακώνομαι και να είμαι εγώ ο νικητής! Τέχνη... «μπαμ-μπουμ», δε λέει να έρχεσαι στα χέρια και να τις τρως...

Μου άρεσε η πυγμαχία και πωρώθηκα. Κατέβαινα και σε αγώνες στα 63,5 και στα 67 κιλά. Είχα πολλές νίκες. Είναι ψύχωση...άμα αρχίσεις και χτυπέσαι, μετά γουστάρεις κιόλας.

Έφυγα όμως από' κει γιατί μετακομίσαμε και πήγαμε στον Άγιο Δημήτριο, στο Μπραχάμι. Άλλη περιοχή, άλλος κόσμος...

Γράφτηκα σε σύλλογο ΚΑΡΑΤΕ. Ο δάσκαλος ήταν γιαπωνέζος και αληθινός πολεμιστής. Σκληρός, ολιγομίλητος και τους μαθητές του τους είχε στρατιώτες...σκληρή προπόνηση, δεν έμεναν παιδιά με «ευαισθησίες».

Για τον δάσκαλο αυτόν νοιώθω δέος και θαυμασμό, γιατί είναι δάσκαλος και έξω από το ντότζο...αυτά που λέει τα τηρεί...δεν ασχολείται με νύχτα και βρομοδουλειές, όπως άλλοι.

Όμως επειδή η παρέα που είχα στη γειτονιά έβαλε γάντια πυγμαχικά, πήγα, μαζί με τους κολλητούς μου, kick-boxing.

Με τράβηξε το όλο σκηνικό...γάντια, φιλίες από το σύλλογο, μετά κουβεντιάζαμε και τις διάφορες φάσεις πάνω στο καβάτζο...

Οι φίλοι ήταν ο κόσμος μου πλέον. Προπονησούλα, κοπάνες, κάναμε και κανένα τσιγάρο, της ηλικίας ήταν, πηγαίναμε σε πάρτι, κάναμε ατέλειωτες φασαρίες, μαζευόμασταν και αν χρειαζόταν βοήθεια κανέναν κολλητός πέφταμε και μέσα στον καβγά...ξύλο, για να τον υποστηρίξουμε.

Το σχολείο το είχα κάνει στην άκρη. Μ' ενδιέφερε να έχω λεφτά. Έτσι άρχισα να δουλεύω όπου... Σαν φαναρτζής για δυο-τρεις μήνες, σαν χρυσοχόος άλλο τόσο καιρό και σαν μηχανικός σε σκάφη, στο λιμάνι. Είχα πια χωθεί στην πραγματικότητα.

Ντάξει, έχω βγάλει το λύκειο...πώς όμως; Έφυγα από το γενικό και πήγα στο νυχτερινό. Για να πάρω το χαρτί πλήρωσα...αλλιώς πώς; Είχα άλλα ενδιαφέροντα...πώς θα τσακίνομαι καλά, πώς θα δω καμιά ταινία με τον Bruce Lee...Α...αγαπημένη μου ταινία είναι ο «νονός».

Όσο για τον Lee, είναι μύθος, με αυτόν οι Έλληνες έμαθαν ΚΑΡΑΤΕ. Όμως αν έβαζαν γάντια ο Taison με τον Bruce Lee, θα τον τσάκιζε ο Taison...γιατί; Γιατί είναι θεός και γιατί η πυγμαχία είναι πιο αληθινή από το ΚΑΡΑΤΕ.

Γιατί;

Γιατί στην πυγμαχία σκοπός είναι να τον κατεβάσεις, να τον τελειώσεις τον αντίπαλο. Νιώθεις τον πόνο, είναι φουλ κόντακτ, στο δρόμο έτσι θα είναι το χτύπημα...αληθινό, αλήτικο, βάρβαρο. Δεν θα είναι με κανόνες και φάουλ, όπως στο ΚΑΡΑΤΕ...Η πυγμαχία φανερώνει τη βία και τη σκληρότητα, βασιλεύει σ' έναν καβγά.

Πρέπει όμως να σου πω, όσες φορές και αν έχω παίξει ξύλο, ποτέ δεν έχω βρίσει τα θεία. Πιστεύω στο Θεό και σέβομαι...

«Για πες μου για το δάσκαλό σου στο»

Ο χειρότερος. Στα 28 του χρόνια και ήταν ανώριμος. Προσπαθούσε με κάθε τρόπο να μπει στη νύχτα... Όμως έκανε τόσες βλακείες, που βγήκε από το παράθυρο.

Ήταν...δεν έκανε για τίποτα. Ξέρεις για ν' ασχοληθείς μ' αυτά πρέπει ν' αντέχεις και να είσαι και μάγκας...

Αυτός,...έγινε πρεζάκιας και ρουφιάνος ταυτόχρονα, φυσικά δεν μπόρεσε να το κρατήσει το ντότζο του. Δεν ήταν άξιος, να φανταστείς ότι οι μαθητές του τον βρίζανε...δεν μπορούσε ν' αποκτήσει τον σεβασμό των μαθητών του...πώς; Μ' αυτά που έκανε...Εγώ τον είδα να καταρρέει πολύ σύντομα.

Πού το αποδίδεις αυτό;

Στον γυναικείο χαρακτήρα του και στα ναρκωτικά. Εκεί οφείλεται η κατρακύλα του. Επίσης ήταν φυγόπονος και απέφευγε τις ευθύνες, τις έριχνε σε άλλους...εμένα βέβαια δεν με πείραζε, γιατί με φοβόταν...μετά τα 18 τον

έδειρα κιάλας...Ε, στο τέλος την έκλεισε τη σχολή. Νύχτα, πιτό, τσιγάρα και ντότζο δεν γίνεται...Όλο αυτό τον καιρό, είχα παρέες σε όλα τα μήκη και τα πλάτη...πυγμαχάκια και μη.

Μετά πήγα φαντάρος, ε, κι εκεί χρησιμοποίησα την τέχνη. Δυο στρατοδικεία: Στο πρώτο, ειρωνευόταν ο τύπος, το στυλάκι του ήταν εριστικό...δυο-τρία κροσέ και κάτι κλωτσιές...αυτό ήταν! Έπεσε...Είκοσι μέρες νοσοκομείο. Το δεύτερο...και αυτός με κροσέ έπεσε, αλλά μόνον ένα...δεξί, το καλό μου.

Το πρώτο πειθαρχικό το πέρασα φαντάρος. Το δεύτερο το τράβηξα και το πέρασα σαν πολίτης. Εντάξει...καθάρισα.

Γυρνώντας από φαντάρος ξανάρχισα προπόνηση. Ήταν διαφορετική αίσθηση...Ανέβαινα στο ring, ένιωθα δέος. Κυνηγούσα το νοκ-άουτ, όπως όλοι οι μαχητές με ψυχή, που δε φοβούνται μήπως πονέσουν.

Χρησιμοποιούσα αρκετά τα ευθεία χτυπήματα...όχι τόσο τα στριψτά. Έπαιζα για να κερδίσω, δεν μπορούσα να διανοηθώ ότι θα ξεφτυλιστώ ή ότι θα χάσω, δεν ήθελα να είμαι ηττημένος γι' αυτό έπαιζα ως το τέλος...το τραβούσα ως τα' άκρα.

Στο δρόμο, τα πράγματα είναι λίγο διαφορετικά. Δυο φάσεις υπάρχουν στη φασαρία: Πρώτη, αυτή που θα πιάσεις τον άλλον κορόιδο και η δεύτερη, αυτή που θα κοντραριστείς...ε...εκεί, κροσέ και τον μαϊνάρεις...

Τι κάνεις;

«Μαϊνάρισε» λέμε...δηλαδή «έπεσε», ξάπλωσε, «βίδωσε» ή λέμε: «μορτάρει»...πώς να στο πω αλλιώς;

Μαϊνάρισε, δηλαδή;

Μάινα, είναι λέξη του λιμανιού. Ανεβοκατεβάζω, το χρησιμοποιούσαμε στους γερανούς. Μαϊνάρω σημαίνει ξεσφίγγω. Είναι «γλώσσα» του πεζοδρομίου, αλάνικη. Όταν γύρισα από φαντάρος και μετά άλλαξα τρόπο ζωής. Ενώ πριν ψηλοπρόσεχα και τη διατροφή μου και το πώς ζούσα, μετά...έκανα στροφή 180 μοιρών.

Κυνηγούσα άλλα πράγματα...γυναίκες, ερωτευμένος πάντα...κυνηγούσα μια τη μια, μια την άλλη...ήμουν κυνηγός...Αν σκεφτώ, έχουν περάσει γυναίκες που μ' έχουν καταναλώσει, όμως υπήρξαν και άλλες που με στήριξαν.

Όπως και τώρα, η κοπέλα που είμαι μαζί της, με στηρίζει και ηθικά και οικονομικά. Είναι δίπλα μου και περνάμε μαζί τις δύσκολες στιγμές.

Όταν ήμουν έξω που λες, κυνηγούσα εκτός από τις γυναίκες, να βγάλω λεφτά...κι εσείς το ίδιο δεν κάνετε;

Μίλα μου στον ενικό, νιώθω πιο άνετα

Ε...ναι, συγγνώμη, τόσο καιρό που έχω να δω και να μιλήσω σε γυναίκα...

Και; Πώς έβγαζες λεφτά;

Κοίτα, «πόρτα» δεν έχω «κάτσει» ποτέ!!! Το θεωρώ υποτιμητικό, ντροπή. Εμείς οι Μανιάτες τους λέμε αυτούς «μεντεσέδες»...

Δηλαδή;

«Μεντεσές»...αυτό που στηρίζει την πόρτα...καλό,ε; Στην πόρτα δεν γίνονται χοντρές φασαρίες. Αυτές γίνονται μέσα στο μαγαζί...οι χοντροί τσαμπουκάδες είναι μεταξύ συμμοριών. Όσο γι' αυτούς που κάθονται βιτρίνα, είναι από το Α ως το Ω. Μπορεί να είναι από την μεγαλύτερη κότα, ως το μεγαλύτερο μάγκα. Από το αρσενικό μέχρι το ρουφιάνο. Τι να σου κάνουν οι πολεμικές τέχνες; Απλά βοηθούν να γίνουν τα πράγματα δυσκολότερα σε πιο μικρό χρονικό διάστημα.

Δηλαδή;

Ε...άμα ξέρεις να βαράς, άμα γνωρίζεις το «άθλημα» τότε όλα εξελίσσονται ραγδαία. Συνήθως η εξέλιξη είναι προς το άσχημο, το κακό. Άργησα βέβαια να το καταλάβω, αλλά...αυτή είναι η πικρή αλήθεια.

Η γνώμη σου για τις πολεμικές τέχνες;

Δεν πάνε καθόλου καλά! Ποια τέχνη; Όλοι για τα λεφτά διδάσκουν και σου μαθαίνουν μισά πράγματα ή βλακείες...Οι περισσότεροι δάσκαλοι είναι κομπλεξικοί. Δυο «πράγματα» **υποτιμούσα** πάντα: Τους **φουσκωτούς** και τους **ΚΑΡΑΤΕΚΑ**. Δεν έχουν ψυχή για να μαλώσουν...μόνο φωνή και βρισιές... «θα σου κάνω...» και τι; Τίποτα!!!

Θυμάμαι μια φάση: Φαντάρος ήμουν με μια κοπελιά, την ήθελα...Όταν πήγα στη γειτονιά της, έμαθα ότι κάποιος την πείραζε συνέχεια. Ήταν τότε με τις ατέλειωτες απεργίες των λεωφορείων...θυμάσαι; Που πέρναγαν τα ρεο και μάζευαν τον κόσμο;

Ναι...ναι...πώς δε θυμάμαι...

Ε...Τότε που λες, επειδή η πιτσιρικά περνούσε συνέχεια από την στάση, την πειράζανε. Μου την «έδωσε»...τη στήνω και βρίσκω αυτόν που της κολλούσε.

Ένα ανθρώπάκι ήταν...πετάγεται μια ψ... του σκύλου...αν και ψηλός, για' μένα ήταν ανθρώπάκι...μου έκανε τον μάγκα...του τραβάω ένα κροσέ, ένα μπουνίδι πω...πω, τον ξάπλωσα.

Σηκώνεται αυτός, ζαλισμένος σαν κοτόπουλο, και μου λέει: «ρε φίλε, ξέρω ΚΑΡΑΤΕ». Λέω από μέσα μου: «Κάτσε να τον μαϊνάρω», «Τι λες ρε φίλε; Ξέρεις ΚΑΡΑΤΕ;» Μπαμ-μπουμ, δυο κροσέ, αριστερό-δεξί και «μπουμ» ξανά-μανά κάτω...Αυτοί είναι, όλο φιγούρα, σφίξιμο, μαγκιά, εξουσία και τι είναι; Μεταφέρουν τις σχολές τους στη νύχτα και τις μετατρέπουν σε μπραβο-σχολές.

«Πόρτα»...σιγά...πολύ σέβομαι κάποιον που πουλάει κάστανα, αυτοί είναι πιο επαγγελματίες. Είναι δάσκαλος αυτός που βγάζει τα παιδιά στην παρανομία;

Είναι δάσκαλος αυτός που μαθαίνει δυο κλωτσιές και δυο μπουινιές στους αλλοδαπούς και από κουνάβια που είναι τους κάνει προστάτες και νονούς;

Κουνάβια, τι εννοείς;

Ξέρεις, όπως τα κουνάβια που τρέχοντας μπαίνουν, τρυπώνουν, έτσι και αυτοί μπαίνουν απ' τα σύνορα κρυφά και κυνηγημένοι...γλιστρούν κι έρχονται εδώ για να κάνουν ζημιές...

Εγώ αυτούς πληρώνω... «δίνουν» για να είναι έξω και να κάνουν τα «αλισβερίσια» πιο εύκολα.

Θα δεις, σε λίγα χρόνια θα «έχουν τη νύχτα»...Έχουν μάθει και πολεμικές τέχνες και αυτό ήταν...θα εκβιάζουν και θα φερμάρουν πιο εύκολα...θα έχουν αυτά που θέλουν με τον τσαμπουκά και τη βία!!!

Ι.Π

Έχω γεννηθεί το 1970 στην Αθήνα. Γέννημα θρέμμα αθηναίος. Είμαι μέσα από το 1999, αρχές, για ληστείες, ναρκωτικά και πολλά άλλα...

Πες μου για 'σένα;

Ε...τι να σου πω; Έχω μεγαλώσει εδώ, σ' ένα περιβάλλον ήρεμο, χωρίς εντάσεις, ξυλοδαρμούς και πίκρες...όχι, όχι, σαν παιδί δεν θυμάμαι κάτι τραγικό από τους γονείς μου.

Ο μπαμπάς βιοπαιαίστης...χειρονακτική εργασία. Πάλευε για να μας παρέχει τα πάντα, να μην μας λείπει τίποτα, παιδευόταν. Η μαμά σπíti για να είναι καλή μητέρα και νοικοκυρά.

Τους γονείς μου τους έχω ντροπιάσει...δεν θέλω να μιλάω για την οικογένειά μου, γιατί δεν τους αξίζω...μ' αυτά που έχω κάνει...αλλά είναι να μην μπλέξεις...τι να πουν κι αυτοί για' μένα;

Μια μέσα είμαι, μια έξω, μπαινοβγαίνω...πώς να νιώθουν για το γιο τους; Υπερήφανοι; Έχω προδώσει κάθε όνειρο και σχέδιο που είχαν για' μένα....

Αυτοί δεν μου χάλαγαν ποτέ χατίρι, ειδικά η μητέρα μου κι εγώ;

Την κοπάναγα από το σχολείο, δεν διάβαζα ποτέ, έμενα στα μαθήματα, συνέχεια γύρναγα με παρέες από' δω κι από' κει. «Βρε παιδί μου κάτσε να διαβάσεις τι θα απογίνεις;»...Μα εμένα το μυαλό μου ήταν πώς θα κάνω κοπάνα να πάω να καπνίσω με τους φίλους μου, να κάνουμε αλητείες, να κλέψουμε, να πάμε έξω απ' άλλα σχολεία και να τσακωθούμε με άλλα πιτσιρίκια, να παίξουμε ξύλο, να βρίσουμε...

Τέτοια πράγματα είχα στο μυαλό μου...Τους γονείς μου τους θεωρούσα ξενέρωτους, και από τότε που κατάλαβα τον εαυτό μου, έκανα του κεφαλιού μου...

Αποτέλεσμα; Ως το γυμνάσιο...πιο πάνω δεν έχει...τα παράτησα! Τότε μ' ενδιέφερε να κάνω καμιά «δουλειά» με τους κολλητούς μου...τι μ' ενδιέφερε το σχολείο και οι βλακείες που έλεγε ο δάσκαλος; Ποτέ δεν παρακολουθούσα και δεν υπήρχα στην τάξη.

Δεν έβλεπα την ώρα να πεταχτώ έξω από την αίθουσα για διάλειμμα...και πώς θα την «κάνω», να φύγω με την παρέα μου αλλού. Παίξαμε κιόλας.

Μπάσκετ, ποδόσφαιρο...όλοι οι φίλοι μου είχαν σχέση με τον αθλητισμό...Ε, μετά γραφτήκαμε και ...για να βαράμε καλύτερα...τεχνικά.

Πριν τα 14 άρχισα να βάζω γάντια...έγκλημα. Και από άποψη σωματικής ακεραιότητας και από θέμα συμπεριφοράς.

Έτρωγα ξύλο... «μπάπα-μπούπα» κουδούνι είχα γίνει...όλα τα χτυπήματα στο κεφάλι; Αλλά πωρώνεσαι...γουστάρεις να τρως ξύλο...Θίγεται ο εγωισμός σου και μουλαρώνεις...αρχίσεις να χτυπάς και συ και προσπαθείς να τον διαλύσεις τον άλλον...

Αυτό με παρέσυρε...το μόνο που μ' ενδιέφερε ήταν να κάνω προπόνηση, να χτυπιέμαι και να κάνω παρέα με τα' άλλα πυγμαχάκια.

Είχαμε τα ίδια ενδιαφέροντα, μιλούσαμε συνέχεια για αγώνες και ξύλο και τα βράδια αλητεύαμε...τι άλλο ήθελα; Σιγά μην ήθελα να γίνω επιστήμων...

Αρχισα να κάνω και βάρη, έφτιαξα κορμί...πήγαινα κορδωτός-κορδωτός...είχα μεγάλη πέραση στα γκομενάκια.

Είχα τα πάντα...εμφάνιση, «φούσκωμα», δύναμη...ό,τι θαυμάζει μια κοπελίτσα. Αυτά ήταν τα ενδιαφέροντά μου.

Ειδικά όταν κατάλαβα ότι η επίδειξη δύναμης περνάει στο αντίθετο φύλο, τότε έγινα περισσότερο «τσαμπούκι» και με το παραμικρό ερχόμουν στα χέρια, αφού έβλεπα ότι έτσι με θαύμαζαν οι γκόμενες...

Και' σεις οι γυναίκες τα θέλετε αυτά. Ο δυνατός άντρας που θα προστατέψει το αδύναμο, ασθενές φύλο...ποιο αδύναμο; Από την μύτη μας τραβάτε...

Χρόνια πολλά έκανα προπόνηση πυγμαχίας και , μετά «έπαιζα» και πολλά κιλά για να είμαι τεράστιος, να φουσκώσω και να μπορώ να επιβληθώ...πού; Μα φυσικά στη νύχτα...ναι...πέρασα χωρίς να καταλάβω στα δίχτυα της...από τους χώρους της προπόνησης, τις γνωριμίες του γυμναστηρίου, σιγά-σιγά, χωρίς να το καταλάβω βρέθηκα σε μαγαζί να έχω «δικαιώματα και υποχρεώσεις»...

Χοντρά λεφτά και εξουσία...Τι να μου πει η μέρα; Αφού η νύχτα ήταν ο παράδεισος...έτσι πίστευα με το φτωχό μου μυαλό...τώρα βλέπω καθαρά.

Τώρα, που έχω εμπειρία και πολλά «δοσίματα»...Όμως τότε πιτσιρίκος, τι μυαλό να έχω; Ή μου είχαν πει τι με περιμένει; Όχι βέβαια, με χρησιμοποίησαν, μου έδωσαν λίγη εξουσία και δύναμη για να μου ρίξουν «στάχτη στα μάτια» και μετά...βρίσκεσαι προ εκπλήξεων...Φαντάσου ότι είχα δικιά μου ομάδα, ήμουν αρχηγός συμμορίας!

Τα κάναμε όλα. Εκβιασμό, προστασία, όπλα, ναρκωτικά...βέβαια έβγαζα λεφτά, όμως η ζωή μου είχε γίνει κόλαση.

Ενώ στην αρχή είχα τρελαθεί από τη χλιδή, τα πλούτη, «φύγε' συ, έλα' συ», όλα στα πόδια μου, «κάνε αυτό, πούλα, θέλω τόσα αλλιώς θα σου κάνω αυτό, εκείνο...» ΞΑΦΝΙΚΑ;;;

Βρέθηκα στον Κορυδαλλό.Ε...βέβαια, αυτά έχουν και ημερομηνία λήξης. Τρία χρόνια έφαγα για σύσταση συμμορίας, εκβιασμό και οπλοκατοχή.

Πάει και ο τσαμπουκάς και η μαγκιά...και η δύναμη των χεριών... Στην ρουφιανιά αυτά δεν μετράνε.

Και η φάση ποια είναι; Σε «δίνουν» οι δικοί σου! Βέβαια, όταν πας να γίνεις κάτι κι απειλεις «άλλους», τότε «πέφτει το κάρφωμα». Ρε Δέσποινα, είναι δυνατόν να κυκλοφορούν όλοι μαζί, ομάδα με όπλα φορτωμένοι, να γυρνούν στα μαγαζιά, να πίνουν τζάμπα, να κάνουν «δημόσιες σχέσεις» και να μην τους πειράζει κανείς; Είναι δυνατόν να είναι φορτωμένοι σαν κάβουρες και να μην τους πάνουν;

Άρα; «δίνουν», καρφώνουν άλλους ή αυτούς που βλέπουν ότι δεν μπορούν να τους κουμαντάρουν και νιώθουν άμεση την απειλή τους. Αυτά γίνονται για να μένουν αυτοί έξω...Τόσο απλά είναι τα πράγματα...αλλά δεν μπορείς να το καταλάβεις, παρά μόνον όταν αρχίσεις να κολυμπάς στα βαθιά...

Ο κόσμος της νύχτας έχει ό,τι χειρότερο κυκλοφορεί...αποτελείται από άτομα που δεν έχουν να χάσουν τίποτα, γιατί πολύ απλά δεν έχουν τίποτα...

Ειδικά κάτι αλλοδαποί που έχουν έρθει παράνομα, είναι ψυχροί εκτελεστές...εκτελεστικά όργανα. Ναι, όμως τώρα έχουν αντιστραφεί οι όροι...Έμαθαν «τη δουλειά» και αφού έχουν καρφώσει όλους τους έλληνες ή τους έχουν μπιστολιάσει, έχουν πάρει τα ινία.

Το άλλο; Έχουν μάθει δυο-τρεις μπουνιές και κλωτσιές, έχουν κατέβει και σε μερικούς αγώνες και μετά κάνουν πρακτική εξάσκηση πάνω στους άλλους. Αυτοί όμως είναι έξυπνοι, εκτός από σκληροί. Δεν πίνουν, δεν καπνίζουν, δεν «μυτιάζουν»...και έχουν καθαρό μυαλό όταν βγαίνουν για δουλειά. Δεν είναι ανυπόμονοι...ο χρόνος είναι σύμμαχός τους. Ενώ εμείς, θέλουμε την αρχηγεία σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα.

Η φάση ποια είναι; Ότι όπως βγάζεις λεφτά, έτσι τα σπαταλάς. Να, θα έρθει ένας φίλος και θα τον κεράσεις, θα σε κεράσει, θα τον ξανακεράσεις...πίνεις όλη τη νύχτα και «χτίζεις» λυκοφιλίες.

Από την άλλη, αν γίνει μια στραβή και σου κάνει κάποιος μήνυση επειδή τον χτύπησες, χαλάς τα λεφτά σου στους δικηγόρους! Στην ουσία δεν έχεις λεφτά...ή καλύτερα δεν αποταμιεύεις...τα δίνεις είτε έτσι, είτε αλλιώς...

Για τις πολεμικές τέχνες και τους δασκάλους;

Να ενισχύουν τον αθλητισμό και την ποιότητα ζωής, αυτό πιστεύω ότι πρέπει να περνάει σαν μήνυμα.

Ποιότητα και ανωτερότητα! Όχι με το παραμικρό να «απλώνουμε το χέρι μας».

Αν ο γνώστης δεν έχει μυαλό και λύνει τις διαφορές του με αυτά που μαθαίνει στην προπόνηση τότε...καταλήγει μπραβάκι ή ό,τι άλλο εκτός από «κύριος»!

Όσο για το δάσκαλο; Είναι πρότυπο. Αν είναι σωστός και ηθικός, βγάζει καλά παιδιά, κοινωνικοποιεί, φτιάχνει χρήσιμο υλικό για την κοινωνία και τον κόσμο. Αν είναι σκάρτος και χωμένος στην παρανομία, τότε φτιάχνει ρομποτάκια για εκτέλεση διαταγών.

Ελάχιστοι είναι οι δάσκαλοι που είναι ποιοτικοί και καλλιεργούν πνευματικά τους μαθητές τους παράλληλα με τη σωματική εξάσκηση.

Οι πιο πολλοί χώνουν τα μαθητούδια τους στη νύχτα. Ξεκινούν με την τοποθέτηση του «υλικού» στην πόρτα και μετά η υπόθεση παίρνει το δρόμο της...

Ο δάσκαλος έχει συμφέρον από τα παιδιά που βγάζει στην παραγωγή. Αυξάνεται η δύναμή του, ακούγεται, διαφημίζεται ότι να, έχει δυνατούς, σκληρούς μαθητές που δεν «μασάνε» και παίζουν ξύλο, «σκοτώνουν» άμα λάχει...το σκέφτεται ο άλλος...ο μπάρμαν, ο πελάτης, ο μαθητής, ο φιγουρατζής, κάθε λογής άτομα.

Βέβαια μην νομίζεις ότι μπορούν και ελίσσονται. Χρησιμοποιούν μόνο το «μπαμ» και όχι το μυαλό τους. Σε κάποια φάση τους βαριέσαι όλους αυτούς ή πιο σωστά να το θέσω: Θες να κάνεις κάτι διαφορετικό με περισσότερα λεφτά χωρίς μπουνές, μπιστολιές, ανάμεσα σε συμμορίες και ανθρώπους...

Όπως;

Ναρκοτικά, για παράδειγμα...χοντρά λεφτά...και ληστείες...γερή μπάζα...αν πετύχει η «αποστολή», έχεις πολλά «μύρια». Όλα και στις δυο περιπτώσεις δεν στάθηκα τυχερός και να' μια...ντάξει δεν μπορώ να πω...λεφτά έχω...φτιάχτηκα και από τη νύχτα και από την παρανομία γενικότερα. Αν βγω κάποια στιγμή θα έχω αρκετά...

Τι στόχους έχεις;

Αν τα καταφέρω και ξεμπερδέψω, θα ανοίξω ένα ωραίο μαγαζί...κλαμπ...μεγάλο, υπερπολυτελείας και θα βγάζω χρήμα...

Κανείς δεν θα ξέρει το παρελθόν μου...σιγά...αν είναι κυριλάτο, πού θα ξέρει ο άλλος τι έχω κάνει; Θα είμαι κύριος.

Ελπίζω να ξαναφτιάξω τη ζωή μου και πάνω απ' όλα ν' αγαπήσω...να βρω μια κοπέλα να παντρευτώ και να κάνω οικογένεια. Λεφτά έχω...δεν θα της λείπει τίποτα...τώρα επειδή είμαι εδώ...δε νομίζω ότι θα την πειράζει...Εσύ; Θα παντρευόσουν ποτέ έναν ληστή; Σε ρωτάω για να δω πώς σκέφτεστε εσείς οι γυναίκες...

Αυτά είναι τυχερά...η γνωριμία, ο έρωτας...

Ναι, σωστά...είναι πώς θα ταιριάξουν δυο άνθρωποι...σωστά!

Γιατί φοράς τόσα χρυσαφικά;

Έτσι, μ' αρέσουν οι αλυσίδες και τα δαχτυλίδια...Είναι δύναμη...ισχύς...ανήκεις στην κορυφή...για να φοράς χρυσαφικά πρώτον πρέπει να έχεις λεφτά για να τ' αγοράσεις και δεύτερον την «μαγκιά» να τα φορέσεις...Είναι επίδειξη δύναμης...Έτσι...

Κεφ.2.1. Συνοπτική ανάλυση των βιοαφηγήσεων:

ΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ ΠΟΥ ΣΥΝΤΕΛΟΥΝ ΣΤΗΝ ΕΜΠΛΟΚΗ ΤΩΝ ΑΤΟΜΩΝ ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΡΑΝΟΜΙΑ

1. Χαμηλή κοινωνική – οικονομική τάξη.

Εκτός από έναν κρατούμενο ο οποίος ανήκει στην άρχουσα τάξη, από πλούσια οικογένεια μορφωμένος και υψηλά ιστάμενος, όλοι οι υπόλοιποι ανήκουν στις κατώτερες ως και μεσαίες κοινωνικά και οικονομικά τάξεις. Ένας από τους βασικούς παράγοντες παρέκκλισης και παρανομίας είναι η πενία και η θέληση για απόκτηση χρημάτων με παράνομα μέσα αφού με τα κοινωνικώς θεμιτά μέσα δεν μπορούν να αποκτήσουν τα υλικά αγαθά και τις ανέσεις που ονειρεύονται. Η θεωρία του Merton ⁴⁰⁰ εξηγεί τους παράγοντες που ωθούν τα άτομα στην παρέκκλιση και την επανάσταση, απορρίπτοντας τον τρόπο με τον οποίο είναι οργανωμένη η κοινωνία και δημιουργούν ένα δικό τους, ξεχωριστό αξιακό σύστημα και μια υποκουλτούρα ενάντια στην υπάρχουσα κουλτούρα.

2. Ενδοοικογενειακή βία

Όπως αναφέρει ο Αντώνης Μαγγανάς στο βιβλίο του «Θέματα εγκληματολογικά και ποινικού δικαίου»⁴⁰¹, η ενδοοικογενειακή βία είναι φαινόμενο αρκετά εξαπλωμένο και μπορεί να είναι σωματική αλλά και ψυχολογική. Θύματα είναι τόσο οι γυναίκες όσο και τα παιδιά. Οι έγκλειστοι “πολεμιστές” υπήρξαν θύματα ενδοοικογενειακής βίας και μάλιστα αποτέλεσε καταλυτικό παράγοντα για την ψυχοσύνθεσή τους και τη συμπεριφορά τους όντας ανήλικοι αλλά και ως ενήλικες.

3. Χαμηλό μορφωτικό επίπεδο

Οι περισσότεροι έχουν χαμηλή μόρφωση, χωρίς ιδιαίτερες σπουδές. Κάποιοι από αυτούς δεν έχουν τελειώσει το Λύκειο. Ο χαμηλός δείκτης μόρφωσης λειτουργεί ως τροχοπέδη στην επαγγελματική τους ανέλιξη η οποία είναι

⁴⁰⁰ H.Becker *Οι περιθωριοποιημένοι*, Αθήνα, Νομική Βιβλιοθήκη, 2000, σελ.17.

⁴⁰¹ Αντ. Μαγγανάς *Θέματα εγκληματολογικά και ποινικού δικαίου*, Αθήνα, Νομική Βιβλιοθήκη, 1999, σελ.6

σχεδόν ανύπαρκτη. Αυτό συνεπάγεται ότι είναι εγκλωβισμένοι στις κατώτερες κοινωνικές και οικονομικές τάξεις αποκομμένοι από νόμιμα μέσα και ευκαιρίες. Οι πιθανότητες για να ανελιχθούν είναι ελάχιστες ως και ανύπαρκτες. Επίσης, λόγω έλλειψης γνώσεων δεν μπορούν να σκεφτούν με λογική και βάσει δεδομένων διότι δεν γνωρίζουν καταστάσεις και γεγονότα .
402

4. *Μεταφορά από την επαρχία στο άστυ.*

Κάποιοι έφυγαν από την επαρχία και ήρθαν στην Αθήνα για ένα καλύτερο αύριο. Όμως η σκληρή όψη της πόλης, οι ψυχρές σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων και η έλλειψη εύρεσης εργασίας τους ωθεί στην παρανομία η οποία ακμάζει. Είναι πιο εύκολο να αποκτήσουν χρήματα διαπράττοντας παράνομες ενέργειες στη νυχτερινή Αθήνα. Η έντονη και πολλά υποσχόμενη ζωή της πρωτεύουσας τους ελκύει και τους παρασύρει στην παρανομία και στο εύκολο κέρδος.⁴⁰³

5. *Σύμπλεγμα μειονεξίας- προσπάθεια προβολής- επιβολής*

Χρησιμοποιούν τις πολεμικές τέχνες ως μέσο προβολής και επιβολής, μετατρέποντας αυτές σε μέσο άσκησης σωματικής βίας. Αισθήματα κατωτερότητας και βιώματα ειδικά από την παιδική τους ηλικία τους ωθούν στην εκμάθηση πολεμικών τεχνών για να μπορούν να ασκούν βία και να έχουν τα ηνία στους ξυλοδαρμούς.

6. *Μίμηση προτύπων, επιρροή από παρέες, μίμηση από δάσκαλο και ταινίες πολεμικών τεχνών.*

Ο Νεοκλής Σαρρής στο βιβλίο του « Ελληνική κοινωνία και τηλεόραση »⁴⁰⁴ αναφέρεται στην μίμηση τηλεοπτικού προτύπου που εκτελεί κινήσεις "κουνγκ-φου". Μα και η προσπάθεια των νέων να γίνουν αποδεκτοί από τις παρέες τους και να αναλάβουν ηγετικές θέσεις επηρεάζει τη συμπεριφορά τους . Προβάλλεται η ανάγκη εκμάθησης πολεμικών τεχνών για να ενισχύσουν την δύναμη τους και να επιβληθούν ευκολότερα στην ομάδα.

⁴⁰² Οπ.παραπ.400, σελ.20, θεωρία της υποκουλτούρας.

⁴⁰³ Ιακ. Φαρσεδάκης *Στοιχεία εγκληματολογίας* Αθήνα, Νομική Βιβλιοθήκη, 1996, σελ.41.

⁴⁰⁴ Νεοκ. Σαρρής *Ελληνική κοινωνία και τηλεόραση* Αθήνα, Γόρδιος, 1992,σελ. 161

7. *Χρήση πολεμικών τεχνών για βία.*

Πολλοί από αυτούς έσπευσαν να ασχοληθούν με τις πολεμικές τέχνες για να μπορούν να ανταποκριθούν καλύτερα στις απαιτήσεις της δουλειάς της νύχτας τόσο στην προστασία όσο και στις υπόλοιπες δραστηριότητες όπως είναι η σωματεμπορία, η διακίνηση ναρκωτικών, το "σπάσιμο" επιταγών και η εκτέλεση "συμβολαίων". Για να μπορούν να αντεπεξέλθουν σε όλες αυτές τις δύσκολες εργασίες θα πρέπει να είναι σωματικά πολύ δυνατοί⁴⁰⁵, γρήγοροι στην επίθεση και να αμύνονται εξίσου γρήγορα τόσο με τα άνω και κάτω άκρα τους-πολεμικές τέχνες- όσο και με τα όπλα.

8. *Χρήση αλκοόλ –κοκαίνης.*

Αν και οι πολεμικές τέχνες πρεσβεύουν τον ήπιο τρόπο ζωής και τη σωστή διαστροφή, πάρα ταύτα οι «περιθωριοποιημένοι» "πολεμιστές" κάνουν αλόγιστη κατανάλωση αλκοόλ λόγω της νυχτερινής τους εργασίας σε κέντρα διασκέδασης αλλά και κοκαίνης που είναι για αυτούς το θείο⁴⁰⁶ ποτό το οποίο τους δίνει τη δύναμη και το σθένος να κάνουν τις "δύσκολες" και ψυχοφθόρες δουλειές της παρανομίας. Όμως το αλκοόλ όσο και η κοκαίνη τους αυξάνει την επιθετικότητα και έτσι ασκούν πιο εύκολα, χωρίς δισταγμούς και ηθικούς φραγμούς τη σωματική και ψυχολογική βία σε άτομα που εργάζονται τη νύχτα και στο ευρύτερο κοινωνικό σύνολο.

ΣΥΝΕΠΕΙΑ:

ΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΗ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ:

Απορρίπτουν τους κοινωνικούς θεσμούς και νόμους με αποτέλεσμα να έρχονται σε σύγκρουση με την υπάρχουσα κοινωνική κουλτούρα, τους νόμους και ενάντια σε αυτούς που κινούν τα νήματα της ελληνικής κοινωνίας πράττουν τα χειρίστα κατακρίνοντας και επηρρίπτοντας ευθύνες σε αυτούς και τη δικαιοσύνη για την κατάντια τόσο τη δική τους όσο και άλλων. Η πολιτισμική σύγκρουση έχει ως αποτέλεσμα την περιθωριοποίηση, την εγκληματική δραστηριότητα καθώς και τον κοινωνικό στιγματισμό αυτών των ατόμων.⁴⁰⁷

⁴⁰⁵ Ιακ. Φαρσεδάκης *Η εγκληματολογική σκέψη* Αθήνα, Νομική Βιβλιοθήκη, 1990, σελ.322.

⁴⁰⁶ Βλ. βιοαφ.Α.Β.133

⁴⁰⁷ Όπ. παρ.407, σελ.471.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ:

ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΕ ΠΑΡΑΒΑΤΙΚΕΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΕΣ:

Οι παρεκκλίνοντες "πολεμιστές" περνώντας στον κόσμο της παρνομίας γίνονται επαγγελματίες εγκληματίες με δικούς τους νόμους και κωδικούς. Αποκτούν συγκεκριμένο τρόπο ζωής και συμπεριφορά. Δραστηριοποιούνται πάντα με βάση την απόκτηση όσο το δυνατόν περισσότερων χρημάτων και εξουσίας. Η ανθρώπινη ζωή χάνει την αξία της και δεν τους ενδιαφέρει αν αφαιρέσουν τη ζωή κάποιου για λίγα εκατομμύρια ή αν πάνουν και αυτοί να υπάρχουν κάποια στιγμή από τις σφαίρες άλλων "ομάδων" της νύχτας ή από τις σφαίρες αστυνομικών. Τους αρέσει να ασχολούνται με τα όπλα και να σκοτώνουν. Επέρχεται ο επαγγελματισμός και η μονομανία της δολοφονίας⁴⁰⁸. Οι παρακάτω παραβατικές δραστηριότητες πλαισιώνουν την καθημερινή ζωή των παράνομων "πολεμιστών" και είναι τα αποτελέσματα των παραγόντων για τους οποίους ανά τακτά χρονικά διαστήματα λογοδοτούν στην δικαιοσύνη και εισέρχονται στη φυλακή. Ο Ιάκωβος Φαρσεδάκης στο βιβλίο του «Στοιχεία εγκληματολογίας» αναφέρει:

*«...η δευτερογενής παρέκκλιση συνίσταται σε μία μορφή εμπλοκής του ατόμου σε νέες παραβάσεις, εξαιτίας των στιγματιστικών συνεπειών που προκύπτουν από την κοινωνική αντίδραση στην πρώτη παρέκκλιση και ειδικότερα, από την απονομή νέων "κοινωνικών ρόλων" και "στάσεων έναντι του εαυτού του". Ο δευτερογενώς παρεκκλίνων φαίνεται έτσι, ως ένα "πρόσωπο που εμπλέκεται τελικά σε μια "παρεκκλίνουσα σταδιοδρομία"».*⁴⁰⁹

Στην παρεκκλίνουσα σταδιοδρομία των "πολεμιστών" εμπεριέχονται παράνομες και εγκληματικές δραστηριότητες όπως:

1. Σύσταση συμμορίας
2. Εκβιασμός- προστασία
3. Σωματικές βλάβες
4. Ένοπλες ληστείες
5. Απόπειρα ανθρωποκτονίας- ανθρωποκτονία- μονομανία της δολοφονίας

⁴⁰⁸ Οπ. παραπ.407, σελ. 143.

⁴⁰⁹ Οπ. παραπ.403, σελ.53.

6. Σωματεμπορία.

Βασική προϋπόθεση για να ενταχθεί κάποιος σε "ομάδα" είναι:

1. Να είναι γυμνασμένος ,
2. Να είναι γνώστης πολεμικών τεχνών και
3. Να κατέχει και την τέχνη του όπλου το οποίο αποτελεί προέκταση των άνω άκρων των "πολεμιστών" και συμπληρώνουν ή αντικαθιστούν τις πολεμικές τέχνες σε περιπτώσεις ζωής και θανάτου.⁴¹⁰

Κεφ.3 ΓΕΝΙΚΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Μέσα από την συγκεκριμένη έρευνα, έρχεται στην επικαιρότητα η αθέατη και σκοτεινή πλευρά των πολεμικών τεχνών. Είναι ένας ολόκληρος κόσμος που λίγοι τον γνωρίζουν και όμως επιφυλάσσει τόσες "εκπλήξεις" που μπορούν να αποβούν μοιραίες για τη ζωή και την επαγγελματική καριέρα των νέων ανθρώπων . Ο κόσμος και ειδικά οι γονείς δεν γνωρίζουν τι υπάρχει μέσα σε αυτόν τον τομέα εκπαίδευσης. Απλά πηγαίνουν τα παιδιά τους σε ένα γυμναστήριο με σκοπό να μάθουν πολεμικές τέχνες και να εκτονώνουν την επιθετικότητα τους σε αυτό το χώρο και με το συγκεκριμένο αντικείμενο. Δεν γνωρίζουν ότι ίσως αυτό δεν γίνει εφικτό και το χειρότερο: αντί το παιδί τους να γίνει άξιος και χρήσιμος στην κοινωνία γίνεται παράνομος και εμπλέκεται με τη μαφία .Το έγκλημα γίνεται παράδειγμα μίμησης και οι νέοι αντί για να γίνουν κοινωνοί γνώσεων, διαγράφουν μια εγκληματική πορεία.⁴¹¹ "Ο δρόμος" δεν έχει γυρισμό . Δεν καταλήγει σε αδιέξοδο αλλά στη φυλακή ή στο θάνατο.⁴¹²

Οι κρατούμενοι με τους οποίους μίλησα είναι πρωταθλητές , δάσκαλοι, μαθητές της τέχνης. Κάποιοι από αυτούς είναι ιδιοκτήτες γυμναστηρίων και παραδοσιακών σχολών πολεμικών τεχνών.

Η κάθε αφήγηση ζωής αποτελεί κοινωνιολογική γνώση, είναι πρώτη ύλη και δίνει την ευκαιρία να φανεί πώς κατανοεί το υποκείμενο της έρευνας την κοινωνική πραγματικότητα, τα κοινωνικά φαινόμενα και πώς αντιδρά απέναντι σε αυτά. Η αντίδραση των ατόμων στα κοινωνικά φαινόμενα "μαρτυρά" και τις ατομικές εμπειρίες , τις γνώσεις και τα βιώματα που έχει το κάθε άτομο. Φαίνονται οι σχέσεις του ατόμου με τους γονείς το σχολείο τις παρέες, την "ομάδα", ποια θέση και ρόλο κατέχει μέσα σε αυτή και το πώς εσωτερικεύει τις αξίες και τα κοινωνικά πρότυπα . Σύμφωνα με αυτές αντιδρά

⁴¹⁰ Γερ. Τζανακάκης, (διατρ.) Προστασία και εκβιάσεις που αφορούν τη λειτουργία καταστημάτων και κέντρων διασκέδασης. Η αντιμετώπιση τους από την Αστυνομία. Αθήνα, 200, σελ.68

⁴¹¹ Ιακ. Φαρσεδάκης Στοιχεία εγκληματολογίας Αθήνα, Νομική Βιβλιοθήκη, 1996, σελ.61.

⁴¹² Βλ. βιοφ.Α.Σ. σελ.214

και λειτουργεί είτε θετικά και σύμφωνα με τα κοινωνικές "προσταγές", είτε παράτυπα και αντίθετα στα κοινωνικά "πρέπει".

Οι ίδιοι θα ήθελαν να μην είχαν γίνει ότι κατέληξαν. Να άλλαζαν τη ζωή τους και να μην είχαν βλάψει τόσο τον εαυτό τους και τον κόσμο⁴¹³!

Η έρευνα αυτή λοιπόν χρησιμεύει για τη βελτίωση των πολεμικών τεχνών και την ποιοτικότερη διεξαγωγή της διδασκαλίας αυτών χωρίς παρέκκλιση και παραβατική συμπεριφορά. Η βία να χρησιμοποιείται στη χείριστη περίπτωση και όχι ως συνηθισμένη αντίδραση από την πλευρά των εκπαιδευτών και εκπαιδευομένων των πολεμικών τεχνών.

Επίσης, θα κινησει το ενδιαφέρον της ελληνικής κοινωνίας για τους εγκλειστούς και τη φυλακή. Να κατανοήσουν και να εσωτερικεύσουν το νόημα της φυλακής και των αρνητικών σωματικών και πνευματικών επιπτώσεων του εγκλεισμού. Όταν ο άνθρωπος στερείται τον καθαρό αέρα, τον ήλιο, εγκλωβίζεται στους τέσσερεις τοίχους μαζί με άλλους ανεπιθύμητους - ίσως - φυλακισμένους τότε ο περίπατος κάτω από τα κάγκελα καταντάει μαρτύριο. Η στέρηση όλων των "θέλω" και των ανθρώπων που αγαπούν, μα και περιφρόνηση από το κοινωνικό σύνολο τους οδηγεί σε **υποβάθμιση του "εγώ" και αντί να σοφρονιστούν αποπροσωποποιούνται και αποκοινωνικοποιούνται.**⁴¹⁴

Τέλος, η συγκεκριμένος τρόπος προσέγγισης μπορεί να συντελέσει στην αναδιάρθρωση της αντιεγκληματικής πολιτικής. Η ελληνική κοινωνία και οι φορείς εξουσίας να στρέψουν το ενδιαφέρον τους στους εγκλειστούς και τις φυλακές. Να λάβουν νέα κοινωνικά μέτρα για το σωφρονιστικό σύστημα και την αντιμετώπιση της εγκληματικότητας, ώστε να μειωθούν τα ποσοστά αυτής.⁴¹⁵

⁴¹³ Βλ. βιοαφ.Κ.Α σελ.128

⁴¹⁴ L.Hulsman, J. Bernat de Celis (μετφ.) Γεωρ. Νικολόπουλος
Νομική.Βιβλιοθήκη, 1997, σελ.108-110

⁴¹⁵ Όπ. παραπ.414, σελ.89

ΠΑΡΑΝΟΜΕΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ⁴¹⁶

	ΝΑΙ	%	ΟΧΙ	%
ΕΜΠΟΡΙΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ	26	100	0	0
ΟΠΛΟΦΟΡΙΑ-ΟΠΛΟΧΡΗΣΙΑ	26	100	0	0
ΕΜΠΟΡΕΙΑ ΟΠΛΩΝ	26	100	0	0
ΣΩΜΑΤΕΜΠΟΡΙΑ	21	80,769,231	5	19,23069
ΣΩΜΑΤΙΚΕΣ ΒΛΑΒΕΣ	25	96,153846	1	3,846154
ΣΥΣΤΑΣΗ ΣΥΜΜΟΡΙΑΣ	26	100	0	0
ΛΗΣΤΕΙΕΣ-ΚΛΟΠΕΣ	24	92,307692	2	7,692308
ΕΚΒΙΑΣΜΟΣ	26	100	0	0
ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΑΝΘΡΩΠΟΚΤΟΝΙΑΣ-ΜΟΝΟΜΑΝΙΑ ΤΗΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑΣ	21	80,769231	5	19,23069

ΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ ΠΟΥ ΩΘΟΥΝ ΣΤΗ ΔΙΑΠΡΑΞΗ
ΠΑΡΑΝΟΜΩΝ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΩΝ

	ΝΑΙ	%	ΟΧΙ	%
ΧΡΗΣΗ ΑΛΚΟΟΛ	24	92,307692	2	7,692308
ΧΡΗΣΗ ΚΟΚΑΙΝΗΣ	25	96,153846	1	3,846154
ΧΡΗΣΗ ΠΟΛΕΜΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ	26	100	0	0
ΧΡΗΣΗ ΟΠΛΩΝ	26	100	0	0
ΕΠΙΡΡΟΗ ΑΠΟ ΤΑΙΝΙΕΣ ΚΑΡΑΤΕ	25	96,153846	1	3,846154
ΜΙΜΗΣΗ ΑΠΟ ΔΑΣΚΑΛΟ-ΠΡΟΤΥΠΟ	25	96,153846	1	3,846154

ΑΙΤΙΑ ΠΟΥ ΣΥΝΤΕΛΟΥΝ ΣΤΗ ΔΙΑΠΡΑΞΗ
ΠΑΡΑΝΟΜΩΝ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΩΝ

	ΚΑΛΗ	%	ΜΕΤΡΙΑ	%	ΚΑΚΗ	%
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ	2	7,6923082	11	42,307694	13	50
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΣΥΝΟΧΗ	3	11,538462	4	15,384614	19	73,076923
ΣΧΕΣΗ ΜΕ Τ' ΑΛΛΑ ΜΕΛΗ	3	11,538462	9	34,615386	14	53,8461538

	ΑΝΩΤΑΤΗ	ΜΕΣΗ	ΚΑΤΩΤΕΡΗ	ΚΑΜΜΙΑ
ΜΟΡΦΩΣΗ	0	6	13	1
%	23,076923	23,076923	50	3,8461538

	ΣΠΑΝΙΑ	%	ΣΥΧΝΑ	%
ΑΛΛΑΓΗ ΚΑΤΟΙΚΙΑΣ	0	0	26	100

	ΑΓΑΜΟΣ	ΠΑΝΤΡΕΜΕΝΟΣ	ΔΙΑΖΕΥΓΜΕΝΟΣ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ	14	9	3
%	53,8461538	34,615386	11,538462

	ΑΝΩΤΕΡΗ	ΜΕΣΗ	ΚΑΤΩΤΕΡΗ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΤΑΣΗ	1	9	16
	3,8461538%	34,615386%	61,538462%

⁴¹⁶ Βάσει αυτών που έχουν αφηγηθεί οι κρατούμενοι.

ΑΛΛΑ ΔΕΔΟΜΕΝΑ

	ΑΛΛΗ ΧΩΡΑ	%	ΕΛΛΑΔΑ	%
ΤΟΠΟΣ ΓΕΝΝΗΣΗΣ	6	23,076923	20	76,923077

	18-25	%	26-35	%	36-45	%
ΗΛΙΚΙΑ	1	3,8461538	14	53,8461538	11	42,307694

	ΝΑΙ	%	ΟΧΙ	%
ΗΓΕΤΙΚΕΣ ΤΑΣΕΙΣ	22	84,615386	4	15,384614

	ΚΑΛΕΣ	%	ΚΑΚΕΣ	%
ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΤΟ ΑΝΤΙΘΕΤΟ ΦΥΛΟ	25	96,153846	1	3,846154

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Α

ΕΡΩΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟ

Γενικές πληροφορίες:

Βάλτε σταυρό (+) στο τετράγωνο που βρίσκεται δίπλα στη φράση που ταιριάζει στη δική σας περίπτωση.

1. Γεννηθήκατε το 19__

2. Που έχετε μεγαλώσει σε πόλη:

- ☐ Άνω των 100.000 κατοίκων
- ☐ Μεταξύ 10.000- 100.000 κατοίκων
- ☐ Κάτω των 10.000 κατοίκων
- ☐ Σε χωριό

3. Οι γνώσεις σας:

- ☐ Δεν έχετε τελειώσει το Δημοτικό σχολείο.
- ☐ Έχετε τελειώσει το Δημοτικό.
- ☐ Τελειώσατε Τεχνική - Επαγγελματική σχολή.
- ☐ Τελειώσατε Γυμνάσιο.
- ☐ Τελειώσατε Λύκειο.
- ☐ Τελειώσατε κάποια Ανώτερη σχολή.
- ☐ Τελειώσατε Πανεπιστήμιο.

4. Γνωρίζετε Πολεμικές τέχνες; Αν ναι, τι είδους;

- ☐ KARATE
- ☐ TAE KWON DO
- ☐ JUDO
- ☐ BOXING
- ☐ KICK BOXING
- ☐ STREET FIGHTING

5. Σε ποια ηλικία αρχίσατε Πολεμικές τέχνες;

- ☐ Παιδική
- ☐ Στην εφηβεία
- ☐ Ενήλικος

6. Για ποιο λόγο ξεκινήσατε προπόνηση;

- ☐ Για αυτοάμυνα
- ☐ Για καλή φυσική κατάσταση
- ☐ Για να μπορείτε να επιβληθείτε
- ☐ Για να ξεπεράσετε κάποιες ανασφάλειες
- ☐ Για όλα τα παραπάνω

7. Ποιος σας επηρέασε για να αρχίσετε Πολεμικές τέχνες;

- ☐ Οι γονείς σας.
- ☐ Οι φίλοι σας.

- ☐ Οι ταινίες του Bruce Lee.
- ☐ Γενικά ταινίες Πολεμικών τεχνών.
- ☐ Άλλος παράγοντας.

8. Ποιόν ηθοποιό - πολεμιστή θαυμάζετε;

- ☐ τον Bruce Lee
- ☐ τον Jack Norris
- ☐ τον Vadam
- ☐ Άλλον

9. Πιστεύετε ότι οι Πολεμικές τέχνες στην Ελλάδα επηρεάστηκαν άμεσα από τις ταινίες του Bruce Lee;

- ☐ Ναι.
- ☐ Όχι.
- ☐ Δεν γνωρίζω.

10. Ποιο φύλο ασχολείται περισσότερο με τις Πολεμικές τέχνες;

- ☐ Άνδρες
- ☐ Γυναίκες.

11. Σε τσακωμό έχετε χρησιμοποιήσει τις Πολεμικές τέχνες που γνωρίζετε;

- ☐ Ναι
- ☐ Όχι

12. Οι Πολεμικές τέχνες κατά τη γνώμη σας είναι:

- ☐ Τρόπος ζωής
- ☐ Μορφή βίας
- ☐ Δεν γνωρίζω.

13. Τα άτομα που γνωρίζουν Πολεμικές τέχνες και παρεκκλίνουν δίνουν σημασία:

- ☐ Στην πνευματική τους καλλιέργεια.
- ☐ Στη σωματική τους διάπλαση.
- ☐ Και στα δύο.
- ☐ Κανένα από τα παραπάνω.

14. Πιστεύετε ότι ο δάσκαλος Πολεμικών τεχνών μπορεί να παρασύρει τους μαθητές του σε παράνομες ενέργειες;

- ☐ Ναι.
- ☐ Όχι.
- ☐ Δεν γνωρίζω.

15. Γνωρίζετε αν οι περιθωριοποιημένες κοινωνικές ομάδες χρησιμοποιούν τις Πολεμικές τέχνες για:

- ☐ Την είσπραξη χρέους.
- ☐ Την προστασία νυχτερινών κέντρων.
- ☐ Τη λύση διαφορών με άλλες συμμορίες
- ☐ Τη διακίνηση ναρκωτικών, όπλων, ληστείες.
- ☐ Σωματικές βλάβες μετά από εντολές του αρχηγού.
- ☐ Όλα τα παραπάνω.
- ☐ Άλλοι λόγοι.

16. Γνωρίζετε εσείς οι ίδιοι αν οι αλλοδαποί που ανήκουν σε συμμορίες είναι γνώστες Πολεμικών τεχνών;

- ☐ Ναι.
- ☐ Όχι.

17. έχετε συνεργαστεί με άτομα που θεωρούνται ότι τέλεσαν εγκλήματα βίας και είναι γνώστες Πολεμικών τεχνών; (KICK BOXING, BOXING, KARATE...)

- ☐ Ναι.
- ☐ Όχι.

18. Αν ναι, ποια Πολεμική τέχνη γνώριζαν αυτά τα άτομα;

- ☐ KICK BOXING
- ☐ BOXING
- ☐ KARATE
- ☐ TAE KWON DO
- ☐ ΠΑΛΗ

19. Κατά την άποψη σας, αυτοί που ανήκουν σε συμμορίες πρέπει:

- α. Να γνωρίζουν Πολεμικές τέχνες.
- β. Να κάνουν χρήση ναρκωτικών ουσιών.
- γ. Να χειρίζονται όπλα.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Β

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΑ

ΚΑΡΑΤΕ

Έτος	Αθλητές	Σωματεία
1985	1000	15
1990	700	32
1991	1100	52
1992	1890	70
1993	3060	91
1994	3800	107
1995	5230	145
1996	6180	200
1997	7641	250
1998	19800	277
1999	24900	327

ΠΥΓΜΑΧΙΑ

Έτος	Αθλητές	Σωματεία
1970	110	19
1975	174	24
1980	213	28
1985	298	30
1990	350	37
1991	362	39
1992	388	41
1993	411	54
1994	423	62
1995	497	77
1996	510	82
1997	550	94

ΠΑΓΚΡΑΤΙΟ

Έτος	Αθλητές	Σωματεία	Εγκαταστάσεις
1995	280	25	25
1996	604	33	33
1997	1202	56	56

ΤΑΕ-ΚΒΟ-ΝΤΟ

Έτος	Αθλητές	Σωματεία
1980	1000	8
1985	4000	46
1990	9581	217
1991	11340	259
1992	13031	307
1993	14823	351
1994	16982	406
1995	18757	453
1996	21330	495
1997	23519	523

ΤΖΟΥΝΤΟ

Έτος	Αθλητές	Σωματεία	Εγκαταστάσεις
1985	300	20	20
1990	2000	50	50
1991	2300	50	65
1992	2800	55	79
1993	2850	57	88
1994	3050	63	100
1995	3362	70	98
1996	3680	70	105
1997	4200	75	115

ΣΧΟΛΕΣ ΚΙΚ-ΜΠΟΞΙΝΓΚ ΑΝΑ ΝΟΜΟ

ΝΟΜΟΙ	ΑΡΙΘΜΟΣ ΣΧΟΛΩΝ
Αιτωλοακαρνανίας	4

Αργολίδος	2
Αρκαδίας	-
Άρτας	-
Αττικής	103
Αχαιίας	10
Βοιωτίας	-
Γρεβενών	1
Δράμας	2
Δωδεκανήσου	6
Έβρου	1
Ευβοίας	3
Ευρυτανίας	1
Ζακύνθου	-
Ηλείας	2
Ημαθίας	4
Ηρακλείου	1
Θεσπρωτίας	-
Θεσσαλονίκης	19
Ιωαννίνων	1
Καβάλας	2
Καρδίτσας	-
Καστοριάς	-
Κερκύρας	3
Κεφαλονιάς	-
Κιλκίς	-
Κοζάνης	1
Κορινθίας	4
Κυκλάδων	3
Λακωνίας	4
Λάρισας	4
Λασιθίου	-
Λέσβου	1
Λευκάδος	-
Μαγνησίας	2
Μεσσηνίας	1
Ξάνθης	-
Πέλλας	2
Περίας	-
Πρεβέζης	2
Ρεθύμνης	2
Ροδόπης	3

Σάμου	-
Σερρών	1
Τρικάλων	2
Φθιώτιδος	4
Φλωρίνης	1
Φωκίδος	-
Χαλκιδικής	4
Χανίων	4
Χίου	-

**ΣΧΟΛΕΣ ΚΙΚ-ΜΠΟΞΙΝΓΚ ΣΤΟ ΝΟΜΟ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΑΝΑ ΠΕΡΙΟΧΗ**

ΠΕΡΙΟΧΕΣ	ΑΡΙΘΜΟΣ ΣΧΟΛΩΝ
Άγιοι Ανάργυροι	2
Άγιος Αρτέμιος	1
Αγία Παρασκευή	2
Άγιος Ιερόθεος	1
Αιγάλεω	5
Αμπελόκηποι	1
Άλιμος	1
Αλσούπολη	1
Άνω Καλαμάκι	1
Αργυρούπολη	2
Αχαρνάι	1
Βύρωνας	2
Γαλάτσι	3
Γκύζη	1
Γλυκά Νέρα	2
Γλυφάδα	4
Δάφνη	4
Ελευσίνα	2
Ελληνικό	2
Ηλιούπολη	2
Ίλιον	3
Ιλίσια	1
Κάτω Πατήσια	2
Καλύβια	1
Καλλιθέα	3
Κηπούπολη	1

Κηφισιά	2
Κυνέλη	4
Μαρούσι	--
Μέγαρο	1
Μελίσσια	2
Μενίδι	4
Ν.Ερυθραία	1
Ν.Ηράκλειο	1
Ν.Ιωνία	1
Ν.Κόσμος	1
Ν.Σμύρνη	3
Νίκαια	2
Παγκράτι	3
Παλλήνη	2
Πατήσια	2
Πειραιάς	1
Πέραμα	1
Περιστέρι	5
Πετράλωνα	2
Πετρούπολη	2
Πεύκη	2
Πόρτο Ράφτη	1
Ραφήνα	1
Σαλαμίνα	1
Σπάτα	1
Ταύρος	1
Υμηττός	1
Φάληρο	1
Φιλαδέλφεια	2
Χαιδάρι	2
Χαλάνδρι.	3
Χολαργός	1

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Α. ΕΛΛΗΝΙΚΗ

- Αθανασόπουλος Κ.Γ.Ε., η Δημοσιότητα, Αθήνα, Η' έκδ., 2000.
- Αλεξανδρής Β., Το έγκλημα της εκβίασης, Αθήνα- Κομοτηνή, Σάκκουλα, 1995.
- Αλεξιάδη Στ., Εγχειρίδιο εγκληματολογίας, Θεσ/νίκη, Σάκκουλα, 1996.
- Αντωνοπούλου Μ.Ν., Κοινωνική πράξη και υλισμός, Αθήνα, Αλεξάνδρεια, 2000.
- Αρτινοπούλου Β.-Μαγγανάς Α., Θυματολογία και όψεις θυματοποίησης, Αθήνα, Νομική Βιβλιοθήκη, 1996.
- Αρχιμανδρίτου Μ., Η διαχρονική εξέλιξη της προσέγγισης της ετικέτας, Θεσσαλονίκη, Σάκκουλας, 1996.
- Becker H., Οι περιθωριοποιημένοι, Αθήνα, Νομική Βιβλιοθήκη, 2000.
- Γεώργα Δ., Κοινωνική Ψυχολογία, τόμος Α, εκδ.δ, Αθήνα, Ελληνικά γράμματα, 1995.
- Γεώργα Δ., Κοινωνική Ψυχολογία, τόμος Β, εκδ.δ, Αθήνα, Ελληνικά Γράμματα, 1995.
- Γιαννάκης Θ., Ιστορία φυσικής αγωγής, τόμοι Α-Β, Αθήνα, Χριστοδουλίδη, 1990.
- Γιαννάκης Θ., Ιστορία φυσικής αγωγής, τόμος Β Αθήνα, Παν. Αθηνών-ΤΕΦΑΑ, 1990.
- Γιαννάκης Θ., Ιστορία φυσικής αγωγής, Αθήνα, ΤΕΦΑΑ, 1989
- Γιωτοπούλου-Μαραγκοπούλου Α., Παραδόσεις εγκληματολογίας, Αθήνα, Σάκκουλα, 1979.
- Γιωτοπούλου-Μαραγκοπούλου Α., Εγχειρίδιο Εγκληματολογίας, μέρος Α', Αθήνα, Νομική Βιβλιοθήκη, 1984.
- Δασκαλάκης Η., Η εγκληματολογία της κοινωνικής αντίδρασης, Αθήνα-Κομοτηνή, Σάκκουλας, 1985.
- Digneffe Fr., Ηθική και εγκληματικότητα, Αθήνα, Νομική Βιβλιοθήκη, 2000.
- Ζαραφωνίτου Χρ., Εμπειρική εγκληματολογία, Αθήνα, Νομική Βιβλιοθήκη, 1995.
- Ζέρη Π., Ιδιωτική ραδιοτηλεόραση, το παράδειγμα των ΗΠΑ, Αθήνα, Παπαζήση, 1990.
- Hulsman L., Bernat de Celis J., Άστοχες ποινές, Αθήνα, Νομική Βιβλιοθήκη, 1997.
- Θανοπούλου Μαρία, Πετρονώτη Μαρίνα., «Βιογραφική προσέγγιση: Μια άλλη πρόταση για την κοινωνιολογική θεώρηση της ανθρώπινης εμπειρίας», 1987, Επιθεώρηση Κοινωνικών Ερευνών, τευχ.64, Αθήνα.
- Κακκαλής Π., Κουράκης Νεστ., Μαγγανάς Α., Φαρσεδάκης Ιακ., Ποινικός Κώδικας, τομ.Πρώτος.

- Κακκαλίδης Π., Κουράκης Ν., Μαγγανάς Α., Φαρσεδάκης Ι., Ποινικό Δίκαιο, τομ. Δεύτερος, Αθήνα, Νομική Βιβλιοθήκη, 2000, Άρθρο 167.
- Καπουρελάκος Γεωρ., Ναρκωτικά, Αθήνα, Υπουργ.Δημοσ. Τάξης, 1998.
- Κουσούνελου Γ., The rule book, (μετφ.) Αθήνα, Αλκυών, 1985.
- Κυριαζή Νότα ., Η κοινωνιολογική έρευνα, Αθήνα, Ελληνικές Επιστημονικές Εκδόσεις., 1998.
- Leaute Jacques, (μετφ.) Η. Σαγκουνίδου-Δασκαλάκη, Η ανθρώπινη βία, Αθήνα, Νομική Βιβλιοθήκη.
- Lee Bruce, Jeet-kune-do, μετάφραση: Θ. Παπαδόπουλος, Αθήνα, Ακτί-οξύ, 1999.
- Λυδάκη Αν., Ποιοτικές μέθοδοι της κοινωνικής έρευνας, Αθήνα, Καστανιώτης, 2001.
- Λάζος Γρηγ., Το πρόβλημα της ποιοτικής έρευνας στις κοινωνικές επιστήμες, Αθήνα, Παπαζήσης, 1998.
- Μαγγανάς Αντών., Θέματα εγκληματολογικά και Ποινικού δικαίου, Αθήνα, Νομική Βιβλιοθήκη, 1999.
- Μαγγανάς Αντων.-Λάζος Γρηγ.: Ο ποινικός κώδικας για τον πολίτη, Αθήνα, Παπαζήση, 1988, σελ 50
- Μαγκάκης Γ.Α., Ποινικό Δίκαιο, Γ' έκδοση. Αθήνα, Παπαζήσης, 1984, σελ. 189-199.
- Μαράντος Π., Εκπαίδευση και μέσα μαζικής επικοινωνίας: Η χρήση των Μ. Μ. Ε στην εκπαίδευση, διδακτ. διατριβή, Αθήνα, 1999.
- Μισίμα Γ., (μετφ. Γ.Βλάχος), Η ηθική των Σαμουράι στη σύγχρονη Ιαπωνία. Αθήνα, Ερατώ, 1993.
- Παπαδοπούλου παν., « Γλώσσα και φυλακή», 1988, Επιθεώρηση Κοινωνικών Ερευνών, τευχ.68 Α, Αθήνα.
- Παπαστάμου Σταμ., Ψυχολογιοποίηση, Αθήνα, Οδυσσέας, 1989.
- Παπαστάμου Στάμ., τομ.Α, Εισαγωγή στην κοινωνική ψυχολογία, Αθήνα, Ελληνικά γράμματα, 2001
- Παρασκευόπουλος Ιων., Εξελικτική Ψυχολογία, τόμος.Α', Δ', Αθήνα, Παν. Αθηνών, 1985.
- Plummer Ken., Τεκμήρια ζωής, Αθήνα, Gutenberg, 2000
- Σαρρής Ν., Ελληνική κοινωνία και τηλεόραση, Αθήνα, Γόρδιος, 1992.
- Σαρρής Ν., Εισαγωγή στην κοινωνιομετρία την ομαδική ψυχοθεραπεία και το ψυχόγραμμα, Αθήνα, Δανιά, 1995.
- Σινόπουλος Π.Α, «Το ιερό και το βέβηλο στη ζωή των φυλακισμένων», 1988, Επιθεώρηση Κοινωνικών Ερευνών, τευχ.68 Α, Αθήνα.
- Σταμίρης Γ., Κοινωνιολογία του αθλητισμού, Αθήνα, Ζήτα, σελ.67.
- Σταμίρης Γ., Γενική Κοινωνιολογία, Αθήνα, Ζήτα.
- Σταμίρης Γ., Εισαγωγή στην κοινωνιολογία, Αθήνα, Παν.Αθηνών-ΤΕΦΑΑ.

- Σταυρίδης Ιορδάνης: ΑΛΗΘΕΙΑ, Αθήνα, Ελληνική Ακαδημία Κινεζικών Πολεμικών Τεχνών, 1988.
- Γζανακάκης Γεώρ., διατρ., Προστασία και εκβιάσεις που αφορούν τη λειτουργία καταστημάτων και κέντρων διασκεδάσεως. Η αντιμετώπιση τους από την Αστυνομία. Αθήνα, υποβληθείσα στην Ελληνική Αστυνομία, σχολή μετεκπαίδευσης και επιμόρφωσης. 2000.
- Φαρσεδάκης Ιακ., Στοιχεία εγκληματολογίας, Αθήνα, Νομική Βιβλιοθήκη, 1996.
- Φαρσεδάκης Ιακ., Η εγκληματολογική σκέψη, τεύχος Α, Αθήνα, Νομική Βιβλιοθήκη, 1990.
- Φουνακόσι Γκισιν, (μετφ.Αν. Λυμπερόπουλος), Καράτε-ντο ο δρόμος της ζωής μου, Αθήνα, Κέρδος, 1997.
- Φυσεντζίδης Μ., Κανονισμοί αγωνιστικού Tae-kwon-do, Αθήνα, 1991.
- Χαϊάμς Τζο, (μετφ.) Σ.Παπαδάκου, Το Ζεν στις Πολεμικές Τέχνες, Αθήνα, Μωρεσόπουλος, 1989
- Χάιδου Αν., Θετικιστική εγκληματολογία, Αθήνα, Νομική Βιβλιοθήκη, 1996, σελ 191.
- Χριστόπουλος Ε., Ελληνικό παγκράτιο και Ιαπωνικό καράτε, Λαμία, Γραφικές τέχνες, 1993.

B. ΞΕΝΟΓΛΩΣΣΗ

- Adams Andrew, Ninja. The invisible Assassins, Burbank, CA, Ohara Publications, 1970.
- Banks W., "Choosing a martial art", Money, 1986.
- Blomberg Catharina: The Heart of the Warrior: Origins and Religious Background of the Samurai System in Feudal Japan, Japan Library, Knoll House, 1994.
- Chew Patrick: "Equally Complete in Both Literary and Martial", 1997, W.T.F. Tae-kwon-do Times.
- Chin Ko Lin, Chinatown Gangs, USA, Oxford Univ, 1996.
- Chuan Shao-Lin: The Rhythm and power of Tan-Tui, Berkeley, North Atlantic Books, 1996.
- Coser Lewis –Rosenberg Bernard: Sociological theory, New York, The Macmillan C, 1969
- Draeger Donn: Classical Budo: The Martial Arts and Ways of Japan, New York, Weatherhill, 1973.
- Friday Karl: LEGACIES OF THE SWORD, Samurai Martial Culture, HONOLULU, UNIVERSITY OF HAWAII PRESS, 1988.
- Funakoshi Gichin: Karate-Do, My Way of Life, Japan, 1926.
- Glick Leonard, Criminology, U.S.A., Allyn and Bacon, 1995.
- Henry Cho Sinak, Tae-kwon-do. Secrets of a Korean Karate, Rutland, Tuttle, 1993.

- Hyams Joe: Zen in Martial Arts, New York, Bantam, 1979.
- Inosanto Dan, Jeet Kune Do: The Art and Philosophy of Bruce Lee, Low Angeles, K.N.PublishingCo, 1980.
- Roller.J., Snodgrass.J, Geiss .G.,Short. F.,Solomon.k., The Jack Roller at Seventy, Lexington,1982.
- Kauz Herman: The Martial Spirit: An Introduction to the Origin, Philosophy, and Psychology of the Martial arts, New York, Overlook Press, 1977.
- King Winston: Zen and the Way of the Sword: Arming the Samurai Psyche, New York, Oxford University Press, 1993.
- Kraitus Panya and Pitisuk, Muay Tai: The Most Distinguished Art of Fighiting, Bangkok, MrPanya Kraitus, 1988.
- Kuo Simmone: Shao-Lin Chuan: The Rhythm and Power of Tan-Tui, Berceley, North Atlantic Books, 1996.
- Leaute Jacques (μεταφρ.) Σαγκουνίδου-Δασκαλάκη Ηρώ , Αθήνα, Νομική Βιβλιοθήκη.
- Lee Bruce: Bruce Lee's Fighting Method, voi.2, Burbank, CA, Ohara Publications,1977, p.125
- Lee Bruce, μπφ Θ.Παπαδόπουλος, Lee, Αθήνα, Ακτή-οξύ, 1999
- Lewis Peter, Martial Art of Orient. Jiu-jitsu, Kendo, Ninjitsu, London, Multimedia, 1993.
- McCarthy Patrick: The Bible of karate: Busishi, Tokyo, Tuttle, 1989.
- Mac Young "animal" Marc and Pfouts Chris : Safe in the city, USA, 1994, 1999.
- Maliszewski: "Meditative-Religious Traditions of Fighting Arts and Martial Ways"-1992, Journal of Asian Martial Arts.
- Moscovici Serge, La machine à faire des dieux, France, Fayard,1988.
- Miller L. Robert., Researching life history and family histories, London,Sage, 2000
- Ngovinh-hoi, Masters, L.A., RGA Publishing Group, 1996.
- Orlando B.: Martial arts in America, California, Frog, 1997.
- Orlando B., Martial Arts America, Berkeley, USA, Frog, 1998.
- Sanson G.: The Western World and Japan, Japan, Charles E. Tuttle Company, 1977.
- Sasamori Junzo and Gordon Warner: This is Kendo: The Art of Japanese Fencing, Rutland, Tuttle Co, 1964.
- Stevens John, Aikido. The way of harmony, Boston, Shambala,1985.
- Stevens John, The tree Budo Masters, U.S.A. ,Kodansha, 1995.
- Sun Bin: The Lost Art of War, N.Y., Harper-New York-Collins Publishers, 1996.
- Whitney Hall John: Japan, From Prehistory to modern times, Tokyo, Charles Tuttle Company, 1971.

-Wolfgang M. - Ferracuti F.,(μετφ.Φ. Μηλιώνη), Η υποκοულτούρα της βίας, Αθήνα, Νομική Βιβλιοθήκη, 1995.

-Wood Christopher, The way of the foot and fist, MacLeans, 1992.

Γ. ΔΙΚΤΥΑΚΟΙ ΤΟΠΟΙ

-Η.Κ.Φ, Ελληνική Ομοσπ. Καράτε, Γενική Γραμματεία Αθλητισμού, Άρθρο 8: Απαγορευμένη συμπεριφορά,

-Ομοσπονδία Παγκρατίου αθλήματος, Γενική Γραμματεία Αθλητισμού,

-Sport kick boxing federation,

-International kick-boxing federation,

-Ελληνική Ομοσπονδία Πυγμαχίας Αθήνα, 1959, σελ 90-94.

Δ. ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΕΣ – ΛΕΞΙΚΑ

-εγκυκλοπαίδεια ΠΑΠΥΡΟΣ-ΛΑΡΟΥΣ-ΜΠΡΙΤΑΝΙΚΑ, τόμος 53

-Τεγόπουλος-Φυτράκης, Λεξικό, Αθήνα, Αρμονία, 1999 (2^η).

-Maurise Crouzet: Παγκόσμιος ιστορία του πολιτισμού. Η νέα τάξις πραγμάτων εις την Ασία, τόμ. 12, (μετφ) Συρόπουλοι, Αθήνα, Κάβουρας, 1971.

-Ε. Ο. Π, Ελληνική ομοσπον. Πυγμαχίας, Αθήνα, 1959.

